- 7 -

A’RÂF SÛRESİ

Mushaf’taki sıralanışına göre 7, nüzûl sırasına göre 39, tıval kısmının da 6, sûresi olan Â’râf sûresi Mekke’de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 206 dır.

“Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla”

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir. Salât ve selâm Allah’ın Rasûlüne, âline ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü Sen dualarımızı işiten ve her şeyi hakkıyla Bilensin.

Mekke’de nâzil olan 206 âyetiyle tanımaya çalışacağımız sûrenin adı sûrenin 46. âyetinde zikredilen A’râf kelimesinden alınmıştır. Sûrenin A’râf isminden başka mîkâd, mîsâk gibi isimleri de vardır. Mîsâk sûresi adını da alan bu sûre müslümanların mîkâdını ve mî-sâkını anlatır. Rabbimiz bu sûrede önceki elçilerin yalanlanmaların-dan söz eder. Çünkü bu sûre Rasulullah’ın ve beraberindeki bir avuç müslümanın akla hayale gelmedik işkencelere maruz bırakıldıkları, insanların imanlarından ötürü boyunlarına ipler takılıp sokaklarda sü-rüklendikleri, ayaklarından develere bağlanıp çaprazlama develere kamçı vurularak vücutlarının ortadan ikiye parçalandığı, sırtlarına taş-lar konulup dinlerinden döndürülmeye zorlandığı bir dönemde nâzil oluyordu.

Âdeta ben de müslümanım diyen herkesin işkenceye adaylığını koyduğu bir dönem. Müslümanlar Şa’bi Ebi Talipte karantinaya alınmışlar, dağılıp gitsinler diye ekonomik ambargolara maruz bırakılmışlardı. Yeni dinin sahibi olan insanlar hep değersiz hep adi sa-yılıyordu. Mekke’de âdilerin, zâlimlerin hâkimiyetlerinin ve zulümlerinin had safhada olduğu ve yeni gelen bu dinin yasalarını bildiği için saltanatlarının sarsılacağından korkan hâkim zümrenin zulümlerini artırdıkları bir dönemde gelen sûrede Rabbimiz hem peygamberini, hem de ona iman etmiş bir avuç müslümanı teselli ediyordu. Rabbi-mizden müjde üstüne müjdeler geliyordu mü’minlere.

Nuh’u, Hût’u, Sâlih’i bu sûrede tanıyoruz. Mekke toplumuna benzer toplumları içinde Allah’ın bu kutlu elçilerinin şanlı tavırlarını ve akıl almaz sabırlarını bu sûreden öğreniyoruz.

1. "Elif, Lam, Mim, Sad."

2. "Ey Muhammed: Sana bir Kitap indirildi. Onunla insanları uyarman ve inananlara öğüt vermen için kalbine bir darlık gelmesin."

İşte bu kitap, elimizde sahifelere yazılmış olan, hayal olmayan bu kitap, ey peygamberim bunu sana ben gönderdim. Bu yükü sana ben yükledim. Ve bu yük senin takatinin çekeceği, gücünün yeteceği kadar bir yüktür. Öyleyse sakın ha ondan dolayı daralma. Bu kitaptan dolayı sakın sıkılma.

Galiba bizler laf olsun diye müslümanız. Darılmayın ama ga-iba bizler çeşit olsun diye bu kitapla bir beraberlik sürdürüyoruz. Müslümanlığımızı, imanımızı hayatımızın her bir alanında teslimiyete dönüştürmeden, kulluğumuzu, kitapla beraberliğimizi, amele dönüştürmeden kendimizce bir müslümanlık yaşamadan yanayız. Bakıyoruz Allah'ın Resûlüne Cibril vahiy getirirken onda ciddi bir daralma, ciddi bir sıkıntı var.

Ya bu yükü çekemezsem! Ya bu sorumluluğun altından kalkamazsam! Ya bu bana duyurulan Rabbimin âyetlerini hakkıyla insanlara duyuramazsam! Ya bu insanlara hakkıyla bunu tebliğ edemezsem! Ya bu insanların cehenneme gidişlerine engel olamazsam! diye Allah'ın Resûlünün üzüntüsünden mahvolduğunu, kendisini ihmal edecek kadar, yemeyi içmeyi unutacak, dengesini bozacak kadar ıstıraplar içinde kıvrandığını, kendisini yiyip bitirecek hale geldiğini görüyoruz.

Zira çevresinde farkında olmadan hızla ateşe doğru giden insanları görüyordu. Sevdiklerinin, tanıdıklarının cehenneme gidişi onu üzüyordu ve yerinde duramaz hale getiriyordu. Meselâ benim kâfir bir kardeşim olsa elbette bu bana ağır gelir ve beni üzer. Ama biliyoruz ki Allah'ın Resûlü benim öz kardeşimi, benim öz çocuklarımı sevdiğimden çok ümmetini sevmektedir.

Peki aynı kitabı okuyan bizler, aynı sorumlulukla sorumlu olan bizler, aynı misyonu üstlenme iddiasında olan bizler, çocuklarımızın İslâm'dan habersiz oluşu karşısında, hanımlarımızın kitap sünnet bilgisinden mahrum oluşları karşısında, komşularımızın ve çevremizde yığınlarla insanların süratlice cehenneme gidişleri karşısında, toplumun Allah'tan, Allah'ın kitabından, Allah'ın hayat programından, Al-lah'ın hidâyet hediyesinden, Allah'ın cennetinden ve cehenneminden, Allah'ın hesabından, kitabından habersiz bir hayat yaşamalarına biz niye üzülmüyoruz? Biz niye rahatız? Biz nasıl rahatız?

İşte onlar adına üzülüp, onların sorumluluğunu omuzlarında hissedip, kendini yiyip bitirecek bir noktaya gelen Resûlünün imdadına bu âyetleri yetiştirerek onu teselli ediyordu Rabbimiz.

Ey peygamberim! Sana gönderdiğim bu kitabın âyetlerini insanlara duyurma konusunda, insanları bu kitapla uyarma konusunda sakın sen sıkıntıya düşme. Senin onları diriltme adına, onları cennete kazandırma adına onlara bu kitabı ulaştırma çaban karşısında onların sana gösterecekleri tepkiler, takınacakları tavırlar karşısında da sakın ha peygamberim üzülüp sıkıntıya düşme. Bu konuda içinde bir darlık, bir sıkıntı olmasın. Bu kitabı kendilerine duyurduğun insanlar ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl davranırlarsa davransınlar sen hiç buna aldırış etmeden yoluna devam et. Bu konuda hiç bir endişen, hiç bir sıkıntın ve korkun olmasın senin. Şunu hiç bir zaman hatırından çıkarma ki ey peygamberim, Ben bu kitabı onunla sen üzülesin, daralıp sıkıntı içine düşesin diye göndermedim. Ben bu kitabı sana şunun için gönderdim:

Onunla mü'minleri müjdeleyesin ve kâfirleri de uyarasın diye Evet Kur'an mü'minler için bir müjde, kâfirler için de bir uyarıcıdır. Mü'minler için hatırlatma, teşvik etme ve yol gösterme özelliğine sahip olan bu kitap kâfirler için de bir uyarıcı özelliği taşımaktadır. Kâfirler sürekli korkacaklar bu kitaptan. Sürekli kahrolacaklar bu kitabın uyarısı karşısında. Kahrolup mahvolacakları şeylerin dışında hiçbir şey duymayacaklar bu kitaptan kâfirler. Cehennemi ve oradaki hayatı, ya da esasen hayatsızlığı anlatan âyetleri duydukça, kaybettikleri cenneti ve oradaki hayatı duydukça birine yuvarlanıcı, ötekisini de kaybediciler olarak üzüntülerinden kahrolacaklar, mahvolacaklar.

Evet ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, kâfirlerin yaptıkları karşısında hiç üzülmeyin ve bu kitabın uyarısının konusu olan şu hususa çok dikkat edin:
3. "Rabbinizden size indirilen Kitaba uyun, O'ndan başka dostlar edinerek onlara uymayın. Pek az öğüt dinliyorsunuz."

Rabbinizden size indirilen bu kitaba tâbi olun ve sizi nereye götürüyorsa oraya gidin. O kitap size nasıl bir yol tarif ediyorsa o yolda yürüyün.

Rabbinizden size ne gelmişse, Rabbiniz size ne göndermiş-se, ne indirmişse ona uyun, ona tâbi olun. Ondan başka dostlar, veliler edinerek onlara uymayın. Ne kadar da az öğüt dinliyorsunuz siz?

Evet uymamız gereken, tâbi olmamız gereken tüm hayatımızda rehber kabul etmemiz gereken imamımız, önderimiz, rehberimiz, yasamız bellidir.

Risale-i Hamidiyye ile amel oluna değil. Veya işte topluma uy, çevreye uy, yönetmeliklere uy, âdetlere uy, gazeteye, mecmuaya, filan zâta, falan kişiye, babana, anana, devletine, amirine, müdürüne, ağana, patronuna uy, onlara tâbi ol değil. Eğer onlar sana vahyi ulaştırıyorlarsa tamam onlara da uy. O zaman zaten sen onlara değil vahye uymuş olursun. Onlar vahyin tercümanı oluyorlarsa tamam onlara da uyabilirsin, ama onlar vahye değil de kendi hevâ ve heveslerine tâbi olmuşlarsa kesinlikle onlara uymayacağız.

İşte Rabbimizin en güzel ve en net ifadesi. Tâbi olun ona. Uyun bu kitaba. Onu anlayın ve sizden ne istiyorsa öylece yapın. Ye-mek yemeniz konusunda, meslek seçmeniz konusunda, kazanmanız harcamanız konusunda, çocuklarınıza isim vermeniz konusunda, almanız-vermeniz konusunda, küsmeniz-barışmanız konusunda ve hayatınızın her bir konusunda size ne tarif ettiyse, nasıl yapmanızı tarif buyurduysa uyun ona.

Hemen hemen Kur'an'ın her bir sayfasında Rasulullah efendimize Kur'an'a tâbi olma ve ondan başkalarına uymama talimatı ve-rilmektedir. Tabii ki Rasûlullah'a vahye tâbi olma emri onun şahsında aynı zamanda bize de bir emirdir. Gerçi buradaki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz hepimize hitap ediyor. Öyleyse biz de Allah'ın indirdiğine tâbi olmak zorundayız. Biz de sadece Allah'ı dinlemek ve hayatımızı Allah'a sorarak yaşamak zorundayız.

Fakat şu anda içinde yaşadığımız toplum, hayatın her bir kademesinde Allah'ın kendilerinden istediklerini bilmedikleri için, yâni Allah'ın kitabını tanımadıkları için, kitaplarından habersiz yaşadıkları için hayatlarını sadece Allah'ın kitabına sorup yaşamaları gerekirken başkalarını da dinlemeye, başkalarını da memnun etmeye çalışan bir toplumdur. Bu durumda kişi günahkâr olur. Yâni Allah'ın o konuda kendisinden ne istediğini bilmeyen bir kişi meselâ modanın, meselâ âdetlerin istediklerini gerçekleştiriyorsa günahkâr olur. Ama Allah'ın kendisinden ne istediğini bildiği bir konuda onun tamamen zıddını isteyen modayı, âdetleri, tâğutları dinler ve onların arzularını gerçekleştirmeye çalışırsa o zaman bu kişi müşrik olur.

Meselâ:Bir kızcağız evlenirken gelinlik giymemesi, vücudunu bu şekilde el âlemin gözleri önünde teşhir etmemesi gerektiğini, Allah'ın bunu yasakladığını bilmeyerek gelinlik giymeye çalışırken, bu kızcağız bu hareketiyle günah işliyor demektir. Ama bu kızcağıza Allah'ın bu konudaki yasağı hatırlatılınca, Allah'ın bu

konudaki isteğini bilince, yine de bu tür bir elbiseyi giymeye kalkışırsa o zaman bu kızcağız müşrik demektir. Ama hayır ben bunu bilmiyordum. Ben Rabbimin benden isteğinden yanayım diyerek böyle bir elbiseyi giymekten vazgeçerse bu da mü'mindir.

Evet Allah buyuruyor ki ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, Rabbinizden size ne indirilmişse sizler ona tâbi olun, ona uyun. Biliyoruz ki Allah'ın Resûlü Allah'tan kendisine gönderilen vahyi gece kendisi okuyor, o vahye kendisi tâbi oluyor ve kendi kendine vahyi tekrar ediyordu. Yâni Allah'ın Resûlü her gece vahyi kendisine indirgiyordu. Şimdi ona emredilenin aynısıyla sorumlu olan bizlere soruyorum. Acaba her gece bize de vahiy geliyor mu? Her gündüz bize de vahiy geliyor mu? Biz de tıpkı Allah'ın Resûlü gibi her gece ve her gündüz vahiyle beraber miyiz? Vahyin gözetiminde ve Kur'an'ın kontrolünde bir hayat yaşayabiliyor muyuz?

Yâni şu anda bize vahiy geliyor mu? Ve gelen vahye tâbi olabiliyor muyuz? Ya da isterseniz biraz farklı sorayım. Sizler şu anda, gecenizde, gündüzünüzde kimin vahyine tâbisiniz? Kimden vahiy alıyor ve hayatınızı onunla düzenlemeye çalışıyorsunuz? Diyecek-siniz ki Allah vahyinden başka vahiyler mi var ki onlardan beslenelim? Evet daha önce onu Rabbimiz kitabının başka yerlerinde anlatmıştı, bir Rahmânın vahyi, bir de şeytan vahiylerinden söz etmişti.

Öyleyse bizler kimin vahyine teslim oluyoruz? Yoksa gecemiz gündüzümüz hep başkalarının vahyine mi teslim olmuş? Yoksa şeytan vahiyleriyle mi besleniyoruz? Yoksa biz başkalarının vahiylerinin kontrolünde bir hayat yaşıyoruz da müslümanız diye bir de kendi kendimizi mi aldatıyoruz? Yoksa Allah'tan başka şeytan vahiyleriyle meşgul olup da hayatımızı onlarla mı düzenlemeye kalkıyoruz? A.B.D den, Avrupa'dan, yahudi dünyadan, hıristiyan âlemden, Zerdüştlerden gelen vahiylere mi tâbi oluyoruz? Bu vahiyleri dinliyor da hayatımızı onlar kaynaklı mı düzenlemeye çalışıyoruz? Bunu çok iyi düşünmek ve anlamak zorundayız.

Başka çaremiz yok, her gün bize vahiy gelmelidir. Her gece, her gündüz biz Allah'ın vahyiyle beraber olmalıyız. Her gece ve gündüz bize Bakara, bize Âl-i İmrân, bize Nisâ, bize En'âm inmelidir. Her gece ve gündüz bu Allah vahyiyle beraber olmak zorundayız. Beraber olmak zorundayız ki bizler bu vahye uyabilelim. Bize her gece ve her gündüz vahiy gelmeli ki biz hayatımızı onunla düzenleyebilelim. Gecemizi, gündüzümüzü, işimizi, aşımızı, hayatımızı onunla düzenleyebilelim. Değilse Allah vahyiyle ilgimizi kesersek Allah korusun o zaman şeytan vahiyleri gündeme gelir ki biz onlarla hayatımızı düzenlemek zorunda kalırız. Eğer hayatımızı düzenlemek üzere Allah'tan gelen vahiyler hayatımıza

hâkim olmazsa, eğer bu vahiyler bize inmeye devam etmezse, eğer gece gündüz kitapla beraber olamazsak o zaman onlar bizim hayatımıza egemen olamaz, kitabın âyetleri bizim hayatımızda bize yol gösteren imamımız olamaz ve biz onların egemenliği altında bir hayat yaşayamayız. Başka vahiyler bizim hayatımıza hâkim olur ve biz başkalarının kulu kölesi olmaktan kendimizi hiçbir zaman kurtaramayız Allah korusun.

Âyetin devamında şöyle buyurur Rabbimiz. Bu kitaba tâbi olun ve de sakın ha Onun dışında kendinize veliler bularak onlara uymayın. Çünkü göklerde ve yerlerde yegâne İlah olan da, boyunlarınızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olan ve sadece kendisini dinlemeniz gereken de Odur. Öyleyse ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, Allah'tan başkalarından yüz çevirin. Sakın Allah'tan başka kendinize veliler bularak onlara itaat etmeyin. Tüm müşriklerden, tüm putçulardan ve put sistemlerinden yüz çevirin. Onların inanışlarından, onların hayatlarından, onların anlayışlarından, onların tarzı telakkilerinden, onların programlarından, onların âdetlerinden, onların vahiylerinden, onların vahiy kaynaklarından yüz çevirin.

Unutma ki sizin onlar gibi inanmaya, onlar gibi yaşamaya, onlar gibi düşünmeye, onlar gibi giyinip kuşanmaya asla hakkınız yoktur. Hayatınızı onlara sormaya, onları örnek alıp onların istediği gibi yaşamaya, onlardan vahiy alıp onlardan bilgilenmeye, onlara kulak verip onlara meyletmeye hiçbir zaman hakkınız yoktur, ihtiyacınız da yoktur. Çünkü sizler onların kulu değilsiniz. Sizi onlar yaratmadı. Öy-leyse sizler de terk edin onları. Dinlemeyin onları. Tâbi olmayın onların yasalarına. Sizler sadece Rabbinizin bilgisine, Rabbinizin vahyine kulak verip, sadece Onun âyetlerini dinlemek ve o âyetler istikâmetinde bir hayat yaşamak zorundasınız. Bunu yaptığınız andan itibaren, Rabbinizden gelen vahye tâbi olduğunuz andan itibaren artık sizin başka hiçbir bilgiye, başka hiçbir yardımcıya, hiçbir desteğe ve örneğe ihtiyacınız olmadan yeryüzünde aziz olacak, yeryüzünün en âlimi, yeryüzünün en bilgini, en yanılmazı ve en yenilmezi siz olacaksınız. Yeryüzünün en şereflisi ve en üstünü siz olacaksınız. Yeryüzünde insanlığın, adâletin, eşitliğin ve özgürlüğün garantisi siz olacaksınız. Yeryüzünde küfrü, şirki, bozgunculuğu, zulmü, karanlığı kaldırma gücüne sahip olan yine ancak sizler olacaksın diyor Rab-bimiz.

4."Biz nice kasabaları yok etmişizdir; geceleyin veya gündüz uykularında iken baskınımıza uğramışlardır."

Evet biz nice kasabaları, nice insanları yok etmişizdir. Onlar geceleyin mışıl, mışıl uyurlarken, ya da gündüzün hiçbir şeyden haberleri olmadığı halde dinlenirlerken, eğlenirlerken, ansızın baskınımız, yıkımımız onlara gelivermişti.

Bazen gündüzün ayan beyan gözlerinin önünde, bazen da gece uykudalarken Allah'ın azabı gelmiştir. Meselâ Nûh kavmini Rabbimiz gece helâk ederken, Hûd kavmi ise güpegündüz yerin dibine batırılmıştır. Şimdi de öyle değil mi? Aman evim, arabam, dükkanım, müşterim, çekim, senedim derken geliveriyor değil mi ölüm.

Hiç beklemedikleri bir anda azabımız onlara geldiği zaman onların sözleri şöyle oldu. Onlar şu sözün dışında bir şey demeye muvaffak olamadılar.
5. "Baskınımıza uğradıklarında, sözleri, "Gerçekten biz zâlimdik" demekten ibaret kalmıştır."

Vallahi biz zâlimlerdik. Biz gerçekten zulmeden zâlimlerdik. O ana kadar Allah'a isyan içinde çok rahat bir hayat yaşıyorlarken, yaşadıkları hayattan ve kendilerinden memnunlarken Allah'ın azabı kendilerine geliverince günahlarını, zâlimliklerini itiraftan, kendi hayatlarını yargılamaktan, Allah'ın azabını hak edip Onun helâkine lâyık olduklarını haykırmaktan başka ellerinden bir şey gelmedi diyor Rabbimiz.

Evet rahatları yerindeyken, hayatları tıkırındayken, Allah'ı da, Allah'ın yasalarını da, Allah'ın kitabını da diskalifiye eden, Allah'a kulluktan yüz çeviren bu zâlimler kendilerine azap geldiği zaman, başları daraldığı zaman Allah'ı hatırlarlar ve kendilerini kınamaya başlarlar. Eyvah bize! Vah bize! Yazıklar olsun bize! Meğer bizler zâlimlermişiz! Meğer bizler Rabbimize ve kendimize karşı zulüm içindeymişiz! Kendimizi Rabbimize kulluk ortamından çıkararak hem Rabbimize, hem de kendimize zulmetmişiz. Yazıklar olsun bize, biz Rabbimizi diskalifiye edip kendimizi tanrılaştırmışız. Rabbimizin yasalarını terk edip kendi hayat programlarımızı kendimiz yapmaya kalkışmışız. Hayata kendimizi etkin zannetmişiz. Ne yapacağımızı, nasıl yaşayacağımızı kendimiz belirlemeye kalkışmışız. Allah karşısında bilgi iddiasında, güç iddiasında bulunmaya çalışmışız. Allah hukuku dururken kendimize hukuk belirlemeye, Allah yasaları varken kendimize yasa belirlemeye kalkışmışız diyerek zâlimliklerini itiraf edip feryat ediyorlar.

Meselâ şimdi şu anda Allah'ı da, Allah'ın yasalarını da, Allah'ın kitabını ve peygamberinin sünnetini de dışlayarak onlar yerine yeryüzü tanrılarının yasalarını uygulamaya çalışırlarken, daha dünyada sistemleri tıkandığı zaman, uyguladıkları yasalar kendilerini çıkmaza sürüklediği zaman bu tür insanların aynı feryatlarının yükseldiğini görüyoruz. Birbirlerini suçladıklarını, ama Allah yasalarını da bilmedikleri için yine bir pislikten başka bir pisliğe, bir çıkmazdan başka bir çıkmaza yuvarlandıklarını görüyoruz.

Allah'ın Resûlü buyurur ki:

"Bir toplum kendilerini mazur görmeyecek bir hale gelmedikçe helâk olmazlar"

İşte bakın burada da deniliyor ki onlar kendilerini mazur gör-müyorlar, kendilerini suçluyorlar, biz gerçekten zâlimler olarak Rab-bimizin bu azabını bu helâkini hak ettik diyorlar. Yazıklar olsun bize, biz buna lâyıktık diye feryat ediyorlar. Muhakkak biz zâlimlerdendik diyorlar.

Demez komaz olsunlar. Bunu dünyada yaşarken diyeceklerdi, azap kendilerine gelmeden önce diyeceklerdi. Bunu dünyada kabul edecekler ve hayatlarını buna göre bina edeceklerdi, geçmişler olsun. Evet itiraf edecekler, hem de yeminle, ama heyhat ki bu itirafın kendilerine hiçbir faydası olmayacak. Çünkü zaten onu kesinlikle inkâr edemeyecekleri bir ortamda, helâk ortamında itiraf etmektedirler. O ortamda zaten inkâra güçleri yoktur.

Evet Allah'a inanmayanlar, dünya hayatında hayatın sahibi olan Allah'a karşı sorumlu olduklarını reddedenler, bir gün yaşadıkları bu hayatın sonunda Allah'a kavuşup, Onun sorgulamasıyla karşı karşıya geleceklerine inanmayanlar, dünya hayatına razı olanlar, dünyayı tatminkâr bulanlar, dünyanın ötesindeki bir hayatın varlığına inanmayıp özlemini duymayanlar, varsa da yoksa da yaşadığımız şu hayat vardır, bunun ötesinde dirilme de, başka bir hayat da yoktur tavrıyla burada kam almaya bakalım diyenler, yaşadıkları hayatlarında âhiret inancının kokusu bile olmayanlar, işte Allah'ın helâkine ve yıkımına maruz kalanlar bunlardır. İşte hüsrana mahkum olanlar bunlardır. İşte ebedîyen kaybedecek ve eli boşa çıkacak olanlar bunlardır. İşte hiç ummadıkları bir zamanda gece uykudayken ya da gündüz işinde-aşındayken Allah'ın helâki kendilerine geldiği zaman ey vah meğer biz zâlimlermişiz diye feryat edecek olanlar, kaybettiklerine karşı hasret çekenler bunlardır.

Eyvah! Vah! Tuh! Yazıklar olsun bize! Yuh olsun bize! Vah orada yaptıklarımıza! Yazıklar olsun bizim anlayışlarımıza! Yazıklar olsun bizim hesabımıza! Eyvah yaptıklarımıza! Eyvah yapmamamız gerekirken yaptıklarımıza! Eyvah yapmamız gerekirken yapmadıklarımıza! Eyvah zulümlerimize diyerek dövünecekler, kaybettikleri fırsatlarından ötürü hasret çekecekler onlar.

Evet çaresiz böyle yaşayanları Allah helâk edecektir. Ama iş onunla bitse neyse. İş bu dünyadaki helâkle son bulsa neyse, ama bakın Rabbimiz öbür tarafta da bundan çok daha büyük bir sorgulamanın olacağını haber veriyor:

6. "Andolsun ki, kendilerine peygamber gönderilenlere soracağız, peygamberlere de soracağız."

Hani ben sana bunun hesabını sorarım. Sana bunun hesabını soracağım denir ya. İşte Rabbimiz diyor ki her iki tarafa da bunun hesabını soracağım. Kendilerine peygamber gönderilen toplumlara da soracağım, o toplumlara gönderdiğim peygamberlere de. Her ikisinden de hesap soracağım diyor Rabbimiz.

Rabbimizin elçilerine soracağı soru Mâide sûresinde anlatıldığı gibi bir sorudur:

"Allah peygamberleri topladığı gün, "Size ne cevap verildi?" der; onlar, "Bizim bir bildiğimiz yoktur, doğrusu görülmeyenleri bilen ancak Sensin" derler"

(Mâide 109)

Evet işte peygamberlere sorulacak soru budur. Diyecek ki onlara Rabbimiz: Ey peygamberlerim! Sizler gönderildiğiniz toplum-larınız tarafından nasıl karşılandınız? Size ne cevap verildi? Nasıl bir mukabele gördünüz?

Veya gönderildiğiniz toplumlarınıza karşı vazifelerinizi yaptınız mı? Benim âyetlerimi onlara anlattınız mı? Benim mesajımı onlara duyurdunuz mu? Benim insanlardan istediğim kulluk konusunda onlara örneklikte bulundunuz mu? Onlara gösterdiniz mi?

Aslında Rabbimiz peygamberlerinin tümünün mâsum olduğunu, vazifelerini bi hakkın ifa ettiklerini, onların yeryüzünde tüm yalanlamalar, tüm eziyetlere ve sıkıntılara rağmen yılmadan, bıkmadan, usanmadan görevlerini yerine getirdiklerini bilmektedir. Bunu bilmediğinden, ya da onlardan şüphe ettiğinden değildir bu soru. Çünkü Allah kimin suçlu kimin suçsuz olduğunu bilmektedir. Suçluları da, suçsuzları da bilmektedir Rabbimiz. Bunu Kur'an'ın değişik yerlerinde görüyoruz:

" O gün ne insana ve ne cine suçu sorulur."

(Rahmân 39)

" Suçluların suçları kendilerinden sorulmaz."

(Kasas 78)

Evet suçlular ve suçsuzlar yüzlerinden belliyken, acaba bunlar suçlu mu? Suçsuz mu? Diye suçlular hakkında sormaya gerek ol-madığı gibi, suçsuz oldukları kesin olan peygamberler hakkında Rab-bimizin onlardan da soracağım buyurmasının mânâsını şöyle anlamaya çalışıyoruz: Peygamberlere karşı gelmiş, onları yalanlamış, on-lara zulmetmiş zâlimlerin bizzat peygamberler huzurunda, onların gözleri önünde açığa çıkarılacak ve rezil edilecekleri vurgulanarak böylece bir tehdit unsuru oluşturulsun istenmiştir.

Evet peygamberlerin sorusu böyle. Bir de o peygamberlerin kendilerine gönderildiği toplumlarına soracak Rabbimiz. Onlara sorulacak soruları da yine Kur'an'ın pek çok yerinde görüyoruz.

"O gün Allah onlara seslenir: "Peygamberlere ne cevap verdiniz?" der."
(Kasas 65)

Evet o gün şöyle nida olunacak onlara ve denilecek ki Peygamberlere nasıl icâbette bulundunuz? Neler dediniz onlara? Ne cevap verdiniz? Peygamberlere ne cevap verdiniz? Onları nasıl karşıladınız? Nasıl muamele yaptınız onlara?

Bilemiyorum da, ya Rabbi onlar bize bir şey demedi ki biz onlara ne diyelim? diyeceğiz her halde. Yâni ya Rabbi peygamberin bize namaz kılın dedi biz de kıldık, oruç tutun dedi tuttuk, zekât verin dedi verdik, çocuklarınızı sünnet ettirirken yemek verin dedi biz de yaptık. Eh bunun dışında bize başka bir şey demedi ki peygamberin biz ona cevap verelim. Yâni din diye ne anlattı bize peygamber? İlmihal bilgileriydi her halde, onu da Tavaslı mı anlattı bazen? Ya da Ömer Nasuhi mi anlattı? İşte namaz hocaları, mızraklı, kamalı, süngülü namaz hocaları öyle dediler biz de icâbet ettik diyeceğiz her halde. Peygamberle, peygamberin sünnetiyle, peygamberin hadisleriyle ilgilenmeyen, peygamberden ve onun hayatından habersiz yaşayan bir adamın elbette diyebileceği işte budur.

Halbuki Peygamber elli bin, atmış bin söz söyleyen amel eden varlıktır. Yâni tespit edilen hadisleri 50, 60 bin kadar olan bir örnektir. Evet atmış bin civarında söz söyleyen bir peygamber. Onlardan ne kadar haberdarsak bizde o kadarı var demektir. Meselâ bir araba 6000 parçadan oluşuyorsa, sizde kaç parça varsa, arabanızda o kadar parça var demektir. Her halde bir direksiyon, bir de dört teker varsa elinizde ona benim arabam var filan demiyorsanız, o zaman 60 000 de,kaç hadis varsa sizde o kadar hadis var demektir ve sizin peygamberle ilginiz o kadar demektir. Kaç hadisiniz varsa üzerinde kafa yorduğunuz, hayatınızı onunla düzenleyeceğiniz o kadar müslü-manlığınız var demektir.

Allah korusun haberdar olduğunuz zaten yok da, bir de üstelik onlara cevabınızı düşünün. Meselâ 60 000 odalı bir saray gezecektiniz ve değerlendirmenize göre de size mükafat verecektiler. İki oda, üç oda, beş oda gezdiniz ve orada oyalandınız, durdunuz artık. İşte kumar oynama, zina etme, sağa bakma, sola gitme, dükkana git, tezgaha git, yat, uyu tamam. Geri kalan odalarda çok güzel şeyler vardı belki, onlardan da haberdar olacaktınız da öyle yorumlayacaktınız, cevap verecektiniz. İcâbet edecek, amel haline getirecektiniz. Öyle değil mi? Eğer sadece namaz, oruç, hac, zekât, kelime-i şeha-det insanı cennete götürecekse Kur'an'dan diğer bölümleri alalım, çıkaralım din bozulmayacaktır o zaman. Dinde hâşâ fazlalık olur o zaman.

Veya işte birkaç hadis bırakalım hayatımızda gerisini tümden yok farz edelim, eğer din bozulmuyorsa o zaman hâşâ boşuna bu kadar söz söyleyendir peygamber. Hayır hayır kitabın da peygamberin de bizim hayatımızdaki fonksiyonu bu kadar basite indirilemez. Unutmayalım ki bu kitabı tanıdığımız kadarıyla, peygamberin sünnetini tanıdığımız kadarıyla müslümanız ve Rabbimizin sorularına cevap vereceğiz. Diğer kitapları tanımasak da olur, diğer liderleri ve efendileri ve onların uygulamalarını tanımasak da olur, ama bu kitabı ve peygamberin sünnetini tanımak zorundayız.

Yeryüzündeki tüm kitaplar, kitapçıklar, ister daha önce Allah-tan gelmiş, ama sonradan insanların tahrif ettikleri kitaplar olsun, is- terse insanların kendi elleriyle Allah'ın indirdiği kitaplardan esinlenerek yazdıkları, oluşturdukları kitaplar olsun fark etmez, beşerin elinin değdiği, kâleminin işlediği hiçbir kitap, bu kitabın yerine geçemeyecektir. Hiçbir kitap bu kitaptan öne alınamayacak, önde tutulamayacak ve yeryüzünde hiçbir lider, hiçbir önder de Hz. Muhammed (a.s) ın önüne geçemeyecektir.

Yarın mezara girilince de insanların tümü bu kitaptan hesaba çekileceklerdir. Kitabın nedir? Sualiyle bu kitabı tanıyıp tanımadığımızdan, bununla ilgilenip ilgilenmediğimizden, bunu diğer beşer kitaplarının önüne geçirip geçirmediğimizden, buna en üstün payeyi verip hayatımızı sadece buna sorup sormadığımızdan, yâni bununla amel edip etmediğimizden hesaba çekileceğiz. Kesinlikle bilesiniz ki insanların yazdıkları kitaplardan hesaba çekilmeyecektir insanlar. Soru bu kitaptan çıkacak, hesap bu kitaptan verilecektir. Hayatınızın hesabını bu kitaba göre vermek zorunda kalacaksınız.

Ve yine kesinlikle bilesiniz ki lider olarak, imam olarak, önder olarak insanlık Hz. Muhammed (a.s)' dan hesaba çekilecektir. Kime uymuştunuz? Kimi örnek almıştınız? Kimin peşindeydiniz? Amellerinizi kimden almıştınız? Kimi

gündemde tutmaya çalışıyordunuz? Kimi tanıyıp onun gibi olma savaşı veriyordunuz? Kimin anma törenlerini düzenleme savaşı veriyordunuz? Peygamber mi yoksa başkaları mı? Kimin sözlerini öğrenmeye, Kimin sözlerini ısrarla öğretmeye çalışıyordunuz? Kimin sünneti, kimin modeli kafalarınızda canlıydı? Peygamberinkiler mi? Yoksa başkalarınınkiler mi? Bundan hesaba çekileceğiz yarın.

7. "Andolsun ki, yaptıklarını kendilerine bir bir anlatacağız zira onlardan uzak değildik."

Kitap onların yapa geldikleri tüm amellerini ortaya dökecektir. Ya bu kitap, ya da insanların amel defterleri. Çünkü Rabbimiz yanımızdaki melekleri vasıtasıyla bizim tüm amellerimizi tespit edendir. Allah amellerimizin hiç birisinden gafil değildir.

8,9. "Gerçek tartı kıyâmet günündedir. Tartıları ağır gelenler, işte onlar kurtulanlardır. Tartıları hafif gelenler, âyetlerimize yaptıkları haksızlıklardan ötürü kendilerini mahvetmiş olanlardır."

Evet hak mîzan, gerçek tartı kıyâmet günündedir. Hak mîzan. Hak kelimesi kitabımızda çok geçer. Rabbimiz hak, kitabı hak, peygamberi hak, cennet hak, cehennem hak, sırat hak, terazi hak, Mîzan hak hepsi haktır. Ogün hak bir mîzan kurulacak ve tartıları ağır gelenler, amelleri değerlendirmeye tâbi tutulanlar, iyilikleri kötülüklerine galip gelenler onlar ebedîyen kurtuluşa erenlerdir. Ama tartıları hafif gelenler, amelleri değerlendirilmeye lâyık görülmeyenler, kötülükleri iyiliklerine galip gelenler, hakka istinat etmeyen amelleri hakka mutabık amellerinden fazla olanlar âyetlerimize zulmettiklerinden ötürü, âyetlerimizi yok farz edip amel işlediklerinden ötürü, âyetlerin fonksiyonunu değiştirdiklerinden ötürü hüsrana mahkum olacaklardır.

O gün mîzan, hakla kurulacaktır. Hak bir mîzan konulacak. Bu öyle bir terazidir ki, öyle bir mîzandır ki hiç kimseyi en küçük bir haksızlığı maruz bırakmadan tüm yaptıklarını, tüm amellerini, o amelleri işlerken taşıdığı niyetlerini tartıp değerlendirecektir. Kişinin amelleri mi tartılacak? Yoksa amel defterleri mi tartılacak? Yoksa o amelleri işleyen kişinin kendisi mi tartılacak? Bunun münakaşasına girmeye gerek yoktur. Belki de bunların hepsi birden tartılacak ve değerlendirmeye tâbi tutulacaktır.

Abdullah İbni mes'ud için Allah'ın Resûlü buyurur ki: "*Onun bacaklarının inceliğine mi şaşıyorsunuz? Allah'a yemin ederim ki onlar kıyâmet günü Uhut dağından daha ağır gelecektir*." Yâni kimilerinin amelleri değerlendirilmeye bile tâbi tutulmazken, kimilerinin amelleri de işte bu kadar ağır olacaktır.

Mîzanın, terazinin hak oluşu, hak olarak konuşu onda hakka istinad etmeyen, haktan başka şeylere dayanarak yapılan hiçbir amelin ağırlığının olmayacağı, değerlendirmeye tâbi tutulmayacağı anlamına gelmektedir. Çünkü Kur'an bizzat Mîzandır. Rabbimiz Şûra sûresinde şöyle buyurur:

"Gerçekten Kitabı ve ölçüyü indiren Allah'tır. Ne bilirsin, belki de kıyâmet saati yakındır."
(Şûra 17)

Evet Allah kitabını hak olarak, hukuk olarak indiren ve Mîzanı da hak olarak indirendir. Bu kitapla birlikte ince bir adâlet terazisi de indirmiştir Allah ki o her şeyi ölçer, her konuda ölçüyü vaz' eder, her amelin ölçüsünü bu kitap verir. Tüm hakları o belirler, tüm amel ve hareketleri o mizana vurur, her şeyi o dengeye getirir.

Evet kitap kıstastır, tüm amel ve kavillerde kitap mîzandır, ya da bu kitap her amel için tasdik makamıdır. Kendisine arz edilen şeylerin doğruluğunu, bâtıllığını tasdik etme makamındadır Kur'an. Bu iyi ameldir bu kötü ameldir diye, bu sâlihtir bu gayri sâlihtir diye, bu Allah'ın rızasına uygun ameldir diye, Allah'ın razı olduğu eylemdir diye, bu Allah'ın istediği hayat tarzıdır, bu Allah'ın istediği sistemdir diye, Allah'ın emrettiği eğitim sitemi budur diye, Allah'ın razı olduğu kıyafet budur diye, Allah'ın istediği kazanma harcama budur diye önüne tasdik için sunulan şeyi tasdik etmek veya reddetmek makamındadır Kur'an.

Kur'an hayatın mîzanıdır. Kur'an'ın böyle bir dinamizmi var yâni. Tüm amellerin ölçüsüdür Kur'an. Yâni arz edersiniz kitaba şöyle bir düğün modeli, şöyle bir kazanç modeli, şöyle bir terbiye modeli, böyle bir çocuk eğitimi modeli, böyle bir namaz modeli, şöyle bir zikir modeli veya şöyle bir tapınma modeli veya böyle bir ulviyet kutsiyet modeli, böyle bir takva modeli... Bunu Kur'an'a arz edersiniz, Ey Kur'an! Ey yüce Kur'an! Biz düşündük taşındık bunu münâsip gördük! Biz bunu Tevrat'tan aldık! Biz bunu İncil'den bulduk! Allah demişti bunu, Mûsâ demişti, Îsâ demişti bunu! Filanların, falanların hatırı içindi! Bakar ona, eğer tasdik ederse, tamamdır, doğrudur, münâsiptir derse tamam o doğrudur. Yok tasdik etmezse işi bitmiştir onun. Kitabın doğru demediği, kitabın okeylemediği hiçbir amel, hiçbir düşünce, hiçbir eylem Allah katında makbul değildir. İşte buradaki mîzandan kasıt, kitabın kıstas oluşu, terazi oluşu özelliğidir denmiş.

Veya bu mîzan ile kastedilen şeyin bu kitabın sosyal hayatta uygulanan ve terazi gibi her şeyi yerli yerine oturtan, her şeyi en güzel ve en doğru biçimde

tartarak hak ve bâtılın, doğru ve yanlışın, zulüm ve adâletin farkını ortaya koyan her şeyi ortaya çıkaran Şeriattır denmiş. Yâni bu kitabın pratiği anlamına gelen Şeriat hayata bir hâkim oldu mu her şey dengeye gelecek, her inanç her düşünce, her anlayış, her amel tartılarak sonucunun ve değerinin ne olduğu açıkça ortaya dökülecektir.

Evet demek ki dünyada mîzan olan kıstas olan, hakkı bâtılı ortaya koyan bu kitaba istinad ederek yapılan ameller değerlendirilmeye tâbi tutulacak, buna dayanmayanlar ise hiçbir değer ifade etmeyecek, değerlendirilmeye bile tâbi tutulmayacaktır anlıyoruz. Hattâ bakın yine Kur'an-ı Kerîmde kâfirler için mîzan konulmayacağı, tartı tutulmayacağı, onların amellerinin değerlendirilmeye bile alınmayacağı anlatılmaktadır Kehf sûresinde:
"Bunlar, Rablerinin âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenlerdir. Bu yüzden işleri boşa gitmiştir. Kıyâmet günü Biz onlara değer vermeyeceğiz."

İşte bunlar Rablerinin âyetlerini ve ona kavuşmayı inkâr eden kimselerdir. Allah'ın kendilerine yol göstermek üzere gönderdiği kitabının âyetlerini inkâr etmişler. Allah'ın âyetlerini örtmüşler, âyetleri gündemlerinden düşürmüşler, âyetlerden habersiz bir hayat yaşamışlar. Ve de ona kavuşacakları günü hesaplarına katmadan yaşamış-lar. Yaşadıkları bu hayatın sonunda kendilerinden hesap sorulma-yacak zannederek yaşamışlar. Onun için tüm amelleri boşa gitmiştir.

Rabbimiz buyurur ki biz onlar için kıyâmet günü her hangi bir tartı da tutmayacağız. Onların amelleri asla değerlendirmeye tâbi tutulmayacaklardır. Amellerinin hiç bir değeri olmayacaktır. Ne yaparlarsa yapsınlar, isterse büyük büyük ameller işlesinler, fabrikalar, yollar, köprüler kursunlar, açları doyurup çıplakları giydirsinler değil mi ki tüm bu amellerinin yaptırıcısı Allah değil hepsi boştur bunların. Onların dünya hayatında tüm sa'yleri, tüm mesaileri, tüm yaptıkları ve kazandıkları boşa gitmiştir.

Ya da onlar tüm çabalarını, tüm plan ve programlarını dünya adına harcamış kimselerdir. Yâni bunlar dünyayı kıble edinmiş, tüm plan ve programlarını dünyayı kazanmak adına yapmışlar, dünyalık elde etmek üzere, dünyada zengin ve başarılı olmak üzere yapmış insanlardır. Tüm yatırımlarını dünyada kalıcı ve âhirete intikal etmeyici şeylere yapmışlar. Dünyada zengin olmak ve dünyada başarmak onların tek amacıydı. Âhiret adına bir endişeleri yoktu onların. Bu yüzden hayatlarında Allah'ı diskalifiye etmişler, peygamberi unutmuşlar, kitabı yok farz etmişler, hesabı yok farz etmişler... Hesabı yok farz edince de kendilerini her türlü sorumluluktan azade saymışlar ve tıpkı hayvanlar gibi, ipini koparmış danalar gibi sorumsuzca bir hayat yaşamışlar. Bunu yaparken de çok iyi bir şey yaptıklarını

zannetmişler. Böylece hayatlarını mahvetmişler. Tüm yaptıkları boşa gitmiş, kendilerini de kendilerine verilen imkânlarını da boşa harcamışlar. Çünkü yaptıkları ve kazandıklarının tamamı dünyada kalmıştır. Zaten bu tür insanlar sermayelerini bile kaybetmiş insanlardır. Sermayeyi kaybeden birinin kar etmesi de düşünülemez.

Peki bizi yarın hesaba çekecek olan Rabbimiz acaba bize bu dünyada imkân vermedi mi? Bize hiç bir fırsat vermeden mi bizi imtihana çekecek? Bizi dünyaya getirmeden mi bizim adımıza karar verecek? Hayır hayır:
10. "Sizi yeryüzünde yerleştirdik ve orada size geçimlikler yarattık. Öyleyken pek az şükrediyorsunuz"

Yeryüzünü sizin için bir karar yeri kıldık. İstikrar makamı yaptık. Yeryüzünü sizin için vatan yaptık. Orada sizin için, yaşamınız için, imtihanınız için geçimlikler yarattık. Sizin için orada her şeyi hazırladık. Her şeyiniz Allah'tan olduğu halde siz ne kadar da az şükrediyorsunuz?

Sizin Rabbiniz, sizin kendisine kul olmanız, sizin hayat programlarınızı kendisinden almanız gereken Rabbiniz o Allah ki, o öyle lütuf sahibi bir Allah ki sizi yaratmış ve şu yeri sizin için bir döşek bir karar yeri yapmış. Size bir yatak yapıp sizin rahatınıza sunmuştur onu. Sizin imtihanınız için bir imtihan salonu kılmıştır onu. Orada yatıp kalkıyor, orada uyuyup uyanıyor, orada dayanıp oturuyorsunuz. Altınızdan çekiliverseydi bu döşek nerede karar kılardınız? Öyle olmasaydı nerede yatıp nerede otururdunuz? Size böyle bir vatan kılmasaydı ne yapar, nasıl yaşardınız?

Demek ki bizi yaratan ama yarattığı gibi öyle başı boş bırakmayan, kendi halimize terk etmeyen ve hayatımızın devamı için dünyada yaşam şartlarımızı da ayarlayan bir Rab'le karşı karşıyayız. Hayat ama en az onun kadar önemli olan bu hayatın devamı. Dünyayı bizim için yaşam yeri olarak hazırlayıvermiş Rabbimiz.

Şimdi burada bir soru sorayım size: Eğer bu dünya insanların elinde olsaydı, insanların mülkünde olsaydı bu kadar cömertçe onu insanlara sunabilir miydi? Şu gökyüzü, şu semamızın simasını süsleyen yıldızlar, şu gecemizin zülüflerini aydınlatan hilal, şu bize her saniye ısı ve ışık gönderen güneş, şu her an teneffüs ettiğimiz hava, şu kıymetini bilmeden tükettiğimiz sular bir insanın ya da insanların elinde olsaydı onu ondan bu kadar rahat alabilir miydiniz? İşte sizin böyle cömert bir Rabbiniz var.

Öyleyse kimin ekmeğini yiyip, kimin kılıcını salladığınızı bir düşünün. Kimin nimetlerinden istifade edip de kimlere kulluk ettiğinizi bir düşünün. Kimin evinde oturduğunuzu, kimin döşeğinde yattığınızı, kimin eşyalarını kullandığınızı bir düşünün! Düşünün de kime kul ol-manız gerektiğini iyi anlayın!

Bütün bunları yaratan, bütün bu nimetlerle sizi perverde eden Allah'tan başka bir ilah olmayacağını bilip dururken sizler ne kadar da az şükrediyorsunuz Rabbinize. Ne kadar da az teşekkür ediyorsunuz Ona?

İşte bu bizim yaratılışımız, yoktan var edilişimiz, sonra üzerinde yaşadığımız dünyamızın yaratılışı, sonra yaşadığımız bu dünyada Rabbimiz tarafından tüm yaşam şartlarımızın hazırlanması, sürekli gözümüzün önünde bulundurmamız gereken ve karşılığında bunu bize lütfeden Rabbimize karşı şükretmemiz gereken bir âyettir.

Şükür, teşekkür verileni verenin yolunda kullanmaktır. Şükür hayatı o hayatın sahibinin yolunda kullanmaktır. Şükür dünyayı, hayatı, canı, malı, zamanı, imkânları, fırsatları onu verenin yolunda harcamaktır. Şükür nimet cinsinden olur. Allah bize hangi nimeti vermişse o nimet cinsinden infakta bulunarak şükredilir. Hayatı onu bize veren Allah'ın istediği biçimde yaşamak, geceyi ve gündüzü onu bize lütfeden Allah yolunda kullanmak, aklı onu verenin razı olduğu yerde kullanmak, zamanı onu verenin razı olduğu yerde kullanmak Allah'ın rızasını tahsilde harcamak şükürdür. Hayatı o hayatın sahibine sormadan yaşamak, zamanı kendi bildiğimiz biçimde doldurmak, malı o malın sahibinin razı olmadığı yerlerden kazanıp onun razı olmayacağı yerlerde harcamak, elimizi, ayağımızı, gözümüzü kulağımızı onları bize verenin yolunda kullanmamak, varlığımızı onu bize vermeyenler yolunda harcamak, geceyi ve gündüzü onu bize verenin razı olmadığı şeyler yolunda itlaf etmek nankörlüktür Allah korusun. İşte Rabbimiz buyurur ki insanların pek çoğu bunun farkında değillerdir, pek çoğu şükretmemektedir.

Evet diyor ki Rabbimiz: Ey kullarım sizi ben yarattım. Hayatınızı bana borçlusunuz. Sadece bana şükretmeniz bana teşekkür etmeniz gerekirken, hayatınızı benim istediğim biçimde yaşamanız, bana teslim olup bana kulluk etmeniz gerekirken, tam aksini yaparak bana nidler, eşler, ortaklar aramaya, bulmaya kalkmayın! Rızasını kazanacağınız, kendilerine kulluk edeceğiniz, hayat programlarınızı kendilerine soracağınız, sistemlerini sistem kabul edeceğiniz benden başka Rabler, benim dununda efendiler bulmaya kalkmayın!

Veya beni sadece hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öbür bölümlerde yetkisiz kabul etmeyin! Namazınıza karışan ama kılık kıyafetinize karışmayan, Orucunuza karışan ama hukukunuza karışmayan, mescidinize karışan ama kazanmanıza harcamanıza, çocuklarınızın eğitimine, sofranıza, ev tefrişlerinize, düğününüze derneğinize, okumanıza yazmanıza, meslek seçiminize karışmayan bir Allah kabul etmeyin. Hayatınızın bazı bölümlerine karışan, o bölümlerde söz sahibi olan varlıklar, efendiler, amirler bulmayın! diyor Rabbimiz.

Ama ne gariptir ki insanlardan kimileri Allah'ın bu tür âyetlerinin üzerini örttükleri için, işaret levhalarını kamufle ettikleri için, Allah'ın âyetlerinden habersiz yaşadıkları için haktan, hakikatten, hidâyetten, dosdoğru yoldan yüz çeviriyorlar. Allah'tan yüz çevirip başkalarına yöneliyorlar. Allah'a kulluk yapmaları gerekirken, Allah'ın razı etmeleri gerekirken, Allah'a teşekkür etmeleri gerekirken başkalarına teşekkür etmeye, başkalarına kulluk etmeye, başkalarını razı etmeye çalışıyorlar. Hayat programlarını hayatın sahibi olan Allah'tan almaları gerekirken başkalarının hayat programlarını alıp uygulamaya yöneliyorlar.

Evet unutmayalım ki Rabbimiz bizi de üzerinde yaşadığımız bu dünyayı da bizim imtihanımız için yaratmıştır. Şu anda sahip olduğumuz imkânların tümünü bunun için vermiştir bize. Kendilerine yeryüzünde imkân verilenler, mal mülk verilenler, ekonomik güç verilenler, sosyal güç verilenler, amirlik müdürlük verilenler çok dikkat et-sinler. Allah bu verdikleriyle onları denemek için imtihan etmek için onlara bunları vermiştir.

Zira mülkün sahibi Allah'tır. Kendilerine mülk verilenler ise o mülk üzerinde halîfelik makamına getirilmiş insanlardır. Onlar acaba kendilerini vekil bilip o mülkün gerçek sahibinin arzularını mı yerine getirecekler? Kendilerine verilen o mülkü mülk sahibinin istediği bi-çimde mi kullanacaklar? Yoksa mülkün gerçek sahibini unutup ken-dilerini mülkün sahibi zannedip, kendilerinin vekil olduklarını unutup kendilerini asil zannedip, kendilerini ulûhiyet haklarına, egemenlik haklarına sahip zannedip o mülkte gerçek mülk sahibinin tasarrufu gibi mutlak bir tasarrufta mı bulunacaklar? İşte Allah insanları ve toplumları bu konuda denemektedir, imtihan etmektedir. Birinin helâkinden sonra öteki nesilleri getirerek Allah onları imtihan etmektedir.

Bundan sonra Rabbimiz geçmişimizin geçmişinden söz etmeye başlayacak. Bizim ilkimizden söz etmeye başlayacak. İlkimiz atamız olan Hz. Âdem'in yeryüzünde yaratılışı ve onun başından geçenleri anlatmaya başlayacak. İnsan cinsinin asla bilemeyeceği, vahyin dışında başka hiç bir kaynaktan öğrenme imkânımızın olmadığı bir haberle bizi karşı karşıya getirecek Rabbimiz. İnsanı ve

insanlık tarihinin tümünü özetleyen bir haber bir bilgi. İnsan denen varlığın kıyâmete kadar yeryüzünde nasıl yaşayacağını, kimin safında yer alacağını, hangi ekolü benimseyeceğini anlatan bir tebliğ. Başka bir deyişle yeryüzünde kulluğu ve isyanı anlatan bir mesaj. Yaratılışla birlikte kim kulluk etmiş, kim isyan etmiş? Veya Allah'a kulluk nedir? Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk nasıl yapılır? İsyan nasıl olur? İsyan neden olur? Âdem ve iblis örneğiyle bu konunun anlatıldığı bir pasaj.

Evet Âdem ve İblis anlatılacak. Âdem'i tavır ve İblisi tavır anlatılacak. Yaratılış, sonra imtihan, sonra cennet ve daha sonra da yeryüzüne iniş anlatılacak. Bu inişten sonra da kıyâmete kadar yeryüzünde insanoğlunun durumu ve imtihanı anlatılacak. Bakın Rabbimiz şöylece söze başlıyor:

11. "Andolsun ki, sizi yarattık, sonra şekil verdik, sonra meleklere, "Âdem'e secde edin" dedik; İblisten başka hepsi secde etti, o secde edenlerden olmadı."

Evet Rabbimiz bundan önceki âyetinde insanlık için yeryüzünü hazırladığını anlatmıştı. Yeryüzünü insanın yaşayabileceği bir ortam haline getirdiğini haber vermişti. Burada da Rabbimiz artık yeryüzünde insanlık tarihinin başladığını, peygamberler tarihinin başladığını ve daha farklı bir deyişle artık yeryüzünde İslâm tarihinin başladığını haber veriyor. Rabbimiz kendisinin bildiği bizim bilmediğimiz bir tarihle bizi yüz yüze getiriyor. Bunlar gaybî haberlerdir, bunları bizler ancak Rabbimizin haber verdiği kadarıyla öğrenebiliriz. Ve bu konularda kesin bilgi Rabbimizin haber verdiği bilgidir. Onun dışında kim ne derse desin hepsi zandan ibarettir.

Bakın Rabbimiz diyor ki biz sizi yarattık. Sonra da size şekil verdik. Bir çamurdanken size şekil verdik sûretlendirdik. Elsiz ayaksız, gözsüz kulaksızdınız, size el ayak, göz kulak verdik. İç ve dış organlarınızı en güzel bir şekilde düzenleyip sizi ahseni takvim üzere kıldık. Önce bir kan pıhtısı yaptık, sonra mudğa, sonra ızam. Bu sonralar bu mânâya gelebileceği gibi sizi küçücük bir çocuk yaptı, sonra genç, sonra da olgunlaştırdı anlamına da gelecektir. Veya bu sonralık Hz. Âdem'in yarılışından sonra olduğu gibi ana rahmindeki merhaleleri de anlatır da denmiş.

Kur'an'ın farklı yerlerinde bize anlatıldığına göre Rabbimiz Âdem'i ve onun neslini topraktan yaratmıştır. Hz. Âdem de dahil tüm peygamberler, tüm insanlık topraktan yaratılmıştır. Bunu özellikle de-meye çalışıyoruz çünkü kimileri peygamber efendimizin nûrdan yaratıldığını ısrarla iddia ederek sanki onu insanlıktan, beşerlikten çıkarmaya ve hıristiyanların peygamberleri Îsâ'ya yaptıklarını yapmaya çalışıyorlar. Halbuki Rasulullah efendimiz kendisinin bir

beşer olduğunu ve beşer olması münâsebetiyle de topraktan yaratıldığını ısrarla vurgulamaktadır. Aynen bizim gibi, insan cinsi gibi topraktan yaratılmış olan Allah'ın Resûlü bizim için de en güzel bir örneklik ve Allah'a kulluk sergilemiştir. Bir beşer olarak peygamberimiz Allah'a kulluğu zirve noktasında yaşayarak örnekleyerek bize göstermiştir.

Galiba vahdet felsefesinin kurucuları tarafından onun da bir Allah olduğunu savunmak için mi? Yoksa onun bir beşer olmadığını ortaya koyarak bize örnek olamayacağını iddia etmek için mi hep bir nûrdan yaratılışı iddia edilip durmaktadır. Halbuki Kur'an'ın beyanına göre insan cinsi topraktan, melekler nûrdan, cinler ve şeytan da ateşten ve dumandan yaratılmışlardır. Hûrilerin de zaferandan yaratıldıkları bir hadiste ifade edilmektedir.

Evet bu yaratılıştan sonra meleklere dedik ki Âdem'e secde edin. Bütün melekler Âdem'e secde ettiler İblis müstesna. Hadise Bakara'da ve diğer sûrelerde teferruatıyla anlatılır. Bu secde olayı insanların ilkinin, ilkimizin başından geçen ve kıyâmete kadar onun neslinin de gün be gün yaşayacakları bir olay, bir hayat, bir tecrübe. İnsanların tümü ya Âdem'in yoluna, meleklerin yoluna girip onların tavrını sergileyecekler ya da Şeytanın yoluna girip onun rolünü oynayacaklardı.

Rabbimiz yeryüzünde bir halîfe yaratmış ve tüm meleklerine ona secde ile emretmiş. İstisnasız tüm melekler ona secde ederlerken İblis bu işin dışında kalmış. Bu secdenin mahiyetini bilmiyoruz. Allah'ın yeryüzünde halîfe olarak yarattığı Hz. Âdem'in önünde ona karşı yapılan bir hürmet ve istirham secdesi miydi? yoksa şu şimdi bizim namazlarda yaptığımız secdeye benzer bir secdemiydi? yoksa bu emri veren Allah'ın emrine bir boyun bükmüş müydü bunu bilmiyoruz. Bildiğimiz bir şey varsa Rableri onlara emretmiş onlar da hemen Rablerinin bu emrine imtisal etmişlerdir.

Komutan askere emrediyor, şu taşı selâmlayacaksın diye. Asker de komutanın emrini yerine getirmek için döner o taşı selâmlar. Ama askerin bu eylemi ne o taşın üstünlüğünü, ne de o askerin alçaklığını göstermez, komutanın emrine imtisalı gösterir.

Meselâ şu anda biz toprağa ve Kâbe'ye doğru secde ediyoruz. Ama bizim secdemiz ne toprağa ne de Kâbe'yedir. Bizim secdemiz bize bu emri veren Rabb'imizedir, Rabbimizin emrine imtisaldır.

Rablerinden kendilerine intikal eden bu emir karşısında melekler hemen secde ettiler ama iblis secde etmedi. İblis secde edenlerden olmadı. Neden oldu bu? Niçin secde etmedi şeytan? Nedenini ve niçinini bilmiyoruz. İblis secde etmedi.

Peki İblis kim? İblisin cinler taifesinden olduğunu, kendisine özgü bir şahsiyetinin bulunduğunu, cinlerin tıpkı insanlar gibi doğması ölmesi ve üremelerinin olduğunu, Allah'a iman edip ona kulluk edenlerinin varlığının yanında Allah'a inanmayıp isyan edenlerinin de varlığını biliyoruz. Ama cinlere ait olarak bildiğimiz bütün bu özelliklerin yanında İblisin ayrı bir durumu var. O da biraz sonra gelecek kesin Allah'a isyan eden bir varlık olarak onun kıyâmete kadar varlığını sürdürecek olmasıdır. Kehf sûresinde Rabbimiz şöyle buyurur:

"O cinlerdendi ve Rabbinin emrinin dışına çıktı."

(Kehf: 50)

Bu âyet onun bir cin olduğunu anlatır. İblis, nass ile sabittir ki cinlerdendir. Çünkü bakın secde etmemeyi becerebilmiştir İblis. Eğer bir melek olsaydı bunu becermesi mümkün değildi. Çünkü melek kesinlikle Allah'a isyan edemez.

Sonra yine Kur'an-ı Kerîmde İblisin soyundan söz edilir. İnsanların ilk atası nasıl Hz. Âdem (a.s) ise cinlerin aslı ve ilk atası da İblistir. Bu da onun bir melek olmadığını gösterir. Zira meleğin zürriyeti yoktur. Onlarda erkeklik dişilik söz konusu değildir.

İblis meleklerden olmadığı halde bu secde emrinin ona da tahsisi konusunda şöyle denmiş: İblis, melek olmadığı halde kendisini meleklere benzetmiş, onlar gibi Allah'a kulluk yapmaya çalışan bir cin idi de Allah'ın bu emrine onun için muhatap olmuştur demişler.

Evet tüm melekler secde ettikleri halde İblis secde edenlerden olmadı. İblis onun şeytanlıktan önceki adıdır. Gerçi "İblis" karıştırmaktan gelir. Karıştıran demektir. Şeytan ise İblis'in yaptığı işi yapmaktır. Yâni secde etmeme işine, secdeden kaçınma eylemine de şeytanlık denir.

Öyleyse kimdir şeytan? Şeytan secde etmeyendir. Şeytan secde etmeyenlerdir. Şeytan kıyâmete kadar secdesizlerin, secde etmeyenlerin lideri, temsilcisi ve sembolüdür. Öyleyse İkinci bir anlamıyla bu secde de şeytanın yapmadığı, Meleğin yaptığı şeydir. Yâni secde Allah'tan intikal eden her bir emir karşısında boyun eğmektir, Allah'ın her bir emrine boyun bükmek, bel kırmaktır. Allah'ın her emrine kabul demektir. Tamam ya Rabbi! Kabul ya Rabbi! Duydum ya Rabbi! Anladım ya Rabbi deyip ondan intikal eden her bir emri uygulamaya koymak demektir.

Namaz secdesi değildir tabii bu. Allah'tan intikal eden her bir emir karşısında yapılacak secde. Tamam Ya Rabbi! Anladım ya Rab-bi! İnandım ya

Rabbi! Kabul ya Rabbi! diyerek kişinin Allah'ın emirlerine boyun bükmesinin teslim olmasının, iman etmesinin ve uygulamaya koymasının adına secde denir.

Meselâ hangi emri aldık Allah'tan? İlmin farziyeti emri mi? Ki-tabını ve elçisinin sünnetini tanıma emrini mi? Çocuklarımızın müs-lümanca eğitimi emrini mi? Âyetlerinin ve arzularının hayatımıza hâkim kılınması emrini mi? Onun istediği biçimde giyinme emrini mi? Hayatımızın kazanma ve harcama biriminde sadece Onu dinleme emrini mi? Hangi emriyle muhatap olursak olalım tamam ya Rabbi! Anladım ya Rabbi! İnandım ya Rabbi! Amenna ya Rabbi! Hemen uygulamaya koyuyorum ya Rabbi! Hemen hayatımı onunla düzenliyorum ya Rabbi! Bu imanımı hemen amel olarak hayatımda görün-tülüyorum ya Rabbi! diyerek hemen Ondan bize intikal eden her bir emri uygulamaya koyuyorsak, hemen duyar duymaz meselâ ilim öğ-renmeye başlıyorsak, duyar duymaz hemen kılmaya, tutmaya, örtün-meye başlıyorsak; bilelim ki biz tıpkı melekler gibi Allah'a secdeyi gerçekleştiriyoruz demektir.

Ama Allah'tan bize intikal eden her bir emir karşısında ukalalık eder, duymazdan gelir, yok farz eder, Allah'ın böyle bir emri yok farz eder, savsaklar ve hemen uygulamaya koymazsak o zaman da biz şeytanın safında yer alıyoruz, secdesizlik yapıyoruz secdeyi terk ediyoruz demektir. Namaz emri böyledir, tesettür emri böyledir, zekât emri böyledir, ilim emri ve tüm emirler böyledir.

Rabbimizden bize intikal eden her bir emir karşısında tamam ya Rabbi diyerek uygulamaya koşarsak o emre secde edersek bilelim ki biz secdelilerin safında meleklerin safında yer alıyoruz, ama emri duymazdan gelir, hemen uygulamaya koymaz ve savsaklamadan yana olursak bilelim ki o zaman da bir secdesizlerin safında İblisin safında yer alıyoruz demektir.

Kur'an'ın başka yerlerinde de bu mânâyı görüyoruz. Allah'tan kendilerine intikal eden emirleri yerine getiren kulları için Rabbimiz, secde kelimesini kullanmaktadır:

"Mü'minler de "sücceden ve kıyama" Gecelerler."
(Furkân: 64)

Meselâ namazı tamam kabul ettim ya Rabbi! derler, orucu kabul ya Rabbi! Tamam ya Rabbi! derler, ama bunu sadece sözde bırakmazlar, hemen uygulamaya koyarlar, secde ederler.

Evet şeytan secde etmeyendir ve tüm secdesizler, tüm secde etmeyenler şeytandır. Yine biz biliyoruz ki şeytan sadece cinlerden değildir. İnsanların da şeytanları, insanların da secdesizleri vardır.

"İşte Biz böylece her Nebiye İnsan ve cin şeytan-larını musallat kıldık" (En'âm 112)

Öyleyse insanlardan her kim ki Allah'tan kendisine intikal eden her bir emir karşısında boyun bükmez, tamam ya Rabbi, anladım ya Rabbi, hemen uygulamaya koyuyorum, söz ya Rabbi, bak bunun ameline başladım ya Rabbi! demiyorsa, emri savsaklıyorsa, geciktiriyorsa, tehir ediyorsa, duymazdan geliyorsa o kişi şeytanlık yapıyor demektir. Hangi konu olursa olsun. Giyim-kuşam konusu, yeme-içme konusu, sosyal konular, ekonomik kaygılar, ya da siyasal yapılanma konusu, hangi konu olursa olsun. Kim ki Allah'ın isteğinin ötesinde hareket ediyor yâni Allah'a boyun eğmiyor, secde etmiyorsa işte bu adam şeytanlık yapıyor demektir.

İşte iblis budur ve işte secde budur. İblis Allah'tan gelen bu emri uygulamaya koymadı, secde etmedi. Allah'a karşı geldi. Allah'ı dinlemedi. Allah'a isyan etti. Peki emrine karşı gelen bu varlığa Allah'ın ne yapması gerekirdi? Nasıl bir muamelede bulunması gerekirdi? Bize göre sözünü dinlemeyen ve kendisine isyan eden bu varlığı hemen yok etmesi, hemen helâk etmesi, kahretmesi gerekiyordu değil mi? Ama Rabbimiz öyle yapmıyor. Rabbimizin şu rahmetine merhametine bir bakın. Buyurdu ki:
12. "Allah, "Sana emrettiğim halde, seni secdeden alıkoyan nedir?" dedi, "Beni ateşten onu çamurdan yarattın, ben ondan üstünüm", cevabını verdi."

Ey İblis! sana secdeyle emrettiğim halde seni secdeden, seni bu benim emrime inkıyattan alıkoyan nedir? Sana ne mâni oldu ki secde etmedin? Ne mâzeretin vardı ki benim emrime karşı geldin? Söyle bakalım neyin vardı senin? Duymadın mı sözümü? Yoksa bir dalgınlık sonucu, bir gaflet sonucu anlayamadın mı benim emrimi? Niye secde etmedin? Neden benim emrimin dışında hareket ettin?

Evet bakın Rabbimiz İblisin bir mâzeretinin olup olmadığını soruyordu. Peki bilmiyor muydu Rabbimiz onun bir mâzeretinin olup olmadığını? Elbette biliyordu ama işte rahmet bu. Rabbimizin rahmeti bu. Rabbimizin rahmeti böyle tecelli ediyordu. Merhameti bol olan Rabbimiz ona imkân tanıyordu, fırsat tanıyordu, onu özür dileme yolunu açıyordu.

Bizim için de böyledir Rabbimizin rahmeti. İşlediğimiz bir isyan karşısında hemen bizim defterimizi dürüvermiyor Rabbimiz. Eğer öyle yapsaydı şu anda yeryüzünde bir tek insan kalmazdı. Bize imkân tanıyor, bize tevbe fırsatları veriyor, bize hatalarımızdan dönüş yolları açıyor.

Meselâ bakın zina konusunda da bu böyledir. Allah'ın Resulü:

"Şüpheli şeylerde haddi uygulamayın"

Buyurur. Yâni şüphelerle hadleri kaldırın buyurur. Şüpheli durumlarda hadleri uygulamadan kaldırın buyurur. Hâkim de bunu uygulamak zorundadır. Meselâ ben zina ettim. Hadd-i şer'iyi uygulayıp beni temizleyin! diyerek huzuruna gelen bir adama hâkim: Hayır! sen böyle bir şeyi yapmış olamazsın! dön git tevbe et! Allah'ın affetmeyeceği bir günah yoktur! diyerek onu huzurundan kovar. Sonra adam ikinci defa aynı itirafla gelirse onu bir daha çıkarır huzurundan. Sonra üçüncü, dördüncü defa gelip adam aynı itiraflarda bulununca kendisi recm edilir. İşte burada da aynı rahmetin tecellisini görüyoruz.

Allah, İblise rahmeti gereği imkân tanıyordu. Tevbe ve geriye dönüş imkânı veriyordu. Aslında Allah onun herhangi bir mâzeretinin olup olmadığını biliyordu. Ama yine de ona bir imkân tanıyordu. Peki böyle bir durumda İblisin ne yapması gerekiyordu? Aslında Allah'ı da onun gücünü kudretini de bilen bir varlık olarak İblisin hemen bu fırsatı değerlendirip yaptığımdan dolayı Rabbinden özür dilemesi, tevbe etmesi gerekirdi değil mi? Aman ya Rabbi! Ben bir hata ettim! Ben sana karşı kusur işledim! Yapmamam gerekeni yaptım! Yapmam gerekeni yapmadım! Rabbim olarak sana karşı takınmamam gereken bir tavır takındım! Olmamam gereken bir konumda bolundum! Ama ben ettim sen etme ya Rabbi! Kusuruma bakma ya Rabbi! Densizliğimi, cüretimi, isyanımı görme ya Rabbi! Beni affet ya Rabbi! diye yalvarıp yakarması gerekirken bakın İblis ne diyor:
"Dedi ki, "Beni ateşten onu çamurdan yarattın, ben ondan üstünüm" cevabını verdi."

Beni ateşten yarattın onu topraktan o halde ben ondan hayırlıyım. İblis mantığıdır işte bu. Bu mantığı çok iyi anlamak zorundayız. Çünkü çevremizde pek çok insanın aynı mantığı kullandıklarını göreceğiz. Çevremizde anamız, babamız, karımız, kocamız, kardeşimiz, kavmimiz, kabilemiz, amirimiz, memurumuz olarak insanların bu mantıkla, şeytan mantığıyla karşımıza çıktıklarını göreceğiz.

Dedi ki İblis ben ondan hayırlıyım. Halbuki Allah'tan kendisine bir emir intikal etmişti, Rabbimiz kendisine Âdem'e secde et buyurmuştu. Kendisine düşen

Allah'ın emrine uymak ve onun emri gereği hemen Âdem'in önünde eğilmekti. Değilse onun görevi yorum yapmak değildi. Hâşâ Allah'a akıl vermeye çalışmak değildi.

Ama bakın dedi ki ben ondan hayırlıyım, çünkü beni ateşten onu topraktan yarattın.

Bir kere bu bâtıl bir iddiaydı. Çünkü bir şey hayırlımıydı yoksa hayırsız mıydı bunu Allah diyecekti. Halbuki bu Allah'tan her hangi bir şey ulaşmamıştı kendisine. Çünkü henüz Âdem yeni yaratılıyordu. Yeni yaratılan ve henüz ne olduğu belli olmayan, henüz denenmemiş bir varlık mı hayırlıydı, yoksa kendisi mi hayırlıydı bu belli değildi. Onun mu, yoksa berikisinin mi hayırlı olduğunu Allah diyecekti. Ama İblis bu konudaki Allah'ın hükmünü beklemeden kendi kendine hüküm koyarak ilk bâtılını işlemiş oldu.

İblis Allah'ın bir emri karşısında kıyas ederek aklı işin içine karıştırarak sanki Rabbimizin emrine yorum getirmeye çalışarak Allah'a akıl vermeye kalkışıyordu. Halbuki kulluğun gereği bu değildi. Kulluk teslimiyeti gerektirir. Kulluğun mantığı teslimiyettir. Kulluk, kulun Rabbine ve onun emirlerine karşı itirazsız, yorumsuz, aklı işin içine karıştırmadan mutlak teslimiyetidir.

Buna Rabbimizin kitabında örnek olarak anlattığı, kulluğun zirve noktasında bulunan kutlu bir elçisinin hayatından bir örnek verelim. Bu kutlu elçi Hz. Mûsâ (a.s). Toplumu çölde kendisinden su ister. Allah'ın elçisi bu konuda ilk vuracağı kapıyı bilmektedir. Onların bu isteklerini tüm isteklerin is'af edicisine duyurur. Onlar namına tüm nimetlerin sahibinden su ister. Bakara sûresinde uzunca anlatıldığı veçhile Rabbimiz buyurur ki ey Mûsâ asanı taşa vur. Hakikaten bu emir Mûsâ (a.s)'a öyle bir yerde veriliyordu ki aklın bunu alması mümkün değildi. Sina çölünde, ıssız bir çölün ortasında, yıllardır belki yağmur yüzü görmemiş bir çölün ortasında Allah tarafından peygambere böyle bir emir veriliyordu. Asanı o kupkuru taşa vur. Olacak şey miydi bu? Suyla bunun ne ilgisi vardı?

Acaba peygamber yerinde biz olsaydık ve Rabbimiz bu emrini bize verseydi ne yapardık? Aklı işin içine karıştırmadan, fiziği devreye sokmadan, Rabbimizin emrini yorumlamaya çalışmadan hemen uygular mıydık? bir düşünün. Ne kadar da mantıksız görünürse görünsün, ne kadar da bizim aklımıza ve fizik kanunlarına ters düşerse düşsün emri veren Allah'sa bu doğrudur deyip hemen uygulamaya koyabilir miydik? bir düşünün.

Ama Hz. Mûsâ öyle demedi. O aklı işin içine karıştırmadı. Al-lah'ın emrine yorum getirmedi. Allah diyorsa doğrudur dedi ve asasını taşa vurdu da Allah'ın izniyle o kayadan sular fışkırıverdi.

Taş, asa ve su. E peki ne ilgisi var bunların suyla? deseydi Hz. Mûsâ bizim gibi. Yâni Hz. Mûsâ akıl yürütseydi, problemi fizikle fizik kanunlarıyla değerlendirseydi kesinlikle su çıkmazdı, çıkmayacaktı. Ama Allah demişse tamam ilgisi vardır. Mûsâ (a.s)'ın vahiy kar-şısındaki tavrı kesin teslimiyetti. Vahiy ne emrediyorsa hemen kabul edip teslim olmak zorundayız. Hemen onu uygulamaya koymayarak akıl süzgecinden geçirip yoruma tâbi tuttuğumuz zaman da kaybedeceğimizi hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. İşte bu âyetle kıyâmete kadar bu mesajı veriyordu Hz. Mûsâ bize. Kıyâmete kadar Rab' ten gelen emirlerin hikmeti konusunda kesin bir bilgi sahibi olamayabiliriz. Ama unutmayalım ki bizler hikmetini anlayamasak da Al-lah'ın emrettiği şeyler serapa hikmettir hikmetlidir.

Ve şunu asla unutmayalım ki hikmetini anlayamasak da merhametli olan Allah kulunun faydasına olmayan hiç bir şey emretmez. Bize düşen sadece Allah'ın emrine boyun eğmektir. İşte o zaman Rab' ten gelen nimet bize ulaşacaktır. Nitekim melekler de öyle yaptılar.

Öyleyse biz de Allah'ın melekleri gibi, Allah'ın kutlu elçisi Mûsâ (a.s) gibi Rabbimizden bize intikal eden emirlerden hiç birisine yorum getirmeden, acaba yapsak mı yapmasak mı? Acaba bunlar bizim hayrımıza mı değil mi gibi bir muhasebeye girmeden mutlak teslimiyet göstermek zorundayız. Bunu bana emreden Rabbimdir deyip hemen emre uymak zorundayız. Rabbimizin emirleri karşısında şeytanî bir tavır sergilemeyeceğiz.

Eğer böyle davranır, hiç bir tereddüt ve şüphe geçirmeden Rabbimizin emirlerini uygulamaya koyarsak bilelim ki Rabbimiz bizim de hayatımızda nice olmazları olduracak, nice umutsuzluklarımızı giderecek, nice dertlerimize derman verecek, nice kuru taşlardan su-lar akıtacak, nice ıssız çöllerde bizi bıldırcın eti ve kudret helvalarıyla besleyecektir. Bundan hiç mi hiç şüphemiz olmasın. Ama öyle değil de Rabbimizin emirleri karşısında şeytanca bir tavır takınacak olursak ona yapıldığı gibi Rabbimiz bizi de rahmette kovacak, küçültecek, alçaltacak rezil ve rüsva bir hayatın adamı yapacaktır.

Evet ben ondan hayırlıyım diyen şeytan bir mantık yürütüyordu. Bir doğruya istinad ettirerek bir bâtılı kabul ettirmeye, bir doğrunun gölgesinde bir bâtılı empoze etmeye çalışıyordu. Bâtılı, bir doğrunun, bir hakkın içine koyarak yutturmaya çalışıyordu. Dikkat ederseniz burada biri doğru ötekisi bâtıl iki

cümleden oluşan bir önerme var. Beni ateşten yarattın onu topraktan öyleyse ben ondan hayırlıyım. Bunlardan doğru olan, hak olan "beni ateşten yarattın onu topraktan cümlesidir" Bu doğrudur. Gerçekten Rabbimiz onu ateşten, Âdem'i de topraktan yaratmıştı. Bâtıl olan cümle de "öyleyse ben on-dan hayırlıyım" cümlesiydi. Bir doğruya istinad ettirerek bir bâtılı kabul ettirmeye çalışıyordu.

Bugün de bakıyoruz insanların aynı mantığı kullandıklarını görüyoruz. Bir doğrunun gölgesi altında bir bâtılı yutturmaya, bir doğruya istinad ettirerek bir yanlışı empoze etmeye çalışıyorlar. Efendim Amerika'yla münâsebetlerimizi keselim de Rusya'nın kucağına mı atalım kendimizi? Rusya Amerika'dan daha mı iyi sanki? Aynen şeytan mantığı. Bir doğrunun gölgesinde bir bâtılı hoş gösterme çabaları. Burada doğru olan, evet Rusya daha iyi değildir. Bu cümle doğrudur. Ama bu doğruya dayandırılarak bir bâtılı empoze etmeye çalışıyorlar. Amerikan bâtılını empoze etmeye çalışıyorlar.

Ne yâni şimdi kızlarımız bu okullara gitmesin de evde mi kalsınlar? Okullara gitmeyip evde oturanlar daha mı iyi sanki? Bir doğrunun hatırına bir bâtılı sineye çekmeye çalışıyor adamlar. Tamam evde boş, boş oturanlar iyi değiller de bu doğrudan hareketle niye bir bâtılı güzel göstermeye çalışıyorsunuz? Bir pislikten başka bir pisliğe çağırmanın şeytan mantığı olduğunu bilmiyor musunuz?

Öyle diyeceğinize evde oturanlara eğitim imkânı hazırlayın. Bunların hepsi şeytan mantığıdır. Ne yâni paralarımızı bankaya yatırmayalım da evde hırsızların kucağına mı teslim edelim? Ne yâni şu partiyi desteklemeyelim de filanlar mı gelsinler iktidara? Ne yâni biz oturmayalım bu makamlara da şunlar şunlar mı otursunlar? Bunların hepsi şeytan mantığıdır. Bir doğrunun gölgesinde bir bâtılı empoze çabalarıdır.

Veya çevrelerindeki zulümleri göstererek birileri demokrasiyi empoze etmeye çalışıyor. Ne yapalım yâni demokrasiyi bırakalım da şunlar şunlar gibi mi olalım? Tamam onlar da iyi değildir ama sizin savunduğunuz da iyi değildir. Kendi yasalarınızı, kendi fikirlerinizi Allah yasalarına tercih edip kendi tanrılığınızı iddia etmekten vazgeçin Allah yasalarına teslim olun bakın iyi nasılmış o zaman göreceksiniz. Değilse bir pislikten diğer pisliğe çağırmanın anlamı yoktur. Bunların hepsi bâtıldır.

Ama maalesef bâtıllar hakkın desteğinde olunca da onun yıkılması zor oluyor. Fenerin içinde yanan bir mum düşünün. Farz edin ki onun içindeki ateş bâtıldır, onu çevreleyen cam fanus da haktır. Bu ateş bu hakkın desteğinde olduğu sürece onun söndürülmesi zordur. Dışardan üfleme onu söndüremeyecektir. Ama

ne zaman ki bu ateş hakkın desteğinden, hakkın muhafazasından, doğrunun istinadından yâni onu muhafaza eden cam fanustan ayırabilirsek ondan sonra onun söndürülmesi çok kolay olacaktır. İşte bâtılların hayatta kalışlarının hikmeti buradadır. Maalesef tüm bâtıllar hakkın desteğindedir.

Burada Şeytanın işlediği bir başka bâtıl daha var ki o da bizim yaşamımızın temelini oluşturan bir bâtıldır. O da şudur: Şeytan diyor ki; ne? Ben Âdem'e secde edeceğim ha? Ne dedin ne dedin? Âdem'e secde mi dedin? Niye secde edecekmişim ben ona? Kim o? Sanki onun maddesi benim maddemden üstün mü ki ona secde edeceğim?

İbadet ve emirler konusunda, varlıklar arası ilişkiler konusunda maddeyi temel kabul edip materyalistçe bir düşünce mantığı. Meseleye materyalistçe bir yaklaşım. İnsanların pek çoğu böyle değil mi? Adam her şeyi parayla ölçüyor bugün. İffeti, namusu, dostluğu, arkadaşlığı, sevgiyi hep parayla ölçüyor. O kaç paralık adammış da onunla arkadaşlık edecekmişim! diyor. Kaç paralık adam da onun dâvetine icâbet edecekmişim! O kim ki onun elini öpecekmişim! Hattâ benim karnımı yarsalar onun karnından daha fazla kazurat çıkar diyor adam. Her şeyi maddeyle ölçmeye çalışıyor. İşte şeytan da aynı şeyi yapmaya çalışıyordu.

Evet şeytan Allah karşısında bilgi iddiasında, güç iddiasında bulunuyordu. Allah bilgisi, Allah mesajı, Allah yasaları karşısında ilk defa kendi bilgisini, kendi fikirlerini, kendi yasasını savunan bir tip olarak ortaya çıkıyordu şeytan. Ve kıyâmete kadar onun yolunu takip edenler için bir selef oluyordu. İnsanlardan da Allah bilgisini, Allah mesajını, Allah yasalarını beğenmeyerek kendi yasalarını onun yasalarına tercih edenler, Allah yasalarını ilga ederek kendi yasalarını onun yerine ikâme etmeye çalışan insan şeytanları da hep var olagelmiştir yeryüzünde. İşte Allah'la çatışan, Allah'la ve Allah yasalarıyla savaşa tutuşan bu tâğutların başlangıcı da o döneme dayanmaktadır. Şeytanî güçler, şeytanî fikirler, şeytanî sistemlerle Rahmânî güçlerin kavgası da o zamandan beri devam edip gelmektedir. Ve kıyâmete kadar da yeryüzünde bu mücâdele devam edecektir.

Şeytan Allah'ın kendisine tanıdığı tevbe imkânını da kendisine kafa tutarak, delil getirerek, verdiği emrin beklentilerine uygunsuzluğunu ortaya koyarak aslında o güne kadar Allah'a değil de kendi arzularına kendi nefsinin isteklerine tapındığını ortaya koyunca bakın Rabbimiz şöyle buyurdu:
13."Ona, " İn oradan, orada büyüklenmek sana düşmez, defol, sen alçağın birisin" dedi."

Öyleyse ey İblis in oradan! İn o mevkiden, makamdan! Çık o makamdan mansıptan! Defol o ter temiz meleklerimin arasından! Defol o şerefli meleklerimin arasından! Ya da çık o nimetler yurdu cennetimden! Ya da ayrıl benim korumamdan! Çünkü o yüce makam Allah karşısında haddini bilen, Rab karşısında ubûdiyet konumunda olan itaat ve tevazu sahibi kullarımın makamıdır. Sense Rabbinin açık ve net secde emrine karşılık geliştirdiğin bâtıl kıyasın, sapık düşüncen ve tavrınla küçülmeyi, zillet içinde bir hayatın sahibi olmayı kendin istedin. Yaratıcının emrini icra etmekle küçüleceğini zannettin. Âdem'e secde etmekle değersiz olacağını zannettin. Ama bilemedin ki asıl küçülmen yaratıcına karşı gelmendir. Böylece küçülmeyin, al-çalmayın, horluğunun sebebini kendin hazırladın. Defol sen alçağın birisin. Alçalmaya lâyıksın buyurdu.

Bugün aynen şeytan gibi nice alçaklar görüyoruz ki Rabbi hu-zurunda secdeye varmaktan korkuyorlar. Küçüleceğiz endişesiyle Rablerinin emirlerini icradan kaçıyorlar. Halbuki peygamberimiz bir hadislerinde şöyle buyuruyor:

"Kim secde eder, Allah karşısında tevazu gösterirse Allah onu yüceltir, kim de tekebbür eder Allah'a ve kullarına karşı büyüklük taslamaya kalkışırsa Allah da onu alçaltır"

Bir kimse Rabbinin emirlerine ne kadar teslim olursa, ne kadar muttaki davranırsa, Allah emirleri karşısında ne kadar boynu bükük olursa o nispette izzet ve şeref sahibi olur. Allah'ın Resûlü yine başka bir hadislerinde buyurur ki: "Gerek fert planında gerekse devletler planında güçlü olmak isteyen Allah'a tevekkül etsin. Allah'a güvensin. Allah'ı velî bilip İşlerini Allah'a havale etsin. Allah'ın yasalarını uygulayarak ona teslim olsun. Kim insanların en zengini olmak istiyorsa kendi yanındakilere ya da insanların elindekilere değil sadece Allah'ın yanındakine güvensin. Çünkü kendi yanındakiler de insanların elindekiler de bir gün gelir biter. Onlar bitmezlerse bile bir gün gelir insan kendisi onları terk etmek zorunda kalır.

Kim ki insanların en şereflisi olmak isterse, gerek fert planında, gerekse devletler planında kim ki en aziz, en güçlü ve en şerefli olmak isterse muttaki olsun. Allah'ın koruması altına girsin, yolunu Allah'la bulsun, yolunu Allah'a sorarak bulsun, hayatını Allah'ın istediği biçimde düzenlesin. Kim ki hayatını Allah'a sorarak yaşarsa, hayatını Allah'ın kitabına sorarak yaşarsa yeryüzünün en şerefli, en aziz ve en güçlü insanı odur.

Ama kim de Allah'ın kitabından Allah'ın yasalarından habersiz bir hayat yaşarsa, Allah'a ve Allah'ın kitabına rağmen tıpkı İblis gibi Allah'a isyan bayrağı açarcasına bir hayat yaşarsa o da küçülmeye hor ve hakir bir hayatın adamı olmaya

mahkumdur. Çünkü Allah'a isyan etmiş, Allah'la savaşa tutuşmuş kimseler sonunda mağlup olmak, küçülmek ve izzetsiz bir duruma düşmek zorunda kalacaklardır. Tıpkı selefleri gibi cennet için yaratılmışlarken, yüce makamlar için yaratılmışlar iken, yeryüzünde halîfe olarak yaratılmışlar iken halîfelik konumuna lâyık hareket etmediklerinden, cennete lâyık hareket etmediklerinden, kulluktan çıktıklarından Allah'ın hazırladığı makamların tümünden çıkarılmak ve kovulmak zorunda kalacaklardır.

Evet Rabbimiz çık oradan alçak! İn oradan alçalmış olarak! buyurunca Rabbimizin bu tehdit içeren ifadesi karşısında İblisi bir korku, bir titreme, bir telaş ve yıkılış sarıverdi. Anladı ki artık hayatının sonu gelmişti. Anladı ki artık Rabbi onu helâk edecekti. Bu vaziyette Allah tarafından helâk edilmektense, işlediği bu suç yüzünden kahrolup gitmektense, geberip gitmektense zillet içinde de olsa, horluk hakirlik içinde de olsa, rahmetten kovulmuş ve gazaba uğramışlardan olarak da olsa yaşamayı tercih etti. Hayatı tercih etti ve dedi ki:

14. "İnsanların tekrar dirilecekleri güne kadar beni ertele" dedi."

Ya Rabbi senden dileğim o ki ba's gününe kadar, insanların öldükten sonra yeniden dirilecekleri güne kadar bana izin ver. O zamana kadar bana mühlet tanı ve o zamana kadar beni öldürme dedi. Bakın çok da akıllı çukur, güya insanların tekrar dirilecekleri ana kadar yaşarsa bir daha kendisine ölüm gelmeyecek. Güya kendince Allah'ı kandırıp ebedîlik istiyordu kendisi için. Onun içindir ki dikkat ederseniz ya Rabbi bana kıyâmet gününe kadar izin ver demiyor da ba's gününe kadar diyor. Yâni hiç bir zaman ölümü tatmak istemi-yordu. Ama Rabbimiz ona istediği kadar izin vermedi de şöyle buyurdu:

15."Allah; " Sen erteye bırakılanlardansın" dedi."

Tamam ba's gününe kadar sana izin verdim, insanların ölüp de tekrar dirilecekleri güne kadar seni erteledim demedi de buyurdu ki tamam sen izin verilenlerdensin. Yâni kıyâmetin kopacağı güne kadar izin verilenlerdensin buyurdu. Kıyâmetin kopacağı güne kadar izin verdi Rabbimiz. Tamam sen mühlet verilenlerdensin haydi ne ya-pacaksan, ne nane yiyeceksen yapacağını yap buyurdu.

Buradan da anlıyoruz ki şeytan Allah'ı da âhireti de öldükten sonra dirilişi de hesabı kitabı da cenneti ve cehennemi de inkâr etmiyordu. Şeytan Allah'a da âhiret gününe de inanıyordu. Öyleyse şeytanın küfrü Allah'ı inkâr etmek âhireti, öldükten sonra dirilmeyi he-sabı kitabı reddetmek türünde bir küfür değildi. Daha önce de ifade ettiğim gibi şeytanın küfrü; kendisini Allah'ın teklifinden âzâde saymak türünde bir küfürdü. Allah'ın emrini yok farz etmek, duymamak, duymazdan

gelmek türünde bir küfür. Değilse bakın şeytan Allah'a iman ediyor, Allah'ı tanıyor, âhireti, dirilişi, hesabı, kitabı kabul ediyor. Allah'ın gücünü, kudretini biliyor. İstenecek, yalvarılacak, sığınılacak, dua edilecek makamın farkındadır.

Ama inandığı Allah'ın secde emrini duymazdan geliyor, emrin aksine bir tavır sergiliyor. Peki, o zaman şu anda Allah'a inandıklarını iddia ettikleri halde, inandıkları Allah'ın namaz emrini duymazdan gelenler, tesettür emrini yok farz edenler, kendilerini O'na kulluktan âzâde sayanlar, sanki Allah'tan kendilerine emir ve yasaklarını ihtiva eden bir kitap gelmemiş gibi davrananlar, kitaptan ve peygamberden habersiz bir hayat yaşamaya çalışanlar da tıpkı şeytanın küfrünü yapmıyorlar mı? Çünkü bakıyoruz Enfâl sûresinde bu olaydan yüz yıllar sonra şeytanı Bedir'de görüyoruz:

"Şeytan onlara işlediklerini güzel gösterir ve "Bugün insanlardan sizi yenecek kimse yoktur; doğrusu ben de size yardımcıyım" dedi. İki ordu karşılaşınca da, geri dönüp, " Benim sizinle ilgim yok; doğrusu sizin görmediğinizi ben görüyorum ve şüphesiz Allah'tan korkuyorum, Allah'ın azabı şiddetlidir" dedi"

(Enfâl 48)

Evet şeytan Mekke müşriklerine cesaret vererek Bedir'e kadar onları getirir. Bugün sizi yenebilecek bir güç ve kuvvet yoktur, ben de sizin yanınızda sizin yardımcınızım diyerek onları harekete geçirir, ama Bedir'e geldiklerinde Cebrâil'i görür ve topuklarının üstünde gerisin geriye dönerek şöyle der: Benim sizinle bir ilgim alâkam yoktur. Zira ben şu anda sizin görmediğinizi görüyorum. Ben Cebrâil'i görüyorum. İçinde Cebrâil'in bulunduğu bir orduyla savaşılmaz. Bu orduyla baş edilmez. Böyle bir ordunun karşısında durmaktan Allah'a sınırım. Ben Allah'tan korkarım, zira Allah'ın azabı çok şedittir diyordu.

Evet bu olaydan yüz yıllar sonra yine şeytanın ben Allah'tan korkarım dediğine şahit oluyoruz. Demek ki Allah'a inanıyordu şeytan. Yukarıdaki âyetten de anlıyoruz ki şeytan yine âhiret gününe de iman ediyordu. Ya Rabbi beni ba's gününe kadar ertele diyordu. Peki Allah'ı da âhiretteki hesabı da inkâr etmeyen bu şeytanın küfrü nasıl bir küfürdü öyleyse?

Demek ki şeytanın küfrü Allah'ı ve âhireti inkâr etmek türünde bir küfür değildi. Onun küfrü Allah'ın emir ve tekliflerinden kendini azade saymak ya da emirlerin, amellerin gerekliliğini inkâr türünde bir küfürdü. Kendisini tekliften azade sayıyordu. Allah'ın emir ve tekliflerini yok farz ediyordu. Allah'ın emir ve tekliflerinin kendi istek ve eğilimlerine uygunluğunu arıyordu. Bu işe önce benim mantığım yatsın diyordu. Hoşlanmadığım cinsten olmasın emir ve teklifler diyordu.

Al-lah'ın emir ve tekliflerini örtmeden örtbas etmeden yana bir tavır ser-giliyordu. Yâni örtenlerden oluyordu şeytan. Allah'ın ortaya çıkardığı hakikati örtüyordu şeytan. Peki hangi hakikatti Allah'ın ortaya çıkardığı halde şeytanın örttüğü hakikat?

1- Allah'ın "Âdem'e secde edin!" Emri açığa çıkmıştı, Allah bu konuda açık bir şekilde emrini açığa çıkarmıştı ama o secde etmedi, bu emri uygulamaya koymadı. Allah'ın açığa çıkan bu emrini örtbas etmeden yana bir tavır sergiledi.

2- Bakara sûresiyle söyleyecek olursak Âdem'in halîfelik özellikleri açığa çıkmıştı, ayan beyan gözleri önünde Allah bunu ispat etmişti, ama şeytan bu hakikatin üstünü örtüvermişti.

Zaten:

"Kim bile bile hiçbir özrü yokken namazı terk ederse o kâfirdir."

Sözünün mânâsı da budur işte. Yâni insan namaza olan imanını eylem olarak göstermezse küfrediyor demektir bu adam. Yâni namaza inandım dedi de kılmadı mı, inandım demesine de inanmamak lâzım gelecektir.

Şunu da söyleyelim burada: Şeytan Allah'ı inkâr ettiği için kâfir olmadı da Allah'ın emrine itaat etmemesi sebebiyle kâfir olmuştur. Secdeyi terk etti, üstelik secdesizliği savunmaya kalkıştı. Bir kimse meselâ tesettür konusunda secde etmese, yâni Allah'ın bu emrini hemen uygulamaya koymasa bu ameli küfürdür, ama bir de bu tesettürsüzlüğü savunma boyutunda bir tavır sergilerse o kesin kâfir olacaktır.

Demek ki şeytanın küfrü, kendisini tekliften azade saymak, ya da Allah'ın emirlerini yok farz etmek. Öyleyse dönelim kendimize şimdi pek çok insan da öyle değil mi? Kendimizi azade saydığımız, daha erken dediğimiz, henüz vakti değil dediğimiz, hele şunlar şunlar bir bitsin de ondan sonra dediğimiz, yahut da gerekliliğini hafife aldığımız nice emirleri nice teklifleri var Rabbimizin değil mi? Sakal mı? daha genciz! Hac mı? Şimdi zamanı değil yaşlanınca! Cihad mı? Şimdi olmaz güçlenince! İlim mi? Kuran ve sünneti tanımak mı? Hele okul bir bitsin! Hele dükkan tezgah işlerini bir yoluna koyalım da ondan sonra. Emr-i bil'maruf mu? Çevremize çocuklarımıza âyet hadis anlatmak mı? E canım ilmimiz ne ki? Hele biraz öğrenelim de ondan sonra...

Evet Allah'a inandığını iddia eden nice insan var ki; bugün tıpkı şeytan gibi kendilerini tekliften azade sayıyorlar Allah korusun. Sanki o konularda Allah

kendilerinden bir şey istemiyor, sanki teklifi yok Allah'ın o konularda. Allah'a inandıklarını iddia ediyorlar ama sanki hayatlarının mutfak bölümünde Allah'ın her hangi bir teklifi yok. Allah'a inandıklarını iddia ediyorlar ama sanki inandıkları Allah'ın ha-yatlarının kazanma ve harcama bölümünde her hangi bir teklifi yok. Sanki serbest bırakmış Allah onları. Nereden kazanırsanız kazanın, nasıl kazanırsanız kazanın, hangi meslekleri seçerseniz seçin ve ne-relerde harcarsanız harcayın bu konuda keyfiniz nasıl isterse onu ya-pın demiş. Allah'a inandıklarını iddia ediyorlar ama sanki düğünleri konusunda Allah'ın her hangi bir teklifinin olduğunu bilmiyorlar. Ekonomilerinde, eğitimlerinde, hukuklarında, kılık kıyafetlerinde, siyasal yapılanmalarında Allah'ın teklifinin olduğunu bilmiyorlar. Sanki tüm bu konularda kendilerine Allah'ın hiç bir teklifi yok gibi hayatlarının bu bölümlerini yaşarken hiç mi hiç Allah sorma gereği duymuyorlar. San-ki hayatlarının sadece namaz oruç gibi bölümlerinde Allah'ın tekliflerinin olduğu zannediyorlar ve Allah korusun tıpkı şeytan gibi kendilerini tekliften azade sayıyorlar.

Pek çok insan vardır ki bugün kırk yaşından önce Allah'ın kendisine her hangi bir emrinin, teklifinin olduğunu bilmiyorlar. Meselâ kimi insanların hayatında ibadet kırk yaşından sonra başlar. Kimi insanların hayatında namaz hacdan sonra başlar. Hacca gidip gelmeden önce namaz diye bir sorumluluğu, ya da namaz diye Allah'ın bir teklifi yoktur. Kimi insanların hayatında namaz, tesettür gibi kulluklar okul bittikten, diplomayı aldıktan sonra başlar.

Allah için söyleyin bütün bunlar Allah'ın emirlerini yok sayma, Allah'ın teklifleri karşısında kendisini azade sayma, bu emir ve amellerin gerekliliğini reddetme değil de nedir? Şeytanın tavrıyla bu insanların tavırlarının ne farkı var da? Ya da bu insanların kullandıkları mantık şeytan mantığı değil de nedir?

Onun için Allah'ın tekliflerinden belki de en zoru olan cihadı seçerek kişi buna imkân bulamasa bile en azından içinde cihada bir arzu duymayarak onun gerekliliğini hafife alarak ölürse onun bir nevi münâfık olarak öldüğünü söylemiyor muydu?

O halde bizler Allah'ın her bir emri her bir teklifi karşısında ya melekler gibi hemen secde yaparak, o emirleri duyar duymaz hemen uygulamaya koyarak melekler safında yer alacağız, yahut da şeytan gibi duymazdan gelerek, Rabbimizin emirlerini yok farz ederek, kendimizi tekliflerden azade sayarak, geciktirerek, savsaklayarak şeytan safında yer alacağız. Eğer şeytan gibi kulluktan, rahmetten ve cennetten kovulmak, dünya da ukba'da da alçalanlardan olmak istemi-yorsak o zaman meleklerin tavrını sergilemek zorundayız. Her bir emir karşısında hemen

secdeyi gerçekleştirmeliyiz. Rabbimizden ne tür bir emir aldık? Hac mı? Hemen secde edelim. İlim mi? Hiç beklemeden hemen secde edip başlayalım. Zekât mı? İnfak mı? Hele bir zenginleyelim filan mantığına girmeden hemen gücümüz nispetinde secde edip uygulayalım. Tesettür mü? İçkiyi terk etmek mi? Tebliğ mi? Cihad mı? Neyse hemen beklemeden uygulamaya koyalım.

Evet şeytan böylece küfredip, isyan edip, kulluktan ve rahmetten kovulup ve üstelik Allah'tan kıyâmet gününe kadar müsaadeyi de aldıktan sonra, ölümden, kahrolmaktan ve yok olup gitmekten kurtulup yaşamayı da garantiye aldıktan sonra bakın ne diyordu:
16,17. "Beni azdırdığın için, andolsun ki, Senin doğru yolun üzerinde onlara karşı duracağım. Sonra önlerinden, artlarından, sağ ve sollarından onlara sokulacağım; çoğunu Sana şükreder bulamayacaksın" dedi."

Madem ki sen beni azdırdın, madem ki sen beni saptırdın, benim sapmama imkân hazırladın, öyleyse ben de senin beni saptırmana karşılık, senin dosdoğru yolunun üzerinde kendileri sebebiyle saptırıldığım kullarına karşılık duracağım. İbni Abbas efendimiz buradaki "Ağveyteni" ifadesini "kema ezlalteni" şeklinde anlamış.

İfadeyi görüyor musunuz? Beni saptırmana karşılık, beni azdırmana karşılık ben de benin kendisi sebebiyle saptırılıp rahmetten uzaklaştırıldığım bu Âdem neslinin dosdoğru yolları üzerinde duracağım. Sonra onların önlerinden geleceğim, arkalarından geleceğim, sağlarından sollarından geleceğim, onları saptıracağım ve sen onların pek çoğunu sana şükreder bulamayacaksın.

Birinci olarak şunu söyleyelim. Dikkat ediyorsanız şeytan kendisinin sapma işini Allah'a izâfe ediyor. Beni saptırmana karşılık. Madem ki sen beni azdırıp saptırdın öyleyse ben de diye söze başlıyor. Halbuki onu saptıran Allah değildi. O zaten sapıklardandı da Rab-bimizin bu secde emri, bu sapıklığını açığa çıkarmış oldu. Allah'ın bu emri karşısında kendi düşüncesine, kendi hevâ ve hevesine kapıldığı için, kökenini, maddesini, madde-i asliyesini, yâni ırkını ileri sürerek, ırkçılık yaparak aslında kendisi sapmıştır İblis. Ama bu sapmasının faturasını Allah'a kesmeye çalışıyor. İşte bu da ayrı bir şeytan mantığı. Suçu hiç kabullenmeme ve suçu hep başkalarının üzerine atma. Öyleyse âdi şeytanın geliştirdiği bu mantığa da dikkat edeceğiz.

Kur'an-ı Kerîme baktığımız zaman, suç karşısında iki tavır görüyoruz. Âdem'in yaratılışını anlatan Kur'an âyetlerine baktığımız zaman iki suç, iki suçlu ve suç karşısında iki tavır görüyoruz. Ortada iki suç var. Birisi Âdem'in suçu,

ötekisi de İblisin suçu. Âdem'in suçu cennette Allah'ın yasakladığı meyveden yeme suçu, İblisin suçu da yeryüzünde halîfe olarak yaratılan Hz. Âdem'e secde emrini yerine getirmeme ve bu emri veren makama kafa tutma suçu.

Evet ortada iki suç var ve iki de suçlu var. Ama suç karşısında da iki tavır görüyoruz. Yâni suçun ve suçlunun tespiti konusunda, suçun kabulü konusunda ve suçluya verilecek ceza konusunda iki tavır var. Birisi Âdem'in tavrı ötekisi de İblisin tavrı. Suç ve suçu kabul konusunda bir Âdem'in fikri var bir de İblisin fikri ve tavrı var. Ya da şöyle ifade edelim; suç karşısında bir âdem'in tavrı, bir de şeytanın tavrı var.

İşlediği o suç karşısında Âdem'in tavrı Kur'an-ı Kerîmde çok açık ve net olarak şöyle anlatılır: Âdem (a.s) suçunu kabahatini anladı, suçu kabullendi, tamamıyla bu eylem karşısında kendisini suçlu gördü ve Rabbinin kendisini affetmesi için ona yönelip yalvardı yakardı. Tabi hanımı Havva anamız da aynını yaptı. Âyet-i kerîme ilerde gelecek o zaman o konu üzerinde detaylı olarak duracağız. Bakın suç karşısında Allah'ın istediği gibi bir tavır takınan, suçlu olduklarını anlayıp kabullenen ve bunun için de kendisine karşı suç işledikleri Rablerine karşı özür dileme makamında olan Âdem ve Havva aleyhi-messelâm şöyle diyorlardı:

"Her ikisi, "Rabbimiz! Kendimize yazık ettik; bizi bağışlamaz ve bize "merhamet etmezsen biz kaybedenlerden oluruz" dediler."

(A'râf 23)

Evet her ikisi de suçlarını kabul edip, ya Rabbi bizler suçlu-yuz, bizler sana karşı yapmamamız gerekeni yaptık, yemememiz ge-reken meyveden yedik, senin yasağına karşı gelerek nefislerimize zulmettik, olmamamız gereken, bulunmamamız gereken konumda bulunduk dediler. Aslında onların o meyveden yemelerinde de etkili olan, kendilerini yeminler ederek kandıran şeytandı, ama onlar bu işin faturasını şeytana çıkarmadılar. Suçlu odur ya Rabbi! bizi o saptırdı demediler.

Ya da bu konuda neden şeytanı bize musallat edip de bizi saptırdın diye Allah'ı da suçlamadılar. Suçlarını kabul ettiler. Ya Rab-bi suçumuzu kabullenip, suçumuzu itiraf edip senden af diliyoruz. Eğer sen bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen o zaman biz kaybedenlerden oluruz diyorlar. Suç karşısında böyle bir tavır sergileyip, suçlarını kabul edip, kendisine yalvaran, kendisini suçlarının affı konusunda tek yetkili gören kullarını bu tavırlarından ötürü Rabbimiz de affediyor, affettiğini bildiriyordu. İşte bu, suç karşısında Âdem'in tavrıydı.

Ama bakın İblisin tavrı bundan çok farklıydı. Madem ki sen beni azdırdın, beni saptırdın, öyleyse ben de şöyle şöyle yapacağım. Kendisini saptıran kim? Kendisine bu suçu işleten kim? Yâni suçlu kim? Kendisi değil, Allah. Kendisinde hiç suç yok, bütün suç Allah'ta. Sanki onu azdıran, saptıran, yoldan çıkaran ve secde etmemesine sebep olan Allah, kendisinde hiç suç yok.

İşte bu da ayrı bir şeytan mantığıdır. Suçu hep başkalarının üzerine atma, suçu hiç kendi üzerine almama, bu şeytan tavrıdır. Ve bizler şu anda suç karşısında ya Âdem'in tavrını sergileyecek, suç-luysak suçumuzu kabullenecek, karşımızdakinden özür dileyecek ve affedilmeyi hak edeceğiz, ya da tıpkı şeytan gibi suçu hep başkalarının üzerine atacak, suçu kabullenmeyecek ve aftan da mahrum kalacağız.

Şeytanın bu mantığının, suç karşısında takındığı bu tavrının da bugün insanlar arasında çok yaygın olduğunu görüyoruz. Kimsenin suça sahip çıkmadığını, suçu hep karşısındakilere atmaya çalıştığını görüyoruz. Talebeye sorsan hoca kabahatli, hocaya sorsan ta-lebe suçlu. Babaya göre evlât suçlu, evlâda sorsan baba kabahatli. Memura göre amir, amire göre memur suçlu. Devlete göre halk suçlu, halka sorsan devlet suçlu. Kocaya göre hanım, hanıma sorsan koca suçlu. Ortada bir suç varsa, bir düzensizlik varsa hep karşıdaki suçludur. Kendisinde zerre kadar bir kabahat yoktur adamın. İşte şeytan mantığıdır bu.

Meselâ şu anda bu ülkede İslâm yaşanmıyor. Bu bir vakıadır. Ne bireysel planda, ne de toplumsal planda mükemmel bir müs-lümanca yaşam yok. Evlerimizden tutun da, okullarımıza, iş yerleri-mize, dükkanlarımıza kadar, caddelerimize kadar İslâm yaşanmıyor. Peki kim suçlu? Suç kimin bu konuda? Adam başlıyor anlatmaya: Efendim bütün suç basındadır. Şu ahlâksız basın, şu tüm ahlâkî ka-yıtlardan boşanmış, aklına ne geldiyse yazıp çizen ve ümmetin zihin-lerini idlal eden basın yok mu, bütün suç bu basındadır. Ülkenin bu hale gelmesinin tek suçlusu basındır, başka suçlu aramaya gerek yoktur bu ülkede.

Bir başkası; hayır kardeşim hayır, bu memlekette suçlu mu arıyorsunuz? Bu memlekette gerçek suçlu medyadır. Bu vicdansız medya olmasa her şey düzelecek, ama ne yapalım suçun en büyüğü ondadır, suçluların ene büyüğü odur.

Bir başkası; geç kardeşim sen orayı bir geç. Şu dünya Siyonist teşkilatı var ya, şu yahudiler var ya, bu memleketi bozan onarın taa kendisidir. Kalıbımı basarım ki tek suçlu onlardır, başka suçlu aramaya gerek yoktur bu memlekette.

Bir başkası; yok gardaş yok, kendinizi boşuna yoruyorsunuz, boş yere milletin günahına giriyorsunuz. Şu ithalat ve ihracatçılar var ya, bizim pilimizi bitiren onlardır. Bir başkası; şu yayıncılar var ya yayıncılar ah!! Tüm suç onlarda. İyi eserler yayınlamıyorlar efendim! Bir başkası; hayır efendim bütün suç babalarda çocuklarını müslümanca eğitmiyorlar. Vs, vs.

Evet düzen suçlu, kadın suçlu, erkek suçlu, baba suçlu, evlât suçlu, amir suçlu, müdür suçlu, öğretmen suçlu, talebe suçlu, basın suçlu, yayın suçlu, suçlu, suçlu, suçlu. Herkes suçlu ama biz suçlu değiliz. İşte bu şeytan mantığıdır. Hayır hayır! İş öyle değil, bizden şeytanın tavrı değil Âdem'in tavrı isteniyor. Herkesten ve her şeyden önce ben suçluyum ben! Bu ülkede İslâm bilinmiyorsa, bu ülkede İslâm yaşanmıyorsa ben suçluyum! Hanımım kitap ve sünnetten habersizse, ben suçluyum! Çocuklarım Allah-peygamber tanımıyorlarsa ben suçluyum ! Komşularım namaz kılmıyorlarsa ben suçluyum ben! Çevremdekiler peygamberin adını bile bilmiyorlarsa ben suçluyum ben! Bu toplum farkında olmadan süratlice cehenneme doğru gidiyorsa ben suçluyum! Bu toplum Kur'an'dan habersiz bir hayat yaşıyorsa ben suçluyum ben!

İşte böyle dediğimiz an Âdem'in tavrını sergilemiş ve kendimizi sorumlu tuttuğumuz için de çareler arayacak, kurtuluşa bir adım atacak ve affa mazhar olacağız demektir.

Öyleyse bir yerde bir kötülük varsa, bir yerde bir suç ortamı varsa önce suçlu olarak kendimizi göreceğiz. Herkes kabahati kendisinde ararsa o zaman kabahatin kaybolması, bozukluğun düzelmesi, ifsadın bitirilmesi biraz daha kolaylaşacaktır.

O halde bu konuya çok dikkat edeceğiz. Âdem'i tavrı sergileme konusuna çok dikkat edeceğiz. Biz en iyiyiz başkaları kötüdür. Biz suçsuzuz başkaları suçludur demeyeceğiz. Ortadaki kötülüklerin müsebbibi hep onlardır demeyeceğiz.

Değilse öteki türlü şeytan gibi suçu hep başkalarının üzerine atacak ve hep yerimizde sayacağız demektir. Karşımızda suçladıklarımızın hiç birisi yok zaten. Yâni zaten bu suçladıklarımızın hiç birisi suçu üzerlerine almıyorlar, suçun muhatabı olmuyorlar ve suç sahipsiz kalınca da çözümsüzlük devam ediyor.

Tamam yâni belki babalar çocuklarını eğitmedikleri için suçlu olabilirler, ama bunu bilen bizler, bunu anlayan ben bugüne kadar kaç babayı uyardık? Öyleyse suçlu biziz. Veya şu saydıklarınızın hepsi suçlu olabilirler, ama onları uyarmak için bugüne kadar ne yaptık? Öyleyse suçlu biziz diyeceğiz. Belki çok uzakta olan birilerini uyarma imkânımız olmayabilir. Ama bunu öyle bir dert

edinelim ki kendimize, bu suç karşısında öyle bir yargılayalım ki kendimizi, öyle bir sancı çekelim ki bu konuda, öyle bir çırpınalım, öyle bir koşturalım, öyle bir taş atalım ki denize, meydana gelecek dalgalar bizim endişelerimizi çok uzaktakilere kadar ulaştırsın. Öyle bir yerinde haykıralım ki hakkı yankılar gittiği yerlere kadar gitsin. Öyle bir hasbi din duyuralım ki bu topluma nefesimizin ulaşmadığı çorak arazi kalmasın. Öyle bir titreşim gerçekleştirelim ki çevremizde tutuşturduğumuz kıvılcım ateş olup tüm ülkeyi yakıversin.

Evet şeytan suçu Allah'ın üzerine atarak de di ki: Ey Rabbim! Madem ki sen beni azdırıp saptırdın öyleyse ben de onların dosdoğru yollarının üzerine oturacak, sağlarından, sollarından, önlerinden ve arkalarından gelerek onları yoldan çıkaracağım. Onları sana kulluktan çıkaracağım ki sen onların pek çoğunu şükreder bulamayacaksın.

Bu âyet-i kerîmeden de anlıyoruz ki; sırat-ı müstakîmin üzerinde şeytan var. Hani şu Fâtihada sürekli bizi üzerinde kıl ya Rabbi diye dua ettiğimiz peygamberlerin, sâlihlerin, sıddîkların yolu var ya işte o yolun üzerinde, yanında, yanı başında ya da içinde şeytanlar var oturuyorlar. Tıpkı bir saptırıcının veya bir dilencinin yol üstünde oturduğu gibi. Veya bir hırsızın yol üstünde birilerini soymak için fırsat kolladığı gibi. Bir kurdun avını yakalamak için pusu kurup beklediği gibi. Bul karayı, al parayı diyerek avanak müşterilerini gözetleyen bir yankesicinin köşe başında duruşu gibi şeytan da şeytanlar da bizi yolumuzdan alıkoymak bizim o yolla ilişkimizi bitirmek için bizim yolumuzun üzerinde oturmaktadırlar.

"Bu, dosdoğru olan yoluma uyun. Sizi Allah yolun-dan ayrı düşürecek yollara uymayın. Allah size bunları sakınasınız diye buyurmaktadır.
(En'âm 153)

Evet işte bu dosdoğru yolumdur. Sizi dünyada huzura, âhiret-te de cennete götürecek yol budur. Ama bu benim yolumun dışında da yollar vardır. Sakın o yollara uymayın. Yol tekdir. Yol Allah'ın yoludur, tâli yollarsa şeytanların yollarıdır. Eğer benim yolumu bırakır da onların yollarına uyarsanız onlar sizi Rabbinizin yolundan ayırıp saptırırlar.

Allah kendi yolunu, dosdoğru yolunu kitabında ortaya koymuştur. Öyleyse bütün mesele Allah'ın kitabına uymak ve kitaba göre yaşamaktır. Kitapla yol bulmaktır. Yolunu kitaba ve sünnete sorarak bulmaktır. Takva da budur işte. Takva Rabbimizin yukarda tarif buyurduğu esaslara göre hayat yaşamaktır. Rabbimizin kitabında anlattığı bu emir ve yasaklara riâyettir takva. Rabbimiz bizim muttaki

olmamız için, bizim böylece bir hayat yaşayarak cennete ulaşmamız için yollarını göstermiştir. Kitabın ve sünnetin dışında takva yolu da yoktur. Kim ki kitap ve sünneti bırakır da başka şeylerin, başka yolların peşine takılırsa o mutlaka sapmak zorunda kalacaktır.

Allah'ın Resûlü bu konuyu anlatırken elindeki bir çöple yere bir çizgi çizdi ve buyurdu ki: "işte Rabbimin dosdoğru yoludur. Sonra onun sağına ve soluna başka çizgiler çizerek işte bunlar da şeytanların yollarıdır. sakın sizler bu yollara gitmeyin çünkü o yollardan her birisinin üzerinde sizi ona çağıran, sizi sırat-ı müstakîmden uzaklaş-tırmak ve saptırmak isteyen şeytanlar vardır."

Evet her bir yolun üzerinde oturan şeytanlar insanları o yollara çağırmaktadırlar. İnsanları tâli yollara çağırıyorlar ve bu yolların sırat-ı müstakîm olduğunu söylüyorlar. tâbi bu şeytanlar iman etmiş, sırat-ı müstakîme girmiş mü'minleri bu yoldan çıkıp kendi yollarına girmeye çağırdıkları gibi, henüz bu yola girmemiş ama girmeye hazırlanan insanları da bu sırattan uzaklaştırmaya, bu sırata girmemeye çağırıyorlar.

Allah'ın Resûlü bu hususu anlatırken bir hadislerinde şöyle buyurur: Kul müslüman olmak ve atalarının yolunu terk ederek sırat-ı müstakîme girmek ister. Şeytan böyle bir kulun yolunun üzerine oturur ve atalarının dinini terk etmemesi için ona telkinlerde bulunmaya başlar. Ne kötülüğünü gördün ki atalarının yolunu terk ediyorsun? diyerek onu bu işten engellemeye gayret ederken bu konuda kararlı olan kul şeytanı elinin tersiyle iteler ve sırata çıkar. Ama kulun yeni girdiği, henüz yeni yeni öğrenmeye çalıştığı bu İslâm yolunda bu defa da şeytan onun karşısına hicret yolunda dikilir. Çünkü o müslüman bulunduğu ortamda Allah'a kulluğu Allah'ın istediği biçimde icra edemeyince mutlaka buna imkân verecek bir ortama gitmeyi deneyecektir.

İşte kulun hicret yoluna dikilen şeytan ona şöyle demeye başlar: Bu yaptığın bir kaçış değil mi? Bu bir korkaklığın ifadesi değil mi? Atalarının yurdunu, doğup büyüdüğün vatanını terk edip nereye gidiyorsun? Bundan daha güzel bir yurt mu bulacaksın? Hem bundan sonra gittiğin yerde başına nelerin geleceğini biliyor musun? diyerek onu bu yoldan engellemeye çalışır. Fakat bu konuda kararlı olan kul şeytanı iterek biraz daha yola girer.

Elbette bu bir kaçış değildir, bir korkaklık alâmeti değil tabiri caizse bu bir dönüş hareketidir. Uzun bir engeli atlayabilmek için bi-raz geri çekilme hareketidir bu. Şeytan bu konuda da muvaffak olamayınca bu defa Allah yolunda cihada çıkan kulun karşısına cihad yolunda çıkar ve ona şöyle demeye başlar: İyi kardeşim

tamam anladık ilam-ı kelimetullah da peki hanımını, çocuklarını kime emânet ettin sen? Dükkanını tezgahını, işini aşını, markını dolarını, vatanını, toprağını kime bırakıp gidiyorsun? Birilerini kurtaracağım diye, birilerinin imdadına yetişeceğim diye evdekileri, malını mülkünü tehlikeye atmanın anlamı var mı? Sen gittiğin o diyarlarda bir hiç uğruna kör bir kurşuna hedef olup ölüp gideceksin de yıllarca emek sarf ederek ka-zandığın, uykularını terk ederek, rahatına kıyarak elde ettiğin bu paralarına, bu malına mülküne kimler konacak? Bu dinin sahibi sen misin? Senden başka bu işi yapacak yok mu yâni? diyerek o mü'mini girdiği cihad yolundan da alıkoymak ister. Adam şeytanı bir daha iterek yoluna devam eder.

Bu defa Allah'ın Resûlü buyurur ki; artık bu mü'min nasıl ölürse ölsün, nerede ölürse ölsün Allah ona bakmaksızın kesinlikle onu cennetine koyacaktır. Bu kul ister yatağında ölsün, ister düşman karşısında muharebe meydanlarında ölsün ister suda boğularak ölsün değil mi ki en büyük düşmana karşı galip gelmeyi becerebilmiştir ar-tık Cenâb-ı Hak üzerine bu kulu cennetine koymak vacip olur buyuruyor. Çünkü artık bu kul kesin sırat-ı müstakîmdedir ve artık lânet şeytanın ona yapabileceği bir şey yoktur.

Evet diyor ki Allah düşmanı ben dosdoğru yollarının üzerinde duracağım. Âyet-i kerîmede dikkat ederseniz şeytan onların sağlarından, sollarından, önlerinden ve arkalarından geleceğim diyor. Bunu şöyle anlamaya çalışıyoruz:

a: Şeytan insanların önlerinden gelir. İnsanın önünde yaşayacağı hayatı cazip göstererek hayat içinde hayata sığmayacak hedefler gösterir. Şunları da alman lâzım, şunlara da sahip olman lâzım, şunlara da ulaşman lâzım, şu hedeflere de varman lâzım, şu tepeleri de aşman lâzım, şu şöhretlere, şu alkışlara da sahip olman lâzım diyerek bir ömre sığmayacak hedefler gösterir ve kişiyi Rabbine kulluktan uzaklaştırır. Dünya hayatını insanın gözünde biricik hedef gösterir ve âhireti, hesabı kitabı unutturur.

Veya insanın önünden gelerek önündeki ölüm, kabir, kıyâmet, haşr, neşr, cennet cehennem gibi gerçekleri inkâr ettirir. Bütün bunların hikâye olduğunu, boş şeyler olduğunu söyleyerek şeytanî yorumlarla hafife aldırır. İnsan aklını mezarlıklara çevirip ustaca yorumlarla şu yüz yıllar önce ölmüş, vücutları atomlar halinde toprağa karışıp gitmiş, çürüyüp yok olup gitmiş kemikler bir daha nereden dirilecek? böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkün müdür? Akıl var mantık var diyerek, yeniden diriliş konusunda insanlara vesveseler vererek onlara hesabı kitabı inkâr ettirir.

Veya demin anlattığım gibi, Rasulullah efendimizin ifade buyurduğu gibi insanın önüne yaşayacağı hayatı, önünde tadacağı zevkleri, gençliğini hatırlatarak, ölüm korkusunu gündeme getirerek insanı Allah yolunda cihaddan alıkoymaya çalışır. Ya da gelecekte aç kalma, sefil düşme, el âleme muhtaç olma korkusu vererek insanları Allah yolunda zekât ve infakta bulunmaktan menetmeye çalışır.

Evet öyle diyor hain insanların önlerinden geleceğim ve ilerilerini karanlık göstereceğim. Kıyâmet yok dedirteceğim, cennet yok, cehennem yok, hesap kitap yok, hûri yok, ğılman yok dedirteceğim. İnsanları geçici zevk ve eğlencelerin peşine takacak, müzik gibi, oyun gibi, akvaryumun başında zaman öldürmek gibi, arabasının renginde elbise peşinde koşturmak gibi, onları boş şeylerin peşine takacak, dünyayı hiç bitmeyecek, ölümü hiç gelmeyecekmiş gibi göstereceğim.

Ya da onların önüne reklâmlar vasıtasıyla öyle yeni teknolojik eşyalar ve malzemeler sunduracağım ki insanları bunların peşine takıp, geleceklerini takside bağlatacak ve bir ömür boyu bunların peşinde koşturacağım. İnsanları âdeta ekonomik insan yapıp ödeme, senet, çek, borç dert peşinde sana kulluktan, senin kitabına ve peygamberinin sünnetini tanımaya zaman bırakmayacağım. Onlarda cennet arzusu da, cehennem korkusu da bırakmayacağım. Bunları onların gündemlerinden çıkarıp sadece dünya düşünür hale getireceğim vs., vs. İşte şeytanın önden gelerek insanları aldatmasını böyle anlıyoruz.

b: Sonra arkalarından geleceğim diyor. İnsanların arkalarından gelip sürekli dürtükleyeceğim onları. Arkalarından gelip arkalarıyla geçmişleriyle ilgilerini alâkalarını kestireceğim. Tarihleriyle kültürleriyle ilgilerini kestireceğim. Selefleriyle ilgilerini bitireceğim. Ecdatlarıyla bağlarını koparacağım. Geçmişlerine sövdürecek, seleflerinin yolunu reddettireceğim. Geçmişten intikal eden tüm bilgilerin tüm haber-lerin düzmece olduğunu, yalandan ibaret olduğunu, kendileri için ayak bağı olduğunu söyleyip tüm geçmişlerini sildireceğim onlara.

Veya işte öncekiler yalan söylüyorlar dedirteceğim. Nebî yoktur dedirteceğim. Öncekiler cahildi, kitap yok dedirteceğim. Kur'an öncekilerin düzmesinden başka bir şey değildir dedirteceğim. Sünnet yok dedirteceğim. Sünnet dedikleri falanların filanların uydurmasından başka bir şey değildir dedirteceğim. Geçmişler sünnete yalan ka-rıştırmışlardır, ona asla itimat edilmez dedirteceğim.

Mazilerini karanlık göstereceğim, ecdatlarına sövdüreceğim. Ecdatlarına kızıl sultan dedirteceğim. Sahabeyi ve onların uygulamalarını yok farz ettireceğim. Hâsılı arkalarından gelerek onların geçmişleriyle ilgilerini kestireceğim.

Veya kimilerine arkadan öyle bir yaklaşıyor ki şeytan, adam ecdadının mârifetleriyle kendisini kamufle etmeye başlıyor. Efendim benim babam işte şöyle âlimdi, benim dedem şöyle hocaydı, böyle hacıydı diyerek kendi yamukluğunu örttürüyor şeytan ona.

c: Sonra yine onların sağlarından geleceğim diyor. Allah'a inanan ve ona kulluk yapmaya çalışan, ama İslâmî bilgisi, kitap sünnet bilgisi zayıf olan müslümanlara şeytan genellikle sağlarından yaklaşır. Mü'minmiş gibi görünerek, muttakiymiş gibi, hayırhahmış gibi görünerek, nasihatler ederek ve de Allah adına yeminler ederek iyi bir müslüman kimliğinde gelir şeytan. Nitekim biraz sonra gelecek âyetinde Rabbimiz anlatacak Hz. Âdem'e ve Hz. Havva'ya da böyle, onların hayırlarını isteyerek, onlara Allah adına yeminler ederek yaklaşmıştı Allah'ın düşmanı.

Çünkü eğer gerçek yüzüyle, gerçek kimliğiyle yaklaşmış olsaydı elbette babamız ve anamız onu tanıyacak ve vesveselerine kulak vermeyeceklerdi. Alçak bunu çok iyi bildiği için mü'minlere yüzüne maske takarak yaklaşıyor. Müslümanca sözler ederek, Allah-'tan, kitaptan, peygamberden söz ederek, Allah adına yeminler ederek yaklaşır ve çok rahat kandırır onları.

Evet müslümanlara bu kimlikle yaklaşıyor şeytan. Nitekim Rabbimiz Lokman sûresinde bu konuda müslümanları şöyle uyarmaktadır:

" Ey İnsanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Babanın oğlu, oğulun da babası için bir şey ödeyemeyeceği günden korkun. Allah'ın verdiği söz şüphesiz gerçektir. Dünya hayatı sakın sizi aldatmasın. Allah'ın affına güvendirerek şeytan sizi ayartmasın.
(Lokman 33)

Evet Rabbimiz diyor ki sakın ha şeytan Allah adına yeminler ederek sizi aldatmasın. Sakın ha Şeytan ve taraftarlarının, şeytan ve talebelerinin, şeytan misyonunu üstlenmiş iki ayaklı yeryüzü şeytanlarının sarıklar sararak, cübbeler giyerek, Allah adına konuşuyormuş gibi davranarak sizlere söylediklerine aldanmayın ey kullarım. Eviniz şöyle olsun, ticaretiniz böyle olsun, kazanmanız harcamanız, mesleğiniz mektebiniz, hukukunuz eğitiminiz, yazınız tatiliniz, giyiminiz kuşamınız şöyle olsun, şeklindeki telkinlerine sakın aldanmayın. Söylediklerinin doğruluğuna dair yemin de etseler, sözlerinin ispatı sadedinde âyet de okusalar kitap ve sünnete uymayan sözlerini kabullenmeye ve hayatınızı onların dediklerine göre yaşamaya kakışmayın diyor Rabbimiz.

Öyleyse unutmayalım ki zamanımızda pek çok şeytan taraf-tarı bu yüzden müslümanları aldatabilmek için sarık sarmakta ve cübbe giymektedir. Zira onlar hocalarından öğrendiler ki gayri İslâmî kılık ve kıyafetlerle müslümanlara yaklaşabilmeleri ve onları aldatabilmeleri kesinlikle mümkün değildir.

Evet müslümanların bu zaaf noktalarını çok iyi bilen şeytan ve taraftarları bugün müslüman bir hayırhah kimliğiyle müslümanlara yaklaşarak her guruba kendilerinin hak yolda olduklarını, kendilerinin çalışmalarının ve metotlarının hak olduğunu, hak yolda olduklarını ama karşılarındaki müslüman grupları ise bâtıl yolda olduklarını üfleyerek İslâm adına müslümanları birbirleriyle savaştırmayı becerebilmektedirler. Hem de kutsal bir savaş anlayışıyla. Şeytanın bu oyunları sonucu itminan içinde olan müslümanlar, karşılarındaki müslüman grupları her yönden sorgulamaya alırlarken, maalesef kendi gruplarını, kendi efendilerini asla sorgulamayı düşünmemektedirler.

Hattâ Kur'an'ı bile, sünneti bile sorgulamaya alan müslüman-lar maalesef kendi durumlarını hiç de sorgulama gereği duymamak-tadırlar. Bunun sebebi de tabii ki şeytan onlara kendilerini güzel göstermektedir. Sen ki en iyi, siz ki en doğru, siz ki en haklı, siz ki bu işe en lâyık, siz ki bu konuda en önde olmaya lâyık diyerek onları bu konuda mutmain hale getiriyor.

Evet Allah düşmanı sağdan gelerek insana amellerini süslü gösterir. Sen şu anda Allah'ın istediği hayatı yaşıyorsun. Senin yaşadığın hayat haza müslümanca bir hayattır. Bundan daha iyi bir müslümanlık olamaz. Sen bu halinle cennetin ta ortasına lâyık bir kimsesin diyerek yaptıklarını eksiksiz ve yeterli gösterir. Bazen de ya-hu bunda ne var sanki! Bunu yapmayan mı kaldı? Her iş bitti de sıra buna mı geldi? Diyerek, kimi günahları küçük göstererek, kimi vecibeleri basite indirgeyerek müslümanı aldatmaya çalışır. Evet sağdan gelişini de böyle anlamaya çalışıyoruz.

ç: Şeytan bizzat kendi şekli ve kendi kimliğiyle insanlara yaklaşmak isterse, soldan gelir ve bu defa yüzü bellidir. Öncekilerde olduğu gibi yüzünde maskesi filan da yoktur. Bilhassa İslâm'dan, din-den, Allah'tan, peygamberden, kulluktan, yaratılış gayesinden habersizce bir hayat yaşayan kendisi gibilerine bu yönden gelir şeytan. Çünkü onlar da kendisi gibi oldukları için saklayacağı, saklanacağı bir şey yoktur. Gâyet rahat ve cesurdur onlara gelirken. Çünkü bu in-sanlar vahyi tanımamaktadırlar. Kitap ve sünnetten habersiz bulunmaktadırlar. Kitabı ve sünneti tanımayan birilerinin şeytanı da, onun tehlikesini de tanıması zaten mümkün değildir.

Evet böylelerine açık ve rahat bir şekilde yaklaşan şeytan on-ları küfre, şirke, zulme ve isyanlara dâvet etmektedir. Onları müslü-manlarla mücâdele etmeye, müslümanların ve Allah dostlarının kanını içmeye, kemiklerini kırmaya dâvet etmektedir. İşte görüyoruz bu konuda gerçekten çok muvaffak olmuştur Allah düşmanı. Yeryüzü kâfirleri onun teşviki ve saldırtmasıyla müslüman kanı içmeye bir türlü doymuyorlar.

Demek ki unutmayacağız ki, izinleri kaldırmış olarak şeytan sürekli çalışacağını söylüyor. Sürekli gelecektir bize. Bazen öndedir, bizi peşinden sürüklemek ister. Bazen arkadadır, dürtüklemek ister bizi. Bazen sağdan gelir, tanırsınız ve defedersiniz alçağı, ama bu defa da solunuzdan geliverir. Sağınızdan gelir sağcı olarak, solunuzdan gelir solcu olarak. İhtiras adına gelir, menfaat adına gelir, makam mevki adına gelir, para pul adına gelir, kin ve düşmanlık adına gelir, şehvet adına gelir. İçinizden gelir, dışınızdan gelir. Kadın olarak gelir, erkek olarak gelir, amir olarak gelir, müdür olarak gelir. TV olarak, oyun olarak, kristal eşyalar olarak, bizi meftun edecek çiçekler olarak, nefis yemekler olarak, zevkler, eğlenceler, bağlar, bahçeler, lezzetler görünümünde gelip yanı başınızda bitiverir.

Evet şeytan böyle yapacağım diyor, ama şunu da hiç bir zaman unutmayalım ki bu alçağın hiç bir zaman kullar üzerinde her hangi bir otoritesi, her hangi bir yaptırım gücü de yoktur. Allah'a inanan, Allah'la yol bulmaya çalışan, sürekli Allah'ın kitabı ve peygamberinin sünnetiyle beraber olan, vahye sarılan, hayatını vahiyle düzenlemeye çalışan Allah'ın muttaki ve sâlih kulları üzerinde onun da avarelerinin de hiç bir etkisi ve yetkisi yoktur. Ama dinlerinin temel kaynakları olan Allah'ın kitabı ve Resûlünün hayatından habersiz ya-şayan insanlar üzerinde etkili olur. Dinlerini tanımayan insanları çok rahat aldatır.

"İnananlar Allah yolunda savaşırlar, İnkar edenler ise şeytan yolunda harbedenler. Şeytanın dostlarıyla savaşın, esasen şeytanın hilesi pek zayıftır."
(Nisâ 76)

Evet şeytanın hilesi çok zayıftır diyor Rabbimiz. Şeytan bizzat kendisi de itiraf ediyor bunu:
" İblis: "Senin kudretine andolsun ki, onlardan, sana içten bağlı ihlâslı kulların müstesna, hepsini azdıracağım" dedi.
(Sa'd 82,83)

Evet hayatını Allah için yaşamaya çalışan, Allah'a ve Allah'ın yasalarına sımsıkı bağlı olan ihlâslı müminlere şeytan ve dostlarının yapabilecekleri hiç bir şey yoktur. Öyleyse bizler ihlâslı mü'minler ol-mak zorundayız. İhlâslı, yâni saf,

süzülmüş, katışıksız, karışıksız vahiy müslümanı olmak zorundayız ki, şeytandan korunmuş olalım. Dinimizi Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine değil de, başka şeylere dayandırmaya kalkışırsak, yâni karışık ve katışıklı bir din sahibi olursak böyle bir garantimiz kalmıyor. İşte Rabbimizin haber ver-mesiyle anlıyoruz ki biz iyi bir Müslüman olursak şeytan bize hiçbir şey yapamayacakmış. İşte şeytanın böyle dediğini bize Rabbimiz ha-ber veriyor. Bu haberle ilgilenirsek, kitapla beraber olursak kesinlikle bilelim ki Rabbimiz bizi onun şerrinden koruyacaktır.

18. "Allah, "Yerilmiş ve kovulmuşsun, oradan defol; an-dolsun ki insanlardan sana kim uyarsa, onları ve sizi, hepinizi cehenneme dolduracağım" dedi."

Çık oradan alçak! Yıkıl oradan! Defol o cennetten ***mezmu-men medhura***. Kovulmuş ve kınanmış olarak defol oradan! Andol-sun ki sen ve sana uyanlarla birlikte, sen ve insanlardan beni ve benim yolumu bırakıp sana, senin yoluna tâbi olanlarla birlikte Cehennemi dolduracağım. Cehennemi sen ve senin avenenle dolduraca-ğım. Sana tâbi olanlar, senin gösterdiğin yoldan gidenler ne kadar da çok olurlarsa olsunlar, ben cehennemi onlarla dolduracağım.

Evet Rabbimiz kendi yolunu bırakan, kitabını terk eden, elçisinin gösterdiği yolu terk ederek şeytan ve şeytanî güçlerin egemen-likleri altında bir hayata razı olan tüm şeytan avenelerini cennete atacağını haber veriyor.

" O gün cehenneme; "Doldun mu? deriz, o: "Daha var mı? " der.
(Gaf 30)

Evet cehennem bunları alır mı, almaz mı diye aklınıza bir endişe gelmesin. Bakın Rabbimiz soruyor cehennemine de o diyor ki; ***hel min mezid***? Birinci mânâsı; daha yok mu ya Rabbi! Bugün o kadar coştum ki bir türlü doymak bilmiyorum! Daha varsa gelsin ya Rabbi! diyecek. Bir ikinci mânâsı da; cehenneme bu şeytan ve dostları atıldıkça atılacak, atıldıkça atılacak ve sonra cehennem de şaşıracak ve diyecekmiş ki; daha mı var ya Rabbi? Bunların hâlâ arkası ke-silmedi mi ya Rabbi diyerek şaşkınlığını dile getirecek.

Bunların sayılarının çok olacaklarına dair bu âyetler de delildir. Şeytan, onlardan çoğunu şükreder bulamayacaksın diyordu, Rab-bimiz de En'âm'da onların çoğunluğuna uyarsan seni saptırırlar, çünkü o çoğunluk Allah'ın kitabına değil şeytana ve şeytanın zanlarına tâbi olurlar diyordu. Ve sakın ha ey müslümanlar bunların çok oluşlarına aldırış etmeyin. Çokluklarına değer vermeyin. Yâni bu ka-dar insanın eğer gittikleri yol yanlış olsaydı, bu kadar insan bu yoldan gider miydi diye sakın bir yanlışa düşmeyin. Çünkü insanların çoğunluğu şeytan

yolundan gitmektedir, şeytan peşinden gitmektedir. İnsanların çoğunluğu inanmamaktadır.

Öyleyse hak çoğunluğun yolu değil, Allah'ın yoludur. Bu şeytan metbularının âdetleri ne kadar da çok olursa olsun, gerçek yol Rabbimizin gösterdiği yoldur. Biz de ona uyalım şeytanın adımlarına tâbi olmayalım.

Bundan sonra söz Âdem'e dönüyor ve Rabbimiz şöyle bu-yuruyor:

19. "Ey Âdem! Sen ve eşin cennette kalın ve istediğiniz yerden yiyin, yalnız şu ağaca yaklaşmayın yoksa zâlimlerden olursunuz."

Şeytanın kovulmasından ve rahmetten tart edilmesinden sonra anladığımız o ki arzda yaratılan Âdem'e arzda secde edilmiş, melekler ona yerde secde ederek imtihanı kazananlardan olurken, şeytan secde etmeyerek imtihanı kaybedenlerden olmuş ve hemen bundan sonra da Rabbimiz Âdem'i arzdan alıp cennete yükseltmiş. Ve bakın buraya kadar anlattıklarına Rabbimiz bir örnek verecek. Şey-tan dedi, şeytanın saptırmalarına dikkat dedi, aman düşmanınıza karşı âgâh olun, uyanık olun dedi, şimdi de bakın bu şeytan, insanları iş-te şöylece saptırır diyerek atamızın ve anamızın hayatından bize bir örnek sunacak. Bu melun düşmanın atamız ve anamıza nasıl yaklaşma imkânı bulduğunu, onları nasıl kandırdığını anlatarak bize bu konuda bir ibret levhası arz edecek, bir miras sunacak.

Rabbimiz; ey Âdem sen ve zevcen cennette oturun. Evet sadece sen değil, zevcen de cennette olsun. Arkadaşlar, bizler sadece kendimiz cennete gitme kavgası vermeyeceğiz, zevcelerimizi de cennete götürme kavgası vereceğiz. Vah o müslümanlara ki hanımlarını eğitip, onları kitap ve sünnetle tanıştırıp cennete götürme derdinde değiller. Vah o kadınlara ki kocalarının koştuğu cennete gitme arzusu içinde değiller.

Evet sen ve hanımın cennette oturun ve dilediğinizden yiyip için, ama şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zâlimlerden olursunuz bu-yuruyor. Evet her şeyden yiyin, ama şu ağaca yaklaşmayın. Her şey serbest, ama hayatlarında bir yasak var.

Bir ağaca yaklaşılmayacak. Bu yasak, Âdem ile Havva'nın iradeleridir. Bu yasak iradeyi anlatır. Yâni Âdem ile Havva'nın seçebilme özellikleri vardır. İyi ya da kötü, haram ya da helâl, hayır ya da şerden, iman ya da küfürden birini seçebilme, tercih edebilme özelliklerinin varlığını anlatır bu yasak.

Esasen irade yasakla yeşerebilir. Eğer varlıkların hayatında yasak yoksa onların şahsiyetlerinin gelişmesi de mümkün değildir. Şahsiyetlerin gelişmesi için yasak lâzımdır. Meselâ her istediğini yapabilen bir çocuk düşünün, şahsiyeti gelişmez bu çocuğun. Bunların da şahsiyetlerinin gelişip yeşermesi için bir yasak var hayatlarında. Allah buyurdu ki; bir ağaca yaklaşmayacaksınız.

Peki neydi bu ağaç? Ne bilmiyoruz, ama tadılan bir şey olduğunu, bir ağaç, yenen bir ağaç olduğunu biliyoruz. Ağaç yenmez de meyvesi yenir tabii. Mihnet ağacı demişler, buğday ağacı demişler, buğdaydan ağaç olur mu? Orasını bilmem, ama demişler işte. Zırvanın te'vili olmayacağından bunları geçiyorum. Bir ağaç var ve o yasak ediliyor, o kadar.

Evet Âdem ve Havva cennetteler ve bir yasak var hayatlarında. Her şeyden dilediğiniz kadar yeyin için, ama şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zâlimlerden olursunuz. Şimdi de öyle değil mi? Bütün meşrubatlar serbest, ama içki yasak. Bir çok hayvan serbest, ama domuz yasak.

Evet Âdem ve Havva cennete ve hayatlarında bir yasak var. Burada bir soru hatırımıza geliyor. Arzda yaratılan, yeryüzünde yaratılan ve Bakara'da anlatıldığı gibi yeryüzünün halîfesi olarak yaratılan Âdem ve Havva acaba neden bir cennete konuluyor? Hz. Âdem ilk andan itibaren zaten dünyada yaşamak üzere yaratılmıştı:

Âyeti bunu gösteriyordu. Peki neden direk yeryüzünde değil de başka bir yerde imtihan ediliyordu Hz. Âdem (a.s)? Veya neden böyle bir ağaçla imtihan ediliyordu? Bir de onun o imtihanı başarıp başarmayacağını, o ağaçtan yiyip yemeyeceğini ezelî ve ebedî ilmiyle zaten bilmiyor muydu Allah? Bunu bildiği halde Allah neden böyle bir imtihana konu kıldı?

a: Bunun bilebildiğimiz kadarıyla birinci sebebi: Hz. Âdem'i yetiştirmek içindi. Yeryüzünde ileride halîfe olacak varlığın içinde giz-lenmiş olan kuvvetleri uyarmak, onu şeytanla savaşa hazırlamak, acıları tattırmak, pişmanlığı yudumlatmak, düşmanını tanıtmak ve düşman karşısında sığınağını bildirmek içindi.

Böylece Hz. Âdem deneyim sahibi oluyordu. Benliğindeki zayıflıkların farkına varıyor, düşmanının aldatma yöntemlerini tanıyor ve öğreniyordu ki bundan sonra onunla daha etkili bir mücâdele verebilsin.

b: İkinci olarak yanlıştan, hatadan dönmesi gerektiğini, hatadan nasıl dönmesi, nasıl tevbe etmesi gerektiğini öğretiyordu ona.

c: Üçüncü olarak da, aynı zamanda nesli için de bir örneklik söz konusuydu. Kıyâmete kadar Âdem neslinden gelecek insanlara bu konuda ders veriyordu, düşmanlarını tanıtıyordu Rabbimiz.

d: Dördüncü olarak da, Rabbimiz böylece atamız Âdem'e ve tüm soyuna bir hedef göstermiş oldu. Ey Âdem! İşte cennet budur. Dünyadaki tüm uğraşınızda hedefiniz burası olsun! Burasını kazanmak için çalışıp çırpının dercesine onlara cennetini gösteriverdi diyoruz.

Allah sonucun böyle olacağını, onun o ağaçtan yiyeceğini bildiği halde niye böyle bir emirle karşı karşıya bıraktı onu?
Emir veren:
1- Ya o emrin bizzat yapılmasını ister. Emri vermesindeki sebep bizzat o işin yapılmasıdır.

2- Ya da mesele o işin yapılması değil de emredilen varlığın samimiyet ve itaatini sınamak için böyle bir emir verilmiştir. O konudaki samimiyet ve imanının gücünü ortaya çıkarmak için emir vermiştir.

Nitekim Cenâb-ı Hakkın Hz. İbrâhim'e "Oğlunu kurban et!" Emri bu türden bir emirdi. Bu sebeple de eylem gerçekleşmeden de Cenâb-ı Hak bu emri geri aldı. Baba ile oğulun teslimiyetlerini ortaya çıkarmak istiyordu. Veya bu konuda onların bu teslimiyetlerini insanlığa örnek sunmak istiyordu. Veya onları böylece eğitmek istiyordu Rabbimiz. Evet her ikisi de cennette ve karşılarında duran bir yasak var.

İşte bu andan itibaren şeytan harekete geçer. Hani demişti ya Âdem'i ve neslini yoldan çıkaracağım. İşte bu sözünü gerçekleştirmek için ilk deneyimini vermek üzere şeytan harekete geçer. Âdem ve Havva'yı kandırarak hem onlara hem de kıyâmete kadar onların neslinden gelecek insanlara ilk numarasını, ilk kandırma tekniğini göstermek ister ve şöylece işe başlar:
20. "Şeytan, ayıp yerlerini kendilerine göstermek için onlara fısıldadı:" Rabbinizin sizi bu ağaçtan menetmesi melek olmanız veya burada temelli kalmanızı önlemek içindir. "

Evet şeytan o ikisine vesvese verdi. Sadece Havva'ya ve onun vasıtasıyla da Âdem'e değil. "Lehüma" İkisine birden vesvese verdi, gizlice, yavaşça fısıldadı onlara. Şeytanca bir vahiy, bir mesaj ulaştırdı onlara.

Vesvese; kulağa takılan küpenin orada hafif hareketinden çıkardığı sese denir. İnsan kulağına yakınlığı sebebiyle küpenin çıkardığı bu sese vesvese

denildiği gibi insana belki küpeden daha fazla yakınlığı sebebiyle de şeytanın insana verdiği fısıltılarına da vesvese denilmiş. Bu yüzdendir ki şeytanın Kur'an'daki isimlerinden bir başkası da "vesvas dır".

Vesvâs; vesveseyi verene, yapana denir. Vesvâs, şeytandır. Felak sûresinden biliyoruz ki vesvas sadece şeytan değil şeytan mis-yonunun üstlenmiş insan vesvâsları da vardır. Vesvese, dinde sapıklığa, kulluğu terke, isyana, şehvete ve mâsiyetlere dâvetiyedir.

Evet her ikisine de vesvese verdi. Bunun şekli, biçimi bizim için önemli değildir. Eğer önemli olsaydı Rabbimiz burada açık açık bize anlatırdı..

Peki şeytan niye vesvese vermiş onlara? Ya da vesvesesinin hedefi neymiş? Rabbimizin ifadesine göre onlara vesvese verirken şeytanın temel hedefi onların ayıp yerlerini açmak, deşifre etmek, açığa çıkartmaktı. Bunu gerçekleştirebilmek için onlara dedi ki:

Dedi ki ey Âdem ve ey Havva! Rabbiniz bu ağacı size neden yasak kıldı biliyor musunuz? Bu ağaçtan yemenizi neden men ediyor biliyor musunuz? Rabbiniz bunu siz melek olmayasınız diye ve siz cennette ebedîyen kalmayasınız diye, ebedî bir yaşam hakkı elde et-meyesiniz diye yasaklıyor. İki melek olmayasınız ve ebedîyet yurdunu elde etmeyesiniz, hiç bitmeyen, tükenmeyen bir mülke sahip olmayasınız, olamayasınız diye bu yasağı koydu. Rabbiniz size gerekli olan böyle bir nimete böyle bir saadete kavuşmanızı istemediği için bu ağacı size yasakladı. Yâni eğer bu söylediklerimi elde etmek, onlara kavuşmak istiyorsanız bu ağaçtan yemek zorundasınız.

Burada şeytanın Âdem'le Havva'ya yaklaşma taktiğini anlıyoruz. Bu bizim için çok önemlidir. Şeytanın bu taktiğini Rabbimiz bize anlatıyor ki ona karşı uyanık olalım.

Daha önceki âyetinde Rabbimizin bize anlattığı gibi şeytan mü'minlere sağ taraflarından yaklaşır. Yüzünü, şeytanlığını bir mas-keyle saklayarak yaklaşır. Bakın atamız ve anamıza da aynı yönden yaklaşıyor. Alçak kesinlikle bilmektedir ki şeytan olarak yaklaştığı zaman şeytanlığı fark edilecek ve reddedilecek, sözü dinlenmeyecek.

Ey Âdem ve ey Havva! Bu ağacı size yasaklayan Allah'ı dinlemeyin! Kimmiş o? Nasıl yasaklarmış bunu size? Onu dinlemeyin ve ona itaatten, ona kulluktan çıkın! deseydi, böyle yaklaşsaydı kesinlikle dinlenmeyeceğini biliyordu. Onun için yüzüne bir maske takarak, hükme şeytanca bir yorum getirerek onları

itaatten çıkmaya çağırıyordu. Allah'ın yasağına, Allah'ın hükmüne şeytanca bir yorum getirerek, yasağı insan nazarında törpüleyerek basit hale getirmeyi planlıyordu.

Deniz kenarında bir karyede yaşayan ve Allah tarafından kendilerine emredilen cumartesi günü yasağıyla karşı karşıya bulunan yahudilere de aynı taktikle yaklaşmıştı şeytan. Onlar için de hükme bir yorum getirerek şöyle diyordu. Cumartesi günü balık tutma yasağını nereden çıkardınız? Allah size cumartesi günü balık tutmayın demedi ki! Cumartesi günü balık yemeyin dedi! Cumartesi tutarsınız daha sonra yersiniz olur biter.

Şeytanın bu şeytanca yorumu ve vesveselerine kapılan İsrâil oğullarının gözünde yasak basitleşiverdi ve oltasını ağını kapan herkes balık tutmaya koştu. Bakıyoruz bugün de şeytan ve dostları getirdikleri şeytanca yorumlarla müslümanların gözünde Allah'ın yasaklarını hafifleterek onları yasakları delme konusunda, haramları çiğneme konusunda cesur hale getirmeye çalışıyorlar.

Meselâ bir zamanlar müslümanlar nazarında fâiz yasaktı. He-men hemen bütün müslümanlar Allah'ın bu yasağı karşısında çok titiz davranıyorlar, fâizin yakın semtine bile uğramamaya çalışıyorlardı. Ama şeytan ve çömezleri bu fâiz konusuna bir yorum getirdiler. Dediler ki, ya hu bu fâiz yasağını nereden çıkardınız? Allah'ın Kur'an'da yasakladığı şey fâiz değil, ribadır. Allah fâiz değil ribayı yasaklamıştır. Riba ayrı fâiz ayrı şeydir diyerek şeytanca bir yorum getirince bugün müslümanların gözünde bu yasak basitleşmiş ve senedini, çekini kapan müslümanlar bankalara koşuvermişlerdir. Tıpkı İsrâil oğullarının oltasını ağını alıp balık tutmaya koştukları ve yasağı deldikleri gibi.

Namaz konusunda da aynı şeyi söylüyorlar bu şeytan ağızlılar. Kardeşim nereden çıkardınız bu namazı? Hani Kur'an'ın neresinde geçer namaz? Kur'an'da Allah'ın bize emrettiği şey namaz değil salâttır. Salât da dua demektir. Bakın lügat kitaplarına, salât kelimesinin namaz değil dua anlamına geldiğini göreceksiniz. Allah'a Allah'ın istediği biçimde dua edip kalbinizi de temiz tuttunuz mu iş bitmiştir. Namaza da, niyaza da gerek yoktur diyerek iblisin ağzını kullanarak, hocalarının taktiğini uygulayarak, emri böyle bir yoruma tâbi tutarak, yâni emri törpüleyerek bugün müslümanların gözünde namaz emrini hafifletip müslümanları namazdan uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar.

Bu tip ağızları kullanarak haramlara ve emirlere böyle şeytanca yorumlar getirenlerin, müslümanlara şeytanca yaklaşanların tamamı bilelim ki şeytandır.

Şeytan misyonunu üstlenmiş mü'minleri Allah yolundan saptırmaya çalışan iki ayaklı şeytanlardır bunlar.

Bakın diyor ki ey Âdem ve ey Havva! Bu ağacı Rabbiniz size niye yasak kıldı biliyor musunuz? Aslında bu ağacın öteki ağaçlardan hiç bir farkı yoktur. Üstelik siz ikiniz bu ağaçtan yediğiniz takdirde ikiniz melek olacaksınız ve ebedîyen yaşayacaksınız. İki melek olarak size hiç ölüm gelmeyecek, hayatınız ve zevkleriniz asla son bulmayacak, ebedîlik hakkını elde etmiş olacaksınız.

Bugün iki ayaklı şeytanların da aynı şekilde insanlara yaklaştıklarını görüyoruz. Aynen hocalarının ağzını kullandıklarını görüyoruz. Kızım açıverin başınızı! Örtülü başla açık başın bir farkı yoktur. Eğer sizler başınızı açar ve okullarınıza devam ederseniz üstelik bu size iki büyük fayda sağlayacaktır. İlim öğreneceksiniz, diploma ala-caksınız, falan ve filan mevkilere gelme imkânı bulacak, istikballe-rinizi kazanacak, gelecekte kendinize çok iyi bir hayat hazırlayacaksınız. Size sağlayacağı bu büyük faydaların yanında yasağı delmenizin ne önemi olabilir? Evet tüm emirler ve haramlar konusunda bugün şeytanın iki ayaklı talebeleri aynen hocalarının taktiğini kullanarak insanlara yaklaşmaktadırlar.

Bakın şeytan da aynı taktikle Âdem ve Havva'ya yaklaşıyordu. Ey Âdem ve Havva, bu ağacın diğerlerinden bir farkı yoktur. Üstelik sizler bu ağaçtan yiyecek olursanız size iki büyük menfaat sağlayacak. İkiniz iki melek olacaksınız ve ebedîyen yaşayacaksınız, size bir daha ölüm gelmeyecektir. Onları zaaf noktalarından yakalıyor hain. İnsanın zaaf noktalarını çok iyi bilmektedir alçak. İnsanın en büyük iki zaaf noktası vardır.

Birincisi ebedîleşmek, ölümsüzleşmek, ebedîyen yaşamak arzusu, ikincisi de yaşadığı hayatta mal makam sahibi olmak rahat bir hayat yaşamak. Şeytan insanların bu en büyük zaaf noktalarını çok iyi bildiği için genelde onları kandırabilmek için bu noktalarından yaklaşıyor.

Gerçekten mal sevgisi, makam sevgisi, yaşama sevgisi, dünyada ebedî kalma arzusu insanın fıtratında var olan şeylerdir. Zaten insanın gözünde dünyada mal, mülk ve makam sahibi olmak ebedîleşme sebebidir. İnsan bunlara sahip olmakla dünyada ebedîleşeceğini zanneder. Malı, mülkü ve makamı dünyada ebedîlik sebebi zan-eder. Bunlara sahip olduğu zaman sanki artık kendisinin kimseye ihtiyacının olmadığı zehabına kapılarak müstekbirce bir tutum sergilemeye başlar. Kur'an'ın pek çok yerinde azgınlaşan, tâğutlaşan, yer-üzünde tanrılığını iddia ederek Allah'a karşı savaş açma bedbahtlığında bulunan insanların genellikle mal-

mülk sahibi, makam-mevki sahibi, sulta-saltanat sahibi kimseler olduğunu görüyoruz. Bakın Rabbimiz Hümeze sûresinde bu hususu şöyle anlatıyor:
Mal toplayarak onu tekrer tekrar sayan, diliyle çekiştirip alay eden kimsenin vay haline! Malının kendisini ölümsüz kılacağını sanır.
(Hümeze 1,2,3)

Evet mal toplar ve yığar. Üst üste yığar, alt alta yığar, apartman diye yığar ve sayar. Saydıkça paracıklarının karşısında mest olur. Ve en sonunda zanneder ki bu paraları, bu servetleri, bu zenginlikleri kendisini ebedîleştirecek. Bu serveti kendisini ölümden kurtaracak. İşte bu duygu kendisini tâğutluğa, tanrılaşmaya, azgınlaşmaya, hak hukuk tanımamaya, insanlara zulmetmeye, her şeyin kendisine ait olduğunu savunmaya, kendisinden başkalarına hiç bir şey vermemeye ve Allah'la savaşmaya götürüyor. Bu konuda örnek Kur'an'da pek çoktur da bunlardan sadece Kehf sûresinde anlatılan şımarık, iki bahçe sahibi zengin bir kimsenin örneği var. Allah'ın kendisine bolca mal mülk verdiği, ama kendisine verilenlerin tamamını kendisinden bilen ve sahip olduklarıyla Allah'a kafa tutmaya kalkışan bir adam.

"Kendisine böylece yazık ederek bahçesine girerken: "Bu bahçenin batacağını hiç zannetmem. Kıyâmetin kopacağını da sanmıyorum. Eğer Rabbime döndürülürsem, andolsun ki orada bundan daha iyisini bulurum" dedi.
(Kehf 35,36)

Evet malına mülküne, gücüne kuvvetine, bağına bahçesine, imkânına iktidarına güvenen ve sanki hiç kimseye eyvallah'ının ol-madığını zanneden, dünyada ebedî kalacağı gururuyla hareket eden bir adam. Böyleleri Elbette buradaki cennetler hatırına, buradaki makam ve mevkileri hatırına Allah'ı unutacaklar, Allah'a kulluğu unutacaklar, hayatlarında Allah'ı diskalifiye edecekler ve kendilerini mülkün sahibi bileceklerdir. Kendilerini hayata ve mülke etkin ve yetkin bilecekler ve şöyle diyeceklerdir: Bu bahçenin batacağını, bu bahçenin harap olacağını hiç sanmıyorum. Bu bahçem hiç bir zaman harap olmaz olamaz diyecek ve bu inancı bu zannı sonunda onu kıyâmetin kopacağını da yalanlamaya kadar götürecektir. Diyecektir ki kıyâmetin kopacağını da hiç sanmıyorum. Kıyâmetin kopacağına da inan-mıyorum. İhtimal vermiyorum ki böyle bir şey olsun. Zannetmiyorum ki öldükten sonra yeniden dirilelim ve bir hesabın kitabın içine girelim.

Evet dikkat ediyor musunuz dünya sevgisi, mal-mülk tutkusu ve elindekilere güvenerek onlarla duyduğu bu gurur adamı nereye kadar götürüyor? Adam gurur ve kibir içinde bahçesinin içine giriyor. Ya da işte şirketinin içine giriyor, fabrikasının oturma bölümüne giriyor, saltanatının içine giriyor, makamına giriyor.

Kendisinde güç ve kuvvet görerek gurur ve kibir içinde, nefsine ve çevresindekilere zulmeder, tepeden bakar olduğu halde, Allah'ı da diskalifiye ederek di-yor ki; ben gerçek güç ve kuvvet sahibiyim! Ben mal mülk sahibiyim! Benim bağım-bahçem, atım-arabam, makamım-mansıbım, çevrem, kredim, saltanatım var. Bütün bunların sahibi benim! Bu gücümün, bu saltanatımın, bu çevremin, bu kredimin, bu hayatımın sahibi benim ve artık ben bu mülkün batacağına da inanmıyorum! Kesinlikle yok olmaz bu iş yerleri! Yok olmaz bu fabrikalar! Bitmez bu saltanat! Son bulmaz bu hayat! Gelmez ölüm bana! Ben ebedîyen yaşarım bu saltanatımın içinde!

Bütün bunlara sahipken artık ben kıyâmetin kopacağına da ihtimal vermiyorum! Bu saltanatın, bu gücün ve bu imkânın sahibi olan birinin üzerine kesinlikle kıyâmet kopmaz! Benim üzerime kıyâmet kopmaz! Kimse benim önüme geçemez! Kimse benimle baş edemez! Allah'ın da beni öldüreceğini sanmıyorum!

Gerçi eğer bu zavallı fakirlerin, şu ayak takımının, şu örümcek kafalıların dedikleri doğru da gerçekten kıyâmet kopacaksa bile, ne önemi var? Eğer bunların dedikleri gibi ölecek ve yeniden dirileceksek, elbette yine bize orada da ayrıcalık tanınacak ve ayrı muamele yapılacaktır. Zat-ı âlileri orada da korunacaktır elbette. Çünkü dünyada bu kadar servetin bu kadar saltanatın sahibi değil miydik bizler? Öyleyse sayın cenapları, elbette âhirette de düşünülecek, elbette orada da protokol bozulmayacak, orada da saygınlığını koruyacaktı. Böyle düşünüyordu adam.

Evet zenginler ölmez, paralılar ölmez, makam sahipleri, sal-tanat sahipleri ölmez. Dünyanın en zengin adamı Karun, bir gün paracıklarının karşısına geçip sevinçten mest olmuş bir vaziyette onları sayarken, hizmetçisi de uzaktan gülerek onu seyrediyormuş. Hizmetçisini böyle garip bir tavır içinde gören Karun onun paracıklarına göz koyduğunu ve onları çalmayı planladığını zannederek onu ayaklarının altına alıp ezmeye başlar. Niye gülüyordun söyle bakalım? diye onu ezmeye çalışırken, bir ara fırsat bulan hizmetçi bağırır: Efendim! vallahi onları çalmayı filan düşünmedim! Düşündüm ki siz ölünce.. Filan demeye çalışırken, daha onun sözünü boğazında kesen Karun der ki: Sus! Ben ölmem! Zenginler ölmez! Paralılar ölmez! Saltanat sahipleri ölmez! diye onu daha beter yapmaya koyulur.

Evet zenginler ölmez! Paralılar ölmez! Saltanat sahipleri öl-mez! Bu Ehramlar, bu anıt kabirler de onun için var ya. Ölmediklerini ortaya koymak için, ölümsüzlüklerini ispat için, ya da öldükten sonra da hegemonyalarını sürdürebilmek için yaptırıyorlar bunları.

Evet insanın bu zaaf noktalarını çok iyi bilen İblis, insana bu yönlerden yaklaşıyor.

21. "Doğrusu ben size öğüt verenlerdenim" diye ikisine yemin etti."

Vallahi de billahi de ben sizin kötülüğünüzü değil, iyiliğinizi düşünmekteyim. Vallahi ben sizin için hayırhah bir nasihatçiyim. Benim bu işte en küçük bir menfaatim yoktur. Eğer kendim için isti-yorsam, kendi menfaatimi düşünüyorsam namerdim. Ben sizin iyiliğiniz için, sizin menfaatiniz için çırpınıyorum. Bütün derdim sizin şu söylediğim nimetlere ulaşmanızdır. Benim bundan başka bir derdim yoktur diyerek onlara Allah adına yeminler etti şeytan. Bu sözleriyle Âdem ve Havva'yı kandırmaya çalıştı.

Bakın soruyu kendilerine ilk sorduğunda Âdem ve Havva'da bir iman vardı. Hani şeytan onlara; ey Âdem ve ey Havva! Allah bu ağacı size niye yasakladı biliyor musunuz? dediğinde Hz. Âdem'de ve Hz. Havva'da bir iman vardı ki bu ağaçtan yenmemeliydi. Nedenini, niçinini düşünmemişlerdi bile. Çünkü Yasaksa yasaktır, haramsa haramdır diyorlardı. Allah demişse ki bu yasaktır, tamam artık o yenmemeliydi. Allah demişse ki bu haramdır, tamam o haramdır, ne-denine niçinine gerek yoktu. Çünkü Allah kullarından teslimiyet ister. Kulluğun mantığı teslimiyettir. Allah ne demişse, neleri emretmiş ve neleri yasaklamışsa o konuda kullarından itirazsız teslimiyet ister. Nedenine niçinine yönelerek yapılan kulluk Allah'ın istediği kulluk değildir.

Meselâ şu anda içkiyi içmiyoruz neden? Siroz hastalığına yakalanırız diye mi? Hayır Allah yasak kıldı diye. Domuz etini yemiyoruz neden? İçinde trişin tenya var diye mi? Hayır Allah yasak kıldı diye. Namaz kılıyoruz neden? Diz kireçlemelerini önlemek için mi? Hayır Allah emrettiği için. Oruç tutuyoruz neden? On bir ay yorulan midelerimizi dinlendirmek için mi? Sıhhat için, perhiz için mi? Hayır Allah emrettiği için.

Değilse emir ve nehiyleri tıbbi mahzurlar veya bedensel faydalar mülahazasıyla icra etmek, esasen nefisperestlik ve menfaatperestliktir. Allah için mütedeyyin olanlarla menfaatleri için mütedeyyin olanların ayrıldıkları kesin çizgi de işte buradadır.

Evet Hz. Âdem ve Havva hiç düşünmemişlerdi bile. Yasaksa yasaktır ve bu ağaçtan yenmemeli diyorlardı o ana kadar. Ama şimdi bir şeytan yorumuyla, bir şeytan mülahazasıyla karşı karşıya bulunuyorlardı.

Meselâ namaz konusunda insanda bir kanaat vardır ki namaz mutlaka kılınmalıdır. Nerden geldi bu kanaat? Allah'ın kitabından ve Resûlünün sünnetinden biliyoruz ki namaz farzdır ve mutlaka kılınmalıdır. Ama bu emir konusunda insanın bilinç altında ikinci bir kanaati, ikinci bir imanı daha vardır. Yâni bu namaz kılınmasa da olabilir, geçenlerde sabah namazını kılmadım da gök kubbe başıma mı yıkıldı sanki? Bak piyasada namaz kılmayan yığınlarla insan var, ne olmuş yâni? Onlar da gül gibi yaşayıp gidiyorlar diye insanda ikinci bir kanaat daha vardır.

İşte insandaki bu birinci kanaat, ikinci kanaate galip geldiği zaman kişi mutlaka namazı kılacaktır. Ama insanın bilinç altındaki bu ikinci kanaat, birinci kanaate galip geldiği zaman kişi namazı kılmayacaktır. Tüm emir ve yasaklar için bu böyledir. İşte insan fıtratını çok iyi bilen şeytan insandaki bu birinci kanaati törpüleyip zayıflatmak ve ikinci kanaati kuvvetlendirip açığa çıkarmak üzere insana yaklaşır. Çeşitli yorumlarla, yan ürünlerle bu ikinci kanaati güçlendirip birinci kanaati zayıflatıp insanı emirler ve yasaklar konusunda gevşekliğe sürüklemek ister.

İşte Hz. Âdem'le Havva'da var olan bu ağaçtan yenmemeli şeklindeki birinci imanı, birinci kanaati zayıflatıp, onların bilinç altındaki yendiği zaman da bir şey çıkmaz, üstelik yendiği zaman şu şu menfaatleri vardır şeklindeki ikinci zayıf kanaatlerini güçlendirip açığa çıkarmaya çalışıyordu şeytan.

Bakıyoruz bugün de şeytan ağızlılar aynı ağzı kullanıyorlar. Emirler ve yasaklar konusunda insanların birinci imanlarını zayıflatıp ikinci kanaatlerini açığa çıkararak güçlendirmeye çalışıyorlar. İnsanların yasağa karşı ayakta duran imanlarının karşısına bir takım şeytanî yorumlar getirerek çözülmelerini sağlıyorlar. Bir takış şeytanî gerekçeler getirerek günahları hoş göstermeye ve insanları haramları işleme konusunda cesur hale getirmeye çalışıyorlar. Haramları güzel göstererek, ya da her bir haram karşısında bir mantık geliştirerek onu insanlar nazarında basitleştirmeye çalışıyorlar.

Meselâ kumarın adını milli piyango, yahut oyun, çıplaklığın adını sanat, fuhşun adını bilmem ne koyarak cazip göstermeye bu işi insanlara yaptıracak bir kısım gerekçeler bulmaya çalışıyorlar.

Veya meselâ ev yaptırmak için alınacak fâiz konusunda bu ev kredisidir efendim zaruret miktarı almanın ne mahzuru olabilir? Veya işte çocuklarımın hakkından gelemedim efendim ne yapalım barı pavyonu evin içine taşımak zorunda kaldım dedirterek her birine kılıflar bulduruyor şeytan.

Evet şeytan atamıza ve anamıza böyle yorumlar yaparak, kılıflar bularak ve üstelik de Allah adına yeminler ederek yaklaşıyordu. Saf ve temiz bir biçimde Rablerine kulluk yapmaya çalışan, Rablerinin emir ve yasaklarına riâyet etmeye çalışan babamız ve anamız henüz şeytanı da tanımıyorlardı. Kendileri temiz oldukları için herkesi temiz zannediyorlar ve şeytan da dahil hiç bir varlığın kendilerini yaratan Rableri adına yemin edemeyeceğini, yeminle teyit ederek yalan söyleyemeyeceğini zannediyorlardı. Bundan dolayı da şeytanın yeminlerine ve tatlı sözlerine kanıverdiler. Çünkü onlar Allah'a inanıyorlardı, şeytan da onları Allah'la kandırıyordu. Zira mü'mini Allah'la kandırma yöntemi en kolay bir yöntemdir.

Şu anda da şeytan taraftarları, şeytanî güçler, şeytan ağızlıların kullandıkları en etkili yöntem budur. Onun içindir ki hem şeytana ve hem de şeytanî güçlere karşı dikkat çeken Rabbimiz Kur'an'ın pek çok yerinde bizi bu konuda ısrarla uyarır.

"Dünya hayatı sakın sizi aldatmasın. Allah'ın affına güvendirerek şeytan sizi ayartmasın."

(Lokman 33)

Evet sakın ha ey kullarım! aldatıcılar sizi Allah'la aldatmasınlar buyuruyor Rabbimiz. Peki aldatıcılar Allah'la nasıl aldatırlar insanı? Allah bir şey indirmedi diye aldatırlar. Allah hayata karışmaz diye aldatırlar. Bu kadar yüce bir Allah'ın işi yok da bizim pis işlerimizle mi ilgilenecek? diye aldatırlar. Allah dünyayı yaratmış ama onunla ilgilenmek istememiştir, öyleyse hayatımızı biz belirleriz diye aldatırlar. Allah'ı yanlış tanıtarak aldatırlar. Allah'ın sıfatlarını Allah dışında birilerine vererek aldatırlar.

Meselâ Allah kılık kıyafete karışmaz! Allah düğününüze-der-neğinize karışmaz! Allah kazanmanıza-harcamanıza karışmaz! Allah mesleklerinize karışmaz! Düğünde bu kadar olur canım! Allah bu kadarına da karışacak değil ya! Evinizi nasıl döşeyeceğinize, çocuklarınızı nasıl giydirip ne şekilde eğiteceğinize, hangi mekteplerde okuyacağınıza, sabah kaçta kalkacağınıza, sofranızda nelerin bulunup nelerin bulunmayacağına da Allah karışacak değil ya canım diyerek Allah'la aldatırlar.

Veya Allah Kerîm be! derler. Yığınlarla günah işlesen de, ken-disine kulluk yapmasan da Allah kerim! Allah Gafururrahim! Affedecektir diyerek aldatırlar.

Veya işte Allah'ın kitabı böyle okunur diyerek aldatırlar. Anlamadan da okusan fark etmez diyerek aldatırlar. Sırf affeden, ama hiç azap etmeyen, sırf

cenneti olan, ama asla cehennemi olmayan bir Allah tanıtarak aldatırlar. Öyle bir Allah tanıtırlar ki Kur'an'ın hiç bir yerinde tanıtılmayan bir Allah'tır bu. Kendi kafalarından şekillendirip biçimlendirdikleri bir Allah imajıyla insanları aldatırlar.

Başta şeytan olmak üzere Allah'la aldatan piyasada pek çok iki ayaklı şeytanlar vardır. Onun içindir ki Rabbimiz Kur'an'ın pek çok yerinde bizi bu konuda ısrarla uyarmaktadır. Aldatıcılar sizi Allah'la aldatmasınlar, zira aldatılmanın en kötüsü ve en tehlikelisi budur. Onun içindir ki bugün piyasada Allah'tan, Allah'ın dininden haberdar olup da Allah'ın dinini kazanç metaı yapan, menfaatlerinden ötürü Allah'ın dinini yamultmaya çalışan, Allah'ın dinini yanlış aktaranlar, kitaba dayalı din anlatmayanlar, efsaneleri ve bir kısım kişileri kitabın önüne geçirerek din anlatmaya çalışanlar insanları kandırmaktadırlar.

Sanki bu toplum peygamberi tanımış da sıra başkalarını tanıtmaya gelmiş gibi, sanki bu ümmet kitaplarını tanımışlar da başka kitaplara sıra gelmiş gibi anlatımlarında kitaba ve sünnete yer veremeyecek kadar başka şeyler anlatmaya çalışanlar bu ümmeti aldatmaktadırlar.

Yâni kimseyi itham etmek istemiyorum, ama ne yazık ki içinde biz de olmakla beraber bu toplumu hocalar kandırmaktadır. Ya da dinden habersiz oldukları halde, kitap ve sünnet bilgisinden mahrum oldukları halde din bilirmiş gibi bu toplumun önüne geçen insanlar kandırmaktadırlar.

Ya böyle zır cahil yobazlar, ya da dini bildikleri halde, din tahsili, medrese tahsili yaptıkları halde makam-mevki endişesiyle, para- pul endişesiyle bildikleri dini anlatmayarak, ya da yanlış anlatarak insanları aldatanlar ki bunlara kitabımız "Bel'am" diyor. Göz diktikleri makamlara ulaşmak için, hedefledikleri ikballere kavuşmak için, ya da içine gömüldükleri makamlarını, yapıştıkları koltuklarını muhafaza edebilmek için dini eğerler, bükerler. Allah'ın dediklerine demedi, demediklerine dedi derler. Allah'ın âyetlerine amirlerinin, müdürlerinin, ağalarının, patronlarının, tâğutlarının istediği gibi anlamlar vermeye çalışırlar. Allah'a baş kaldıran resmî ideolojilerin istedikleri doğrultusunda, onların hevâ ve hevesleri doğrultusunda, onların sistemlerinin devamı doğrultusunda âyetleri yorumlayarak onlar hatırına mü'min-leri kandırırlar.

Tabii ki ilim ehli olduklarından, diploma sahibi olduklarından, halkın gözünde kariyer sahibi bulunduklarından bunların insanları kandırmaları da çok kolay olmaktadır. Öyleyse yapılacak şey, bizler birinci elden dinimizi öğrenmek zorundayız. Dinimizi ondan bundan değil direk Allah'ın kitabından ve Resûlünün sünnetinden öğrenmek zorundayız. Bize Allah'ın kitabını anlatan, Resûlünün sünnetini bilen temiz selefimizin ağzından dinimizi öğrenmek zorundayız.

Değilse bakın atamız Âdem ve anamız Havva bile böyle Allah adına kendilerine yaklaşan, Allah adına yeminler eden Allah düşmanına aldanmaktan kurtulamıyorlardı. Biz de bu tür aldanmalardan kurtulamayacağız demektir. Eğer dinimizi iyi bilirsek, kitabımızı ve onun pratiği olan peygamberimizin sünnetini iyi bilirsek, o zaman bi-ze din duyurmaya çalışan ve Allah adına yeminler söyleyerek bize yaklaşmaya çalışanların sözlerini vururuz kitaba, vururuz sünnete saf altınsa, sahte para değilse, doğruysa, uygunsa alırız; değilse reddeder ve dinimizi kurtarmış oluruz. Kim söylerse söylesin, isterse insanların en âlim bildikleri de söylese o zaman hiç fark etmeyecek kitaba ve sünnete aykırıysa reddederiz olur biter.

Bizim kendilerini örnek alacağımız seleflerimizden birisi bakın bu konuda gerçekten bize örnek olacak çok hoş bir söz söyler. Seleflerimizden İmam Mâlik Rasulullah efendimizin mübârek kabrinin başında der ki: ***İşte şurada yatan zat var ya; bu zatın dışındaki insanlardan her ne sadır olmuşsa bunlar alınır da, atılır da. Kabul da edilir, redde edilir. Ama sözleri reddelimeyecek bir tek zat var o da işte burada yatandır der.*** Ne hoş bir söz değil mi? İşte kitap ve sünnet bilgisine sahip gerçekten örnek alınacak bir insanın sözü.

Öyleyse hiç bir zaman birileri Allah adına, din adına bir şeyler söyledi diye, hem de bu sözünün doğruluğunu ispat sadedinde Allah adına yemin de etti diye her söyleyenin sözünü din kabul etmeyeceğiz. Bunu bu zat söylediğine göre öyleyse vardır bir hikmeti diyerek alıp kabul etmeyeceğiz. Olur olmaz kitaplardan meselâ takvim yapraklarından din öğrenmeye kalkışmayacağız. Dinimizi menkıbelerden, menkıbe kitaplarından almaya kalkışmayacağız. İnsanlara hiç bir sorumluluk yüklemeyen sadece hoş hikâyelerle, filanların falanların sergüzeşti hayatlarıyla imanımızı itikadımızı oluşturmaya kalkışmayacağız. Çünkü bu tür şeylerle uğraşan insanların imanları itikatları bunlarla oluşmaya başlayıveriyor. Dinimizi itikadımızı dininin temel kaynaklarıyla oluşturmaya çalışacağız.

Evet işte böyle şeytan onlara yaklaştı ve:
22.“Böylece onların yanılmalarını sağladı. Ağaçtan meyve tattıklarında kendilerine ayıp yerleri göründü, cennet yapraklarından oralarına örtmeğe koyuldular. Rableri onlara, "Ben sizi o ağaçtan menetmemiş miydim? Şeytanın size apaçık bir düşman olduğunu söylememiş miydim? diye seslendi.”

O ikisini hileyle, dalaverelerle, yeminlerle aldattı ve yanılmalarını, hataya düşmelerini sağladı. Şeytanın iğvaları sonucu Rablerinin yasakladığı ağaçtan yiyiverdiler. Onlar o ağaçtan tattıkları zaman da onların ayıp yerleri açığa çıkıverdi. Ya da günahları açığa çıkıverdi. Ya demin ifade ettiğim gibi bilinç altlarındaki

zayıf olan bu ikinci kanaatleri, mâsiyetleri, günahları açığa çıktı, ya da avret mahalleri açığa çıkıverdi. Önceleri ikisinin de avret yerleri Allah'tan bir nûrla örtülüydü de işledikleri bu günahla açığa çıkıverdi. ya da özlerinde, fıtratlarında, mayalarında bulunan günah özelliği, günah işleme özelliği, irade özelliği açığa çıkıverdi. Yâni insan oluşları açığa çıkıverdi.

İşte bakın fıtrat hemen ortaya çıkıverdi. Çünkü insan oğlu iki şeyden meydana gelmiştir. Birinci yönü onun çamur yönüdür. Allah onu topraktan, balçıktan yaratmıştır. İkinci yönü de ruh yönüdür. Ça-murdan yarattığı bu varlığa Allah bir de ruh vermiştir. İnsan ele alınıp tanınırken, değerlendirilirken bu iki yön ihmal edilmemelidir.

Zira insan ne yalnızca ruh ne de sadece çamurdur. Bu bizim babamız, anamız, karımız, kocamız, oğlumuz kızımız olabilir. Onlarla ilişkilerimizde, onlara ulaştıracağımız eğitimlerde onun iki yönünü ihmal etmeyecek ve dengeyi kurmaya çalışacağız. Bunu en iyi bilen elbette onun kurucusu, onun yaratıcısı olan Allah'tır. İşte onu en iyi bilen Allah ona kanun vazediyor. Allah'ın insan adına koyduğu kanunların yasaların uygulanması bu iki yönün unutulmamasını gerektirir.

Bu konuda insanı tanımayanlar çok hata etmişlerdir. Meselâ Hristiyanlar onu yanlış anlayarak, insanın maddesini reddederek dağ başlarında onu keşişleştirmeyi düşünürken, yahudilerse onun mânâsını reddederek, ruhunu yok farz ederek, onu bu özelliğinden soyutlayarak sapmışlardır.

Evet onlar o ağaçtan yiyince fıtratları açığa çıkıverdi, avret mahalleri açılıverdi de:

Hemen cennet yapraklarıyla açılan yerlerini örtmeye koyuldular, örtünmeye çalıştılar. Evet Âdem atamız ve Havva anamız cennette açılan avret yerlerini hayalarından, edeplerinden ötürü hemen yapraklarla örtmeye çalışıyorlar. Halbuki ilk insandı bunlar. Önceden açıklık ya da örtünme nedir bilmiyorlardı, birden bire avret yerleri açılıverince hemen yapraklarla oralarını yamamaya, örtmeye çalışıyorlar.

Burada hatırımıza iki soru geliyor:

A: Peki acaba kim vardı çevrelerinde onları görecek? Ve kimden utanıyorlardı bunlar?

B: İkincisi utanmaları gerektiğini, avret yerlerini, edep yerlerini örtmeleri gerektiğini kim öğretmişti onlara? Hocaları kimdi? Eğitimcileri kimdi onların? Burada bence üzerinde durulması gereken iki önemli konudur bunlar. Bizim sosyal hayatımıza ışık tutacak iki önemli husus.

Evet cennette sadece iki insan var. Âdem ve Havva. Ne ar-kadaşları var, ne dostları var, ne çoluk çocukları, ne hısım akrabaları, ne de başka birileri. Sadece ikisi var ve edep yerleri açılınca hemen hayalarından, utançlarından örtünmeye çalışıyorlar. Peki kimden uta-nıyorlardı bunlar? Kim görebilecekti onları? Kimi hesap ediyorlardı bunlar?

Demin de ifade ettiğim gibi insan olması hasebiyle insanın iki çevresi vardır. Maddî çevresi ve manevî çevresi. Materyalistlerin iddia ettikleri gibi insan sadece maddeden ibaret olmadığından, ruhu da olduğundan maddî çevresinin yanında onun bir de manevî çevreleri de vardır. İnsanın maddî çevresini onun yaratılış yönlerinden biri olan dünya ile, toprak ile ilgili olan vücudunun yine dünya ile ilgili çevresidir. İnsanlar, taşlar, ağaçlar, dağlar, hayvanlar, kuşlar vs. gibi maddî çevresidir. Öbürü de yaratılışının ikinci unsuru olan ruhuyla ilgili çevresidir. Allah, melekler, cinler vs. gibi çevresi.

Evet insan evvela manevî çevresinden Allah'tan, meleklerden utanacak, sonra da maddî çevresinden utanacaktır. Asıl utanılması gereken Allah'tır. Zira utanmayı bizim fıtratlarımıza koyan, utanmayı yaratan ve utanmanın sınırlarını belirleyen Rabbimizdir. Yâni ben Allah'ın utan dediklerinden utanacağım, utanma dediklerinden de utanmayacağım.

Evet utanacakları çevrelerini bildikleri için utanıp örtünmek zarureti duymuşlardı. Peki acaba bu çevrelerine karşı utanmaları ge-rektiğini kim söylemişti onlara? Hocaları kimdi onların? Kimden eğitim almışlardı ve nereden bilmişlerdi örtünmeleri gerektiğini bunlar? Hani günümüzde kimi kâfirler derler ki efendim insanlara çevreleri tarafından böyle bir eğitim verildiği için insanlar örtünmektedirler. Eğer bir kadına babası, kocası ve çevresi tarafından böyle bir eğitim verilmese hiç bir kadın örtünmeyecektir. Babaları, kocaları ve çevreleri zorladığı için kadınlar örtünmektedirler. Onlara böyle bir telkin, böyle bir eğitim verilmese hiç bir kadın örtünmez filan diyorlar.

Peki sormak lâzım bu kâfirlere. Âdem'le Havva'nın babaları kimdi ki onları zorlamıştı? Hocaları kimdi ki onlara böyle bir eğitim ulaştırmıştı? Çevrelerinde kim vardı ki onlara böyle bir eğitim ulaştırmıştı? Kim bunlara örtünmeleri gerektiğini söylemişti? Bakın görüyoruz ki Âdem ve Havva kimse kendilerini zorlamadığı

halde, kimse kendilerine böyle bir eğitim ulaştırmadığı halde fıtratlarındaki bu duygudan dolayı örtünmek zorunda kalıyorlardı.

Demek ki her insan doğuştan örtünme hissine sahiptir. İnsanın mayasında vardır bu. Fıtratı bozulmamış herkes örtünmek zorundadır. Dünyanın en fahişe bir kadını bile getirip insanların gözleri önünde soymaya kalkışsanız o bile mutlaka utanacak, huzursuz olacaktır.

Rableri onlara, "Ben sizi o ağaçtan menetmemiş miydim? Şeytanın size apaçık bir düşman olduğunu söylememiş miydim? diye seslendi." Bir an uyuverdiler şeytana. Çünkü yeminler üstüne yeminler etmişti alçak! Ben size nasihatçiyim diye. Aldandılar bu yeminlere. Çünkü zannediyorlardı ki Allah adına yemin eden herkes doğru söylemektedir. Evet aldandılar işte. Neden? Nedenini bilmiyoruz. Neden Hz. Ali efendimizle Ayşe annemiz karşı karşıya geldiler? Neden Hz. Ali efendimizle Hz. Muaviye karşı karşıya geldiler? Neden bir adam çıkıyor şapka giyip sarıkları çıkaracağım diyor adam daha Kastamonu'ya gelmeden herkes başına bir şapka geçiriveriyor? Neden? neden? Şeytan, şeytan, şeytan. Bunun başka bir izah tarzı yoktur.

Demek ki Atamız ve anamız Rabbimizin tembihine rağmen, uyarısına rağmen aldanmışlar ve bir anlık bir gaflet sonucu şeytana uyabilmişlerse unutmayalım ki biz de onun ağına düşebiliriz. Bu alçak düşman her an bizi de düşülebilir. Onun içindir ki her an bu konuda dikkatli olmak zorundayız. Rablerinin yasakladığı meyveden yiyince, Rableri de onlara ben size şeytana uymayın demedim mi? buyurunca dediler ki:

23. "Her ikisi, "Rabbimiz! Kendimize yazık ettik; bizi bağışlamaz ve bize "merhamet etmezsen biz kaybedenlerden oluruz" dediler."

Ya Rabbi biz kendi kendimize zulmettik. Bulunmamamız ge-reken konumda bulunarak, yapmamamız gereken şeyi yaparak, dinlememememiz gereken varlığı dinleyerek, gösterdiği yolda yürümememiz gereken düşmanın yoluna tâbi olarak, dinlememiz gereken Rab-bimizin emirlerinden bir an gaflet ederek biz kendi kendimize zulmettik. Eğer bu yaptığımızdan dolayı bizi bağışlamaz biz affetmezsen biz hüsrana mahkum olanlardan oluruz. Biz rahmeti kaybeden, cehenneme yuvarlanan ve ebedîyen amelleri boşa gidenlerden oluruz. Öyleyse ne olur ya Rabbi bizi affet, bizi bağışla ve bize merhametinle muamelede bulun diyorlar. Daha önceki âyette de ifade ettiğimiz gibi suçlarını suçlu olduklarını itiraf ederek hemen tevbe ettiler Rablerine.

Evet şeytan suçunu kabullenmedi, suçunu üzerine almadı, suç karşısında şeytanca bir tavır sergileyerek tevbe etmedi, suçundan vazgeçmedi, suçunu

savunmaya devam etti ve rahmetten de cennetten de kovulmuş oldu. Ama Âdem (a.s) suçunu kabul etti, hemen arkasından tevbe edip o suçtan vazgeçti ve bu dönüşleri sebebiyle de Rableri onları affetti ve suçları sebebiyle çıkarıldıkları cennete tev-beleri sebebiyle yeniden dönme imkânı lütfetti Allah onlara.

Demek ki bundan şunu da anlıyoruz ki şu anda dünyada işlediğimiz her bir günah bizi yavaş yavaş cennetten uzaklaştırmaktadır. Ama bir anlık bir gaflet sonucu işlediğimiz suçları kabullenir, suçumuzu itiraf eder, yaptığımıza pişman olur, gerek o suça devam ederek, gerekse savunmaya kalkarak devam ettirmez ve girdiğimiz şeytan yolundan hemen Rabbimizin yoluna dönüverir, hayatımızı düzeltir, halimizi ıslah eder ve Allah'ın istediği gibi bir kul olma kavgası verirsek o zaman bilelim ki biz de o zaman günahlarımız sebebiyle uzaklaşmakta olduğumuz cennete tevbelerimiz sebebiyle yeniden yaklaşma süreci içine girmiş oluruz.

İşte Âdem'in yolu ve işte şeytanın yolu. Kim bir günah işler ve hemen arkasından tevbe ederek o günahı terk etme yoluna girerse o Âdem'in yolundadır, kim de işlediği günahına devam ederse o da şeytan yolunun yolcusudur.

Âdem hatasını anladı ve hemen pişman oldu Allah da onu affetti. Demek ki tevbe kişinin Allah'la ilişkisini düzeltmenin adıdır. Bir insan için Allah'la yakın ilgiden mahrum oluş kadar daha büyük bir hüsran olamaz. Günah psikozu içinde yaşayıp, Allah'la diyalogunun kesilmesi kadar insanı kahreden başka bir şey düşünmek mümkün değildir.

Bir de hata ferdidir, tevbe de ferdidir. Hıristiyanların iddia ettikleri gibi insan doğmadan önce günahkâr değildir. Hıristiyan yazarlar burada diyorlar ki efendim atamız Âdem'le anamız Havva bir suç işlediler. Cennette yenmemesi gereken meyveden yiyip Allah'a isyan ettiler. Böylece onların sulbünde dünyaya gelen her çocuk doğuştan günahkârdır. Her doğan kişi babamız Âdem'le anamız Havva'nın gü-nah lekeleriyle dünyaya gelmektedir. E ne olacak? İşte Kilisedeki mukaddes suyla yıkanacak ve böylece temizlenecektir. tâbi kiliseye gelir sağlama cambazlığından başka bir şey değildir bu. Çünkü Rabbimiz buyurur ki:

"Herkesin kazandığı ancak kendi boynunadır. Hiç kimse kendi vebalinden başkasını yüklenemez."
(En'âm: 164)

Allah herkesi kendi günahından sorumlu tutmaktadır. Kimse kimsenin günahını yüklenemez. Hiç kimse kimsenin günahından dolayı sorumlu tutulamaz. Kimse kimsenin günah lekesini taşıyamaz.

Hz. Îsâ hadisesi de böyledir. Diyorlar ki efendim bizim peygamberimiz İsa burada çarmıha gerilerek, kendini fedâ ederek tüm hıristiyanların günahlarına kefaret olmuştur. Bundan böyle istediğiniz kadar günah işleseniz de korkmayın! Çünkü tüm günahlarınızı Peygamberiniz sırtında alıp götürmüştür. İnsanları ferdiyetçi anlayıştan uzaklaştırıp günaha teşvik etme tuzaklarından biri. Hoş biz de kimileri kimilerinin günahlarını yüklenmekten sırtları kamburlaşmıştır. Yok sizin vazifelerinizi yaparken uykusuz kalıyorlarmış, yok kabir suallerinize bile onlar cevap vereceklermiş???

24,25. "Birbirinize düşman olarak inin, siz yeryüzünde bir müddet için yerleşip geçineceksiniz. Orada yaşar, orada ölür ve oradan dirilip çıkarılırsınız" dedi.

İnin birbirinize düşman olarak. Sizin için orada, yeryüzünde belli bir süre geçimlik vardır. Orada belli bir vakte kadar yaşayacak ve geçimlik temin edeceksiniz. İşte yaşıyoruz bu hayatı, herkes için ayrı mesken var, herkes için ayrı mülkler var, herkesin ayrı ayrı yerleri, yurtları vardır. Bir de herkesin ayrı ayrı ömürleri zamanları vardır. Bir de bu ifade tüm insanlar içindir. Bu söz sadece Hz. Âdem'e değil bize de deniyor aynı zamanda. Yâni buradaki birbirinize düşman olarak inin sözünü kimileri işte Âdem'le Havva'nın ve şeytanın birbirlerine düşman olacakları şeklinde anlamaya çalışmışlar. İşte kadınla erkek sürekli birbirinin düşmanıdır filan demeye çalışarak kadınla erkeği birbirlerine düşman etmeye çalışmışlarsa da bunun aslı yoktur. Kadın erkeğin, erkek de kadının düşmanı değildir. Bu iki varlık birbirlerini tamamlamak için yaratılmış varlıklardır.

Ve hiç bir zaman da Âdem Havva'ya, Havva da Âdem'e düş-man olmamışlardır. Bu konuda onların birbirlerine düşman olduklarına dair hiç bir tarihî belge yoktur. Buradaki ifade yeryüzünde Âdem, İblis arasında, Havva, iblis arasında, mü'min, kâfir arasında, mü'min, müşrik arasında sürekli düşmanlıklar olacaktır anlamınadır. Mal düşmanlığı, makam-mevki düşmanlığı, saltanat düşmanlığı, gelin-kay-nana düşmanlığı, kurt-kuzu düşmanlığı, tilki-tavuk düşmanlığı, mü'-min-kâfir düşmanlığı vs. vs.

Öyleyse bu düşmanlıkları anlatma adına ve esasen bize gerçek düşmanımızı tanıtma anlamınadır. Değilse yâni bunu bana ne için anlattı Allah? Benim imtihanım için anlattı elbette. Bak şu anda sen, senin atan şeytanın fısıltılarına kulak verdiği için buradasın! Âdem böyle, böyle yaptığı için sen şu anda dünyadasın! Bunu unutma! Eğer sen de şeytanın fısıltılarına kulak verir, onun iğvalarına kapılırsan sen de cennete giremezsin! Aranızdaki düşmanlığı unutma deniliyor.

İşte bu andan itibaren yeryüzünde Allah'a isyanın temsilcisi olan İblis'le, Allah'ın yeryüzündeki halîfesi olan insan arasında kıyâmete kadar sürecek düşmanlık başlıyordu. Bu savaş imanla küfür, hak ile bâtıl, hidâyetle-dalâlet arasında devam edecek bir savaştır. Ve anlıyoruz ki artık hiçbir zaman İblis bizimle barış masasına oturmayacaktır. Hiçbir zaman bizimle sulha yanaşmayacak ve sürekli bizi yoklayacak zayıf anımızı bulmaya çalışacaktır.

Öyleyse yeryüzünde mutlaka iki cephe, iki kutup olacaktır. İman cephesi- küfür cephesi, secdeliler cephesi- secdesizler cephesi, Âdem'in cephesi- şeytanın cephesi. Bu iki cephe arasında kıyâmete kadar düşmanlık devam edecektir. Şeytan ve taraftarlarıyla, şeytanî güçlerle savaşımız kıyâmete kadar sürecektir. Bakıyoruz ki şu anda dünya siyasetine hâkim olan şeytanî güçler sürekli savaşı körüklüyorlar. Her toplantıda barıştan söz edilir ama bir türlü barış gerçek-leşmez. Barıştan bahsedenler hep müslüman kanı akıtmamadan ya-nadırlar. Barış sözleri bile müslümanları yok etme planlarıdır.

Hayır hayır müslümanlar bu sözlere aldanmamalıdır. Rabbi-miz buyuruyor ki siz silahlarınızı terk etseniz bile onlar asla sizin varlığınıza tahammül etmeyecekler ve kıyâmete kadar bu savaşı sürdüreceklerdir. Bunların sizin karşınızda barış havarisi kesilmelerine sakın aldanmayın ey müslümanlar. O halda sizler de hakkın savaşını vermeye, hak adına ve hak safında onlarla karşılaşmaya hazır olun diyor Rabbimiz.

Öyleyse bu âyetlerle bizden istenen iman cephesinde, Âdem cephesinde yerimizi almak, safımızı iyi belirlemek, Allah'ın düşmanlarını düşman bilmek dostlarını dost bilip hayatımızın sonuna kadar böyle bir şuurla yaşamaktır. Hayatımızın sonuna kadar şeytanla ve şeytan taraftarları ve Allah düşmanlarıyla savaşta olduğumuzu unutmamaktır. Bu dünyada geçici bir geçimlik için ve imtihan için bulunduğumuzu unutmamak ve sonunda hesap vermek üzere gideceğimiz âhireti bir an bile hatırımızdan çıkarmamaktır.

Evet Âdem ve Havva yeryüzüne indiriliyor. Bir de Hristiyanla-rın iddia ettikleri gibi Hz. Âdem (a.s) işlediği bu suçun cezasını çek-mek üzere yeryüzüne indirilmemiştir. Bakara sûresindeki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz onun yeryüzüne halîfe olarak indirildiğini anlatır. Hz. Âdem yeryüzüne halîfe olarak indirilmiştir. Yeryüzünü idare etmek üzere. Yeryüzünde Allah'ın yasasıyla bütün varlıklara hükmetmek, yeryüzünde Allah'ın egemenliğini gerçekleştirmek ve yeryüzünde efendilik yapmak yeryüzünde Allah'ın hâkimiyetini gerçekleştirmek üzere indirilmiştir. İmtihan için indirildiğimiz bu yeryüzünde bizim için karar kılınacak

bir yer ve belli bir yaşam süresi vardır. Yâni elimizde olmadan getirildiğimiz bu hayatta bizim her birerimiz için takdir edilmiş bir zaman ve mekân dilimi vardır. İşte bu zaman ve mekân diliminin kesiştiği noktayı biz bizi buraya getirene kullukla doldurmak zorundayız. Bu hayatı onu bize lütfeden varlık adına yaşamak zorundayız.

Çünkü Rabbimiz diyor ki orada yaşayacak, hayatınızı orada sürdürecek, orada ölecek ve oradan çıkarılacaksınız. Orada size ta-nınan zaman ve mekân içinde yaptıklarınızın tümünün hesabını vermek üzere Rabbinizin huzuruna getirileceksiniz. İşte hayatınızı yaşarken bir an bile bunu hatırınızdan çıkarmamanız gerekmektedir.

Ve bundan sonra da şeytanın insana yaklaşabileceği noktaları anlatarak Rabbimiz şöyle buyurur. Sanki atamızın başından ge-çenleri anlattıktan sonra bundan bizim alabileceğimiz dersleri anla-tıyor. Şu anda da bizim karşımızda duran ve tıpkı atamıza yaptıklarını bize de yapmak için fırsat kollayan şeytanın hilelerine dikkatimizi çekiyor. Şeytanın stratejileri konusunda bize bilgi vererek onun olası hücumlarına karşı açıklarımızı kapatmamızı istiyor. Bakın ne diyor:

26. "Ey insanoğulları! Ayıp yerlerinizi örtecek giyimlikle sizi süsleyecek elbiseler gönderdik. Takva örtüsü ise bunlardan daha hayırlıdır. Allah'ın bu âyetleri öğüt almanız içindir."

Rabbimiz şeytanın en çok yaklaşma noktasına parmak basıyor ve diyor ki ey atalarının başına gelenleri öğrenen ve düşmanlarını tanıyan Âdem oğulları! Size ayıp yerlerinizi örtecek ve sizi süsleyecek, sizin için ziynet olacak bir elbise, rîşâ gönderdik. Amma bilesiniz ki takva elbisesi bunlardan daha hayırlıdır. İşte bunlar Rabbinizin âyetleridir umulur ki öğüt alırsınız.

Âyet-i kerîmede dikkat ederseniz üç elbiseden bahsediliyor. Bunlardan birincisi üzerinizi örtecek, sizin ayıp yerlerinizi örtecek bir elbise. İkincisi rîşâ, üçüncüsü de takva elbisesidir.

Önce bir elbiseden söz etti Rabbimiz. Vücutlarımızı örtecek, bizi soğuktan sıcaktan ve dış etkenlerden koruyacak biyolojik bir ihtiyaç veya fiziksel bir gereksinim olarak üzerimize giydiğimiz bir elbise. Sonra bir de ***"Rîşâ"*** dedi Rabbimiz. Bu rîşâ ya kişilerin konumları, makamları ve sosyal statüleri gereği giydikleri elbisedir. İşte kompradorların, kralların, binbaşının, yüzbaşının vs. giydikleri özel elbiselerdir denmiş.

Ya da birinci elbise içe giyilen elbisedir, bu ikincisi de dışa giyilen elbisedir denmiş. Sonra bir üçüncü elbise olarak takva elbisesinden söz etti Rabbimiz. Buyurdu ki takva elbisesi en hayırlısıdır, takva elbisesi daha hayırlıdır.

Takva elbisesi giyinişteki niyeti anlatır. Yâni elbiseyi niçin giyineceğiz? Sadece biyolojik bir ihtiyaç ya da fiziksel bir gereksinim olarak mı? O tip bir elbise bize yakıştı diye mi? Onun içinde daha güzel görünüyoruz diye mi? Ya da âdetler böyle istiyor, toplum bundan razıdır diye mi? Hayır bunların hiç birisi takvaya götürücü değildir. Bu niyetlerle giyinişlerin hiç birisi takva giyinişi, bu elbiselerin hiç birisi takva elbisesi değildir.

Elbise takvaya götürücü olacak. Elbise Allah'tan ittika adına, Allah öylece giyinmemizi istedi diye, Allah böylece giyinmemizden razı diye giyinilen elbise takva elbisesidir ve bu niyetle giyiniş de takva giyinişidir. İçinde bulunduğu aile, içinde yaşadığı toplum böyle istiyor diye giyinen, sonra o aileyi o toplumu değiştirdiği zaman da farklı giyinen kişi muttaki değildir ve onun örtünmesi de takvaya dayanan bir örtünme değildir. Bundan dolayıdır ki içinde bulunduğu toplumun baskısıyla örtünen bir kişi bu amelinin mükafatını da göremeyecektir.

Çünkü bir amelin yaptırıcısı Allah değilse o amel boştur. Zaten toplumun baskısıyla örtünme, sürekli de olamaz. Söz konusu bu dış baskı biter bitmez örtünme de bitecektir. Bilhassa Suudi Arabistan vatandaşlarının ülkelerini terk etmek üzere uçağa bindikleri andan itibaren hemen başlarının açıldığını çoğunuz görmüşsünüzdür. İşte kanun baskısı, çevre baskısı buraya kadar dayanacaktır. Bu baskının yok olmasıyla örtünme de bitecektir. Bu tür giyinişler takva giyinişi değildir

"Allah kapalı oldukları halde çıplak gezen kadınlara lânet etmiştir."

Buyuruyordu peygamberimiz. Peki ne anlayacağız bundan? Yâni hem kapalı hem çıplak. Bir adam ya kapalıdır ya da çıplaktır. Nasıl anlayacağız bu kapalı oldukları halde açık gezenler hadisini?

Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun birinci mânâsı eğer bir insan üzerine çok şeffaf, çok dar, dışardan bakıldığı zaman sanki tüm vücut hatlarını belli edecek bir elbise giyinmişse bu kapalı olduğu halde çıplak gezen birisidir ve Allah o kişiye lânet etmektedir.

Öyleyse elbiseyi örtünmeyi emreden ve onun sınırlarını da belirleyen Allah'ın istediği biçimde giyinmek zorundayız. Sadece kadınlar değil erkekler

olarak biz de Allah'ın istediği biçimde giyinip gi-yinmediğimize dikkat etmek zorundayız. Bu konuda nedense hep ka-dınlara yüklenilir. Peki erkekler için tesettür yok mudur? Elbette vardır. O halde düşünelim acaba şu bizim üzerimizdekiler Allah'ın istediği elbiseler mi? Şu kemana kılıf çeker gibi giyindiğimiz pantolonlar, şu yakalı yenli Frenk gömlekleri acaba Allah'ın razı olduğu elbiseler mi değil mi bunu düşünmek zorundayız. Evet kapalı oldukları halde çıplak gezenler ifadesini böyle anlamaya çalışıyoruz.

Bunun bir ikinci mânâsı da bir insan ne için örtündüğünün şuurunda değilse, örtünmesinde temel hedefi Allah'ın rızasına götürücü, takvaya götürücü değilse, yâni o kişinin kafasının içi boşsa onun dışarıdan o kafayı örtmesinin hiç bir mânâsı yoktur. Adamın kalbinin içi boşsa dışardan o başı, o bedeni örtmesinin hiç bir mânâsı olmayacaktır. Allah'ın örtünme emrinden habersiz, kalbi ve kafasının içi bomboş ama çevresinin zorlamasıyla ya da işte âdet kabilinden başını ve vücudunu örten birisi kapalı olduğu halde çıplak gezen birisidir.

Bir de Allah toplum içinde kadına da erkeğe de ayrı roller yüklemiştir. Kadın ya da erkek eğer Allah'ın kendisine yüklemediği bir rolü üstlenmiş veya Allah'ın kendisini görmek istemediği bir konumda, bir makamda boy göstermeye başlamışsa işte bu kişi kapalı olduğu halde açık gezen kişidir ve Allah'ın lânetine hak kazanmıştır.

Evet kadınımız da erkeğimiz de takvaya götürücü olarak giyinmek zorundayız. Allah emretti diye ve Allah'ın emrettiği biçimde örtünmek zorundayız. Çünkü Rabbimiz bu kitabında ve Rasulullah efendimiz de hadislerinde ve bizzat hayatında örtünmenin pratiğini bize göstermiştir. Âyetlerde belki genel anlamıyla anlatılan örtünme konusu ayrıntılarıyla Rasulullah efendimizin hadislerinde ortaya konulmuştur.

O halde bu konuda temel kriter Allah'ın kitabı ve onun pratiği mahiyetindeki Rasûlullah'ın sünnetidir. Birde Allah'ın istediği kulluğun en güzel biçimde örneklendiği sahabe uygulamaları bizim için en güzel ve vazgeçilmez örnektir. O halde bu konuda, her konuda Kur anda gördüğümüz genel ifadeleri Rasulullah efendimizin beyanları ve sahabenin tatbikatıyla birlikte anlamaya çalışacağız ki her hangi bir yanlış anlamaya ve hataya düşmeyelim. Bunun dışında indi kanaatlere, yüzeysel görüşlere, kâfir dünya karşısında düşülen aşağılık duygusu sonucu verilen fetvalara da asla itibar etmemeliyiz.

Evet Rabbimiz bizi tekrar tekrar uyarıyor. Ey Âdem oğulları! Sakın ha eytan sizi de bir fitneye düşürmesin! Babanız Âdem'e ve anneniz Havva'ya bir dümen çevirip de onları bir vartaya düşürdüğü gibi, onları kandırıp cennetten çıkardığı gibi sakın size de bir oyun oynamasın. Onların avret mahallerini açtırıp, günahlarını açığa çıkarıp açık yerlerini onlara göstermek sûretiyle, zaaf noktalarını açmak ve önlerine koymak sûretiyle onları cennetten çıkarttığı gibi sizi de aynı noktaya getirerek size de cennetinizi kaybettirmesin. Sakın bu alçak sizi de soyup soğana çevirerek, çırılçıplak sokaklara dökerek cennetinize engel olmasın. Rahmetten kovulmanıza sebep olmasın.

Evet demek ki şeytanın insana yaklaşabileceği en hassas nokta, en tesirli nokta işte buymuş. Ama maalesef Rabbimiz bizi uzun uzun atamızın başından geçenlerle uyardığı halde yine de şeytanın getirdiği şeytanca yorumlara kapılan insanlar soyunuverdiler. Moda dediler, sanat dediler, medeniyet dediler, toplum dediler, âdetler dediler, devrimler dediler ve en sonunda Rablerinin emrini çiğneyerek şeytanlara uyuverdiler. Rablerinin uyarılarına, peygamberlerinin soluklarına, fıtratlarının sesine kulak vermediler de şeytanların vesveselerine kulak verdiler. Allah vahyini dinlemediler de şeytan vahiylerine kulak verdiler. Önce şeytanın istediği gibi soyundular. Şeytanın adımlarına uydular. Çıplak bir toplum, çıplak bir cemiyet oldular.

Sonra da şeytanın öteki vartalarına, zinaya, fuhşa ve ahlâksızlığa yuvarlandılar. Sonra yaşadıkları gibi inanmaya, yaşadıkları gibi düşünmeye başlayınca, imanlarını itikadlarını da kaybederek cehen-neme yuvarlanmaya lâyık bir toplum haline geldiler. Böyle bir milletin gideceği yer elbette uydukları, tâbi oldukları, adım adım kendisini takip ettikleri şeytanın gideceği yerdir. Alçak maalesef ebedî yurduna pek çok müşteri buldu. Orada kendisine arkadaşlık edecek yalnızlığını giderecek pek çok avene buldu kendisine.

Evet bu alçak düşmana karşı dikkatli davranın çünkü:
Evet o şeytan ve aveneleri, yaranları sizin onları görmediğiniz yerlerden sizi görmektedirler. Şeytan ve taraftarları sizi görürler. Biz şeytanları, inanmayanlara dost kılarız velî kılarız.

Demek ki şeytan ve kabilesi bizi, bizim onları görmediğimiz yönlerden görmekte ve bize yaklaşmaktadırlar. Buradan şunu anlıyo-ruz ki şeytanın avenesi ve kabilesi de vardır. Hz. Âdem'in şahsında Allah'ın secde emrine karşı gelen şeytan bir taneydi ama kıyâmete kadar Rabbimizin kendisine verdiği izin gereği onun insanlardan ve cinlerden çömezleri aveneleri vardır. İnsanların saptırıcıları cinlerin kâfirleri hep onun emrindedirler.

Öyleyse şeytanın ve dostlarının bize bizim göremeyeceğimiz, fark edemeyeceğimiz yerlerden yaklaşmalarına çok dikkat edeceğiz. Ama tedbirimizi alırsak hırsızın girebileceği tüm menfezleri kapatırsak, her yeri kilitlersek İslâm'ı en güzel bir biçimde yaşarsak, hayatımızın her bir biriminde Rabbimize kul olduğumuzu unutmazsak o zaman alçak nereden gelirse gelsin yapabileceği bir şey yoktur.

Ama onu kâfirlerin velisi kıldık diyor Rabbimiz. Şeytan kâfirlerin velisidir. Kâfirlerin program yapıcısı, yaşam belirleyicisi şeytandır. Kâfirler onun kendileri adına aldığı kararları uygularlar. Şeytanın fısıltılarına, vesveselerine, vahiylerine teslim olurlar. Allah'ın yasalarını bırakıp şeytanın adımlarına tâbi olurlar, onun gösterdiği yoldan giderler. Allah'a kulluğu bırakıp şeytana kulluk yaparlar. Allah'ın belirlediği helâl haram sınırlarını tanımazlar da şeytanın gösterdiği fahşaları işlerler.

Öyleyse hayrola ey müslümanlar? Size ne oluyor? Ben onu kâfirlere velî yapmıştım. Size ne oluyor da onu velî biliyorsunuz? Ben onu size velî kılmadığım halde siz niye şeytanın ve şeytan taraftarlarının kararlarını uygulamaya çalışıyorsunuz? Yakışıyor mu bu size?
28. "Onlar bir fenalık yaptıkları zaman, "Babalarımızı bu yolda bulduk, Allah da bize bunu emretti" derler. De ki: " Allah fenalığı emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?"

Bir fuhuş, bir fahşa işledikleri zaman, Allah'ın hududunu, Al-lah'ın belirlediği sınırları aşan bir fuhuş işledikleri zaman, meselâ şeytanın vesveselerine kulak vererek çırılçıplak gezmeye başladıkları zaman veya meselâ Allah'ın yasak kıldığı kumarı, içkiyi irtikap ettikleri zaman şeytanın kulları derler ki babalarımızı bu yolda bulduk. Her tür fahşa her tür aşırılık karşısında şeytan mantığını kullanarak derler ki babalarımızı da aynen böyle yaparken bulduk. Zaten Allah da bunu emretmektedir. Biz bu yaptıklarımızın tümünü ecdadımızdan devraldık ve kesinlikle biliyoruz ki Allah da bizim bu yaptıklarımızdan yanadır. Allah da bunu istemektedir diyerek tümüyle suçu Allah'a ve ecdatlarının üzerine atmaya ve şeytanca mantıklar ve kılıflar geliştirmeye çalışıyorlar.

Tıpkı önce âyetlerde gördüğümüz gibi hocalarının yolunu takip ederek suçu başkalarına atmaya çalışıyorlar. Suçu Allah'a ve ecdatlarının üzerine atmaya çalışıyorlar. Kabahati kendilerinde görmüyorlar ve de işlediklerinin suç olduğunu kamufle edebilmek için kendilerine ve yaptıklarına kılıflar bulmaya çalışıyor alçaklar tıpkı alçak hocaları gibi.

Evet bu kâfirler bir kötülük bir fahşa işledikleri zaman biz aba ve ecdadımızdan böyle gördük. Aba ve ecdadımızı bunun üzerine bulduk. Aba ve ecdadımızı da bunları yapar bulduk. Eğer bu yaptığımız şeyler kötü bir şey olsaydı atalarımız yapmazlardı bunu derler. Atalarımız da bunları yaptığına göre bunlar günah değildir derler. Biz atalarımızı bir din bir yol üzerine bulduk biz de onların izleri üzerinde güdülüp gideceğiz. Onlar bizi nereye çekerlerse nereye sürüklerlerse oraya doğru gideceğiz diyorlar. Karşılarında kendilerine bu yaptıklarının fahşa olduğunu, Allah'ın istemediği, haram kıldığı amellerdir, vazgeçin bunlardan ve Rabbinize kulluğa yönelin diyen Allah elçilerine ve onların misyonlarını üstlenmiş mü'minlere diyorlar ki fark etmez ey peygamber! Sen ne dersen de, ne getirirsen getir bizim ona ihtiyacımız yoktur. Yâni adamlar müstekbirdirler eyvallahsız dırlar. Peygamberin mesajını anlamaya dinlemeye yanaşmıyorlar.

Bir de derler ki Allah da bunu emretmektedir. Allah da böyle yapmamızı istemektedir. Bu düpedüz Allah'a iftiradır. Eğer Allah böyle bir şey isteseydi kitabında onu bizzat emrederdi. Buna Allah'ın ki-tabından delil gerekir. Çünkü vahiy kitapla bilinir. Allah arzularını emirlerini yasaklarını kitapla bildirmiştir. Allah'ın nelerden hoşlandığı nelerden razı olmadığı kitapla bilinir. Allah arzularını kitapla bildirmiştir. Allah'ın emir ve yasakları konusunda kitap temel kriterdir. Allah'ın kitabında bu tür fahşalar emredilmediğine göre bunların tamamı Allah'tan değil şeytandandır.

Çünkü Allah asla fahşayı emretmez. Allah fuhşa götüren başta çıplaklık olmak üzere hiç bir şeyi emretmez. Kitabında Allah'ın emretmediği bir şeyi Allah da böyle ister diyerek Allah'a yol göstermeye çalışmak, Allah'ın emretmediklerini Allah emrediyormuş pozisyonunda yapmak veya insanlara tavsiye etmek iftiraların en büyüğüdür. Zira Allah asla fahşayı emretmez.

Bakıyoruz bugün şeytanın uşakları şeytan vahiylerine kulak vererek kendi mantıklarına göre, kendi hevâ ve heveslerine göre bir din oluşturmaya çalışıyorlar. Ve bu dinin de Allah tarafından onaylandığını iddia etmeye çalışıyorlar. Hayatlarına karışmayan, kendilerinden hiç bir sorumluluk istemeyen, keyifleri nasıl isterse öylece yaşamalarına izin veren, onlar neyi beğenmişlerse ona ses çıkarmayan bir Allah, bir din ihdas etmeye çalışıyorlar. Dinsizliklerine dini alet etmeye, iftiralarına Allah'ı alet etmeye çalışıyorlar.

Bakın Zuhruf sûresinde şöyle dedikleri anlatılır:
"Eğer Rahmân dilemiş olsaydı, biz bunlara kulluk etmez-dik " derler. Buna dair bir bilgileri yoktur; onlar sadece vehimde bulunuyorlar.

(Zuhruf 20)

Görüyor musunuz? Alçaklar yaptıkları işledikleri naneleri kadere bağlayıp işin içinden sıyrılmak istiyorlar. Hatalarının vebalini, günahlarının ve işledikleri nanelerin sorumluluğunu Allah'a yüklemeye çalışıyorlar. Yaptıkları pislikler konusunda Allah'ı suçluyorlar. Gaybı taşlıyorlar ve diyorlar ki eğer Allah müsaade etmeseydi bizler bu tür çıplak giyinme işini, bu kumarı, bu içkiyi, bu fâizi, bu zinayı yapa-mazdık. Eğer Allah izin veremeseydi bizler bu demokrasiyi bu putlara tapınma işini beceremezdik. Allah izin vermeseydi biz bunları nasıl yapabilirdik?

Alçaklar hayatlarına program çiziyorlar, hayatlarına haramlar koyuyorlar, helâller belirliyorlar, yasalar koyuyorlar sonra da diyorlar ki Allah böyle istediği için biz böyle yapıyoruz. Allah izin verdiği için biz bu yaptıklarımızı yapıyoruz. Allah müsaade ettiği için biz bu taptıklarımıza tapabiliyoruz. Değilse bu yaptıklarımıza rızası olmasaydı o zaman Allah bize imkân vermez ve bizi helâk ederdi. Uzun zamandır hem atalarımız hem bizler bu işleri yürüttüğümüze göre, Allah bizi helâk etmediğine göre demek ki Allah böyle istiyor diyorlar. Allah'ın dünyada kendilerine dokunmamasını delil getirerek nanelerine kılıf bulmaya çalışıyorlar.

Halbuki imtihan gereği Allah dünyada kullarına dokunmuyor. İyilik yapana da kötülük yapana da dokunmuyor. Yâni Allah'ın imtihan gereği dünyada insana dalâleti seçebilme iradesini vermiş olması dalâletten razı olması anlamına gelmemektedir. Allah'ın yeryüzünde imtihan gereği küfrü ve şirki yaratması onlardan razı olduğu anlamına gelmemektedir. Kâfirler böylece kendi küfürlerine kılıf aramaya bulmaya çalışıyorlar. Allah'a akıl vermeye, Allah'a yol göstermeye çalışıyorlar. Ey Allah! Biz bunu münâsip gördük! Herhalde bizim uygun gördüğümüzü sen de uygun görürsün! Veya uygun görmek zorundasın! demeye çalışıyorlar alçaklar. Bunu bizden Allah istedi diyorlar.

Evet Allah tüm emir ve yasaklarını kitapla bildirdiği halde bu adamlar nereden çıkarıyorlar bunları? Yoksa onların başka kitapları var da oradan mı okuyorlar bunları? Nereden bilgileniyorlar bu adamlar? Kur'an'ın başka yerlerinde görüyoruz Allah buyurur ki:

Yoksa sizin Allah kitabından başka kitaplarınız var da ona mı tutunuyorsunuz? Onunla mı amel etmeye çalışıyorsunuz? Bu yediğiniz naneler konusunda yoksa Allah size başka bir kitap gönderdi de ondan mı hükmediyorsunuz? Yoksa bu konularda size söz veren başka ilahlarınız mı var? Yoksa sizin yanınızda kitabımız budur diye bağrınıza basıp kendileriyle amel

etmeye çalıştığınız başka ilahların kitapları mı var? Yoksa Allah'ın kitabıyla öteki ilahlarınızın kitaplarını mı karıştırıyorsunuz? Yâni sizler böyle iddia ediyorsunuz. Bu yaptıklarımız Allah'ın istedikleridir diyorsunuz. Allah da bizden böyle bir hayat ister diyorsunuz. Allah da bu tür giyinmeden yanadır, Allah da bu tür bir hayat programından yanadır, Allah da demokrasiden yanadır diyorsunuz. Allah da laikliği öneriyor diyorsunuz. Allah da böyle bir kıyafetten razıdır diyorsunuz. Gerçekten Allah mı dedi bunları size? Yoksa bunları diyenleri Allah mı kabul ettiniz?

Yâni Allah kitabında size bunları demediği halde, size bu konularda izin vermediği halde sizler bütün bu konularda size ruhsat tanıyan başka ilahlar mı buldunuz? Kendinize başka ilahlar buldunuz da yoksa Allah'ı mı şartlandırmaya çalışıyorsunuz? Allah'a yol göstermeye akıl vermeye mi çalışıyorsunuz? Yâni kesinlikle bir kere ben size böyle bir kitap göndermedim. Ben size bu yaptıklarınız konusun-da izin vermedim. Sizden bu tür naneler yapmanızı istemedim. Hâşâ Allah niye sorsun da değilse? Yâni Allah böyle bir kitap göndermediğini onlardan böyle şeyler istemediğini bildiği halde niye sorsun bu soruyu?

Peki ne çıkar öyleyse bundan? Bundan çıkan şudur: Ben size böyle bir kitap göndermediğime göre sizden bu yaptıklarınızı asla istemediğime göre yoksa kendiniz İlah zannıyla, Rab zannıyla birilerine gidip bu konularda kendisinden izin aldınız da onu mu ilah zannediyorsunuz? Ona mı kulluk edip, onu mu razı etmeye çalışıyorsunuz?

Hayır hayır onların tüm bu yedikleri naneler konusunda hiç bir bilgileri hiç bir delilleri yoktur. Onlar sadece atarlar. Onlar sadece zannederler, zanna uyarlar.

Onların ne amel edecek kitapları var, ne kitaptan haberleri var, ne dayandıkları bir delilleri vardır. Onlar sadece cahil babalarının yoluna tâbi oluyorlar. Diyorlar ki biz atalarımızı bir sebil üzere bir yol üzere, bir mezhep üzere, bir tarz üzere bir hayat programı üzere bulduk biz de onların izleri üzerinde gitmekteyiz. Atalar dini. Atalar yolu.

Bunların işi gücü kör taklittir. Dinin temel kaynakları olan kitap ve sünneti tanıma ve amellerini onlara dayandırma zahmetinden kaçan bu zavallı taklitçiler atalarının sünnetine tâbi olarak kısa yoldan doğru yolu bulabileceklerini zanneden zavallılardır bunlar. Ataları da aynı şekilde davrandıkları, aynı naneleri yedikleri için bunlar da aynı naneyi yiyerek doğru yolda olduklarını iddia etmeye çalışıyorlar.

Peki fahşayı emretmeyen Allah neyi emredermiş?

29. “De ki: "Rabbim adâleti emretti; her secde yerinde yüzünüzü O'na doğrultun; dinde samimi olarak O'na yalvarın. Sizi yarattığı gibi yine O'na döneceksiniz.”

Evet Rabbim adâleti emreder. Fıtrata uygun olan şeyleri em-reder. Fahşayla uzak ve yakından hiç bir ilgisi bulunmayan Rabbimi-zin emrettiği bu adâlet neymiş? Her mescit konumunda, her secde yerinde yüzünüzü ona doğru döndürmeniz ve dinde muhlisler olarak sadece ona yalvarmanız, sadece ona dua etmeniz, dini sadece Allah’a mahsus kılarak, dinde ihlâs sahipleri olarak, katışıksız din sahipleri olarak duanızı, ibadetinizi, dâvetiyenizi sadece Allah’a yapmanızdır. Unutmayın ki sizi nasıl yaratmışsa yine ona döneceksiniz. Nasıl yaratılmışsanız öylece Rabbinize döneceksiniz. İşte Allah’ın sizden istediği adâlet budur.

Dikkat ederseniz Rabbimiz her secde yerinde, her secde makamında yüzümüzü sadece kendisine çevirmemizi emrediyor.:

“Yeryüzünün tamamı benim için mescit ve temiz kılındı.”

Efendimiz buyuruyordu. Diğer din mensupları ibadetlerini belli yerlerde icra ederlerken biz müslümanlar neresi olursa olsun namaz vakti geldi mi hemen oracıkta Rabbimize kulluğumuzu icra ediyoruz. Çünkü tüm arz bizim için secde makamı ve temizdir. tâbi buradaki secdeyi sadece namaz secdesi olarak düşünmüyoruz. Yeryüzünün neresinde olursak olalım, nerede ve hangi konumda olursak olalım, hayatımızın her bir konumunda, hayatımızın her bir biriminde Allah’ın emirlerini icra ederek her bir emre secde edeceğiz. Her yerde her konumda Allah’ı dinleyeceğiz. Hayatımızın her bir birimini Allah’ın istediği şekilde düzenleyeceğiz. Hayatımızın her anında yüzümüzü, aklımızı, fikrimizi, düşüncemizi, benliğimizi Allah’a döndüreceğiz.

Giyinirken Allah’ın emirlerini uygulayarak secdemizi Allah’a, kazanırken harcarken Allah’ın istediklerine riâyet ederek secdemizi Allah’a, severken, küserken onu dinleyecek ve secdemizi Allah’a ya-pacağız. Tüm hayatımızda yönümüzü, yüzümüzü Allah’a doğru çevirecek, onun istediklerini ön plana alacak, onun rızasını tercih edecek, onu hesaba katacak ve onun istediği gibi inanıp, onun istediği gibi hareket edeceğiz. Her an onun huzurunda olduğumuzu ve her an ona hesap vermek durumunda olduğumuzu unutmayacağız.

Bir de dinde muhlisler olarak sadece duamızı dâvetiyemizi, kulluğumuzu ona yapacağız. Halis bir din sahibi, katışıksız bir din sa-hibi olacağız.

Din, kişinin hayat programıdır. Din, kişinin yaşam biçimidir. Öyle bir din yaşayacağız ki, öyle bir hayat programımız olacak ki; o hayatın tümünde sadece Allah'ı dinleyecek ve başka şeyleri katıp karıştırmayacağız. Yâni hayatımızın bazı bölümlerinde Allah'ı bazı bölümlerinde de başkalarını dinleyerek, hayatımızın bazı bölümlerinde Allah'ın yasalarını bazı bölümlerinde de başkalarının yasalarını uygulayarak katışıklı bir din, şirket içinde bir hayat yaşamayacağız. Şirke düşmeyeceğiz. Yirmi dört saatimizin tümünü Allah'a ait kılacak, sadece onu dinleyecek ve sadece ona kulluk yapacağız.

Zaten nasıl yaratılmışsak öylece bir gün Allah'a döneceğiz ve hayatımızın hesabını vereceğiz. Yaratılışımız nasıl bizim elimizde değilse dönüşümüz de bizim elimizde değildir. Bizi yaratan Allah bize tanıdığı bu imtihan süresinin sonunda hesap sormak üzere bizi huzuruna çağıracaktır. Bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamamız germektedir.

30. "Allah insanlardan bir takımını doğru yola eriştirdi, fakat bir takımı da sapıklığı hak etti, çünkü bunlar Allah'ı bırakıp şeytanları dost edinmiş ve kendilerini doğru yolda sanmışlardı."

Evet Allah kullarından hidâyete talip olanları hidâyete eriştirmiş, dalâleti, sapıklığı isteyenler de sapıklığı hak ettiler. Hidâyeti de dalâleti de yaratan Allah'tır ama Rabbimizin dalâlete rızası yoktur. Rabbimiz kimsenin üzerine sapıklığı, dalâleti yazmaz ama insanlar illâ da sapıklığı tercih ederler dalâleti benimserlerse onlar hakkında da sapıklığı yazıveriyor. Çünkü onlar kendi iradeleriyle Allah'ı bırakıp şeytanı kendilerine velî edinmişlerdir. Allah'ın vahyini, Allah'ın yasalarını bırakıp şeytanın yasalarını ya da kendi hevâ ve heveslerini ilah edinip o istikâmette bir hayat yaşamayı yeğlemişlerdir. Şeytanların velâyeti altına girip onların kendileri adına aldıkları kararları uygulamışlardır. Peygamberin kendilerine gösterdiği hayat programını reddedip başkalarının hayat programını benimsemişler, onların prensiplerini, onların ilkelerini benimseyip bir hayat yaşamışlardır.

Ve üstelik yaşadıkları bu hayatın doğru olduğunu, kendilerinin hak yolda olduklarını zannetmişlerdir. Şeytan amellerini onlara süslü göstermiş ve pislik içinde bir hayat yaşarken kendilerini hep hidâyette sanmışlardır.

31. "Ey Âdemoğulları! Her mescid yanında ziynetlerinizi takının; yiyin için fakat İsraf etmeyin, çünkü Allah müsrifleri sevmez."

Her mescid yanında süslenmemizi, ziynetlenmemizi istiyor Rabbimiz. Her mescid yanında bizden bir hareket isteniyor. Ama bu öyle bir hareket olacak ki devamlı olacak, hiç kesintiye uğramayacak ve bir de mutedil olacak ifradı tefriti

olmayacak. Bu hareketin sınırları Allah ve Resûlü tarafından çizilmiştir. Nerede durulacak nerede yürünecek bunu Allah ve Resûlü belirlemiştir.

Halbuki bakıyoruz ki bugün müslümanların hayatında belli bir hedef, belli bir durak yoktur. Durulacak bir hudut bir sınır yoktur. Hep ileri, hep ileri bir felsefenin esiridir müslümanlar. Halbuki müslümanın hareketlerinde bir sınır bir hudut olmalıdır. Allah ve Resûlü böyle istemektedir.

Meselâ yemede içmede bir sınır vardır. Karın doyuncaya kadar yenir, ihtiyaç kadar içilir. İhtiyaç kadar kazanılır ve karşıdakine ihtiyacı kadar verilir. Zengin olunca o da vermeye başlar. Giyininceye kadar giyinilir ve karşıdaki giyininceye kadar giydirilir. Abdest alınıncaya kadar su kullanılır. İslâm'da davranışlarımızın tümünde bir sınır bir hudut vardır.

Burada da diyor ki bakın Rabbimiz her mescid yanında ziy-netlerinizi takınınız. Her mescid yanında süsleniniz. Mescidler de öy-le bir süslenin ki bu sizin süsünüz olsun. Mescitlerin içini süsleyin. Neyle? Halılar zililer, koltuklar kanepeler, yazılar levhalar, akvaryumlar avizelerle mi? Hayır saf temiz cemaatlerle. Tertemiz müslüman saflarla. Bir binanın tuğlaları gibi birbirlerine kenetlenmiş, kafa kalp birliği, iman itikad birliği içinde omuz omuza cemaatlerle.

Ya da şirkten, bid'atlerden ve hurafelerden uzak Allah'ın istediği gibi ibadetlerle süsleyin mescidleri. Allah ve Resûlünün istediği Allah'a lâyık kulluklarla, namazlarla, zikirlerle, tesbih ve tehlillerle, Allah'a lâyık kıyam ve secdelerle süsleyin. Yâni mescidin içini süsleyin, ya da mescitlerin içinde süslenin.

Ya da mescidlerin çevresini, mescid mahallerini süsleyin. Mescitlerin çevresini temizleyin. Yâni yıkın mescidlerin çevresindeki meyhaneleri. Yerle bir edin mescidlere bitişik kumarhaneleri. Silip sü-pürüp mescidlerin yanı başındaki fâiz haneleri. Temizleyin mescidleri bu pisliklerden ve süsleyin mescidlerinizin çevresini.

Âyet-i kerîmeden şu namaz kıldığımız mescidleri anladığımız gibi bir de hani Allah'ın Resûlü tüm arz benim için mescid kılındı buyuruyordu ya öyleyse ey müslümanlar öyle bir hayat yaşayalım ki tüm arz bizim için mescid olsun. Tüm arz bizim için orada Allah'ın emirlerini uygulayacağımız mekânlar olsun, tüm arz mescidinde Allah'ın biz-den istediği tavırlarla süslenelim. Tüm arz mescidinde Allah'ın emirlerini görüntüleyelim. Her nerede olursak olalım orada Allah'ın emirlerine secde ederek Allah'ın arzularıyla süslenelim. Her yerde Allah'ın kitabını görüntüleyelim. Allah'ın boyasıyla boyanalım, çevremize bu boya ile görünelim ve

çevremizi de bu boya ile süsleyelim. Arzın her bir bölgesinde Rabbimize yakınlık gereği onun her istediğine onun istediği biçimde boyun bükelim.

Ziynet budur işte. Ziynet Allah'ın boyası, Allah'ın bizde gör-mek istediği görüntüdür. Allah ve Resûlünün ziynet dediği, süslü dediği şey ziynettir, süstür ve süslüdür. Dışındakilerin hiç birisi süs değildir, ziynet değildir.

Meselâ bir gelin düşünün ki üzerine giydiği gelinlik Zambiya'dan getirtilmiş, açık yeri kapalı yerinden fazla. Allah ve Resûlünün kıstaslarına göre bu elbisenin içindeki gelin süslü değildir. Süs ve ziynet değildir bu elbise. Bir gelin ki tepeden tırnağa örtülü işte süslü olan budur.

Bir ev düşünün ki şu kadar metre kare bir alana yapılmış, bahçesindeki çiçekler Sirilankadan, içindeki vazolar Bohemya'dan, kol-tukları kanepeleri İtalya'dan getirtilmiş süslü değildir bu ev. Ama yarın ölecekmiş gibi eşyaları Allah ve Resûlünün istediği gibi bina edilmiş bir çadır ondan süslüdür.

Bir el düşünün ki milyarlara mal olmuş bir altın yüksük takıl-mış bu el süslü değildir. Ama Allah ve Resûlünün istediği biçimde çok ucuz da olsa gümüş bir yüksük takılmış el süslüdür. Bir baş düşünün ki açık, o baş süslü değildir.

Veya bir baş düşünün ki takke giyilmiş o da süslü değildir. Başın ziyneti o takkenin üzerine sarılmış bir sarıktır. Veya sakalsız bir yüz asla süslü değildir.

Yüzün ziyneti de Allah ve Resûlünün istediği biçimde bırakıl-mış sakaldır. Tesettürsüz bir vücut süslü değildir. Allah ve Resûlünün tarifine uygun olarak giyinmiş bir beden ziynetlidir. Bir kadının kocasının yanında ona kendisini arz etmesi, onun süsü ve ziyneti, dahası başkalarının yanında sesini ve saçının bir telini bile saklaması onun süsü ve ziynetidir.

Yâni Allah neyi nasıl istemişse öylece yapmak ziynettir. Su geminin altındaysa ziynettir, ama su geminin içindeyse ziynet değil-dir. Dünya ve dünyalık her şey ayaklarınızın altındaysa, siz onlara hükmedebiliyorsanız ziynetlidir, ama dünyalıklar sizin içinize girmiş ve size hükmetmeye başlamışsa bu ziynet değildir.

O halde Allah'ın bizden istediği, beğendiği, bizde görmekten razı olduğu her türlü davranışlarımız bizim ziynetimiz ve süsümüzdür. Namaz vücudumuzun süsü ve ziynetidir. Zekât mallarımızın ziynetidir. Terbiye adına çocuklarımıza attığımız her tokat onların süsüdür. Müslümanın onu cennete ulaştırma adına hanımının yüzüne kondurduğu buse de onun süsüdür.

Bir sofra ki Rasûlullah'ın sofrasına benzediği ölçüde süslüdür. Bir yiyiş içiş modeli Rasûlullah'ınkine benzediği ölçüde ziynetlidir. İşte bu bir başka ifadesiyle ruhsattır. Ruhsat miktarı olanlar süslüdür ziynetlidir ruhsat ötesine aşıldığı zaman da bu israftır.

Evet öyle bir süslenelim ki bu arz mescidinde bu Allah ve Resûlünün bizden istediği bir süslenme olsun. Tıpkı kocası için süslenen bir kadının yahut da karısı için süslenen bir kocanın süslenmesi gibi biz de Rabbimiz için ve Rabbimizin istediği biçimde süslenelim.

Bakın âyetin devamında Rabbimiz süslenmenin hemen akabinde İsrafı da yasaklamaktadır.

Yemenizde içmenizde, giyinmenizde kuşanmanızda da haddi aşıp İsraf etmeyin. Allah'ın sınırlarını aşmayın. Allah ve Resûlünün tanıdığı ruhsatın dışına çıkmayın. Haramı helâl yapmayın. Öyle yiyin için, öyle giyinin kuşanın ki bu Allah'ın size tanıdığı ruhsat kadar olsun. Yeme içme ve giyinme konusunda Allah'ın Resûlü ne kadarına müsaade etmişse işte o kadarı israf değildir. Bu sınırı aşanların tamamı bilelim ki israftır. Tek çeşit yenecek, acıkmadan oturulmayacak, doymadan kalkılacak, ayakta yenmeyecek, besmele çekilecek önünden yenecek, aç komşular varsa onlar da çağrılacak.

Evet yiyin için ama israf etmeyin çünkü Allah israf edenleri sevmez. Peki İsraf nedir? İsraf ihtiyaç dışı tüketim demektir. İhtiyaç dışı istihlak demektir. İsraf ihtiyaçsızlık adına harcamaktır. Peki ihtiyaç nedir? İhtiyaç işte curcuna burada başlıyor. Efendim işte şu kadar da olsa yetmiyor, yetiremiyoruz. Bizim ihtiyaç felsefemiz yanlıştır. İhtiyaç anlayışlarımız bozuktur.

Peki nedir ihtiyaç? İhtiyaç Allah'ın bizden istediği kulluğun icrasında bize mutlaka lâzım olan şeylerdir. Cenâb-ı Hakkın bizim hayatımıza çizdiği kulluk programının icrası adına harcanacaklara, harcanması gerekenlere ihtiyaç diyoruz. İşte bunun dışına çıkmak bu sınırı aşmak israftır. İhtiyaç elzemi lâzıma tercih etmektir. İsraf da lâzımı elzeme tercih etmek demektir.

Öyleyse hayatımızda bir lâzım bir de elzem olan şeyler vardır. Yâni onsuz olmaz mutlaka elzem olanlar vardır bir de olsa da olur olmasa da olur dediğimiz lâzım olanlar vardır. O halde ihtiyaç elzemi lâzıma tercihtir. Mutlaka elzem dediğimiz onsuz olmaz dediğimiz şeyleri lâzıma tercih edeceğiz.

Meselâ her evin mutlaka bir sergiye ihtiyacı vardır. Elzemdir bu. Ama bu serginin bir kilim yahut bir hasır olması elzemken bilmem kaç milyona mal olacak bir Bünyan halısı olması da belki lâzımdır. Öyleyse biz elzemi lâzıma tercih edecek ve o konuda İsraf etmeyeceğiz. Evimizde aydınlanmak için mutlaka bir aydınlatıcıya ihtiyaç vardır. Elzemdir bu. Ama yüz mumluk bir ampul dururken bilmem kaç milyona mal olacak bir avize almamız lâzımı elzeme tercihtir ki bu İsraftır.

Yaşamak ve Allah'a kulluk takdim edebilmek için yemek zorundayız bu elzemdir. Ama şu kadar liraya mal olan bir yemekle doyacakken bu kadar liraya mal olacak yemeklerin peşine takılmak, hayatta onları hedef haline getirmek veya üç lokmayla doyacakken dördüncü beşinci lokmaya uzanmak İsraftır. Hattâ ol sebepten bar-sakları boşaltma adına tuvalette kaybedilen zaman bile İsraftır.

Kişinin Allah'ın kendisinden sarfını istemediği her türlü sarf, her türlü harcama İsraftır. Efendim bu havluya el siliniyor bir de ayak havlusu lâzım. Peki var mıydı sahabenin böyle ayak havluları? İhtiyaç konusunda kitap ve sünnet ölçüdür. Ne yapalım bunlar, bunlar da ihtiyaçtır diyerek eğer Pavlos'un köpeği şartlanmaya kalkışırsak ihtiyaçlarımız hiç bir zaman bitmeyecek ve biz ihtiyaçsızlığı ihtiyaç bilip bir ömür boyu bunların giderilmesi adına çırpınıp duracağız demektir.

Allah'ın Resûlü bir hadislerinde denizin kenarında da bulun-sanız abdest alırken fazla su harcayıp İsraf etmeyin buyurmaktadır. Denizin kenarında bile olsanız. Yâni benim yaptığım meşru bir iştir, ben şu anda abdest alıyorum binaen aleyh iki üç avuç fazla su harcasam ne çıkar? Denizin suyu tükenecek değil ya demeyeceğiz. Bu bir emirdir ve müslümanın tüm hayatı buna uygun olmalıdır. Bakın deniz kenarında meşru bir yere harcarken bile israf etmeyeceğiz.

Tabi burada anlatılan sadece deniz değildir. Ne kadarda malın olursa olsun yine de harcaman ölçülü olacaktır. Yâni düşünün ki çok malınız var. Deniz kadar da malınız olsa meşru dairede harcarken bile israf etmeyeceksiniz. Gayri meşruya zaten harcanmayacak da meşruya harcanırken bile İsraf edilmeyecek. Bir iki örnek verelim.

Meselâ bugün Allah ve Resûlünün istediği tarzda bir düğün eğer üz yüz milyona mal olabiliyorsa iki yüz elli milyonu olan bir elli milyon borç bulsun üç yüz milyon harcasın, yüz milyarı olanda yine üç yüz milyon harcasın ve İsraf etmesin demektir bunun mânâsı. Peki deniz kadar malı var adamın o da bu kadar

harcayacak peki bu adam malının geri kalanı ne yapacak? Onu harcamayıp, İsraf etmeyip Allah kullarına ulaştıracak.

Veya meselâ beş kişilik bir ailenin bir akşam yemeği elli bin liraya hazırlanabiliyorsa yüz milyonumuz da olsa yine elli bin lira harcayacak ve İsraf etmeyeceğiz. Efendim benim deniz kadar malım var. Şu kadar da harcasam tükenmez, ne fark eder ben başkaları gibi değilim ki, benim sofram başkalarının sofrası gibi olamaz, benim düğünde harcamam başkaları gibi olamaz demek Allah korusun İslâm dışı bir hayatı çağıracak ve bizi İsrafların içine batıracak ve toplumda fertler arası uçurumlar meydana getirecektir.

Meselâ çocukların ekmeği bile zor bulabildikleri bir mahallede bizim çocuklarımızın ellerinde pastayla sokağa çıkması ne büyük bir dengesizlik ve ne acı bir yıkım doğuracaktır bunu düşünmek zo-rundayız.

Öyleyse unutmayalım ki deniz kadar malı olan da ırmak kadar malı olan da aynı ölçüde harcayacak, her ikisinin de sofraları aynı olacak, her ikisinin de harcamaları aynı olacak ve fazlalıklar Allah kullarına ulaştırılacak ve İsraf edilmeyecektir. işte hadisin bize anlatmak istediği budur.

Günümüz insanı maalesef deliğe göre yama yerine, yamaya göre delik açma kavgasındadır. İhtiyaca göre harcama yerine paraya göre, gelire göre harcama alanları açmaya çalışıyorlar. Nice insan bilirim ki kaşınan yerlerini bile kaşıyamıyor, ama niceleri de vardır ki gicişmedik yerlerini kaşıma kavgası veriyor. Ben öyle insanlar tanırım ki sadece bir akşam yemekleri mübâlağa etmiyorum fakir bir ailenin bir aylık yiyeceği. Fakir bir ailenin bir ayda yiyeceğini bir akşam yiyebiliyorlar.

Sanki adamların ağzı mutfakta ensesi tuvalette. Yemekten başka bir şey düşünmüyor adamlar. Halbuki vücutlarımız bize Allah'ın emânetidir. Vücutlarımızın yapısını değiştirmeye, bozmaya ve işleyişini zorlaştırmaya yönelik her şey yasaktır. Emânete hıyanettir. Bir mideye her gün inen mayeyi şöyle bir düşünün. Sabahleyin beş bardak renkli su çay, gündüz akşama kadar renkli su, ayran, göze faydalıdır diye bir iki bardak havuç suyu, vitamin vardır diye bir iki bardak portakal, limon suyu, bir iki şişe meşrubat, her uğradığı yerde hatır için çay üstüne çay, kahve üstüne kahve. Şimdi bu mideyi düşünün siz.

Lâkin şurası bir hakikat ki bütün bu içmeler ihtiyaç adına, beslenme adına değil hatır adına, İsraf ve lüks adınadır. Vücudun yapı taşlarını bozma adınadır. Dostluk adına veya müşterinin her isteğini yerine getirme adına bunlara karşı

çıkamayan kişi İsrafın içine gömülüyor demektir. Meselâ gittiğiniz her yerde size su ikram edilse siz de bunu reddetmeseniz ölürsünüz . Ama renkli su olunca akşama kadar içmeye devam ediyor adamlar.

Halbuki bu dünyada elbette mü'minler kâfirlerden farklı olmalıdırlar. Kitabımızın başka âyetlerinin beyanıyla; kâfirler dünyada sa-dece yerler içerler. Hem de hayvanlar gibi yerler içerler. Bu hayvan özelliğidir. Sadece yemek içmek. Önüne ne gelirse yemek içmek. Ye-mek için yemek, içmek için içmek. Kulluk için değil, ihtiyaç için değil önüne gelen hiçbir şeyi reddetmeden yemek içmek bu hayvan karakteridir. Halbuki mümin asla böyle değildir. O önüne gelen her şeyi ye-meden yana olmaz. Onun yemesinde ve içmesinde bir sınır bir durak noktası vardır.

Hattâ Allah'ın Resûlü bir hadislerinde:

"Kişinin canının çektiği her şeyden yemeye çalışması İsraf olarak ona yeter"

Buyurmaktadır. Ee efendim tüm bu nîmetler yenmek ve içmek için yaratılmamış mıdır? Yemeyelim mi yâni? Bütün kadınlar da evlenmek için yaratılmışlardır ama bir sınır var değil mi? Hepsinden istifade hakkımız yoktur değil mi? Hayvanlar yerler içerler ama yiyip içtikleri nîmetler üzerinde hiç düşünmezler. Acaba bu yediğim, içtiğim rızklar nereden gelmiştir? Nasıl meydana gelmiştir? Kim yaratmış bunları? Acaba tüm bu nîmetleri yaratıp benim hizmetime sunan varlık bu nîmetler karşılığında benden ne ister? O'na nasıl teşekkür etmeliyim? Hayvan bunu düşünmez düşünemez. İşte kâfirler de aynen bu hayvanlar gibidirler. Yiyip içmelerinde hiçbir kontrol mekânizması, hiçbir sınır ve durak noktası olmadığı gibi tüm bu nîmetleri kendilerine sunan Rablerine karşı da en küçük bir minnet duyguları da yoktur.

Evet Allah İsrafı da yasaklamıştır. Yiyin için ama İsraf etmeyin çünkü Allah İsraf edenleri sevmez dedikten sonra:

32.: "Ey Muhammed, de ki: "Allah'ın kulları için yarattığı ziynet ve temiz rızıkları haram kılan kimdir?" "Bunlar, dünya hayatında inananlarındır, kıyâmet gününde de yalnız onlar içindir" de. Bilen kimseler için âyetlerimizi böy-lece uzun uzun açıklıyoruz."

Evet Allah'ın yeryüzünde helâl kıldığı tertemiz rızıkları ve ziynetleri kim haram kılıyormuş? Kimin yetkisi varmış buna? Halbuki ha-ram helâl sınırları belirleme yetkisi sadece Allah'a aittir. Gerek yenilip içilecek cinsten olsun gerekse

giyilecek ve kullanılacak şeylerden ol-sun Allah'ın tertemiz rızıklarını ve ziynetlerini Allah'tan başka hiç bir kimse, hiç bir kurum haram kılamaz. Hiç kimse onları Allah'ın kullarına yasak edemez.

Rabbimizin yasalarına göre eşyada aslolan ibahadır. Rabbi-mizin yarattığı her şey temizdir ancak hakkında nas bulunanlar müstesnadır. Beş şeyde aslolan hürmettir. Din, nesil, akıl, nefs ve mal. Mevcudatın tamamı insan için yaratılmış ve insanın hizmetine verilmiş olduğu için tüm mevcudatta aslolan ibahadır, helâllik ve temizliktir. Ama hakkında bunun zıddını ortaya koyan, yâni onun haramlığını an-latan nassın bulunduğu şeyler bunun dışındadır. Haram olanlar haramdır da helâl olanlardan istifade şeklini belirleme hakkı da Allah'ın Resûlüne aittir.

Tüm helâllerden nasıl istifade edileceğini, ne miktar ve hangi ölçüde istifade edileceğini de Allah'ın Resûlü belirlemiştir. İnsanlar Allah ve Resûlünün helâl dediği bölgelerde yer içerler giyinirler ama onların ruhsatını aşan bölgelerde de durmak zorundadırlar. Aslında bu sınırı Allah ve Resûlü belirler de ama insanlar da bunu seçebi-lirler. Yâni insanlar Allah'ın kendilerine vermiş olduğu fıtrat gereği ta-bi eğer bu fıtrat bozulmamışsa, hakkın tecellisi olarak insanlar da iyiyi kötüyü seçebilme ayırt edebilme özelliğine sahiptirler.

Ya da kendi iradelerince iyiyi kötüyü seçebilirler, kendilerince haram helâl sınırları belirleyebilirler ama sonucuna kendileri katlan-mak kayd-u şartıyla. Rabbimiz diyor ki imanı da küfrü de seçebilir-siniz, haram helâl konusunda, hayat programı konusunda beni de dinleyebilirsiniz başkalarını da. Sonucuna kendiniz katlamak kayd-u şartıyla dilediğinizi yapabilirsiniz. Ama benim rızamı ve cennetimi kazanmak istiyorsanız her konuda beni dinlemek, benim hayat programımı uygulamak zorundasınız.

Çünkü bizi yaratan, bizi programlayan, bizim fıtratımızı en iyi bilen Odur. İnsan için yapılacak yapılmayacak işleri, haram helâl sınırlarını en güzel belirleyen Allah'tır.

Öyleyse kimmiş Allah'ın tertemiz rızıklarını haram kılmaya kal-kışan? Kimin haddineymiş Allah'a rağmen haram helâl belirleme? Rı-zık çok genel bir kavramdır. Rızık kişiye Allah'ın ana karnında ve dün-yaya geldikten sonraki dönemde tahsis buyurduğu şeylerin tümüdür. Ana karnında başlayan Rabbimizin bu tahsisatı ölümle kesilip son bulur. Bizim için, bir insan için ne kadar rızık takdir edildi? Ölümden önce bunun bilinmesi mümkün değildir. Ancak kişi ölünce ona tahsis edilen rızkın o kadar olduğu bilinir.

İşte ana karnı da dahil olmak kayd-u şartıyla Rabbimizin kula tahsis buyurduğu şeylerin tümüne rızık denir. İlimden, akıldan, fikir-den, kelimeden, nefesten, zamandan, evlâttan, havadan, sudan, gü-neşten, paradan puldan, yiyecekten, içecekten giyeceğe kadar her şey ona takdir edilmiş rızıktır. Başka bir deyişle rızık mevcudatın bir bölümünün diğer bölümüne tahsisidir de diyebiliriz. Güneşi bizim em-rimize tahsis buyurduğu gibi, arıyı, elma ağacını, koyunu, ineği bizim rızkımıza sebep kıldığı gibi.

Evet tüm bunlar birer rızıktır ama bu rızıkların helâlleri var güzelleri var çirkinleri var. Ziynet ve rızıkların helâllerinden güzellerin-den istifade edeceğiz ama bir de şunu da hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmayacağız ki helâlleri bile olsa ziynet gündeme gelince şeytan da gündeme gelecektir. Nerede bir ziynet varsa orada şeytan da var demektir.

“Fe Zeyyene lehümüşşeytan”

gibi âyetleri Kur’an-ın her bir yerinde görmek mümkündür. Ziy-netin gündeme geldiği her yerde şeytan da gündeme geliyor o bakım-dan ziynetler konusunda çok dikkatli olmak zorundayız. Çünkü bakın Rabbimiz âyetin devamında şöyle buyuruyor:

Deki bunlar, dünya hayatında inananlarındır, kıyâmet gününde de yalnız onlar içindir. Bilen kimseler için âyetlerimizi böylece uzun uzun açıklıyoruz. Evet biz de diyeceğiz ki dünyadaki tüm nimetler, dünyadaki tüm süsler ve ziynetler mü’minler içindir. Ama kıyâmet gününde ise sadece mü’minler içindir.

Âyet-i Kerîmeden anlıyoruz ki dünyada mü’minler için yaratılmış olan, varlık sebepleri müslümanlar olan bu nimetlerden kâfirler de istifade etmektedirler. Ama kıyâmet gününde artık bunlar sadece mü’minlere ait olacak kâfirler ise artık tüm bu nimetlerden mahrum bırakılacaklardır.

İlerde gelecek aynı sûrede cehenneme dolmuş kâfirler mü’-minlerin ellerindeki nimetleri görünce diyecekler ki ey mü’minler şu nimetlerinizden biraz da bizim tarafa gönderseniz de biz de biraz onlardan tatsak diyecekler de mü’minler de onlara diyecekler ki Allah bunları size haram kılmıştır.

Biliyoruz ki dünyadaki yiyeceklerin iki özelliği var. Bunlardan birisi tokluk vermesi, ikincisi de vücudumuzu korumasıdır ve öbür tarafta da bize hayat kazandıracak cennete ulaştırıcı özelliğe sahip olmasıdır. Demek ki bu üç özelliğe sahip olanlar dünyada mü’minler içindir, ama rızık olarak bu dünyada kâfirler de

onlardan istifade etmektedir ve kıyâmet gününde sadece mü'minlerin olacaktır bunlar.

Evet haram ve helâlleri sadece Allah belirler. Allah'tan başka hiç kimse bu konuda yetkili değildir buyurduktan sonra Rabbimiz haram kıldıklarından bir kısmını burada anlatacak bakın. Bu konuda söz yalnız onundur, hüküm yalnız ona aittir. Peki neymiş Rabbimizin haramları?

33. "De ki: " Rabbim sadece, açık ve gizli fenalıkları, günahı, haksız yere tecavüzü, hakkında hiçbir delil indirmediği şeyi Allah'a ortak koşmanızı, Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır."

Evet fahşayı, fuhşiyatı yasaklamış Rabbimiz. Fahşanın gizlisini de açığını da haram kılmıştır Rabbimiz. Fahşanın, fuhşiyatın gizlisine de açığına da yasaklamıştır. Fahşa, fuhuş; aşırılık demektir, haddi aşmak demektir. Hangi konuda? Maddî manevî her konuda. Meselâ eşya talebinde aşırılık, mal talebinde aşırılık, rızık talebinde aşırılık, bilgi toplama konusunda aşırılık, mesken konusunda aşırılık, sevgi saygı konusunda insanları putlaştıracak biçimde aşırılık, on ki-şiyle devlet kurma hayallerine kapılarak hedefte aşırılık. Babaya, anaya karşı ya onların meşru isteklerini dinlememe hususunda aşırılıklar, ya da onların Allah'la çatışan her arzularını yerine getirerek on-ların putlaşmalarına imkân hazırlamak türünde çizgiyi aşma aşırılıkları.

Veya rızık konusunda Allah'a güvenmeyerek çocukları öldür-me aşırılıkları. Allah'ın yasak kıldığı kılık kıyafetler konusunda aşırı-lıklar, şeytanın süslü gösterdiği tesettürsüzlük aşırılıkları, ya da kadın erkek ilişkilerinde zina dediğimiz aşırılıklar. Bu aşırılıkların tümünden sakının diyor Rabbimiz hepsini yasak kıldım diyor. Bilhassa kadın er-kek ilişkileri konusunda aşırılık hususunda çok yanlışlarımız var.

Meselâ bizim toplumda şu anda bu aşırılıkları kadınlar yaptığı zaman onlara fahişe denirken aynı şeyleri erkekler yaptıkları zaman onlara hiç bir şey denmiyor. Halbuki bunları yapan kadına da erkeğe de fuhuş sahibi yâni fahişe denir

Bugüne kadar sadece fahşa, fuhuş denildiği zaman sadece kadın erkek ilişkilerinde aşırılık, haddi aşma anlaşılmaktadır. Halbuki sadece bu konuda değil her konuda aşırılıktan men ediyor Rabbimiz. Hem de aşırılığın, fahşanın gizlisinden de açığından da sakınmamızı istiyor.

Peki acaba fahşanın, aşırılığın gizlisi ve açığından ne anla-yacağız? İnsanlar arasında açıktan açığa işlenen fahşalara da yak-laşmayın kimsenin göremeyeceği bir tenhada işlenenlerinden de sakının. Veya metres hayatı gibi, dost tutma gibi toplumun yasallaştırdığı, insanların kurumlaştırıp haram ve yasak görmediği fuhuşlardan da sakının insanların toplumun hoş görmediği aşırılıklardan da sakının. Toplumun onayıyla, insanların izniyle yapılanlarından da sakının toplumun kınadıklarından da sakının. Meselâ nasıl?

İşte toplumun yasallaştırdığı ve ruhsat çıkardığı genel evlerde yapılanlardan da sakının. Veya işte diyorlar ki bir kadınla yaşayacak-sın. Nikâhın bir kadınla olacak ama bin kadınla ilişki kurabilirsin bu normaldir. Ama toplumun koyduğu bu kuralın dışına çıkar da ikinci bir kadınla nikâhlı bir beraberlik kurmaya kalkışırsan o zaman bu fuhuştur, bu ilişki zinadır. Yâni yaşadığın ülkede veya dünya üzerinde egemen güçlerin yasak dedikleri şeyler yasak ama yasak demediği şeyler serbesttir ya. Halbuki Allah'ın haram dedikleri haram helâl dedikleri de helâldi.

Öyleyse insanlar ister meşrulaştırsınlar, ister haram deyip yasaklasınlar bizim için bunun hiç bir önemi yoktur. Bizim için Allah'ın yasak dedikleri yasaktır yasak değil dedikleri de yasak değildir.

Kur'an'da pek çok yerde:

"Bunlar Allah'ın hudutlarıdır ve bunları asla aşmayın!"

şeklinde biz kullarını uyardığını biliyoruz.
Günahı ve haksız yere tecavüzü de Allah yasaklamıştır. Peki haklı yere tecavüz caiz mi? Elbette hayır. Ama buradaki ifade aslında haksızlık yapanlar kendileri de bilmektedirler haksız yere zulmettiklerini, kendileri de farkındadırlar haksız ve zâlim olduklarını da bile bile haksızlık ve tecavüz etektedirler anlamınadır bu.

Sonra:

Hakkında Allah'ın hiç bir delil indirmediği şeyi Allah'a şirk koş-manızı ortak koşmanızı da Allah yasaklamıştır. Allah'ın hakkında hiç bir belge indirmediği şirk de haramdır. Peki acaba Allah'ın hakkında delil indirdiği de olur mu bu konuda? Elbette meselâ Allah mü'minlere halîfeyi dinleyin demiş, babayı dinleyin demiş kocayı dinleyin demiş. Bunları da dinleyeceğiz ama bunları dinlememiz Allah'a şirk konusu olmayacak demek ki. tâbi bunların bizden istedikleri Allah ve Resûlünün arzularıyla çatışmayacak. Çatışırsa elbette onları da dinlemeyeceğiz.

Müslümanın müslüman olabilmesi için önce şirkten kurtulması gerekmektedir. İslâm'a girişin ifadesi olan kelime-i tevhidde bunu gö-rüyoruz. Allah'tan başkalarını reddedecek kişi sonra da İslâm'a girecektir. Ancak sadece şirkten kurulmak da yetmez yâni sadece la demek de yetmez hemen arkasından illallah denmelidir. İkisini birlikte düşünmek zorundayız.

Şirk ulûhiyet ve rubûbiyette Allah'a ortaklar bulmak, Allah gibi başka varlıklar kabul ederek onlara ibadet etmek veya onların ka-nunlarına, arzularına ve yasalarına itaat etmek demektir.

Şirk Allah'ı tanımakla beraber, Allah kulluk yapmakla beraber onu eksik tanımak, onu onun kendisini bize tarif buyurduğu sıfatlarından bazılarını reddetmektir.

Şirk Allah'a ait olan sıfatlardan bazılarını Allah'tan başkalarına vermek, Allah'tan başkaları üzerinde düşünmektir. Meselâ Rab sadece Allah iken Allah'ın bu sıfatını Allah'tan başkalarına da vererek ondan başka da kanun koyucuların varlığına inanmak veya şafi sadece Allah iken, Allah'tan başka şifa verici yok iken sadece Allah'a ait olan bu sıfatı Allah'tan başkalarına da verip onların da şifa verebileceklerine inanmak şirktir. Rabbimizin tüm sıfatları için aynı şey geçerlidir.

Şirk yirmi dört saatin tümünde Sadece Allah'ı Rab kabul edip onun arzularını gerçekleştirmek gerekirken bu zamanın her hangi bir biriminde arzuları Allah'ın arzularıyla çatışan bir varlığın arzularına itaat etmek de şirktir. Şöyle giyineceksin, şurada okuyacaksın, şunu anlatacaksın, şu kadar anlatacaksın, şunu yapacaksın, bunu yapmayacaksın gibi arzuları emirleri Allah'ın arzularıyla çatışan bir varlığı dinlemek de şirktir.

Allah'ın haramlarını helâl, helâllerini haram kabul etmek de şirktir. Adam namaz kılar, oruç tutar ama tesettürü modası geçmiş bir emir olarak görürse veya İslâm'ın orucunu, haccını kabul eder ama ekonomisini reddederse bu da şirktir.

Veya Allah'ın gökler de hâkimiyetini kabul eder ama yerde hâkimiyetini reddederse bu da şirktir.

Eğer ölümde söz sahibi Allah ama düğünde söz sahibi top-lumsa, bu tümüyle Allah'ı inkâr değildir. Eğer namaz konusunda söz sahibi Allah ama hukukta söz sahibi başkalarıysa, oruç konusunda söz sahibi Allah ama eğitimde, siyasal

yapılanmada, ekonomik düzenlemelerde söz sahibi başkalarıysa bu tümüyle Allah'ı inkâr değildir ama şirktir.

Yâni düğünde toplumun hâkim oluşu, ya da hukukta Allah'tan başka birilerinin hâkim oluşu veya hayatın bazı birimlerinde Allah'tan başkalarının söz sahibi oluşu o başkalarının Allah oluşu mânâsına gelmemektedir. Ancak Allah'ın bir sıfatı bölünüp parçalanıp bir başkalarına verilmesidir ki işte bu şirktir. İnsanlar zannediyorlarsa ki şu şu konularda Allah hayatımızda söz sahibi değildir. Bu konularda toplum, şu konularda moda, şu konularda devlet şu konularda çevre söz sahibidir diye düşünmeye ve kabul etmeye başladı mı artık onun hayatında şirk başlamış demektir.

Dünün müşrikleri Allah'a inanıyorlardı ama onun hayata karışacağını reddediyorlardı. Müşrikler de göklerin ve yerlerin sahibi Allah'tır, severiz sayarız o Allah'ı, gökleri ve yerleri ona verelim ama o Allah bizim hayatımıza karışamaz diyerek Allah'a şirk koştular. Kendi hayatlarına Allah'tan başka karışacak Rabler bularak Allah'a şirk koştular. Dediler ki o Allah bizim hayatımıza karışmaz, karışamaz. Çünkü bizim pis işlerimiz var, dalavereli işlerimiz var, basit işlerimiz, karanlık işlerimiz mafya işlerimiz var. Ekonomik işlerimizde bizim ne yapacağımız belli olmaz, meslek hayatımızda ne yapacağımız belli olmaz, siyasî işlerimizde nasıl dalavereler yapacağımız belli olmaz. Hukuk işlerimizde içimizde kimi güçlüler var, biz onlara garibanlardan farklı hak tanımak zorundayız. İçimizde dokunulmazlar var, siyasîler var, azizler var, imtiyazlılar var, para babaları var onlara ayrıca hak tanımak zorundayız. İçimizde güçlüler var, egemenlik sahipleri var, onlara mallarımızdan belli bir hisse ayırmak zorundayız. İçimizde etkili yetkili kimseler var bizler zaman zaman onlara da dua yapmak zorundayız, dualarımıza onları da karıştırmak zorundayız, onlara da sığınmak, onlardan da yardım istemek zorundayız.

Yâni bizim böyle pis işlerimiz var, kirli işlerimiz var. Ya Rabbi sen yücesin, seni böyle pis işlere karıştırmak istemiyoruz. Sen göklerinle ilgilen, diğer varlıklarınla ilgilen, yerinde dur, bizim işimize karışma, bırak bizi kendi halimize de ne halimiz varsa görelim, diyerek Allah'a şirk koştular.

Kâfirler, müşrikler ne derlerse desinler nasıl inanırlarsa inansınlar biz sadece ona kulluk ederiz. Bizim Rabbimiz tekdir. Bizim hayat programımızı tespit eden Rabbimiz bir tanedir. Biz onunla beraber program yapmada ortaklar kabul etmiyoruz. Onunla birlikte kanun koyma hakkına sahip ortaklar bilmiyoruz. Onunla birlikte arzularına uyacağımız, rızasını kazanmaya çalışacağımız, yasalarını uygulayıp talimatlarını yerine getireceğimiz başka Rabbimiz, başka ilahlarımız

yoktur. Hüküm onundur, hâkimiyet onundur, yaratan odur, hayat veren odur, öldüren odur, rızık veren doyuran odur, kanun koyan odur, hüküm vaz eden odur. Bizler onunla beraber başkalarını da dinleyerek şirk koşmayız. Biz sizin anlayışlarınızdan beriyiz.

Evet Allah'ı küstürmek adına başkalarını razı etmek şirktir. Al-lah'ı küstürmek adına babamızı, anamızı, karımızı, liderimizi, efendimizi, zevklerimizi razı etmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına başkalarının arzularını yerine getirmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına başkalarının kılık kıyafet anlayışını kabul etmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına başkalarının alfabesini kabul etmek, Allah'ı küstürmek adına başkalarının hayat tarzını kabul etmek şirktir Allah korusun.

Ve yeryüzünde en büyük zulüm Allah'a ortaklar bularak onlara da kulluk yapmaktır. En büyük zulüm kişinin kendisini yaratan Allah'a kulluk makamında tutması, sadece onu dinleyip sadece onu razı etmesi gerekirken o makamdan indirip Allah'la birlikte başkalarına da kulluk etmesidir. İşte Allah bunu da yasak kılmıştır.

Allah hakkında veya Allah adına bilmediği şeyleri söylemeyi de Allah yasak kılmıştır. Adam Allah'tan söz eder ama Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini bilmediği için yalan yanlış şeyler söyler. Adam dinden diyanetten bahseder ama İslâm'ın i'sinden bile haberi yoktur. Anadan babadan veya gazeteden, dergiden, takvim yaprağından duyduğunu İslâm diye ortaya koymaya çalışır. Allah hakkında konuşur ama Allah'ı tanımadıklarından söylediklerinin tamamı iftiradır.

Allah'a yalan iftirada bulunmak demek Allah'ın zatıyla alâkalı, sıfatlarıyla alâkalı yalan söylemek, sıfatları konusunda onu eksik ta-nımak, onun bu eksikliğini yerdekilerle tamamlama cihetine gitmek, onda olan sıfatları başkalarına vermek, başkalarının da onun sıfatlarına sahip olduğunu iddia etmek demektir. Yâni yeryüzünde ondan başka program yapıcı, kanun koyucu bir kısım Rablerin de olabile-ceğine inanmak ve bu kişilerin kanunlarına da uyulması gerektiğini iddia etmek, bunların da yeryüzünde etkili yetkili varlıklar olduklarını söylemek, yalnız Allah'a ait olan hâkimiyet hakkını bu varlıklara da vermek, ya da yeryüzünde Allah'tan başka şifa dağıtıcıların da var-lığına inanmak, yeryüzünde Allah'tan başka rızık dağıtıcıların da varlığına inanmak, kendilerine sığınılacak, kendilerine dua edilecek, yardıma çağrılacak Allah'tan başka varlıkların da bulunduğunu iddia etmek işte bütün bunlar Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir.

Veya Allah'ın zatıyla alâkalı Allah evlât edindi, işte Îsâ Allah'ın oğludur, Üzeyr Allah'ın oğludur, melekler Allah'ın kızlarıdır biçiminde Allah'a yalan iftirada bulunmak.

Veya Aristo'nun dediği gibi Allah hayata karışmaz, Allah dünyayı yarattı ve işi bitti. Allah bir şey indirmemiştir, Allah bize âyet göndermemiştir, Allah bizim hayatımızla ilgilenmez şeklinde Allah'a yalan iftirada bulunmak.

Ya da hayatı ilgilendiren konularda Allah ve Resûlüne rağ-men, Allah ve Resûlünün buyruklarına rağmen veya onlara binaen söylenen yalanlar da Allah yalan iftiradır. Yâni Allah ve Resûlünün sözlerini başka bir şekle getirerek söylenen yalanlar.

Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi şeklinde yalan iftirada bulunmak. Efendim zaten Allah da bundan yanadır, Allah da bunu istemektedir diyerek Allah'ın istemediklerini Allah isti-yormuş pozisyonunda insanlara sunmak Allah'a yalan iftirada bulun-mak demektir. Efendim Allah da demokrasiden yanadır, İslâm da lâ-ikliği önermektedir. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Allah böyle bir şeyi emretmemiştir. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir bunlar. Baş örtme de yoktur efendim! Nerden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! diyerek, kimileri de bugün Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi demeye çalışıyorlar veya dedirtmeye çalışıyorlar Allah'a, Kur'an'a.

İşte bu da Allah'a yalan iftiradır. Efendim ben Kur'an'ı başından sonuna kadar taradım orada baş örtmeye dair bir tek emir bile bulamadım diyen kişinin iftirası. Veya ben bu insanların kurtuluşu için bir tek yol biliyorum o da demokrasidir, bunun dışında başka sıhhatli bir çıkış yolu bilmiyorum diyen adamın iftirası. Bütün bunlar Allah adına beyan ve Allah adına Allah'a yalan iftiralardır.

Ya da yahudi ve hıristiyanlar, müşrikler bir hayat yaşıyorlardı ki baştan sona İslâm'dan uzak, ama diyorlardı ki işte bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır. İşte Allah'ın razı olduğu hayat budur, Allah kullarından böyle bir hayat ister. Bizler şu anda Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz. Bizler Allah'ın elçisi Mûsâ'nın yolundayız, Îsâ'nın yolundayız, veya bizler hanifleriz, yâni İbrâhim'in yolundayız diyorlar ve Allah'a yalan iftirada bulunuyorlardı.

Halbuki yaşadıkları bu hayat ne Allah'ın istediği bir hayattı, ne de bu sözünü ettikleri Peygamberlerle ilgisi olan bir hayattı. İşte bu da Allah'a yalan iftirada bulunmaktır. Tıpkı bugün yaşadıkları hayat İslâm olmayan müslümanların biz İslâm'ı yaşıyoruz, bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır demeleri gibi.

Halbuki namazımızdan tesettürümüze kadar, siyasal yapılanmamızdan ekonomik sistemlerimize, hukuk tarzımızdan kılık-kıyafet biçimimize, mücâdele metodumuzun meşruluğundan düğün-dernek anlayışlarımıza, beşerî ilişkilerimizden soframıza kadar, çocuklarımızın eğitimine kadar yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayat değildir.

Bakın Bakara sûresinde de Rabbimiz, Allah hakkında insanları kandırmaya ve saptırmaya çalışan şeytanı dinlemememiz gerektiğini anlatırken şöyle buyurur:

"Muhakkak ki o şeytan size kötülük ve fahşa emreder. Size ahlâksızlığı emreder. Ve de Allah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi emreder."

(Bakara 169)

Bana göre Allah böyle olmalı, bana göre Allah böyle demeli, bana göre şöyle dememeli, bana göre cihadı emretmemeli, bana göre tesettürü istememeli, bana göre bu devirde kısası emretmemeli, bana göre namaz olmamalı diyerek sizin Allah hakkında düşüncelerinizi bozmaya çalışıyor şeytan. Allah karşısında bilgi iddiasına, Allah karşısında, güç iddiasına götürür sizi. Ne yâni Allah bilirse ben de bilirim, Allah'ın gücü kuvveti varsa benimde gücüm kuvvetim vardır demeye götürür. Allah kanunlarına muhalif kanunlar yapmaya yönlendirir sizi. Allah yasalarını dinlememeye, beğenmemeye götürür.

Öyleyse kesinlikle şeytan vahiylerini dinlemeyeceğiz, hep Allah'ın vahyini dinleyeceğiz. Ne şeytan vahiylerini ne de yeryüzündeki iki ayaklı şeytan vahiylerini dinlemeyecek sadece Rabbimizin vahyine kulak verecek ve Rabbimiz kitabında ve Resûlünün sünnetinde kendisini bize nasıl tanıtmışsa, hangi sıfatlarla muttasıf, hangi sıfatlardan münezzeh tanıtmışsa o şekilde ona iman edecek ve başkalarına ku-lak vermeyeceğiz. Allah doğru söyler, Allah güzel sözler diyeceğiz ve şeytana uymayacağız.

34. "Her ümmet için belirli bir süre vardır; vakitleri dolunca ne bir saat gecikebilir ne de öne geçebilirler."

Evet Allah kâinatta her şey için belli hak yasalar tespit etmiştir. Kâinatta her ümmet için, her fert ve toplum için, her varlık için her şey için belli bir ecel tayin buyurmuştur. Her şeyin takdir edilmiş bir eceli vardır. Eceli geldiği zaman yapraklar düşer, eceli geldiği zaman taşlar yuvarlanır, eceli geldiği zaman dipdiri bedenler düşer, eceli geldiği zaman ruhlar bedenlerden ayrılır, eceli geldiği zaman güneşin defteri dürülür, yıldızlar yerlerinden sökülüp sağa sola atılır, dağlar yürütülür. Eceli geldiği zaman dünya durur, hayat biter ve her şey yok olup gider. Evet her şey için bir zaman, bir ecel belirlemiştir Rabbimiz. Kendisinden başka her şey fânidir. Her şey eceli geldiği zaman yok olmaya mahkumdur. Bâki olan sadece

bu kâinatın yaratıcısı ve yarattığı varlıkların yasalarının ve ecellerinin tayin edicisi olan Rabbimizdir.

Fertlerin eceli olduğu gibi toplumların da ecelleri vardır. Ra-sûlullah'ın bir hadislerinden öğreniyoruz ki bireysel ecel, bireysel kıyâmet, toplumsal ecel ve kevnî ecel vardır. Bireysel ecel fertlerin ecelidir. Toplumsal ecel de toplumların hayat sahnesinden silinip gitmesidir. Her hangi bir şehrin, her hangi bir ülkenin, her hangi bir toplumun tarih sahnesinden silinip gitmesidir. Kevnî kıyâmet de kâinattaki varlıkların tümünün yok edilmesidir.

İşte gerek fertler için gerek toplumlar için gerekse kâinat için Allah tarafından takdir edilmiş ecel geldi mi artık ne bir saat geciktirilebilir, ne de bir saat ileri alınabilir.

35. "Ey insanoğulları! Size ardınızdan âyetlerimizi okuyan Peygamberler geldiğinde, kimler onların bildiklerine karşı gelmekten sakınır ve gidişini düzeltirse, işte onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir."

Kur'an-ı Kerîmde Âdem kıssasının geçtiği her yerde bu âyetin konusu geçmektedir. O olaydan sonra Rabbimiz sürekli Peygamberler göndermiş ve yeryüzünü vahiysiz bırakmamıştır. Her dönem yeryüzüne elçiler göndermiş, kitaplar göndermiş Rabbimiz ve demiştir ki sizlerden kim benim gönderdiğim âyetlerimi okuyan elçilerim kendisine geldiğinde ona uyar, onun getirdiği kitaplarıma tâbi olur, o kitap istikâmetinde bir hayat yaşarsa o emindir, emniyettedir, cennettedir, ona korku da yoktur mahzun olma da. Ama kim de o elçilerimi ve el-çilerim vasıtasıyla kendisine gönderdiğim kitabımı inkâr eder, yalanlar, yok farz eder, ondan habersiz bir hayat yaşamaya kalkarsa o da cehennemdedir.

Evet her dönem Allah'ın elçileri, Allah'ın istekleri, yâni vahiy kendilerine ulaşınca insanlar iki grup oluyorlarmış. Kitap karşısında veya Peygamber karşısında iki grup insan varmış:

1- Ya kimileri bu hidâyete tâbi oluyorlar, muttaki davranıyorlar, Rablerinin koruması altına giriyorlar, o yol göstericinin yol gösterisine uyuyorlar yollarını, yol bilene soruyorlar, yol göstericinin elinden tutuyorlar o nasıl yol gösteriyorsa onun peşinde olmaya çalışıyorlar, o zaman:

"Onlar için korku da yoktur mahzun da olmayacaklardır."

Hükmü geçerlidir. Yâni onlar kesinlikle cennete gideceklerdir. Onlara korku yoktur ve onlar mahzunda olmayacaklardır. Yâni ne cehenneme gitme korkusu nede cenneti kaybetme hüznü olmayacaktır onlar için. Korku da yok mahzun olma da yoktur onlar için. Sû-renin ilerisinde gelecek ve diyecek ki Rabbimiz:

"Girin cennete sizin üzerinize korkuda yoktur mahzun olma da."
(A'râf: 49)

Buna göre kesinlikle cennete gireceklerdir bunlar diyoruz. Yâni insanlar şöyle anlamamalılar: Dünyada mü'min olunca Kur'an'la, sünnetle tanışınca yine de korkuyoruz, korkudan emin olamıyoruz, yine de mahzun oluyoruz, neden böyle oluyor öyleyse? Neden tüm korkulardan ve hüzünlerden kurtulmuyoruz filan demesinler. Çünkü dünyada olabilecektir bunlar. Üzüntüsüz, gamsız, tasasız bir hayat ancak cennette olabilecektir bunu unutmayalım hiç bir zaman.

Adam öyle diyor değil mi şimdi. Efendim madem ki bizler müs-lümanlarız, madem ki Rabbimize kulluk etmeye çalışıyoruz, öyleyse bizim için korku olmamalı. Biz ateşte yanmamalıyız, suda boğulma-malıyız. Bir besmeleyle suda yürüyebilmeliyiz. Tamam bunlar olabilir ama bunlar o adamın iyi bir müslüman olduğunu asla göstermez. Rasulullah bizden çok muttaki bir müslümandı ama başına şu anda bizim istemediğimiz pek çok şeyler gelebilmiştir. Öteki Peygamberler için de aynı şeyler söz konusu olmuştur.

Rabbimizin bu âyet-i kerîmesinde anlattığı muttakilerin kork-mamalarının yeri anlayabildiğimiz kadarıyla şurasıdır: Onlar için yap-tıklarının boşa gitme korkusu yoktur. Zira Rableri onların kendisi için yaptıkları tüm amellerini, tüm döktükleri terlerini, akıttıkları her damla- kanlarını, harcadıkları tek kuruşlarını, attıkları her bir adımlarını, tükettikleri her bir nefeslerini garanti ediyor. Kulum onlar benim yanımda emânette kalın onlara muhtaç olduğun bir dönemde onları benden alırın diyor. Cennete girmek için mi lâzım oldu? Cehennemden kurtuluş için mi lâzım oldu o zaman onları benden alırsın diyor.

Evet işte bu korku olmayacaktır onlar için. Değilse şu dünyada yaşadığımız fıtrî korkular olabilecektir.

Evet Allah'ın âyetlerini kıssa eden, Allah ayetlerini okuyan, Bakarayı, En'âm'ı, A'râf'ı, Kevser'i okuyan, kabri, haşr'i, neşri, azabı, ikabı, cenneti, cehennemi anlatan, Allah'ın kâinatta yarattığı Kur'an dışındaki meşhûd âyetlerini anlatan, Allah'ın âyetlerini öğreten, Allah'ın kullarından istediği kulluğu yaşayan ve bizim için Allah'ın istediği kulluğu örnekleyen Allah elçilerine tâbi olan, takvayı seçen, gayba inanan, namaz kılıp, infak eden, hayatını Allah için yaşamaya

karar veren ve durumunu ıslah edip iyi bir müslüman olmaya çalışan mü'minler için korku da yoktur mahzun olma da yoktur. İşte bunlar vahiy karşısında, her bir dönem gelen Allah'ın elçileri karşısında birinci grupta olanlardır. Bir ikinci grup daha varmış:

36. "Âyetlerimizi yalanlayıp onlara karşı büyüklük taslayanlar, işte onlar cehennemliklerdir, orada temelli kalacaklardır."

Ama ikinci bir grup da olacak insanlardan. Benden bir hidâyet rehberi, benden bir yol gösteri, benden bir vahiy ve Peygamberle karşı karşıya geldiklerini de ikinci bir grup insan da şöyle davranacaktır:

Böylece âyetlerimizi yalanlayanlar veya amelen onları küf-redenler yalan sayanlar var ya. Meselâ biliyor adam, anlıyor âyetlerin ne dediğini ama bilgisini amele, imanını eyleme dönüştürmüyorsa, inandığı bildiği âyetlere imanını amele dönüştürmüyorsa işte bu da ayrı bir küfür çeşididir. Dikkat ederseniz inkâr edenler, küfredenler denmiyor da yalan sayanlar deniyor. Çünkü yalan saymak inkardan farklıdır. Adam duyuyor, anlıyor, hattâ inanıyor ama gereğini yerine getirmiyor. Yâni diliyle inandığını iddia ediyor ama hayatıyla, hayat programıyla yalanlıyor. Meselâ adama soruyorsunuz: Arkadaş ölecek misin? Evet. Dirilecek misin? Evet. Hesap kitap var mı? Tamam. Peki Allah Kâdir mi? Yapar mı bunu? Tamam. Hepsine inanıyor adam. Ama bakıyoruz bu tamam saydığı, bu inandığı konulara aldırış etmeden yaşıyor. Yaşadığı hayatta bu inandığı şeylerin kokusunu bile görmek mümkün değil. Yâni öyle bir hayat programı var ki adamın bu inancının hiç mi hiç etkisi yok.

Yâni imanının inandım dediği şeyin gereğini yapmıyor. Veya imanını amele dönüştürmüyor adam. Çok korkunç bir suç değil mi bu? Namaz kılması gerektiğine inanıyor ama kılmıyor. Örtünmesi gerektiğine inanıyor ama örtünmüyor. Kur'an'ı, Sünneti tanımadan Müslümanlık olmayacağına inanıyor ama farklı yaşıyor. Çoluk çocuğunu eğitmesi gerektiğine inanıyor ama yanaşmıyor. Duyar İslâm'ı, okur Kur'an'ı; doğru yahu, yapmak lâzım, etmek lâzım, vah, tüh der ama döner gider eski haline. Hiç değişme olmaz hayatında. Unutur gider bu duyduklarını. İşte yalan sayma budur ve gerçekten çok büyük bir suçtur. Biliyor, inandığını iddia ediyor, ama bunu kendi hayatına indirmiyor. İşte bu şekilde Allah'ın âyetlerini yalan sayanlar, küfredenler, kamufle etmeye çalışanlar, toplumun gündeminden düşürmeye çalışanlar ve de âyetleri kaale almayarak, âyetlerin imanını gündeme getirmeyerek onlara karşı müstekbirce, kibirlice, ihtiyaçsızca, eyvallahsızca bir tavır takınan cehennemdedirler.

Allah'ın âyetlerine karşı büyüklenenler, Allah'ın âyetlerine karşı müstekbir davrananlar, Allah'ın âyetlerine karşı, Allah'ın sistemine karşı kendilerini müstağnî

görenler, ihtiyaçsız kabul ederek, eyval-lahsız bir tavır sergileyerek onu kabule tenezzül etmeyenler. Allah'ın âyetlerinden daha güzelini biz de söyleriz, Allah'ın sisteminden daha güzelini biz de vaz edebiliriz, Allah'ın yasalarından daha güzelini biz de koyabiliriz diyenler. Allah'ın âyetlerini beğenmeyenler. Allah'ın miras hukukunu beğenmeyip kendi hukuklarını onun yerine ikâme etmeye çalışanlar, kısas âyetleri bu devirde geçersizdir, te-settür âyetleri demode olmuştur diyenler. Allah'ın kullarının hayat yolları üzerine yerleştirdiği işaret levhalarını örttükleri için, âyetleri gizleyip kamufle ettikleri için ısrarla kendi hayatlarını, kendi anlayışlarını savunuyorlar. Âyetlere karşı, o âyetleri kendilerine sunan Allah elçilerine karşı kendi hayat felsefelerini gündeme getiriyor ve onu savunuyorlar. Âyetleri görmezden geliyorlar, duymazdan geliyorlar, yok etmek istiyorlar, örtmek istiyorlar. İşaret levhalarını örttükleri için de ne yaptıklarını ne-reye gittiklerini kestiremeyecek bir duruma düşmüşlerdir.

"İşte bunlar cehennem ashabıdır. Ve onlar orada ebedîyen kalacaklardır."

Bunlar cehennemle ateşle sohbet edeceklerdir. Ateşle sohbetçilerdir bunlar, ateşin arkadaşlarıdır, orada sohbet edecekler, orada oturup kalkacaklar.

"Ebedîyen orada kalacaklar."

Üstelik hiç çıkmamacasına. Efendim kimi âyetler cennetle ilgilidir. Cennetle ilgili olanlar öyledir ama acaba cehennemden çıkış var mıdır? Diye kimileri cehennemlikleri zorla oradan çıkarmaya ça-lışmışsa da, Kur'an'ın genel mânâsına göre ebedîyen cehennemde kalanlar olacaktır. Bu konuda benim anladığım budur. Bunu önceki derslerimde detaylıca demeye çalıştım.

37."Allah'a karşı yalan uyduran veya âyetlerini yalan sayandan daha zâlim kimdir? Kitaptaki payları kendilerine erişecek olanlar onlardır. Elçilerimiz canlarını almak üzere geldiklerinde onlara, "Allah'tan başka taptıklarınız nerede?" deyince, "Bizi koyup kaçtılar" derler, böylece inkârcı olduklarına kendi aleyhlerine şahitlik ederler."

Evet Allah'a karşı yalan uyduran, Allah'a yalan iftira eden ve Allah'ın âyetlerini yalanlayandan daha zâlim kim vardır? Peki acaba Allah'a yalan iftirada bulunmak ne demektir?

Allah'a yalan iftirada bulunmak demek Allah'ın zatıyla alâkalı, sıfatlarıyla alâkalı yalan söylemek, sıfatları konusunda onu eksik tanımak, onun bu eksikliğini yerdekilerle tamamlama cihetine gitmek, onda olan sıfatları başkalarına vermek, başkalarının da onun sıfatlarına sahip olduğunu iddia etmek demektir.

Yâni yeryüzünde ondan başka program yapıcı, kanun koyucu bir kısım Rablerin de olabileceğine inanmak ve bu kişilerin kanunlarına da uyulması gerektiğini iddia etmek, bunların da yeryüzünde etkili yetkili varlıklar olduklarını söylemek, yalnız Allah'a ait olan hâkimiyet hakkını bu varlıklara da vermek, ya da yeryüzünde Allah'tan başka şifa dağıtıcıların da varlığına inanmak, yeryüzünde Allah'tan başka rızık dağıtıcıların da varlığına inanmak, kendilerine sığınılacak, kendilerine dua edilecek, yardıma çağrılacak Allah'tan başka varlıkların da bulunduğunu iddia etmek işte bütün bunlar Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir.

Veya Allah'ın zatıyla alâkalı Allah evlât edindi, işte Îsâ Allah'ın oğludur, Üzeyr Allah'ın oğludur, melekler Allah'ın kızlarıdır biçiminde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Veya Aristo'nun dediği gibi Allah ha-yata karışmaz, Allah dünyayı yarattı ve işi bitti. Allah bir şey indirmemiştir, Allah bize âyet göndermemiştir, Allah bizim hayatımızla ilgilen-mez şeklinde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Ya da hayatı ilgilendi-ren konularda Allah ve Resûlüne rağmen, Allah ve Resûlünün buyruklarına rağmen veya onlara binaen söylenen yalanlar da Allah'a yalan iftiradır. Yâni Allah ve Resûlünün sözlerini başka bir şekle getirerek söylenen yalanlar.

Onların dediklerini demedi, demediklerini de dedi şeklinde yalan iftirada bulunmak. Efendim zaten Allah da bundan yanadır, Al-lah da bunu istemektedir diyerek Allah'ın istemediklerini Allah istiyor-muş pozisyonunda insanlara sunmak Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir. Efendim Allah da demokrasiden yanadır, İslâm da laikliği önermektedir. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Allah böyle bir şeyi emretmemiştir. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir bunlar. Baş örtme de yoktur efendim! Nerden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! Diyerek, kimileri de bugün Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi demeye çalışıyorlar veya dedirtmeye çalışıyorlar Allah'a, Kur'an'a.

İşte bu da Allah'a yalan iftiradır. Efendim ben Kur'an'ı başından sonuna kadar taradım orada baş örtmeye dair bir tek emir bile bulamadım diyen kişinin iftirası. Veya ben bu insanların kurtuluşu için bir tek yol biliyorum o da demokrasidir, bunun dışında başka sıhhatli bir çıkış yolu bilmiyorum diyen adamın iftirası. Bütün bunlar Allah adına beyan ve Allah adına Allah'a yalan iftiralardır.

Ya da yahudi ve hıristiyanlar, müşrikler bir hayat yaşıyorlardı ki baştan sona İslâm'dan uzak, ama diyorlardı ki işte bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır. İşte Allah'ın razı olduğu hayat budur, Allah kullarından böyle bir hayat ister. Bizler şu anda Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz. Bizler Allah'ın elçisi Mûsâ'nın yolundayız, Îsâ'nın yolundayız, veya bizler hanifleriz, yâni İbrâhim'in yolundayız diyorlar ve Allah'a yalan iftirada bulunuyorlardı.

Halbuki yaşadıkları bu hayat ne Allah'ın istediği bir hayattı, ne de bu sözünü ettikleri Peygamberlerle ilgisi olan bir hayattı. İşte bu da Allah'a yalan iftirada bulunmaktır. Tıpkı bugün yaşadıkları hayat İslâm olmayan müslümanların biz İslâm'ı yaşıyoruz, bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır demeleri gibi. Halbuki namazımızdan tesettürümüze kadar, siyasal yapılanmamızdan ekonomik sistemlerimize, hukuk tarzımızdan kılık kıyafet biçimimize, mücâdele metodumuzun meşruluğundan düğün dernek anlayışlarımıza, beşerî ilişkilerimizden soframıza kadar, çocuklarımızın eğitimine kadar hiç bir şeyimiz Allah'ın istediği gibi değildir.

Evet böyle Allah'a karşı yalan iftiralarda bulunan ve bir de Allah'ın âyetlerini yalanlayandan daha zâlim kim vardır. Allah'ın âyetlerini yalanlamak âyetlere rağmen onları yok farz ederek bir hayat yaşamak demektir. Âyetleri yalan sayarak, varlığını görmezden gelerek, âyetleri örterek, gündeme almayarak bir hayat yaşayan kişiden daha zâlim kim vardır diyor Rabbimiz. Böyle yapan zâlimleri Allah kesinlikle hidâyete ulaştırmayacaktır. Bu tür insanlar kesinlikle saadeti bulamayacaklardır, huzuru göremeyeceklerdir.

Evet işte bu Allah'ı yanlış tanıyanlar, Allah'ı insanlara yanlış tanıtanlar, Allah'ın dinini yanlış tanıyanlar ve bu dini toplumlarına yanlış tanıtarak Allah'a yalan iftirada bulunanlar, kendi anlayışlarını, kendi hevâ ve heveslerini işte din budur diye eğri büğrü bir dini insanlara takdim ederek Allah'a yalan iftirada bulunanlar ve de Allah'ın âyetlerini yalan sayanlar, Allah'ın âyetlerini yok farz edenler, sanki Allah kendilerine hiç âyet göndermemiş, sanki kendilerinden hiç bir sorumluluk istememiş gibi Allah'ın âyetlerini görmezden gelerek yaşayanlar, sanki Allah'ın âyetlerinin toplumu düzenleme hakkı ve yetkisi yok muş gibi toplum hayatını kendi yasalarıyla düzenlemeye çalışanlar, sanki Allah âyetleri kendilerinden hiç bir mükellefiyet istemiyormuş gibi hayatlarını keyiflerinin istediği gibi yaşamaya çalışanlardan daha zâlim kim vardır? buyurduktan sonra diyor ki Rabbimiz.

İşte bunlar, bu zâlimler kitaptan nasiplerine ulaşacaklardır. Kitaptan onlara takdir edilenler onlara gelecektir. Rabbimiz ezelde kader olarak bunlara neyi takdir etmişse, ömür olarak, rızık olarak, hayat olarak neyi kararlaştırmışsa kaderleri ve

nasipleri onlara ulaşacaktır. Allah onlar için yeryüzünde ne kadar hayat takdir etmişse o kadar yaşayacaklardır. Rızık olarak kendilerine ne takdir edilmişse onu elde edeceklerdir. Allah'ın kendilerine takdir buyurduğu her şeyden istifade edeceklerdir. Kendilerine dokunulmayacaktır. İşledikleri nanelerden ötürü bu nimetlerden mahrum edilmeyeceklerdir. Peki ne zamana kadar?

Hattâ meleklerimiz onların canlarını almaya geldiklerinde işte o zaman onları gebertirler. Onların defterlerini dürerler. Onların dünyadaki kendilerine takdir edilmiş hayatlarına, hayatın sahibinin emriyle son verirler. Ve Allah'ın melekleri o zâlimlere derler ki:

Ey zâlimler! Ey müstekbirler! Ey cehennem kütükleri! Hani o Allah berisinde kendilerine dua ettikleriniz? Hani o kendilerini büyük zannedip, kendilerini etkin ve yetkin zannedip de daraldığınız zamanlar kendilerine dua edip yardıma çağırdığınız güçler nerede? Nerede o Allah sever gibi sevdikleriniz? Allah'tan korkar gibi kendilerinden korktuklarınız varlıklar nerede? Nerede o sanki Allah gibi kendilerinden sistem dilendikleriniz? Efendilerimiz siz bilirsiniz, bize hukuk yapın! Siz bilirsiniz bize yasa belirleyin diyerek kendilerine kulluk ihrazında bulunduklarınız nerede? Kendilerinde rızık beklediklerininiz, medet umduklarınız, kendilerine yöneldikleriniz nerede? Haydi çağırın onları da size yardım etsinler. Haydi çağırın onları da sizi bu ölümden kurtarsınlar.

Hani benim yerime hayatınıza ikâme etmeye çalıştığınız hu-kuk tanrılarınız? Bunlar da bilirler hukuku, bizim Allah'ınkine ihtiyacımız yoktur dedikleriniz. Bunlar bize anında şifa ulaştırırlar bizim Allah'ın vereceği şifaya ihtiyacımız yoktur diye bana şirk koşmaya, benim yerime kendilerine gitmeye çalıştığınız şifa tanrılarınız hani nerede?

Hani nerede ortaklarınız? Nerede şerikleriniz, şürekânız? Nerede o dünyada hatırını kazanmaya çalıştıklarınız? Nerede kendile-rinde hâkimiyet gördükleriniz? Nerede bana ortak koştuklarınız? aslında ortaklarınız değilken veya bana ortak olmaya lâyık değillerken inadına bana ortakmış gibi gördükleriniz? Hani nerede Rableriniz Rezzaklarınız, hâdîleriniz, vedûdlarınız, şâfîleriniz, korktuklarınız, sığındıklarınız, dua edip imdadınıza çağırdıklarınız, dualarınıza ortak ettikleriniz, benimle birlikte yeryüzünde etkili yetkili zannettikleriniz? Nerede mâbudlarınız, timsalleriniz, liderleriniz, önderleriniz? Hani ne-rede onlar çağırın da sizi kurtarsınlar onlar. Çağırın da sizi benim elimden kurtarsın bu ortaklarınız. Hani ülke idaresini bunlar daha iyi bilirler diyerek bana şirk koşmaya çalıştığınız siyasal tanrılarınız? Di-ye seslenildiği zaman onlar diyecekler ki:

Diyecekler ki onlar bizden kayboldular. Onlar bizi terk ettiler, diyecekler ve orada kendi nefislerine şahitlik edecekler. Kendi kâfirliklerine şahitlik edip itiraf edecekler. Ya Rabbi! Onlardan hiç birisinin senin ortakların olduğuna dair bizden

hiç birimiz şahitlik yapmıyoruz! diyecekler. Alçaklar anlayacaklar gerçeği de böyle diyecekler. Bugün deseler ya bunu. O gün bunu demelerinin kendilerine en küçük bir faydası olmayacak. Çünkü yarın zorunlu olarak diyecekler bunu. İnkâr etme imkânlarının olmadığı bir zamanda diyecekler bunu. Çünkü zaten onlarla araları ayrılmıştır. Ölürken bir ayırıyor Allah onların aralarını, yâni ölürken bu tanrıların kendilerine hiç bir şey yapamadıklarını göstererek Allah aralarındaki bağları koparıyor, sonra öbür tarafta dirildikleri zaman bir daha koparacak Allah onların aralarını.

Yâni artık onların Allah'a ortak koştukları kendilerinden uzaklaşıp kaybolacak ve onlar artık kendilerinin kaçacak bir yerlerinin olmadığını da anlayacaklar ve o zaman diyecekler ki hayır ya Rabbi bunların sana ortak olduklarını bizden söyleyecek, buna şahitlik edecek hiç kimse yoktur diyecekler. Allah da buyuracak ki:
38. "Allah, " Sizden önce geçmiş cin ve insan ümmetleriyle beraber ateşe girin" der. Her ümmet girdikçe kendi yoldaşına lânet eder. Hepsi birbiri ardından Cehennemde toplanınca, sonrakiler öncekiler için "Rabbimiz! Bizi sapıtanlar işte bunlardır, onlara ateş azabını kat kat ver" derler, Allah, "Hepsinin kat kattır, ama bilmezsiniz" der."

Evet Rabbimiz buyuracak ki onlara: Haydi bakalım girin cehenneme. Sizden önce insanlardan ve cinlerden sizin gibi düşünen, sizin gibi inanan, sizin gibi yaşayan, sizinle beraber aynı günahları işleyen, aynı zulümleri irtikap edenlerle beraber girin cehenneme de-nilecek onlara. İnsanlığın yeryüzünde boy gösterdiği Hz. Âdem (a.s) döneminden sizin geberdiğiniz güne kadar cinlerden ve insanlardan ateşi boylayanlarla beraber siz de ateşe yuvarlanın denecek ve Hz. Âdem'den bu yana cinlerden ve insanlardan tüm müşrikler, tüm zâlimler, kendilerini Allah'a kulluk makamından koparıp Allah'tan başkalarına kulluk ortamında tutmaya çalışan tüm müşrik ve zâlimler, Allah'ın yasalarını beğenmeyerek, Allah'ın âyetlerini reddederek keyiflerince bir hayat yaşayan tüm zâlimler, Allah'a iftira eden, Allah'ı ve Allah'ın âyetlerini yok farz ederek hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya çalışan tüm zâlimler cehennemde bir arada toplanacaklar.

Onlardan her bir ümmet, her bir grup oraya girdikçe, cehennemi boylayıp ateşle kucaklaştıkça kendi kardeşini lânetleyecek, kendi arkadaşına lânet yağdıracak. Yâni dünyada aynı kategoride olanlar, dünyada aynı safta bulunan, aynı günahları işleyen, aynı günah ve zulüm çukurlarına birlikte batan, aynı naneleri birlikte yiyen, aynı zulümleri birlikte gerçekleştiren günah arkadaşına lânetler yağdıracak.

Evet lânetleşecekler. Sen yaptın! Allah belânı versin, sen teşvik ettin! Allah kahretsin sen yönlendirdin! Allah kahretsin keşke seni dinlemeseydim! Keşke seni hiç tanımamış olsaydım bütün bu yaptıklarımı bana sen yaptırdın! Senin hatırına bunları yaptım! Yok sen yaptın! gibi orada birbirlerini lânetleyecekler, birbirlerini suçlayacaklar.

Alçaklar bugün söyleseler ya bunu. Bugün kınasalar ya bir-birlerini. Bugün terk etseler ya birbirlerini. Bugün vazgeçseler ya bu yaptıklarından. Artık orada birbirlerini lânetlemelerinin, yok sen yaptın, yok ben yaptım demelerinin ve pişmanlık ortaya koymalarının kendilerine hiç bir faydası olmayacaktır.

Ta ki hepsi orada toplanacaklar. Birbiri ardınca hepsi orada toplanınca. Hepsi bir araya gelince.

Âyetlerden anlıyoruz ki tüm nesiller toplanacak ve tüm nesillerin hesabı bir anda görülecektir. Çünkü bir şahsın veya bir neslin yaptıkları sadece kendi şahısları veya kendi dönemleriyle sınırlı değildir. Kişinin veya kişilerin yaptıkları onların ölümünden sonra da devam eder ve nesiller boyu iz bırakıp tesirleri devam eder. Bu yüzden onlar hakkında karar vermek için birbirlerine olan bu tesirleri ortaya dökülsün diye, birbirlerine şahitlik yapsınlar diye tüm nesiller bir araya toplanacaklardır.

Evet ayrı ayrı her nesil için her kuşak için işledikleri günahlardan dolayı iki kat ceza vardır. Çünkü birinci ceza kendilerinin işlediklerinden ötürü, ikinci ceza da kendilerinden sonraki nesillerin kendilerini örnek alarak günah işlemiş olmalarından dolayıdır. Bundan dolayı selef olanlar yâni öncekiler kendi yaptıkları günahlardan dolayı sorumlu olacakları gibi sonrakilere kötü örnek olmalarından dolayı da sorumlu olacaklardır.

Hani Allah'ın Resûlü hadislerinde bu hususu şöyle anlatıyordu:

"Müslümanlıkta iyi bir çığır açan kimseye, açtığı bu çığırın sevabı verileceği gibi, o yolda gidenlerin sevabı da verilir. Bununla beraber onların sevabı eksilmez. Müslümanlıkta kötü bir çığır açan kimseye de açtığı çığırın günahı yükletildiği gibi, o yoldan gidenlerin günahı da onlarınki eksilmeksizin ona yüklenecektir."

(Müslim)

Meselâ birisi zinanın, zina evinin ilk baniliğini yapar, zina adı-na ilk çığırı açmışsa, veya futbol sahalarının yollarını, sinemanın, fâizin, içkinin, kumarın yollarını gösterirse, bu konuda ilk çığırı açarsa kıyâmete kadar o yoldan gidecek tüm zinacıların, tüm fâizcilerin, içkicilerin günahları onlarınkiler eksilmeksizin bu ilk çığır açan kişiye yüklenecektir. Fâizin, içkinin tanıtımını yapanlar da aynen bunun gibidir. Ya da barı, pavyonu evin içine taşıma adına video ve televizyon teminine yardımcı olanlar da onu seyredenlerin günahlarının bir mislini yükleneceklerdir. Hattâ yeryüzünde ilk adam öldürme çığırını açtığı için Hz. Âdem'in oğlu kabil kıyâmete kadar adam öldürenlerin günahlarının bir mislini sırtına yüklenecektir.

Ama kim de iyi bir çığır açmışsa kıyâmete kadar o yoldan giden insanların sevaplarının bir misli onun defterine yazılacaktır. İnsanların müslümanlaşması, insanların İslâm'a, Kur'an ve sünnete yönelmeleri adına kim bir çığır açarsa, kim bir adım atarsa bilelim ki onlarda meydana gelen değişimlerin sevaplarının bir misli o kişinin defterine yazılacaktır.

Evet insanlar hangi yolda çığır açmışlarsa o çığırdan gidenlerin sevap ya da günahları onları ilgilendirmektedir.

Demek ki insanın yaptıkları sadece kendisiyle sınırlı kalmamaktadır. Kafasında ve vücudunda taşıdığı virüsü kendisinden başka çocuklarına ve daha sonraki nesillere de aktarmaktadır. Dolayısıyla bu eyleme adâlet gereği ceza ya da mükafatın takdiri de ancak gelecek nesillere intikali ve yaptığı tesirlerle ancak hükme bağlanabi-lecektir. Meselâ bir savaş başlatıp döneminde milyonlarca insanın ölümüne sebep olmuş bir adam düşünün. Hattâ bununla da sınırlı kılmayıp arkasından asırlarca milyonların hayatını kötü yönde etkileyen miras bırakmış bir kişi düşünün. Bu dünyada böyle birisini kim cezalandırabilir? Bu adamın cezalandırılabilmesi için, bu adama ve-rilebilecek cezanın takdir edilebilmesi için elbette onun bu mirasın-dan kıyâmete kadar etkilenmiş tüm insanların toplanmaları gerek-mektedir. İşte bu cehennemlikler cehennemde toplanınca:

Sonrakiler öncekilere diyecekler ki, yâni cehenneme önce girip yerleşenlere sonradan gelenler diyecekler ki, ya da mus'tazaflar müstekbirlere, tâbi olanlar tâbi olunanlara, ya da arkadan gidenler önderlerine diyecekler ki: Ya Rabbi! İşte bizi saptıranlar bunlardır! Bizi dosdoğru yoldan bunlar saptırdı. Bizi senin yolundan, senin kitabının yolundan, senin elçilerinin yolundan ve cennet yolundan saptırarak buraya kadar getirenler işte bunlardır! Bizim yazımızı değiştirenler bunlardır. Biz bunlar yüzünden kitabımızı tanıyamadık! Bizim kılık kıyafetimizi bunlar değiştirdiler. Biz senin istediğin gibi giyinemedik! Bizim hukukumuzla bunlar

oynadılar! Senin hukukunla amel edemedik! Bizim eğitimimizi bunlar bozdular, biz senin dinini öğrenemedik! Senin dinini, senin hayat programını bunlar ilga edip kendi yasalarını onun yerine ikâme ettiler, biz senin hayat tarzını yaşayamadık! Bizi saptıranlar bunlardır! Eğer bu adamlar olmasaydı biz senin istediğin gibi yaşayacak ve şimdi bu cehenneme gelmeyecektik! Binaen aleyh ya Rabbi bunlara azabın iki katını ver! diyecekler.

Kur'an'ın pek çok yerinde bu adamların cehennemdeki atışmaları lânetleşmeleri anlatılır. Kur'an literatüründe cehennemlikler tasnif edilirken bazen öncekiler sonrakiler ifadesi kullanılır, bazen da müstekbirler müs'taz'aflar ifadesi kullanılır. Meselâ bakın bunların karşılıklı atışmalarından birini de Mü'min sûresinde Rabbimiz şöyle anlatır:

"Ateşin içinde birbirleriyle tartışırlarken, mus'taz-aflar (Güçsüzler) müstekbirlere (Büyüklük taslayanlara): "Doğrusu biz size uymuştuk, şimdi ateşin bir parçasını olsun bizden savabilir misiniz? Derler." Müstekbirler de: "Doğrusu hepimiz onun içindeyiz. Şüphesiz ki Allah kullar arasında hükmünü vermiştir." derler."

(Mü'min 47,48)

Evet cehennemde, ateşin içinde aynı azabı paylaşan insanların tartışmalarını, birbirlerini suçlamalarını anlatıyor burada Rabbimiz. Demek ki bu iki grup da cehennemdedir. Demek ki mustaz'afların, zayıfların zayıflığı onları kurtaramayacaktır. Davar sürüsü gibi idarecilerinin kanunlarına itaat etmek zorunda kalmış bu insanların ne yapalım biz güçsüzdük, zayıftık, gücümüz kuvvetimiz yoktu, elimizden bir şey gelmiyordu demeleri onları kurtaramayacaktır. Çünkü Allah onlara akıl vermişti, Allah onlara irade vermişti. Seçme hürriyeti vermişti Allah onlara. Bunlar hiç bir zaman böyle sürüler değildi. Berikiler onların iradelerini satın almak istedikleri zaman, boyunlarına ip takıp kendilerine kul köle yapmaya zorladıkları zaman hiç bir tepki göstermediler. Sanki bu işe dünden razıymış gibi boyunlarını teslim ettiler.

Bakın mus'taz'aflar, yâni yönetilenler, idare edilenler müstek-birlere, yâni yöneticilere, idarecilere, yönlendirenlere diyorlar ki: Ey müstekbirler! Doğrusu biz dünyada iken size uymuştuk! Dünyada emirlerinize boyun eğiyor, kanunlarınıza itaat ediyor, arzularınızı yerine getiriyor, bizi neye çağırdıysanız koyun gibi arkanızdan geliyor-duk. Sürüler gibi size tâbi oluyorduk. Sizler güçlüydünüz, sizler kendinizi dünyada Rabler görüyordunuz, ilah olduğunuzu iddia ediyordu-nuz. Haydi bakalım gücünüzü gösterin, ilahlığınızı, Rab lığınızı gösterin de şu azabın bir

kısmını olsun bizden defedin. Ya da azabın bir kısmını olsun bizim yerimize yüklenebilir misiniz?

Yine Kur'an'ın başka bir yerinde mustaz'afların şöyle diye-cekleri anlatılır:
"İnkar edenler: "Ey bizin Rabbimiz! Cinlerden ve insanlardan bizi doğru yoldan saptıranları bize göster de onları ayaklarımızın altına alalım, böylece cehennemin en altında kalanlardan olsunlar." diyeceklerdir."
(Fussilet 29)

Evet o gün insanlar azabı boylayınca, cehenneme yuvarlanınca bakın şöyle diyeceklermiş. Ya Rabbi! Ne olur, şu bizim hayatımızı bozanları, bizim senin kitabınla diyaloglarımızı kesenleri, senin âyetlerinle aramıza girerek âyetlerini yasaklayanları, bize bozuk düzen programlar yaparak ve işte din budur diyerek bizi senin kitabından alıkoyanları, senin kitabınla tanışmamıza engel olanları, kendi kanunlarını, kendi talimatlarını senin ayetlerinin önüne geçirerek bizi senin kitabına gitmekten alıkoyanları, bizim gündemlerimizi değiştirerek senin kitabına ulaşma imkânlarımızı öldürenleri, başka kitaplar, başka önderler ihdas ederek senin kitabını ve peygamberinin sünnetini kamufle etmeye çalışanları bize bir göster. Göster ki onları ayaklarımızın altına bir alalım. Göster ki onları bir ezelim. Onları aşağıların aşağısı yapalım. Ya da onları cehennemin en esfeline yuvarlayalım diyecekler.

Evet kendilerine Allah'ın âyetlerini anlatmayan, kendilerini Allah'ın kitabıyla tanıştırmayan babalarını, kocalarını, hocalarını, üstad larını, komşularını, liderlerini arayacak insanlar onları ayaklarının altına almak için. Kendilerine kötü çığırlar açan, kendilerine kötü miraslar bırakan ve böylece kendilerinin şirke düşüp cehenneme yuvarlanmalarına sebep olan öncülerini önderlerini arayacak insanlar. Cehenneme yuvarlanmak üzere gittikleri kötü çığırı açıp onlara miras bırakanları arayacaklar.

Öyleyse aman ha din budur diye çocuklarımıza çok kötü bit miras bırakıp da, bizden sonra çocuklarımızda din buymuş diye o hayatı yaşayıp da yarın bizi ayaklarının altına almak için arananlardan olmayalım. Çoluk çocuğumuza güzel bir din, güzel bir yol bırakmaya çalışalım.

Evet öncekilerden kendilerini saptıranları arayacaklar. Halbuki dünyadayken alçaklar bunlara ağam paşam diyorlardı. Anam! Babam! Kurtar bizi! diyorlardı. Her şeyimizi sana borçluyuz! Sen olmasaydın biz olmazdık! Liderim! Şeyhim! Efendim! Şevketlim biz senin dediğinden çıkmayız! Atam izindeyiz! diyorlardı. Yâni onlar ne kadar alçaksa berikiler de o kadar alçaklık yapıyorlardı dünyada.

Onların bu serzenişleri karşısında Rabbimiz de buyurur ki:

Hayır hayır sizin her birinize azabın iki katı vardır ama siz bilmiyorsunuz. Çünkü size göre onlar önderlerse siz de sizden sonrakilere nazaran öndesiniz. Sizi onlar saptırdıysa, sizi sizden öncekilerin ihmali saptırdıysa, sizi sizden öncekilerin size verdiği bozuk eğitim, bozuk miras saptırdıysa siz de sizden sonrakileri saptırdınız. Sizin onlardan farkınız ne? Bir sonrakilere göre siz de önde değil misiniz? Şöyle kafalarımızı ellerimizin içine alıp bir düşünelim. Bu âyetler şu anda bize hitap ediyor. Eğer bizi bizden öncekiler saptırdıysa biz de bizden sonrakileri saptırmıyor muyuz şimdi? Allah için bir düşünelim.

Yâni eğer bizim sapıklığımız bizden öncekilerin bize bıraktıkları bozuk miras yüzündense, hep bundan şikâyet ediyorsak, peki o zaman söyleyin biz, bizden sonrakilere ne bırakıyoruz? Nasıl bir miras bırakıyoruz çocuklarımıza. Bizler şu anda bizden sonra yaşayacak çocuklarımıza nasıl bir yol bırakıyoruz? Arkamıza bıraktığımız yol, çoluk çocuğumuza bıraktığımız usul, onlara gösterdiğimiz din, onlara örneklediğimiz kulluk, çevremize ulaştırdığımız teklifler acaba yarın karşımıza nasıl bir sonuç çıkaracak? Acaba bizim arkamızdan gelenler de ya Rabbi bizi bunlar saptırdı. Bize öyle bir yol, öyle bir din bıraktılar ki biz de onu gerçek yol zannettik. Onu gerçek din zannettik. Bize öyle bir hayat anlayışı, öyle bir mal anlayışı, öyle bir kazanma harcama anlayışı, öyle bir gece hayatı, öyle bir gündüz hayatı örneklediler ki biz de onu gerçek bir hayat zannettik. Bizi başkası değil bunlar saptırdı ya Rabbi demeyecekler mi acaba? Çocuklarımızdan torunlarımızdan bu şikâyetlerle bu lânetlerle karşılaşmayacak mıyız acaba? Bu âyetler ışığında Allah için kendimizi sorgulamak zorunda-yız.

39. "Öncekiler sonrakilere, "Sizin bizden bir üstünlüğünüz yoktu, kazandığınıza karşılık azabı tadın" derler."

Evet onlar böyle deyince öncekiler, öndekiler, tâbi olunanlar veya müstekbirler, idareciler de ne diyorlar bakın: Ey zâlimler! Ey adam olmadıklar! Ey sürüler! Ey iradesizler! Ey beyinsizler! Ey akılları bizim cebimizde olanlar! Boşuna bağırıp durmayın! Boşuna lânetler yağdırıp durmayın! Zira sizin bizden bir farkınız yoktur.

Yâni şimdi size hidâyet geldi de, sizler hidâyet üzere yaşamak istediniz de sizi hidâyetten biz mi kopardık? Siz Rabbinizin istediği bir hayatı yaşamak istediniz de sizi bundan biz mi engelledik? Hayır hayır! Bilâkis siz kendiniz sapıklardınız! Siz kendiniz mücrimlerdiniz! Siz dünyada sizi teşvik ettiğimiz şeylere karşı ihtirasınızdan, hırsınızdan dolayı hemen kolayca bizim peşimize takıldınız. Kolayca bizim ağımıza tutuldunuz. Biz sizin vicdanlarınızı satın almaya

geldiğimizde sizler buna dünden razıydınız. Bizim karşımızda en küçük bir tepkide bulunmadınız. Sizi Rabbinizin hayat tarzından koparıp demokrasiye, laikliğe, milliyetçiliğe, ırkçılığa, dünyaya, dünyalıklara çağırdığımız zaman mal bulmuş mağribî gibi hemen bizim dâvetimize uyuverdiniz. Karşımızda en küçük bir mücâdele bile vermediniz.

Çünkü sizler Zaten Allah'a kulluktan bıkmış usanmıştınız. Hayatınızın her bir sahasında sadece Allah'ı dinlemekten, Allah'ın dediklerini yapmaktan usanmıştınız da hayatınızın bazı bölümlerini başka Rablere başka İlahlara bırakarak biraz rahat nefes almayı ümit ederek bizlere tapınmaya yönelmiş kimselerdiniz. Hayatınızın her bir bölümünde Allah'ı atlatamayacağınızı, Allah'ı yönlendiremeyeceğinizi bildiğiniz için biraz da bizim gibi atlatılabilecek, yönlendirilebilecek tanrılarımız olsun istemiştiniz. Hayatınızın bazı bölümlerine bizlerin karışmamızı siz kendiniz istemiştiniz. Allah'tan bıkıp usanan sizler kendinize öyle tanrılar istiyordunuz ki sizden hiç bir ahlâkî sorumluluk istemesinler.

Sizden namaz, oruç, hac, tesettür, zekât, istemesinler. Bıkıp usandığınız Allah'ın size haram kıldığı içkiyi, kumarı, fâizi, tesettürü helâl kılıverecek, yasallaştırıverecek tanrılar istediniz kendinize. Sizi rahatlatacak size rahat bir nefes alma imkânı verecek tanrılar istediniz. Üstelik bu tanrıların ipleri de sizin kendi ellerinizde olduğu için, yâni onları kendiniz seçtiğiniz için siz ne isterseniz o konuda kanun yapacak, sizin arzularınıza tâbi olup yönlendirebileceğiniz tanrılar is-tediniz kendinize. Siz istediniz, siz seçtiniz biz de size hükmettik. Siz sattınız vicdanlarınızı biz de satın aldık. Alan memnun satan memnun. Siz istediniz, biz bulduk. Eğer sizler vicdanlarınızı satmak istemeseydiniz biz onu zorla sizden alamazdık. Öyleyse bizi niye kını-yorsunuz da?

Üstelik belki de bizi saptıran sizlersiniz. Çünkü sizler gönül rızasıyla bize itaat ettiğiniz için, bizi büyük kabul edip bizim karşımızda boyun büktüğünüz için, biz de kendimizi bir nane zannettik. aslında bizi şımartanlar da sizlersiniz. Eğer sizler bize itaat edip adam yerine koymasaydınız belki bizler de zulmedemeyecek, şımarmayacaktık.

Boşuna bağırıp çağırıp da kendinizi yormayın ey sürüler! Bağırsanız da çağırsanız da çare yok; siz de biz de bu ateşin içindeyiz! Çare yok siz de biz de bu ateşe razı olmak zorundayız. Şüphesiz ki Allah kulları hakkında hükmünü vermiştir. Yâni her birimizin müstahak olduğu kadar azabı aramızda paylaştırmıştır. Allah azabı paylaştırmıştır ve iş bitmiştir bu konuda. Eğer Rabbimizin takdir buyurduğu bu azabı sizden giderecek bir gücümüz olsaydı

sizden önce kendimizinkini kaldırırdık, kendi azabımızı giderirdik. Şimdi siz de biz de isyanlarımızın kazandıklarımızın karşılığı olarak azabı tadalım diyecekler.

Evet Kur'an'ın pek çok yerinde işte bu konu uzun,uzun anlatılır. Önderleri yüzünden tâbi oldukları yüzünden cehennemi boylayan insanların pişman oldukları, keşke onlara tâbi olmasaydık, keşke onları dinlemeseydik de Allah ve Resûlünü dinleseydik, keşke onları büyük bilmeseydik, keşke onları efendi bilip onlara itaat etmeseydik de Rabbimizin istediği biçimde yaşasaydık diye hasret ve pişmanlıkla yanıp yakıldıkları anlatılır. Özellikle ***"Küberaena"*** ve ***"Sadetena"*** ifadeleri geçtiği için böyle dedim. Bunlardan ***"sadetena"*** siyasal büyükler, siyasî sahada büyük kabul edilenler, meselâ hukuk konusunda büyük kabul edilenler, ekonomi konusunda uzman kabul edilenler ve kendilerinin yasalarına tâbi olunanlar kastedilirken ***"Kübe-raena"*** diye anlatılanlar da din büyükleridir.

Yâni insanlara yanlış din tanıtanlar, Allah dinini eğip bükenler ve insanlara din diye kendi anlayışlarını takdim edenler veya Allah dinini, Allah yasalarını kaldırıp din budur diye, hayat tarzı budur diye kendi anlayışlarını, kendi hayat tarzlarını insanlara kabul ettirmeye çalışanlar kastedilmektedir.

Evet ister siyasal önderler olsun isterse dini önderler olsunlar eğer insanlar araştırmadan, tahkik etmeden bunlara tâbi olurlar ve efendim ne yapalım işte büyüklerimiz hayat diye, din diye bunları sundular biz de kabul ettik. Bu konuda bizim her hangi bir suçumuz yoktur. Eğer bir suç varsa bir suçlu varsa gerçek suçlu onlardır de-meye kimsenin hakkı yoktur. Din, böyle basite indirgenemez ki. Başka şeye benzemez bu dindir, hayattır. Efendim filan hoca dedi ben de yaptım. Falan zat öyle buyurdu ben de uyguladım demek yarın bizi kurtarmayacaktır. Dinimizi kendimiz öğrenmek zorundayız. Allah bize de akıl vermiştir. Allah'ın bize verdiği bu akıllarımızı birilerinin cebine sokmaya ve körü körüne onların peşine takılmaya hakkımız yoktur.

Her birerimiz kendi dinimizi öğrenmeye çalışırken eğer bir kısım yerleri anlayamamışsak o zaman elbette bizden bir adım ileride o konuda bilgi sahibi insanların bilgilerine müracaat edebiliriz. Ama körü körüne birilerine bağlanıyor, ya da din bilmeyenlere din soruyorsa kişi o da yanlış bir din tarif ediyorsa bu hiç bir zaman tâbi olanlar için mâzeret sebebi olmayacaktır.
40."Doğrusu âyetlerimizi yalan sayıp, onlara karşı büyüklük taslayanlara, göğün kapıları açılmaz; deve iğnenin deliğinden geçmedikçe cennete de giremezler. Suçluları böyle cezalandırırız."

Evet az evvelki âyette Rabbimizin anlattığı müstekbirlerin iki tavrı anlatılıyor burada. Birincisi Allah'ın âyetlerini yalanlamak, ikincisi de âyetlere karşı kibirlenmek, âyetlere karşı müstekbir davranmak, ihtiyaçsız davranmak, kendilerini Allah'ın âyetlerinden müstağnî görmek.

Bu müstekbirler Allah'ın âyetlerini yalan sayıyorlar, Allah'ın âyetlerini yok farz ediyorlar, Allah'ın âyetlerine karşı aldırış etmiyor-lar, Allah'ın âyetlerini uygulamaya yanaşmıyorlar da başkalarının âyetlerini uygulamaya çalışıyorlar. Hayatı düzenlemek üzere Allah'ın gönderdiği âyetlerini görmezden geliyorlar da hayatlarını başka şeylerle düzenlemeye çalışıyorlar. İşte Allah'ın âyetlerini yalanlamanın mânâsı budur. Yâni bir insanın Allah'ın âyetlerine rağmen kendisine düzen kurmaya çalışması, Allah'ın âyetlerinin varlığına rağmen farklı bir hayat yaşamaya çalışması Allah'ın âyetlerini yalanlaması anlamına gelmektedir.

Veya Allah'ın âyetlerini bildiği halde, onları okuduğu halde, onlara inandığını iddia ettiği halde eğer bir adam inandığı bu âyetleri hayatında uygulamıyor ve hayatını başka âyetlerle, başkalarının yasalarıyla, başkalarının ilkeleri ve kanunlarıyla düzenlemeye çalışıyorsa bu adam Allah'ın âyetlerini yalan sayıyor, Allah'ın âyetlerini yalan-lıyor demektir. Sanki Allah'ın âyetleri hayatı düzenlemeye yetmiyor-muş gibi Allah'ın âyetlerine karşı kibirlenenler, âyetlerle ilgilenmeyerek kendi hevâ ve heveslerine göre hayat sürenler için bakın Rab-bimiz buyurur ki:

Böyleleri için Rahmet kapıları açılmayacak. Rahmânın kullarıyla irtibat kapıları açılmayacaktır. Ve bu adamlar deve iğnenin deliğinden geçinceye kadar, yahut da halat iğne deliğinden geçinceye kadar cennete giremeyeceklerdir. Hani Türkçe'de balık kavağa çıkıncaya kadar bu iş olmayacak diye bir söz vardır. İşte balık kavağa çı-kamayacağına göre, deve iğne deliğinden geçemeyeceğine göre bu adamlar da asla cennete giremeyecekler, cennetin kokusunu bile alamayacaklar demektir.

Evet bu adamlar için semanın kapıları açılmayacak. Ya melekler bu adamların ruhlarını semaya doğru götürürlerken semanın kapıları açılıp bunlara hüsnü kabul gösterilmeyecektir. Mü'minlerin ruhları için açılan semanın kapıları bunlar için kapalı kalacak ve melekler bunları geri döndüreceklerdir. Ya da bu adamlara Rabbimizin rahmet kapıları açılmayacaktır. Neden? Çünkü bunlar dünyada iken kendilerine açılan rahmet kapılarıyla ilgilenmemişlerdi.

Kitap imamdır. Kitap rehberdir. Kitap kendisine uyanları, kendisini takip edenleri hedefe götürecek bir imam ve rehberdir. Kitap en büyük rahmettir. Allah kullarına gönderdiği kitapları vasıtasıyla onlara yeryüzünde en büyük rahmet

kapılarını açmıştır. Kitapları sayesinde hem dünyada hem de âhirette kullarına en büyük rahmet kapılarını açmıştır. Dün Allah'ın kullarına gönderdiği bir kitap ve o kitap sayesinde açtığı bir rahmet kapısı ile çölde ona iman eden Allah'ın kulları onun rehberliğinde saadete ulaşmışlardır. Kölelikten yeryüzünün efendiliğine ulaşmışlardır. Ama kimileri de Allah'ın kendileri için açtığı rahmet kapılarıyla ilgilenmemişler, bu rahmetten istifade etmeyi istememişlerdir.

Acaba şu anda bizler Allah'ın âyetlerine karşı müstekbir mi davranıyoruz? Ya da Allah'ın sevdiği şeylere müstekbir mi davranıyoruz? Meselâ sarığa karşı müstekbir mi davranıyoruz? Sakala karşı müstekbir mi davranıyoruz? Bir hamal karşısında, bir işçi karşısında tavrımız nasıldır? Statülerinden ötürü insanlara karşı müstekbir mi davranıyoruz? Filan toplantıda, filan yerde, falanların arasında bu kıyafet giyilmez diyerek Allah'ın istediklerinden bir utanmamız var mı yok mu? Allah'ın emirlerine karşı bazı yerlerde müstekbir mi davranıyoruz? Falanların yanında âyetten bahsedilmez, orada bu konular gitmez diyerek Allah'ın âyetlerine karşı bazı ortamlarda müstekbir mi davranıyoruz? Burada namaz kılınmaz diyerek bazı konumlarda namaza karşı müstekbir mi davranıyoruz? Eğer öyleyse bakın müstek-birlere Rabbimiz nasıl bir ceza hazırlamış:

41. "Onlar için cehennemden bir yatak ve üstlerine de örtüler vardır. Zâlimleri böyle cezalandırırız."

Evet onlar için orada cehennemde bir yatak yorgan vardır. Ama ateşle bitişik bir yatak ve yorgan. Evet bu yataklar şu bildiğimiz yataklardan değildir. Onların kendilerine mahsus yâni bizzat kendilerine ait olan başkalarına verilmeyen ateşten yatakları vardır. Altla-rında ateşten bir yatak üstlerinde de ateşten yorganlar vardır. Yatak ve yorgan dünyada insanın dinlenmek için yorgunluğunu atmak ve uyumak için kullandığı eşyadır. Ama oradaki yatakları hiç bir zaman onlara dinlenme imkânı sağlamayacaktır. Bilâkis onlara azap üstüne azap olacaktır. Allah diyor ki işte zâlimleri, kendilerini Allah'a kulluk makamından çıkarıp başkalarına veya kendi nefsine kulluk makamında tutmaya çalışan zâlimleri böylece cezalandıracağız.

42. "İnanan ve yararlı iş işleyenler ki; kişiye ancak gücünün yeteceği kadar yükleriz işte cennetlikler onlardır, orada temelli kalacaklardır."

İnananlar. Peki neye inananlar? Buraya kadar anlatılanlara iman edenler. Sadece namaza değil, sadece abdeste değil, sadece oruca değil. Kur'an'ın başından itibaren buraya kadar Allah'ın anlat-tıklarına iman edenler. Allah'ın inanılmasını

istediği her konuya iman edenler. Bakaraya, Âl-i İmrân'a, Nisâ'ya, En'âm'a, A'râf'a inananlar, bu bölümlerde Allah'ın anlattıklarına inananlar ve inancını yaşayanlar, imanlarını kuru bir iddiadan ibaret bırakmayıp inandım dedikleri konunun amelini de gündeme getirenler.

İşte biz hiç bir insana, hiç bir nefse gücünün yetmeyeceği bir yükü yüklemeyiz. Yâni bizim inanılmasını ve amele dönüştürülmesini istediğimiz şeylerin tamamı insanın güç yetirebileceği takat getirebileceği şeylerdir diyor Rabbimiz. Allah hiç bir kimseye gücünün yetmeyeceği yükü yüklemez. Onun içindir ki Kur'an-ı Kerîmde Rabbimizin bizi sorumlu tuttuğu şeylerin tamamı bize göredir. Buna göre Rab-bimizin bizden istediği kulluk konularında hiç kimsenin ben bunları yapamadım, benim bunları yapmaya gücüm yetmedi diye mâzeret ileri sürmeye hakkı yoktur. Allah bu ve benzeri âyetlerde diyor ki:

Üzülmeyin kullarım! Rabbiniz hiç kimseye gücünün yettiğinden başkasını yüklemez. Sizin Rabbiniz doyumsuz değildir. Sizin Rabbiniz zâlim değildir. Evet Allah'ın kullarına yükleyeceği yük ancak kulların güç yetireceği kadardır. Hattâ onun çok çok altındadır. Sizi yaratan Allah, sizin ne kadar yük çekebileceğinizi, sizin nelere katlanabileceğinizi çok iyi bilmektedir. Allah merhametlidir. Allah kullarını asla zor-lamaz.

Sonra şunu da unutmayalım ki herkesin kendi kazancı ken-disinedir. Kim bir iyilik yaparsa o kendine, kendi lehine, kim de bir kötülük yaparsa o da kendi aleyhinedir. İyiliğin sevabı da kötülüğün vebali de kendisine ait olacaktır. Yaptıklarınızın yararları da zararları da menfaatleri de mazarratları da Allah'a değil kendinizedir. Öyleyse kendisini seven kişi, kendisi için iyilik bekleyen kişi yaptıklarıyla kendi kendisine zulmetmesin. Kendini can yakan, dayanılmaz ateşten korumasını bilsin. Bunun için de hayırların en güzelini kendisi için işlesin. Kendisini ateşe götürecek, ateşten yatak ve yorgana götürecek amellerde bulunmasın. Kendi kendini kendi elleriyle cehenneme atmasın diyor Rabbimiz.

Evet işte bunlar da cennet ashabıdır, onlar orada ebedîyen kalacaklar ve cennet nimetlerinden kesintisiz bir şekilde istifade edecekler.

43. "Cennette altlarından ırmaklar akarken gönüllerinden kini çıkarıp atarız. "Bizi buraya eriştiren Allah'a hamd olsun. Eğer Allah bizi doğru yola iletmeseydi, biz doğru yolu bulamazdık. Andolsun ki Rabbimizin peygamberleri

bize gerçeği getirmiştir" derler. Onlara, "İşlediğinize karşılık işte mirasçısı olduğunuz cennet" diye seslenilir."

Altlarından nehirlerin, ırmakların akıp gittiği o cennetlere girdirilmeden önce Rabbimiz onların kalplerindeki kıskançlık ve kin duygularını söküp çıkaracağını anlatıyor. Yâni mü'minlerin birbirlerine karşı kinlerini, çekemezlik duygularını, bencillik özelliklerini Allah göğüslerinden söküp alıyor ki orada bu tür rahatsızlıklar yaşanmasın. Cennette hayatlarının tadını kaçırabilecek her şeyi alıveriyor Rabbimiz. Evet cennette ne karşılıklı dünyadan taşıyıp getirdikleri, ne de orada gerçekleşecek hiç bir kırgınlık, hiç bir dargınlık olmayacak, hiç bir husumet ve düşmanlık olmayacak. Her şeyden arınmış arındırılmış olarak girecekler onlar cennete.

Tabi bütün bu nimetlere ulaştığını, ulaştırıldığını gören mü'mi-nin diyeceği söz şudur: Bütün bu nimetleri bize veren, bizi bu nimetlere ulaştıran, bizi cennete ulaştıran, bize cennet yolunu gösteren, bize cennete ulaştırıcı ameller işlemeyi nasip eden Rabbimize hamd olsun. Eğer Allah bize hidâyet etmeseydi, bize yol göstermeseydi, dünyada bize kitap ve Peygamberler göndermek sûretiyle bize cennet yolunu tanıtmasaydı, bize cennete yollarını açmasaydı hiç bir zaman biz bu cenneti bulamazdık, hiç bir zaman biz bu nimetleri elde edemezdik. İşte mü'min karakteri. Mü'min bir nimete ulaştığı zaman bunu kendisinden değil Allah'tan bilir. Bunu bana Rabbim verdi der ve sürekli Rabbine şükreder.

Evet gerçekten de Rabbimiz insana akıl veriyor, idrak veriyor, hakkı bâtılı, iyiyi kötüyü ayırt etme gücü veriyor sonra hakkı bâtılı anlatan kitaplar gönderiyor, sonra ne olur ne olmaz belki de bu kitapların içindekileri anlayamazlar yanlış anlamaya kalkarlar diye o kitapların nasıl anlaşılması gerektiğini, nasıl pratize edilip yaşanması gerektiğini anlatmak ve göstermek üzere Peygamberler gönderiyor.

Evet hakikaten Rabbimiz bizim cennete gidebilmemiz için, sürekli bizi cennet yolunda tutmak için, bizi hidâyet yolunda tutmak için bize bu kadar imkânlar hazırlamaktadır. Eğer Rabbimiz bütün bu imkânları hazırlamasaydı, bize kitap göndermeseydi, bize elçilerini göndermeseydi, bize cennet yollarını net ve açık bir şekilde beyan etmeseydi mümkün değil biz bu cenneti bulamazdık bu cennete ulaşa-mazdık. İşte bu cennet mahza Rabbimizin bize ikramıdır lütfudur. Burada bugün bunu anlayıp Rablerine hamd etmeye çalışan, Rablerinin kendileri adına seçtiklerinden razı olup öylece bir hayat yaşamaya çalışan mü'minler orada da bu hamdlerini devam ettiriyorlar. Bütün bu nimetlerin kendilerinden değil

Rablerinden olduğunu burada itiraf eden mü'minler bu imanlarını orada da itiraf ediyorlar.

Bundan sonra Rabbimiz yarın mutlaka başımıza gelecek bir dönemi ve o dönemde olacakları anlatıyor. Mahşer günü insanlar mahşer yerinde toplanmışlar. Cennetlikler cehennemlikler ve tüm in-sanlık toplanmışlar bir araya gelmişler. İnsanlığın ilki Hz. Âdem'den bu yana gelmiş geçmiş yerdeki kum taneleri kadar kalabalık insanlık mahşer yerinde toplanmıştır. İçinde biz de varız, siz de varsınız elbette. İşte böyle bir anda olacakları anlatıyor Rabbimiz.

Rabbimiz rahmetinin eseri olarak, bize merhametinin eseri olarak yarın olacakları bugünden gözlerimizin önüne getiriyor ki bununla bizi uyarmak istiyor. Akıllarımızı başlarımıza getirmek istiyor. Bizi o kadar ikaz ediyor ki Rabbimiz yâni aklı başında olan bir adamın bu kadar ikazdan sonra artık bu gerçeği anlaması lâzımdır. Hoş zaten kâfirin aklı yok. Aklı olsaydı bu kadar uyarıdan sonra anlarlardı gerçekleri.

Evet orada kendilerine nida edilecek ve denilecek ki: İşte bu cennet sizin dünyada yapmış olduğunuz amellerinize karşılık sizlerin vâris olduğunuz cennettir. Görüyor musunuz Rabbimizin rahmetini. Müslümanların az evvelki sözlerine karşılık ne kadar hoş bir münâsebet, ne kadar hoş bir mukabele. Mü'minler diyorlar ki, ya Rabbi bu cennete bizi sen ulaştırdın, senin rahmetin olmasaydı, senin yol göstermen olmasaydı biz bu cennete ulaşamazdık diyorlar Allah da buyurur ki siz amel işlediniz, siz çalışıp çırpındınız. Siz kendiniz dünyada işlediğiniz amellere karşılık kazandınız bu cenneti buyuruyor. Yâni kullarının başına kakmıyor Rabbimiz. Hadi hadi hiç bir şey yapmadınız yatıp yatıp geldiniz de bu cenneti size ben veriyorum demiyor da siz çalışıp çabaladınız da karşılığında bu cenneti elde ettiniz diyor. Kur'an'ın pek çok yerinde Rabbimizin bu ifadesini görüyoruz. İşte iş-lediğiniz amellere karşılık elde ettiğiniz cennet, işte amellerinizle kazandığınız cennet gibi ifadeleri çokça görüyoruz. Böylece Rabbimiz biz değer veriyor, bizi onore ediyor ve bize rahmetiyle muamele ediyor.

O halde bütün bu âyetler karşısında şunu hiç bir zaman unutmayacağız ki cennete amellerle girilecektir. Cennet amellerle kazanılacaktır. Amele dönüştürülmemiş mücerret bir iman cenneti kazanmaya yetmeyecektir. Ama şunu da ifade edelim ki sadece amelle de cennete girilmiyor, amelle beraber Rabbimizin rahmeti de olmalıdır. Rabbimizin rahmeti de onun bizden istediği sâlih amellere koşmamız ve o amelleri işlerken de onun rızasına uygun niyet taşımamızla, yâni Allah için muttaki olmakla tüm hayatı Allah için yaşamakla mümkün olacaktır. Çünkü Rabbimiz kitabının her bir bölümünde bizden bunu istemektedir. Kitabının

her bir bölümünde sürekli Rabbimiz bana kul olun diyor. Benim istediğim şekilde yaşayın diyor. Benim size gönderdiğim hayat programını yaşayın diyor. Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk yapmadan Allah'ın bizim adımıza gönderdiği hayat programını uygulamadan, hayatı Allah adına yaşayan muttaki kullar olmadan Allah'ın rahmetine ermek mümkün değildir. Allah'ın rahmetine lâyık olmadan da cennete ulaşmak mümkün değildir.

Bundan sonraki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz cennetliklerle cehennemlikler arasında geçen bir tartışmayı anlatacak.

44. "Cennetlikler, cehennemliklere: "Biz Rabbimizin bize vaadettiğini gerçek bulduk, Rabbinizin size de vaadettiğini gerçek buldunuz mu?" diye seslenirler, "Evet" derler. Aralarında bir münadi, "Allah'ın lâneti zâlimler üzerine olsun."

Bir yanda Allah'ın rahmetine ermiş cennetlikler var öbür ta-rafta da dünyadayken Allah'ın istediği şekilde yaşamayarak Allah'ın rahmetini kaybetmiş ve bunun sonucu olarak da cehenneme yuvar-lanmış insanlar var. Aralarında bir sur var ve bu insanlar birbirleriyle konuşuyorlar. Ama bunu dünya mantığına göre düşünmeyeceğiz tabii. Zira biz Rasulullah efendimizin hadisinden biliyoruz ki Cennete en son girecek adamın makamı şu anda üstünde gezip dolaştığımız dünyanın beş on misli olacak. O zaman bu konuşma nasıl olacak diye düşünüyoruz. Yâni bu kadar büyük mesafelerden insanlar nasıl konuşacaklar ve birbirlerine seslerini nasıl duyuracaklar? Belki eskiden bunu anlamak da anlatmak da zordu. Ama şimdi televizyon, radyo gibi iletişim araçları bunun biraz daha kolay anlaşılmasını sağlıyorlar.

Meselâ şu anda ben benim anladığım ve düşündüğüm şeyleri ciğerimde oluşturduğum ve dışa çıkardığım ses titreşimlerini sizin kulaklarınıza doğru gönderiyorum ve sizler şu anda benim ne demek istediklerimi hemen anlıyorsunuz. Ama ne gariptir ki aynı sesleri bir Fransız'ın, bir Almanın kulaklarına da gönderiyorum lâkin bu adamların kulaklarında ne varsa bilmiyorum onlar sizin anladığınız şeyleri anlayamıyorlar. Bir tıkaç mı var kulaklarında? Yoksa sizin anladıklarınızı anlamalarına engel bir perde mi var onlar sizin anladığınız gibi anlayamıyorlar. Şunu demek istiyorum, böyle duymak için, anlamak için çok uzakta ya da çok yakında olmak pek fazla bir şey değiştir-miyor yâni. Belki bilemiyorum yarın insanın alnına bir lazer konacak ve içinden geçenleri insanlar anlayıverecekler.

Evet burada bir konu anlatılıyor. Cennetliklerle cehennemliklerin bir diyalogları bir konuşmaları anlatılıyor. A'râf'ta bir konuşma. Aynı zamanda bu sûreye isim olan bir olaydır bu. A'râf sûresi burada geçen A'râf kelimesinden

alınmıştır. Cennetlikler var bir tarafta, cehennemlikler var öbür tarafta bir de bunların arasında yari A'râf'ta bir kısım insanlar var ve aralarında bir kısım konuşmalar geçmektedir. Kur'an-ı Kerîmin pek çok yerinde ve Rasulullah efendimizin Hadis-i Şerîflerinde beyan buyurulduğuna göre zaman zaman cennet ashabı cehennem ashabına, cehennem ashabı da cennet ashabına arz ediliyor gösteriliyor. Ve zaman zaman bunların arasında bir kısım konuşmalar cereyan ediyor.

Veya yine kimi hadislerden öğreniyoruz ki cennetliklere, cehennemliklerin hayatları makamları gösteriliyor, cehennemliklere de cennetliklerin nimetleri makamları gösteriliyor. Sebep ne? Anlayabildiğimiz kadarıyla cennetlikler iki kere sevinsinler cehennemlikler de iki kere kahrolsunlar diye yapılıyor bu. Mü'minler için iki sevinç, kâfirler için de iki kahroluş vardır. Mü'minler amellerinin karşılığı olarak Rablerinin kendileri için hazırladığı gözlerin görmediği kulakların duy-madığı cennet ve nimetlerini görünce bir sevinecekler, bir de kâfirlerin içinde bulundukları cehennem ve azabını görünce ikinci bir kere daha sevinecekler. Çok şükür ki dünyada bu kâfirler gibi yaşayıp bu cehenneme gitmedik diye. Cehennemlikler de dünyada yaşadıkları pis bir hayatın sonucu olarak boyladıkları cehennemi ve oradaki daya-nılmaz azabı görünce bir kahrolacaklar bir de cennette mü'minlerin içinde bulundukları nimetleri görünce ikinci bir defa daha kahrolacaklar. Vah bize, yuh bize, yazıklar olsun bize demek şimdi biz bu cenneti kaybettik ha! diye ikinci bir defa daha kahrolacaklar mahvolacaklar.

Bakın cennetlikler cehennemliklere diyecekler ki:

Cennet ashabı cehennem ashabına seslenecekler ve diyecekler ki. Ey cehennem sohbetçileri! Ey ateşin dostları, ateş taraftarları! Biz Rabbimizin bize vadini hak bulduk, gerçek bulduk, siz de Rab-binizin size vaiydini hak buldunuz mu? Rabbimiz dünyadayken yaşadığımız bir hayatın sonunda bize neleri vaadetmişse biz onların tümünü hak bulduk gerçek bulduk. Hepsi de doğruymuş, hepsi de hakmış. Rabbimiz dünya hayatındayken bize ey kullarım eğer benim istediğim gibi bir hayat yaşarsanız karşılığında şunlar şunlar var; yok benim hayat programımı terk eder de kendi bildiğiniz gibi bir hayat yaşarsanız sonunda şunlar şunlar sizi beklemektedir buyurmuştu. Hayatınızı benim adıma yaşarsanız sizi en güzel bir hayatta yaşatırım, değilse sizi ateşin ashabı yaparım demişti.

İşte bizler Rabbimizin istediği gibi bir hayat yaşadık, boyunlarımızdaki ipin ucunu Rabbimize teslim ettik, Rabbimiz ne tarafa çekmişse biz o tarafa gittik. Rabbimizin bizden istediği sâlih ameller işledik ve Rabbimiz vaadettiği o güzel hayatı bize verdi. Biz Rabbimizin bize vaadettiklerinin hepsini hak bulduk. Hûrileri, ğılmanları, şarap ır-maklarını, bal ırmaklarını, süt ırmaklarını ve daha nice

nimetleri aynen hak bulduk. Rabbimiz vadinde hulf etmedi. Zaten biz bunu daha önceden de biliyor ve öylece inanıyorduk. Haydi söyleyin bakalım siz de Rabbinizin size vaadetmiş olduklarını hak buldunuz mu? Siz de Allah'ın cehennemini, Allah'ın ateşini ve azabını hak buldunuz mu? diyorlar.

Dünyada da Rasulullah efendimizin "Kalib-i Bedir" denen çu-kura gömülen kâfirlere aynı şeyi sorduğunu biliyoruz. Bedirde müslü-manlar tarafında gebertilen kâfirler bu çukura doldurulmuş ve Allah'ın Resûlü onların başında şöyle bir hutbe irad buyurmuştu. "Ey kâfirler! Ben Rabbimin bana vadini hak buldum, sizler de Rabbinizin size vaadettiklerini hak buldunuz mu? Nasıl doğru muymuş Allah'ın dedikleri? Şimdi anladınız mı gerçeği?" buyurmuştu da sahâbe-i kirâm efendilerimiz Allah'ın Resûlüne şöyle sormuşlardı: Ey Allah'ın Resûlü! Onlar ölüler değil mi? Ölü olan bu insanlar sizin bu sözlerinizi nasıl duyacaklar? Allah'ın Resûlü buyurdu ki: "Evet onlar da aynen sizin gibi konuşulanları duyarlar ama cevap veremezler."

Peki acaba neydi Rasulullah efendimize vaadedilenler ve neydi o kâfirlere vaadedilenler? Yâni Rasulullah efendimizin hak bulduğu Allah'ın vadi neydi ve kâfirlere de siz de hak buldunuz mu vadi dediği Allah'ın vadi neydi? Rasulullah adına Rabbimizin vadi zaferdi, kâfirlere karşı kendisine Allah'ın destek vadiydi, cennetti, Allah'ın rızasıydı. Kâfirler adına da Allah'ın vadi hezimetti, mağlubiyetti, gebermeydi ve sonunda cehennemi boylamaydı.

Demek ki bu dünyadaki durumdur. Yâni bundan anlıyoruz ki bu kâfirler dünyada da duyacaklardır bunu. Yâni bugün kâfirlerinin mezarlarının başına gidip söylesek bunları burada da duyacaklardır. Ama burada anlatılan konu onların âhiretteki duymaları ve duyurulmalarıdır tabii.

Evet mü'minler, cennetlikler cehennemliklere diyecekler ki biz Rabbimizin bize vaadettiği cenneti ve nimetlerini hak bulduk siz de Rabbinizin size vaadettiği cehennemi ve azabını hak buldunuz mu? Nasıl doğru muymuş Allah'ın vaadleri? Yalan mıymış? Ne haber? Ya-par mıymış Allah dediklerini? Dünyada dediğiniz gibi hikâyemiymiş bunlar yoksa gerçek miymiş? diyorlar.

Evet bilelim ki Allah da dediğini aynen yapacaktır. Ne demişti Rabbimiz? Kur'an'la beraber olun! Sünnetle beraber olun! Benim size gönderdiğim hayat programımı tanıyıp o istikâmette yaşayın. Eğer benim dediğim gibi yaşarsanız sonunda sizleri cennetime koyarım. Aksini yaparsanız sizi cehennemime doldururum demişti. Peki acaba yapar mı Allah dediklerini? Sözünün eri midir Allah? Elbette işte gördü mü'minler cenneti. Rablerinin vaadettiği cenneti ve

devletleri gördüler. Elbette cehennemi de vereceğini biliyorlar ve karşılarındaki kâfirlere böyle diyorlar.

O halde burada bize düşen iki şey vardır.

A: Madem ki bizler yarın Allah'ın cennet ya da cehennem adına bize vadini hak bulacağız, yerimizin neresi olacağı konusunda Rabbimizin hükmüne razı olacağız ve buna asla itiraz edemeyeceğiz. O halde aklımızı başımıza alıp bugünden Rabbimizin bize vadini hak bulalım da cenneti hak etmeye çalışalım. Rabbimizin bizim adımıza gönderdiği hayat programına hak diyelim, onun istediği biçimde bir hayat yaşayalım da yarın zorunlu olarak hak diyeceğimiz, inkâr edemeyeceğimiz cenneti kazanmaya çalışalım. Zira bugün bu imkân bizim elimizdedir. Yarın bu imkânımız kalmayacak ve mecburen Rab-bimizin hükmüne evet diyecek Rabbimizin takdirini hak bulacağız.

B: Bir ikincisi de yarın bizler diyeceğiz ya kâfirlere, ey kâfirler! Biz Rabbimizin bize vadini hak bulduk! Sizler de Rabbinizin size vadini hak buldunuz mu? Nasıl doğru muymuş Kur'an'ın dedikleri? diyeceğiz. Öyleyse yarın diyeceğimiz bu sözü onlara bugünden diyelim. Bugünden söyleyelim onlara bunu ki yarın bunu diyebilecek bir konumda olmayı garantileyelim. Bugünden diyelim ki onlara bunu ki yarın cennetlikler safında yer almayı garantileyelim.

Ya da bunu kâfirlerin anlayıp değerlendirebilecekleri bu dünya ortamında söyleyelim ki bu sözümüz onlar için bir mânâ ifade etsin. Zira yarın söylenecek bu sözün onlar için bir kıymeti kalmayacak. Yarın onlar zaten bilecekler ve anlayacaklar bunu. İstemeseler de bilecekler yarın bunu. Öyleyse bu sözü zorunlu olarak kabul edecekleri yarına saklamayalım da bugünden söyleyelim onara. Bugünden haberdar edelim onları ki akıllarını başlarına alsınlar. Gelin ey kâfirler! Bu yaşadığınız hayattan vazgeçin! Bu hayatın sonu sizi cehenneme götürüyor! Kendi ellerinizle kendinizi cehenneme sürüklüyorsunuz! Yarın pişman olacaksınız! Yarın eyvah diyeceksiniz ama bu pişmanlığınızın size hiç bir faydası olamayacak diyelim ve bugünden uyaralım onları.

Meselâ bir delikanlı filan kızla evlenecek. Adam onun ona lâ-yık olmadığını, böyle bir evliliğin onun kulluğunu ters yönde etkileyeceğini, hayatını çekilmez bir noktaya götüreceğini bildiği halde ona önceden söylemiyor, onu bu konuda önceden uyarmıyor, herşey olup bittikten sonra söylemeye çalışıyor. Veya birisi hanımıyla boşanmaya karar vermiş, aileyi yıkmayı düşünüyor. Onun durumuna muttali olan berikisi boşanmadan evvel bu işin çok çirkin bir şey olduğunu, Allah'ın sevmediği bir şey olduğunu, kendisini çok büyük sıkıntıların beklediğini,

durumunu bir daha gözden geçirmesi gerektiğini önceden söy-lemiyor ona da her şey bittikten sonra demeye kalkışıyor geçmiş olsun.

Veya bildiği tanıdığı bir müslüman kardeşinin falan kişiyle ortaklık etmemesi gerektiğini, onun paraya bakışının bozuk olduğunu, İslâmî yaşayışının bozuk olduğunu, onunla yapacağı bir ortaklığın kendisine çok büyük sıkıntılara mal olacağını önceden açık ve net bir biçimde söylemiyor, adamın başına bu belâ geldikten sonra söylemeye çalışıyor, geçmiş olsun.

Veya meselâ bir delikanlı okuldan kaydını sildirmeye karar vermiş veya işte falan okula kayıt yaptırmaya karar vermiş onu bilen arkadaşı bu konuda onu uyarıp ona bildiklerini anlatmıyor. Sakın bu okula kaydolma. Zira oradan alacağın bilgiler senin kulluğunu ters yönde etkileyecek, orada kafana dolduracağın yığınlarla boş bilgiler yüzünden kafanda vahye yer kalmayacak, o bilgilerle uğraşırken vahyi tanımana zamanın kalmayacak diyerek zamanında onu uyarmıyor her şey bittikten sonra ona bunu demeye çalışıyor geçmiş olsun.

O halde karşımızdakinin anlayacağı bir dille; özel olarak, genel değil bizzat onu ilgilendiren yönüyle açık ve net bir biçimde anlatmak zorundayız. Zira anlatılacak konu özel değil de genel anlatıldığı zaman çoğu defa karşımızdaki anlatılanlardan kendisine müncer olan bölümü ayırt edemeyebiliyor, anlamayabiliyor. Anlatılanların kendisini ilgilendiren yönünü kavrayamayabiliyor. Çok genel anlatımlardan ken-disine bir ders çıkaramayabiliyor.

Meselâ birine defalarca anlatsak. Evlenilecek kızda işte şu şu özellikler bulunmalıdır. Şu şu özelliklere sahip birisiyle evlenmek müs-lüman bir delikanlının hayatını çıkmaza sürükleyecektir, kulluğunu ters yönde etkileyecektir gibi çok genel hatlarıyla birine defalarca anlatsak sonra da bu delikanlı böyle birisiyle evlenip başına belâyı bulunca da ona gördün mü? Benim dediğim doğru değil miymiş? Ben haklı değil miymişim? Dememiz doğru olmayacaktır. Neden? Çünkü biz ona bu meseleyi anlatırken çok genel hatlarıyla anlattık. Ona bu konuyu anlatırken konuyu özelleştirip sen bu kızla evlenme demedik hiç bir zaman. O da bizim kendisine anlattığımız bu genel ifadeler arasından kendisine müncer bölümü çıkaramadı. Böyle değil de karşımızdakinin anlayabileceği bir dille özel olarak ona anlatacağımızı anlatmak ve onu çok açık bir şekilde uyarmak zorundayız.

Evet yarın biz Rabbimizin bize vadini hak bulduk siz de Rab-binizin size olan vadini hak buldunuz mu? diyeceğimiz kâfirlere de bunu dünyada demek zorundayız. Dünyada açık ve net bir biçimde bu kâfirleri yarın olup bitecekler konusunda uyarmak zorundayız bu-nu unutmayalım. Evet mü'minler cennetlikler

onlara böyle bir soru so-runca bakın cehennemlikler de onlara şöyle cevap verecekler:

Diyecekler ki evet. Kâfirler itiraf edecekler durumlarını. Nasıl itiraf etmesinler ki bu azabın içinde bulunmaktadırlar. Nasıl kabullenmesinler ki iliklerine kadar bu azabı hissetmektedirler. Zaten Rabbi-miz onların içinde bulundukları hayatı, yaşadıkları korkunç azabı mü'-minlere de göstermektedir.

Sonra aralarında bir grup ya insanlardan ya da meleklerden bir grup bir ezanla seslenir. Nida edici bir nidacı bir müezzin aralarında seslenir. Bir müezzin ezan okur ve der ki: Allah'ın lâneti zâlimler üzerine olsun. Allah'ın rahmetinden uzak oluş, Allah'ın nimetlerinden uzak oluş rahmetten kovuluş zâlimlerin üzerine olsun. Allah'ın lâneti kendilerini Allah'a kulluk makamından çıkarıp başka konumlarda tutan müşriklerin ve kâfirlerin üzerine olsun. Çünkü en büyük zulüm şirktir.

Zulüm; adâletin zıddıdır. Adâlet de bir şeyi yerli yerine koymak yerli yerinde kullanmak demektir. İşte bu adamlar kendilerini Allah'a kulluk makamında tutmaları gerekirken oradan koparıp ya kendi kendilerine ya da Allah'tan başkalarına kulluk makamında tuttukları için zulümlerin en büyüğünü işlemiş kimselerdir.

Peki acaba bu adamların bu müşriklerin bu zâlimlerin ve kâfirlerin suçları neydi? Ne yapmışlardı bu adamlar ki Allah'ın lâneti bunların üzerine olacaktı? Neden rahmetten mahrum olacaklardı bu adamlar? Bakın bundan sonraki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz onların suçlarını, cürümlerini şöylece anlatmaya başlıyor:
45. "Ki onlar Allah yolundan alıkoyan, o yolun eğriliğini isteyen ve âhireti inkâr eden zâlimleredir."

Onlar kendileri yoldan ayrıldılar. Allah yolundan çıktılar. İman yolundan, İslâm yolundan, Kur'an yolundan, Allah yolundan ayrılıp çıktılar. Bu yoldan çıkmak demek o yolun dışında hareket etmek de-mektir. Yemesiyle, içmesiyle, giyinmesi, kuşanmasıyla, ticareti, eğiti-miyle, çoluğu çocuğu, sofrası, gecesi ve gündüzüyle, evlenmesi, boşanmasıyla her şeyiyle bu yolun dışında hareket etmesidir.

Evet kendileri Allah yolundan uzaklaştıkları gibi başkalarını da Allah yolundan uzaklaştırdılar. Onlar Allah kullarını Allah'ın kitabından Resûlünün sünnetinden uzaklaştırıyorlar. Allah kullarını Allah sisteminden Allah yasalarından uzaklaştırıyorlar. Televizyonlarıyla, dergileriyle, gazeteleriyle, eğitim sistemleriyle, ekonomik sistemleriyle, hu-kuk sistemleriyle, eğlenceleriyle, lüksleriyle her türlü

vasıtalarla Allah kullarının gündemlerini değiştirerek onları Allah yolundan uzaklaştırıyorlar. İnsanların sırat-ı müstakîmlerinin üzerine oturuyorlar onların cennete ulaşmalarını engellemeye çalışıyorlar. Aman duymayın, dinlemeyin diyerek insanları Allah'ın dininden Allah'ın kitabından uzaklaştırmaya çalışıyorlar.

Dün Mekke müşrikleri de aynı şeyi yapıyorlardı. Allah'ın kita-bından insanları uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Kendileri dinlemiyorlar, dinletmiyorlardı. Gürültü çıkararak engellemeye çalışıyorlardı, el çırparak engellemeye çalışıyorlar, müzikle engellemeye çalışıyorlardı. Bakıyoruz bugün de zâlimler insanları Allah'ın kitabından, Allah'ın di-ninden alıkoymak istiyorlar. Din eğitimini yasaklamaya çalışıyorlar. Allah'ın kullarının Allah kitabını duymalarına engel olmaya çalışıyorlar. Aman bu insanlar dinle tanışmasınlar, Aman bu insanlar Kur'-an'la, kitaplarıyla tanışmasınlar diye insanlarla kitapları arasına engeller koyuyorlar. O gün de bugün de din düşmanlarının yaptıkları şey budur. Bakın Rabbimiz Âl-i İmrân sûresinde bir âyet-i kerîmesinde bu hususu şöyle anlatır:

"De ki: "Ey kitap ehli! Allah sizin yaptıklarını görüp dururken Allah'ın âyetlerini niçin örtbas etmeye çalışıyorsunuz? De ki: "Ey kitap ehli! sizler doğru olduğuna şahitken niçin dini eğri büğrü göstermeye çalışarak mü'-minleri dinlerinden çevirmeye çalışıyorsunuz? Allah asla yaptıklarınızdan gafil değildir."

(Âl-i İmrân 98,99)

Evet diyor ki Rabbimiz ey ehl-i kitap! Ey yahudi ve hıristiyan-lar! Ne oluyor size! Nereden alıyorsunuz bu gücü? Kafa çalıştırıyor, şeytanlık yapıyor ve Allah'ın âyetlerini örtmeye, örtbas etmeye ça-lışıyorsunuz. Allah kullarına Allah'ın âyetlerini duyurmamaya çalışı-yorsunuz. Neden Allah'ın kullarını Allah yolundan saptırmaya çalışı-yorsunuz? Neden Allah'ın dosdoğru dinini eğri büğrü göstermek sû-retiyle insanları dinden uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz?

Evet dünün kitap ehli de aynı şeyi yapıyordu. Bugünün ehl-i kitapları da kendilerinin bu dinin mensubu olduklarını söyleyen, ama dinle diyanetle en küçük bir alâkaları bulunmayan zâlimler de İnsanlar dinleriyle tanışmasınlar, kitaplarıyla buluşmasınlar diye ellerinden ge-len her şeyi yapıyorlar, bütün propaganda imkânlarını kullanıyorlar. Bakın dün de bugün de bu insanların yaptıkları şey şudur:

1- Önce insanların dine girmemeleri için, insanların kitaplarıyla tanışmamaları için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar. Dinle insanların arasına engeller koyuyorlar. İnsanların dinlerine ulaşma imkânlarını kaldırıyorlar. Her taraftan kapatıyor o yolu. Din eğitimini yasaklıyor-lar. İnsanların dinleriyle

tanışma, kitap sünnet duyma yollarını kapatıyorlar. Böylece insanlara dini duyurmayarak onları Allah yolundan alıkoymaya çalışırlar. İnsanları dinlerinden kitaplarından uzaklaştırmaya çalışırlar. İlk planda yaptıkları budur. Dine giden tüm yolları ve imkânları kapatmak.

2- Ama buna rağmen, bütün bu engellemelere ve aleyhte pro-pagandalara rağmen yine de insanlar bu barikatları aşarak dine girmeye, kitaplarıyla tanışmaya muvaffak olmuşlarsa bu sefer de bu adamlar dinde eğrilik büğrülük meydana getirirler. Yâni o insanların önüne öyle bozuk bir din sunarlar ki bu dinin İslâm'la uzak ve yakından hiç bir ilgisi yoktur. Yâni böyle hayata karışmayan, hayatta hiç bir etkinliği olmayan, camiye veya vicdanlara hapsedilmiş, sadece sözden ibaret bir din ya da hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öteki bölümlerine karışmayan, işte sadece törenlerde hatırlanan, salonlarda konuşulan ama onun dışında hayatta hiç bir geçerliliği olmayan bir din sunarlar. Hukuka karışmayan, eğitime karışmayan, kılık-kıyafete karışmayan, kazanmaya-harcamaya karışmayan, hayatta hiç bir etkinliği olmayan resmi bir din.

Özellikle kendilerince şekillendirip biçimlendirdikleri bu dini ders kitaplarına koyarlar ve işte din budur diye insanlara bunu sunarlar. İnsanların kafalarını allak bullak ederler. İnsanlar bu karmaşa içinde neyin Allah dini, neyin başkalarının dini olduğunu anlayamaz hale gelirler. Ve böylece insanların dinlerini eğri büğrü yaparak onları Allah dinine ulaşmaktan alıkorlar. Bunun neticesi olarak da insanlar öyle bir din yaşarlar ki bu din Allah dini değil resmi ideolojinin şekillendirip biçimlendirdikleri bir dindir. Evet şu anda acı acı bunu seyrediyoruz. İnsanlar bir din yaşıyorlar ama bu din Allah'ın dini değil resmi ideolojinin kendilerine dayattıkları bir dindir.

Bir din yaşıyorlar ama yaşadıkları din eğri büğrü bir dindir. Meselâ Kur'an okumayı bilmedikleri halde ona hürmet ettiklerini söylerler. Kur'an'ı evlerinin en mutena köşelerine asmaya çalışırlar. Ken-dileri namaz kılmadıkları halde namaz kılanları sevdiklerini söylerler. Meselâ yıl da bir mevlüd okutmayı, bir kaç yılda bir hatim indirmeyi din sayarlar, dini yaşamış sayarlar. Oruç tutmadıkları halde oruç tutanlara ikram etmeye çalışırlar. İslâm'ın çok üstün bir din olduğunu, ancak geçmiş dönem insan hayatlarını tanzim ettiğini söylerler. İyidir, güzeldir ama devri geçmiştir derler. Dinin her hangi bir emri gündeme geldiği zaman tamam biz de yapmalıyız, biz de kılmalıyız, biz de örtünmeliyiz ama şimdi zamanı değil. Zaman bulamıyoruz. Tamam ben de kitap ve sünneti tanımak zorunda olduğuma inanıyorum. Kitap ve Sünneti tanımadan Allah'ın istediği kulluğu yaşamanın mümkün olmadığını ben de biliyorum ama ne yapayım vakit bulamıyorum derler.

Öyleyse insanlara sunduğumuz dine çok dikkat etmek zorundayız. İnsanlara sunduğumuz din Allah'ın dini mi yoksa kendi anlayışlarımızı din diye insanlara sunmaya mı çalışıyoruz? Gerçekten insanlara sunduğumuz din Allah'ın kitabında ve Rasûlullah'ın sünnetinde anlatılan din mi yoksa insanlar tarafından mecrasından uzaklaştırılmış bir din mi? Kitap ve sünnete dayalı bir din mi anlatıyoruz insanlara yoksa Anadolu kültürüyle şekillendirilmiş, insanlar tarafından bulanıklaştırılmış, bir yığın safsata mı anlatıyoruz? Yâni din diye insanlara sunduğumuz âyet ve hadisler mi yoksa bir yığın insan hayatı mı? Âyet ve hadislere dayalı net açık ve kolay bir din anlatmak yerine bir yığın insan hayatlarıyla dini karmakarışık bir hale mi getiriyoruz? bu konuda ciddi bir şekilde kendimizi sorgulamak zorundayız.

Ve bir de onlar âhireti küfrediyorlardı. Âhireti örtüyorlar, âhi-reti hesabı, kitabı gündemlerinden düşürüyorlar, yaptıkları işlerin bir gün karşılığını göreceklerini düşünmüyorlar, cürümlerinin şirklerinin küfürlerinin sümen altı edileceğine inanıyorlardı. Bundan dolayıdır ki alabildiğine cesurca günahların üstüne, üstüne gidiyorlar kendilerini isyanlardan engelleyecek hiç bir kayıt tanımıyorlardı. Zaten âhirete hesaba kitaba inanmayan, âhireti gündemlerinden düşürmüş insan-ların yapamayacakları yoktur yeryüzünde.

46. "İki taraf arasında bir perde ve burçlar üzerinde her iki tarafı da simalarından tanıyan adamlar vardır; cennetliklere, " Size selâm olsun" derler. Bunlar henüz girmeyen fakat cenneti uman kimselerdir."

Evet iki taraf arasında yâni cennetliklerle cehennemliklerin arasında bir perde var. Evet toplandılar, karşılıklı konuştular ve Rab-bimiz bu iki gurubun arasına bir set, bir perde, bir hicap çekti. Bu ko-nu Hadîd sûresinin 13. âyetinde de anlatılır.

Araf'ta da her iki tarafı da simalarından tanıyan bilen adamlar vardır. Evet Araf'ta bir kısım rical vardır ki bunlar her iki tarafı da cehennemlikleri de cennetlikleri de yüzlerinden tanımakta. Tabii ki bu ikisinin yüzleri simaları bir olmayacaktı. Cennetlik mü'minlerin yüzleriyle cehennemlik kâfirlerin simaları elbette bir olmayacaktı. Bir taraf cennette Rablerinin kendileri için hazırladığı gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, insanın kalbinden bile geçiremeyeceği envai çeşit nimetlere ermiş, hûrilere kavuşmuş, zevklerle kucaklaşmış olmanın sevinci içinde yüzleri parıl, parıl parlamaktadır, öbür taraftakiler ise cehennemin dayanılmaz azapları ve işkencelerinin altında iştahları kaçmış, yüzleri kederden kapkara kesilmiştir. Her iki tarafın da içinde bulundukları ortam yüzlerine aksetmiştir. Bu yüzdendir ki A'râf'taki-lerin onları yüzlerinden tanımaları zor olmayacaktır. Evet o Araf'taki adamlar her iki tarafı da yüzlerinden tanımaktadırlar.

Araf; ya yüksek bir tepe anlamınadır. Ya da mârifet anlamına, irfan anlamına, mârifetullah anlamına gelmektedir. Arapça'da genel de yerden yukarıya doğru çıkan her yere, yâni yer yüksekliğine sahip olan her yere A'râf denilir. Öyleyse bu bölge ya cennetle cehennem arasında böyle her iki tarafı da görebilecek yüksekçe bir bölgenin bir tepenin adıdır. Bu yüksekçe bölgede bulunan bir kısım insanlar var ve onlar hem cennetlikleri hem de cehennemlikleri rahat bir şekilde görmektedirler. Bu Araf'takilerin kimlikleri konusunda iki görüş vardır.

a: Ya bunlar günahları sevaplarına denk olup amelleriyle ne cenneti ne de cehennemi hak edememiş kimselerdir. Yâni ne iyi amelleriyle cenneti ne de kötü amelleriyle cehennemi hak etmemiş insanlardır bunlar.

b: Ama aşağıdaki âyetlerin gelişinden bunların kesin cennete gidecekleri anlaşıldığı için bunların mârifete ermiş, irfan sahibi Peygamberler, şehitler ve sâlih kimseler olduğunu da söyleyebiliyoruz. Yâni bu zatların kesinlikle Allah'ın kendilerinden razı olduğunu bunun için de yüksek bir yerde, zirvede bulunduklarını söyleyebiliyoruz. Çünkü Arapça'da horozun ibiğinin en yüksek yerine "Urf" denilmektedir.

Evet Araf'takiler cennet ashabına sesleniyorlar ve diyorlar ki: Esselâmu aleyküm! Ey Allah'ın cennetlik kulları! Allah'ın selâmı üzerinize olsun! Allah'ın selâmeti, esenliği, rahmeti ve bereketi sizlerin üzerinize olsun! Sizler selâmet ve esenlikte olunuz! Zaten burada selâmet güvenlik ve esenlik sizin hakkınızdır. Dünyada zaten sizler Allah'ın selâmeti üzere yaşadınız. Dünya Hayatınızda Allah'ın selâmı, Allah'ın selâmeti, esenliği ve huzuru zaten sizinle beraberdi. Siz zaten dünyada Allah'ın silmine girip Allah'ın İslâm'ıyla yaşadınız. Silme girdiniz, teslim oldunuz, Allah'ın teslimiyet dini olan İslâm'a girdiniz, iradelerinizi, boyunlarınızdaki ipin ucunu Rabbinize teslim ettiniz. Selâmete talip oldunuz, barıştan yana esenlikten yana oldunuz. Allah'ın rahmetini, Allah'ın inâyetini, Allah'ın esenliğini ve selâmetini hak edecek bir hayat yaşadınız. Bundan dolayıdır ki şimdi burada da Allah'ın selâmı ve selâmeti sizin üzerinize olsun diyorlar. Yâni sizler selâmet içinde, güvenlik içinde cennette yaşayın diyorlar. Ama:

Henüz kendileri o cennete girmemişler de ona tamah etmektedirler, arzu etmektedirler. Çünkü bulundukları o yüksek makamdan cenneti ve cennetin içindeki nimetleri görüyorlar, mü'minlerin nasıl bir nimet ve emniyet icre olduklarını görüyorlar ve biliyorlar. Onları nimet icre gördükçe onların girdikleri ve henüz kendilerinin girmedikleri cennete bir an evvel kendileri de girmek için can atıyorlar tamah ediyorlar. Mü'minlerin girip de kendilerinin böyle bir görev ifa

etme adına henüz girdirilmedikleri ama girmeyi ümit ettikleri cennete can atıyorlar. Sonra:

47. "Gözleri cehennemlikler yönüne çevrilince: Rabbi-miz! Bizi zâlimlerle beraber bulundurma" derler."

Bu A'râf ashabının gözleri, cehennemlikler tarafına çevrilince. İfadeye dikkat ediyor musunuz? Bunların yüzleri cehennemlikler tarafına çevrilince. Yâni bu adamlar cehennem tarafına, cehennemlikler tarafına bakmak bile istemiyorlar. O taraftaki azabı, o taraftaki ıstırabı ve sıkıntıları, insanların insanlıktan çıkmış vaziyetlerini ve çektikleri azapları görmek midelerini bulandırmak bile istemiyorlar. Ama bir gerçeği tespit için ya da melekler onların gözlerini o tarafa çevirince deniyor. Evet gözleri o tarafa düşürülünce diyorlar ki bakın: Ey bizim Rabbimiz! Ey bizim hayat programımızı belirleyen Rabbimiz! Ey bizim adına kulluklar yaptığımız, yoluna gittiğimiz Rabbimiz! Aman ya Rabbi! Ne olur ya Rabbi bizi bu zâlimlerle beraber kılma! Bizi bu mücrimlerle komşu yapma ya Rabbi! Bizi bu müşriklerle aynı ortamda kılma ya Rabbi! Aman ya Rabbi bizi bu zâlimlerin cehennemine sokma! Bizi cehennemliklerden eyleme diyerek Rablerine dua,dua yalvarıyorlar.

Peki demin bu kimselerin Peygamberler ve sâlihler olabileceğini söylemiştik. Acaba Peygamberler de derler mi bunu? Elbette onlar da derler. Zira biz biliyoruz ki onlar da birer kuldur ve kul olarak onların da bir garantileri yoktur. Allah'ın Resûlü bir gün buyurur ki: ***"Herkes hesaba çekilecektir."*** Sahâbe-i Kirâm efendilerimiz so-rarlar: Peki sen de mi ya Rasulallah? Rasulullah efendimiz de: ***"Evet ben de"*** buyurur. Cennetin ve cehennemin mutlak sahibi, mutlak güç ve kudret sahibi Allah karşısında elbette Peygamberler de söylerler bunu, şehidler de, sâlihler de...

48. "Burçlarda olanlar, simalarından tanıdıkları adamlara "Topluluğunuz, topladığınız mal ve büyüklük taslamalarınız size fayda vermedi."

Evet yüzlerinden perişanlıklarını okudukları insanlara diyecekler ki A'râf ashabı: Hani ne haber? Ne oldu size? topladıklarınız, kibirlendikleriniz, müstekbirleştikleriniz size bir fayda sağlamadı. Gururlarınız kibirleriniz bir işe yaramadı. Topladıklarınız siz kurtaramadı. Sahip olduklarınız sizi müstağnî kılmadı.

Ne toplamışlardı bunlar dünyada? Makam toplamışlardı, koltuk toplamışlardı, rütbe toplamışlardı, dost avene toplamışlardı. Ev, araba, arsa toplamışlardı. Mark, Dolar, Riyal toplamışlardı. Altın gümüş toplamışlardı. Sevgiler, saygılar toplamışlardı. A.B.D seviyordu onları, A.T seviyordu onları, İ.M.F seviyordu. Nefretler, buğzlar, kinler toplamışlardı. Sanatkâr resimleri toplamışlardı, maç skorları toplamışlardı, film starları toplamışlardı. Sanat eserlerinin fotoğraflarını toplamışlardı.

Bu Edirne Selimiye'nin el misali göğe açılan minareleri, bu Aksaray'daki filan caminin eşsiz kubbesi, bu Denizli'deki Akhan'ın abanoz mihrabı. Topladınız, biriktirdiniz koleksiyonlar yaptınız.

Kafaya yığınlarla bilgiler topladınız. İşte a kare, be kare, ce kare, kurbağanın barsağı, Fujiyama yanardağı, Everest tepesinin yüksekliği, filan ülkenin nehirleri, filan nehrin debisi rejimi, filan ülke-nin iklimi veya işte filan şehrin plaka numarası, falan sanatçının öz geçmişi daha,daha neler topladınız. Ama hani bu topladıklarınız bir işe yaramadı ve sizi kurtarmadı diyecekler.

Hani dünyada mallarınız vardı, makamlarınız vardı ve bu mallarınız makamlarınız sayesinde dünyada beceremeyeceğiniz elde edemeyeceğiniz hiç bir şey yoktu. İmkânlarınız güçleriniz sayesinde dünyada olmazı oldurabileceğizini zannediyordunuz. Herkes sizin önünüzde diz çöküyor, boyun büküyordu. En açılmaz kapılar sizin önünüzde açılıyor, en zor işler bile sizin önünüzde kolaylaşıyordu. Mallarınız makamlarınız sayesinde ulaşamayacağınız hiç bir şey yoktu.

İşte sizler dünyadaki bu konumlarınıza aldandınız da bu güçlerinizin öbür tarafta da sizi kurtaracağını zannettiniz. Bu dünyada her şeyi halleden bizler öbür tarafta da elbette bir çaresine bakarız dediniz. Hani o mallarınız, makamlarınız, güçleriniz, saltanatlarınız ne işe yaradı? Cehennem azabından en küçük bir şey defedebildi mi?

Kur'an'ın başka yerlerinden biliyoruz ki bu adamlar itiraf ede-cekler. Hayır,hayır ne paralarımız ve mülklerimiz bize hiç bir şey sağlamadı diyecekler. Gücümüz kuvvetimiz de yok oldu. Eşimiz dostumuz da bizi terk etti hiç birisinden en ufak bir yardım göremedik diyecekler.

Sonra yine Araf'takiler onlara şöyle diyecekler:

49. "Allah'ın rahmetine erdiremeyeceğine yemin ettikleriniz bunlar mıydı? diye seslenirler. Oysa Allah onlara şöyle der: "cennete girin, size korku yoktur, sizler mahzun da olmayacaksınız."

Cennete girmiş, Rablerinin rahmetine ermiş garip müslüman-ları, Mustaz'afları göstererek diyecekler ki onlara bunlar asla Allah'ın rahmetine erişemeyecekler. Dünyada küçük olanlar, dünyada fakir olanlar asla Allah'ın rahmetine ulaşamayacak diyordunuz. Şu Bilaller, şu Ammarlar mıydı o dedikleriniz? Allah Peygamber olarak bizim gibi makam sahipleri mal mülk sahipleri dururken gönderecek insan bulamadı da bu yetime mi gönderdi diye küçük gördüğünüz şu Peygamber mi rahmete ulaşamayacaktı? Hani eğer bu dinde bir hayır olsaydı şu ayak takımından önce bu işe biz sahip çıkardık. Bunlar bu konuda asla bizi geçmemeliydi diyerek bu garibanları küçük görüyordunuz. Rahmet bize gelmeli, rahmete bizler onlardan ve herkesten daha layığız diyordunuz.

Hani bakın bakalım kim ulaşmış Allah'ın rahmetine? Kimler yerleşmiş cennete? Kimler o rahmetten uzak kalmış? Kimler cehenneme yuvarlanmış? Bakın bakalım o küçük gördüğümüz insanların cennetteki konumlarına. Bakın cennette gözlerin görmediği kulakların duymadığı nimetler içinde zevki sefalarına. Ellerinde kadehler, etraflarında kendilerine hizmet eden hûriler ve ğılmanlarla koltuklarına kurulmuş vaziyetlerine bir bakın. Bakın onların cennetteki makamlarına da kim rahmete lâyıkmış kim lâyık değilmiş anlayın diyorlar.

Evet cennette ellerinde kadehleri yanlarında hûrileriyle koltuklarına kurulmuş bir vaziyette müslümanlar da bu kâfirlerin cehennemde yanışlarını görecekler ve onlara gülecekler, onlarla alay edecekler. Evet o alçaklar, o müstekbirler o kâfirler dünyada o garibanlarla alay ediyorlardı. Dünyada tükürüklerini bile lâyık görmüyorlardı o müslü-anlara. Dünyada tepeden bakıyorlardı alçaklar müslümanlara. Sonra denecek ki onlara:

Girin cennete, sizin için korku yoktur mahzun da olmayacak-sınız. Ne cehenneme gitme korkusu ne de cenneti kaybetme üzüntüsü olmayacak artık sizler için. Yada dünyada çektiğiniz sıkıntılar artık bitmiştir, şimdi artık sizin için korkusuz ve üzüntüsüz bir hayat başlamıştır.

50. "Cehennemlikler cennetliklere, "Bize biraz su veya Allah'ın size verdiği rızıktan gönderin" diye seslenirler, onlar da, "Doğrusu Allah dinlerini alay ve eğlenceye alan, dünya hayatına aldanan inkârcılara ikisini de haram etmiştir" derler."

Bu bölümde de cennetliklerle cehennemliklerin karşılıklı diya-logları anlatılıyor. Cennetlikler cehennemlikleri, cehennemlikler de cennetlikleri

görmektedir. Cenâb-ı Hak her iki tarafı da birbirine göstermektedir. Daha önce cennetlikler cehennemliklere seslenmişlerdi. Araya Araf'takiler girmiş, onların her iki tarafa da hitapları söz konusu olmuştu. Şimdi de Araf'takilerin sözü bitince cehennemliklerin cennetliklere sözü başlamış oluyor.

Evet cehennemlikler cennetteki mü'minleri pınarlar başlarında hûriler eşliğinde, ellerinde şaraplarla, birbirlerine girmiş, girift olmuş muz bahçeleri arasında, çağlayanların ortasında, baldan ırmakların, sütten nehirlerin kenarlarında zevki sefa içinde birbirleriyle kadeh alış verişlerini görünce bakın diyecekler ki:

Ey mü'minler! Ey Allah'ın rahmetine ermişler! Ey yaşamaya hak kazanmışlar! Ne olursunuz, Allah aşkına şu içtiğiniz sularınızdan, şaraplarınızdan, şu içine gömüldüğünüz rızıklarınızdan, ballarınızdan, sütlerinizden, şaraplarınızdan, şerbetlerinizden, meyvelerinizden, üzümlerinizden, incirlerinizden, muzlarınızdan, elmalarınızdan, portakallarınızdan, bıldırcınlarınızdan, helvalarınızdan biraz da bizim tarafa gönderseniz, biraz da bizim tarafa dökseniz olmaz mı? Yandık, öldük, bittik, mahvolduk diye yalvaracaklar.

Kolay değil; gerçekten dayanılmaz bir azabın içindeler adam-lar. Bazen yakan bazen donduran korkunç bir azabın içindeler. Gölge olarak yalnız dumanın bulunabileceği, yiyecek olarak dari dikeni, irin, cehennemliklerin göz yaşları, içecek olarak da hamim, maden eriyiği bulunabilen bir azap düşünün. Bir damla suya muhtaç, bir gram oksijene hasret dayanılmaz bir azabın içindelerken cenneti görüyorlar, cennetlik müslümanların nimetler içinde yüzdüklerini görüyorlar ve yalvarıp yakarmaya başlıyorlar. Ne olur bu nimetlerinizden bizden ya-na da gönderseniz diyorlar.

Mü'minler diyecekler ki onlara:

Size onlar haram kılındı. Allah bu yiyecekleri, bu içecekleri, bu rızıkları kâfirlere haram kıldı. Dünyadayken sizler bu nimetlerden mü'minleri mahrum etmiştiniz. Ele geçirdiğiniz şeylerin hepsinin kendinize ait olduğunu zannediyordunuz. Bir türlü doymak bilmeyen bir tavırla mü'minlerin ellerindekileri de midenize yuvarlama çabası içindeydiniz. Kan emmeye bir türlü doymuyordunuz. Dünyanın nimetlerini sömürmek için savaşlar yapmıştınız. Emperyalist ve sömürgeci emeller peşinde koşmuştunuz. İnsanların haklarına, insanların doğal servetlerine ipotekler koymuştunuz. İnsanlara zulmetmiş, işkenceler yapmıştınız. Dünyada insanların ölmesi, insanların aç kalması sizin için hiç önemli değildi. Yeter ki bizim karınlarımız şişsin, yeter ki biz yiyelim, yeter ki biz doyalım diyordunuz. Dünyada insanları bu nimetlerden mahrum bırakan sizlere Allah bu nimetleri haram kılmıştır. Bizim bu nimetleri size verme hakkımız yoktur. Çünkü Rabbimiz bunu bize yasaklamıştır diyecekler.

Evet dünyada bu nimetler herkese serbesttir. Konumu gereği, imtihan gereği Rabbimiz bu nimetlerini dünyada herkese sunmuştur.

Peki acaba bu adamların bu mahrumiyetlerinin sebebi ne? Neden bu adamlara bu nimetler haram kılınıyor? Bakın bundan sonraki âyet-i kerîmesinde Rabbimiz bunun sebebini şöyle anlatıyor:
51. "Doğrusu Allah, dinlerini alay ve eğlenceye alan, dünya hayatına aldanan inkârcılara ikisini de haram etmiştir" derler. Bugünle karşılaşacaklarını unuttukları, âyetlerimizi bile bile inkâr ettikleri gibi biz de onları unutuyoruz."

Onlar dinlerini oyun ve eğlence yaptılar. Dinlerini oyun ve eğlence kabul ettiler. Bir dinleri vardı, bir din sahibiydiler ki bunlar o dini oyun ve eğlence konusu yaptılar.

Evet dinlerini oyun ve eğlence edinen, dinlerini oyun ve oyuncak tutan dünya hayatına verdikleri değeri dinlerine vermeyen, dünya hayatını dinlerine tercih eden, dünyayı hedef bilip, dünyayı kıble edinip bütün plan ve programlarını dünyayı kazanma adına yapan bu yüzden de dinleriyle ilgilenme imkânı bulamayan, kitaplarıyla tanışma imkânı bulamayan, Peygamberleriyle tanışma imkânı bulamayan kimselerdir bunlar. Dünyayı kıble edinen, dünyayı alıp da âhireti unutanlar, dinlerini dünyalarına alet edenler, dinlerini dünyalarına yamayanlar, dünyayı kazanmak için dinlerini malzeme olarak kullanan kimselerdir bunlar.

Çünkü dünya hayatı aldatmıştır onları. Dünya ile aldanmıştır onlar. Nasıl bir aldanma? Onu kendilerinin zannediyorlar. Dünyayı ebedî zannediyorlar. Bugün, bu güneş hiç bitmeyecek, ölüm hiç gelmeyecek zannediyorlar. Dünyanın içindekilere meylederek aldanıyorlar. Dünyanın konumu ve kuralları aldatıyor onları. Konumu gereği dünyada hiç kimseye dokunmuyor Allah ya; işte böyle işledikleri naneler yüzünden kendilerine dokunulmayınca dünyada Allah'ı atlattık zannediyorlar ve aldanıyorlar. Ya da belki en belirgini dünyanın düzenine, dünyanın yönetimine Allah'ı karıştırmayarak aldanıyorlar. Dünyanın yönetimini biz biliriz diye aldanıyorlar. Ya da dünya onları oya-lıyor, dünya onların gözünde çok büyük değer ifade ediyor da onlar dinlerini önemsemiyorlar.

Bunlar dinlerini oyun ve eğlence yerine koyuyorlar. Öyle bir dinleri var ki bu adamların kendilerine uyguladıkları dinleri farklı başkalarına anlattıkları din farklıdır. Ya da böyle salonlarda konferanslarda konuşulan ama bir türlü hayatlarında görülmeyen bir dinleri vardır onların. Tartışılan fakat amel edilmeyen

bir din. Konuşulan ama hayata aktarılmayan bir din. Vicdanlarda hapsedilen ama sosyal hayata egemen olmayan bir din.

Veya sadece kendilerinin müslümanlığını ispat söz konusu olduğu zaman ağızlarına aldıkları ama hukukları, mirasları, eğitimleri siyasal ve ekonomik yapılanmaları, meslekleri, kazanmaları harcamaları söz konusu olduğu zaman ağza alınmayan bir din. Camiye karışan ama sosyal hayata karışmayan bir din. Evet dinlerini bu hale getiren, onu oyun ve eğlence haline getiren kimselerdir bunlar.

Yahut da dünya hayatı kendilerini aldatıp meşgul ettiği için dinlerinin gerçek kaynaklarıyla tanışamadıkları için, Kur'an ve sünnetten habersiz kaldıkları için kendilerine ***lehv ve laibi*** din kabul etmiş, oyun ve eğlenceyi din zannetmiş insanlardır bunlar. Yâni eğer insanlar kendi indî mütalaalarını, hocadan hacıdan, anadan babadan duyduklarını, radyodan televizyondan duyduklarını, takvim yaprağından okuduklarını, toplumdan ve piyasadan devşirdiklerini kendilerine din kabul ediyorlar ve bununla amel etmeye çalışıyorlarsa lehviyyatı ve lağviyyatı kendilerine din kabul etmişler demektir Allah korusun. Yâni oyun ve eğlenceyi kendilerine din kabul etmişler demektir.

Çünkü din; kişinin hayat programının tümüdür. Din; kişinin kendisiyle, Rabbiyle ve insanlarla münâsebetlerinin tümünü düzenleyen kanunlar ve kurallar mecmuasıdır. Tüm bunları düzenlemek için neye ve kime müracaat ediyorsa kişi onun dininde demektir.

İşte böyle dünyanın kendilerini aldatıp köleleştirdiği için dünya peşinde koşarken, dünyalıklar peşinde koşarken dinlerinin temel kaynakları olan kitap ve sünnetle tanışma imkânı bulamayan dinleriyle yakından tanışma zahmetinde bulunmayan ve böylece oradan buradan devşirdiklerini kendilerine din kabul eden ve böylece oyunu ve oyuncağı din zanneden kimselerdir bunlar.

Ya da sadece boş zamanlarında dinle ilgilenenlerdir bunlar. Bugün ne? Cuma, bu ay ne? Ramazan. Bu gece ne? Miraç kandili. Bu üç aylar, bu kırkıncı gecesi gibi hatırlarına geldikçe dinle ilgilenirler. Boş zamanlarında dinle ilgilenirler. Ama onların bazı programları vardır ki onları kimse bozamaz. O programlarına kimse müdahale edemez. Meselâ saat üçte haydi falan yere din anlatmaya gidelim, falan kimseye hadis anlatmaya, veya falan yerde tefsir dinlemeye gidelim dediğiniz zaman, ya iyi de şu anda işim var, dükkanda hiç kimse yok, müşterilerin cıvıl cıvıl oynaştığı şu anda nasıl bırakıp giderim? Veya şu anda okulda dersim başlayacak, bürom yalnız kalacak. Adamın bu programlarını kesinlikle bozmak mümkün değildir. Bütün bu programlarından arta kalan zamanda

dinle ilgilenecek adam. Hayatını başka Rabler o kadar doldurmuş ki o Rablerin gaflet edip dolduramadığı bölümde ancak dinle ilgilenecek adam. Haftada bir kere işte gelip âyet dinleyecek, hadis dinleyecek hepsi o kadar.

Dünyaya ve dünyalık işlere o kadar önem verirler ki dinleriyle ilgilenecek vakitleri kalmamıştır. Tanıdığım bir kardeşin dükkanına gittim geçenlerde. Dedim ki gel seninle biraz Bakara okuyalım. Kendin için çoluk çocuğun için çok iyi olur dedim. Dedi ki vallahi hocam şu anda olmaz. Şu anda işim o kadar yoğun ki vallahi başımı kaşıyacak vaktim yok dedi. Birkaç hafta sonra çarşıda rastladım ona. Dedim ki hayrola nereye gidiyorsun? Dedi ki bilgisayar kursuna gidiyorum, ne olur ne olmaz belki yarın lâzım olur diye öğrenmek istedim. Dedim ki ya eğer bu kadar vaktin olduğunu bilseydim mutlaka seninle Bakara okumaya başlardım. Çünkü bilgisayar belki lâzım olacak, ama vallahi Bakara sana mutlaka lâzımdır. Hem dünyan için lâzımdır hem de âhiretin için lâzımdır. Hem kendin için lâzımdır hem de çoluk çocuğun için lâzımdır.

Evet Bakara öğrenmeye zaman bulamayan adamlar bilgisayar öğrenmeye vakit bulabiliyorlar. Ona verdikleri ciddiyeti dinlerine vermiyor bu insanlar, ne garip değil mi? Hani Tirmizî de Allah'ın Resûlü iki aç kurttan söz ediyordu:

"Bir koyun sürüsünün üzerine salıverilen iki aç kurdun o koyun sürüsüne verdiği zarar kişideki mal ve şeref hırsının onun dinine verdiği zarardan daha fazla değildir."
(Tirmizî terc. 4/196)

İki aç kurt düşünün. Önüne gelen her şeyi parçalayacak kadar, hattâ kendi hemcinslerine bile saldıracak kadar açlıktan gözü dönmüş iki aç kurt düşünün. Bu iki kurt bir koyun sürüsüne saldıracaklar bu sürünün ne hale geleceğini bir düşünün. İşte bir kişide bulunan iki sıfatı Allah'ın Resûlü bu iki aç kurda benzetiyor. Bunlardan birisi dünya hırsı, ikincisi de makam ve şeref hırsı. Adam tüm hayatını bu iki şeye hasretmiş. Aman malım olsun, aman insanlar nezdinde şerefim olsun diye çırpınmaktadır. İşte bir tarafta iki aç kurt diğer tarafta kendisinde bu iki özellik bulunan bir insan. Mal hırsı, dünya hırsı ve insanların kendisini takdir etmesini isteme arzusu, şerefinin artmasını isteme arzusu içinde kıvranan bir insan. İnsanda bulunan bu iki arzu iki aç kurda bedeldir diyor Allah'ın Resûlü.

İşte görüyoruz. Adamda öyle bir mal kazanma hırsı var ki bugününü, yarınını, dününü, gecesini, gündüzünü, tüm zaman ve mesaisini buna hasretmiş, buna vakfetmiş. Kendisini öyle bir vakfetmiş ki dünyaya öyle bir satılmış ki, yada

dünya onun boynuna öyle ğıl geçirmiş ki adamın durup düşünecek, ilim öğrenecek, kitabını, dinini tanıyacak, çocuklarının dini hayatıyla ilgilenecek, komşularının İslâmî dertleriyle ilgilenecek bir tek saniyesi bile kalmamış. Yine bu adamda öyle bir makam, koltuk, şeref, şöhret hırsı var ki insanlar beni konuşsunlar, insanlar beni takdir etsinler diye yapamayacağı şey yoktur. Yapıştığı koltuğu terk etmemek için fedâ edemeyeceği hiç bir şey yoktur.

Şimdi böyle bir adamın dininin ne hale geleceğini varın siz düşünün. İki aç kurdun koyun sürüsüne vereceği zarar bu adamın dinine vereceği zarardan daha büyük değildir diyor Allah'ın Resûlü. Deplasman maçına gitme heyecanıyla kıvranan bir adamın, aynı heyecanla camiye gitme derdiyle kıvranmıyorsa bu adamın dininin ne hale geldiğini siz düşünün.

Ev ev, kapı kapı dolaşıp tencere reklâmı yapan ama aynı heyecanla Allah'ın dininin reklâmını yapmaya koşmayan insanların varsa şâyet dinlerinin ne hale geldiğini siz düşünün. Elbiselerine gösterdikleri titizliği, arabalarına gösterdikleri hassasiyeti, akvaryumlarına ayırdıkları zamanı, misafirlerine ikram konusunda, ya da kendileri mi-safirken ev sahibinden bekledikleri titizliği dinlerine göstermeyen insanların dinlerinin ne hale geldiğini siz düşünün. Cebindeki parayı ka-sasına aktarabilmek için sabahtan akşama kadar müşterilerinin önünde iki büklüm olan insanların Rablerinin huzurunda ona aynı şeyi yapmaktan kaçınıyorlar veya işte bir iki dakikaya sığdırmaya çalışıyorlarsa bunların dinlerinin ne hale geldiğini varın siz düşünün.

Çocuğunun böbreği rahatsızlanınca soluğu Ankara'da hattâ Avrupa'da alan adam eğer aynı heyecanla çocuklarının inanç dünyasında meydana gelen rahatsızlıklar karşısında çocuklarını Allah'la tanıştırma, Peygamberle tanıştırma çabası içine girmiyorsa bu adamın dininin ne hale geldiğini siz düşünün.

Geçenlerde bir arkadaş çocuğunu ameliyat ettirdi. Çocuğun durumu nasıl diye sordum. Hocam dedi çok şükür çocuk kurtuldu. Hattâ bir de bunun için kurban kesmeyi düşünüyorum. Ben dedim ki hayır kardeşim senin çocuk kurtulmadı. Onun bedenini kurtardın ama ruhunu kurtaramadın dedim. Vücudunu kurtardın ama ruhu ve dini ölü o çocuğun dedim.

Evet iki aç kurdun koyunları parça parça ettiği gibi insandaki bu iki arzunun onun dinini parça parça perişan ettiğini görüyoruz. Adam diyor ki arkadaş kesinlikle ben ütüsüz pantolonla dışarıya çıkamam. Falan arabaya binemem! Bu benin şerefime yakışmaz! Ben böyle bir evde oturamamam! Bu benim klasımı sarsar! Ben bunu misafirlerime ikram edemem! Zira bu benim şerefimi lekeler.

Çevrenin boynuna taktığı yafta düşüverecek de el âlemin gözünde itibarım sarsılacak diye aklı başından gitmektedir adamın.

Evet işte böyle dinlerinin temel kaynağı olan kitaplarına gereken değeri vermeyen, peygamberlerine gereken saygıyı göstermeyen, dinlerinin ana kaidesi olan iman, ibadet, itikad ve ahlâkî hükümleri tüm hareketlerinde ölçü olarak almayan, zekâttan bahsederken önemsemeyen, zinadan, hacdan, namustan, iffetten söz ederken bunları hiç de önemsemeyen, bunlar bir dönem yaşanmış, ama şimdi modası geçmiş şeylerdir.

Veya işte bu hususlar toprağa bağlı tarım ekonomisinde yaşayan cemiyet tiplerinde görülen şeylerdir. İffetten tesettürden bahsederken tüm bunlar kadın hukukunu ihlâldir diyen, günlük hayatı Allah'ın prensiplerine bırakmayan kimseleri bırakıverin ey müslüman-lar.

Bunlar dinlerini asla ciddiye almazlar. Namazla televizyon tar-tılır da bunlar nazarında televizyon ağır gelir. Yahu namaz geçiyor! Şu televizyonu kapasana! Dendiği zaman hiç aldırış etmezler. Şu müziği dinleme! Beynine ve belleğine zulmediyorsun dendiği zaman hiç aldırış etmezler. Yahu böyle konuşma karın boş oluyor! Dendiği zaman hiç önemsemezler. Yahu bu namaz olmadı, hızlı kıldın, yanlış okudun, yanlış yaptın dendiği zaman hiç önemsemezler. Yahu bu malı müşteriye övme Allah Resûlü bunu men ediyor dediğiniz zaman hiç aldırış etmezler. Fazla yalan söylüyorsun bu senin için azap sebebidir dendiği zaman hiç aldırış etmezler. Hâsılı dinlerinin hükümlerine hiç önem vermezler.

Onların bugünü unuttukları gibi biz de onları unuttuk. Onlar dünyada âhireti hesaba katmadan bir hayat yaşamışlardı biz de bugün onları unutuyoruz diyor Rabbimiz. Ne müthiş bir şey değil mi? Unutulmak, yüzüne bakılmamak, sözü dinlenmemek ve ebedîyen azaba mahkum edilmek. Ne korkunç bir âkıbet. İşte bundan dolayı unutuluyorlar, bundan dolayı nimetlerden mahrum ediliyorlar ve azaba lâyık görülüyorlar.

Allah için bu âyetler ışığında kendimizi bir daha kontrol edelim. Acaba din diye nelere sarılıyoruz? Dinimizi nereden alıyoruz? Acaba ölülerin arkasından okunan hatimleri, mevlüdleri din mi zannediyoruz? Particilik yapmayı din mi zannediyoruz? Tarikatı din mi zannediyoruz? Eğer din diye insanlara bunları götürüyorsak vallahi aldanıyoruz. Halbuki din Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetidir. Kendimiz din diye bunlara sarılmak zorunda olduğumuz gibi insanlara da din diye bunları götürmek zorundayız. Bir insan benim dinim var diyorsa, ben insanlara din götürüyorum diyorsa Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini anlatmak zorundadır.

Öyle değil de eğer insanlara din diye siyaseti götürüyorsak, din diye particiliği anlatıyorsak, yahut da parti düşmanlığını anlatıyorsak, insanlara din diye tarikatı anlatıyorsak bilelim ki bunlar ne kitaptır ne de sünnettir. İnsanlara Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini götürmek zorundayız başka çaremiz yoktur.

Bir de bunlar bizim âyetlerimizi inkâr ediyorlardı. Cuhd yâni böyle bile bile Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorlardı.

Hani Tâhâ sûresinde Rabbimiz öyle diyordu:

"Benim kitabından yüz çeviren bilsin ki onun dar bir geçimi olur ve kıyâmet günü de onu kör olarak haşr ederiz."

(Tâ-hâ 124)

Evet vahiyden yüz çeviren, vahiyle ilgilenmeyen, hayatını vahye göre düzenlemeye yanaşmayan, Kur'an ve sünnete karşı nötr davranan kimseleri Rabbimiz bir geçim darlığına düşürecek, sıkıntılı bir hayat yaratacak. Belki adamın parası pulu da olabilir, başkalarına nazaran zengin de olabilirler ama hayatları kölelik ve sıkıntı içinde olacaktır bunların. Mutlu olamayacaklar, huzur bulamayacaklar, hayatın tadını alamayacaklar.

Bir de Rabbimiz diyor ki bunları kıyâmet gününde ama olarak, kör olarak haşr edeceğiz. Bunlar diyecekler ki ya Rabbi! Bizler dünyada kör değildik! O zaman Rabbimiz buyuracak ki evet öyledir, bizim âyetlerimiz dünyadayken size geldi de onları unutmuştunuz, onları yok farz etmiştiniz onları görmezden gelmiştiniz, hayatınızı bu âyetlere göre düzenlememiştiniz sizler de işte aynen bunun gibi bugün burada cehennemin bir köşesinde dayanılmaz azapların kucağında unutulacaksınız. Sizin orada azabın içinde kıvrandığınızı hiç kimse görmeyecek, hiç kimse ilgilenmeyecek buyuracak.

Evet alçakların dünyada gözleri vardı ama kullanmıyorlardı. Kulakları vardı, kalpleri vardı ama kullanmıyorlardı.

52. "Andolsun ki Biz onlara bir Kitap getirdik, inanan bir millet için yol gösterici ve rahmet olarak onu bilgiyle uzun uzun açıkladık."

Evet halbuki biz ona bir kitap getirmiştik. Peygamberlerimiz vasıtasıyla biz onlara bir mesaj ulaştırmıştık. Her dönemde yollarını bulsunlar diye, hayatlarına onunla çeki düzen versinler diye onlara birer hayat programı göndermiştik. Hem öyle bir kitap ki soru sormalarına, şaşırıp kalmalarına mahal bırakmayacak biçimde, başka hiç bir şeye muhtaç olmayacakları biçimde her şeyi açık açık onda anlatmıştık. Her şeyi bir bilgiye göre tafsil etmiştik. Her şeyin en ince te-ferruatına

kadar ayrıntısını vermiştik o kitapta. İnsanlara her konuda yol gösterecek, insanları dünyada huzur ve saadete, hidâyete, kulluğa ve sonunda cennete ulaştıracak net bilgiler vardı o kitaplarda.

Bir de o kitap:
İman edenler için rahmettir, rahmet kaynağıdır. Bu kitap Rahmân ve Rahîm olan bir kaynaktan gelmektedir. Bu kitap Rabbinizin Rahmân ve Rahîm sıfatlarının tecellisidir. Yâni bu kitabını Rabbiniz size mahza rahmetinin gereği olarak indirmiştir. Size merhamet ettiği, size acıdığı için, sizin yeryüzünde ne yapacağınızı bilmez bir vaziyet-te bocalamanıza razı olmadığı için rahmetinin gereği olarak Rabbiniz size bu kitabı vasıtasıyla kendi bilgisini indirmiştir. Eğer Allah size merhamet buyurup da bu kitabı vasıtasıyla kendi bilgisini indirme-seydi sizler karanlıklar içinde ne yapacağınızı bilmez bir vaziyette ka-lırdınız.

Allah kitabını indirmiştir elinizin altında olsun diye, size yakın olsun diye, siz sürekli onunla beraber olasınız diye, siz ondan istifade edesiniz diye, ona tutunarak yol bulasınız, onunla çölde yol bulasınız, ona tutunup çukurdan kurtulasınız diye. Allah sizi muhatap kabul edip merhametinden dolayı kendi kelâmını sizin elinizin altına indirirken sakın sizler onu hep kaldırmadan yana olmayın. Yâni o kitap sürekli elinizde olsun, sürekli elinizin altında bulunsun. Siz de indirin onu hayatınıza. Siz de indirgeyin onu hukukunuza, siz de indirgeyin onu eğitiminize, kazanmanıza harcamanıza, siyasal yapılanmanıza, tüm hayatınıza, tüm beşerî ilişkilerinize.

Unutmayın ki Allah'ın kitabına karşı saygı, ihtiram onu gerek kendinizin, gerekse inanların ulaşamayacakları yükseklerde tutmak, onu hayattan uzaklaştırmak değildir. Öyle olsaydı elbette Allah onu mele-i a'lâ'dan, yüceler yücesi bir makamdan bu alçak dünyaya indir-mezdi. Ne oluyor, yoksa Allah'ın indirdiğini kaldırmaya mı çalışıyorsunuz?

Peki acaba ellerinin altında Allah'tan gelme böyle bir kitapları olduğu halde bu insanlar niye bu kitabı görmezden geliyorlar? Neden Allah'ın kitabından istifade etmek istemiyorlar? Neden Allah'ın kendilerine açtığı bu rahmet kapısından faydalanmak istemiyorlar? Yoksa:

53. "Kitabın haber verdiği sonuçtan başka bir şey mi bek-liyorlar? Sonuç gelip çattığı gün, önceleri onu unutmuş olanlar, "Rabbimizin Peygamberleri şüphesiz bize gerçeği getirmişti, şimdi bize şefaat edecek var mı ki şefaat etsin, yahut

geriye çevrilsek de işlediklerimizin başka türlüsünü işlesek" derler. Doğrusu kendilerini mahvetmişlerdir, uydurdukları şeyler onları koyup kaçmışlardır."

Yoksa onlar bu kitabın kendilerine haber verdiği ve ısrarla kendilerini uyardığı sonun, sonucun gelmesini mi bekliyorlar? Yoksa bu adamlar kıyâmetin gelip başlarında patlamasını mı bekliyorlar? Azabın bütün şiddetiyle kendilerine gelmesini, geberme zamanlarının gelmesini mi bekliyorlar? Ne zaman anlayacaklar bu insanlar gerçekleri? Ne zaman akıllarını başlarına devşirecekler bu adamlar?

Ama onun sonucu geldiği zaman, kıyâmet geldiği zaman ondan önce bu kitapla diyalogu kesenler, bu kitabı unutup hayatlarında gündeme almayanlar, bu kitabın istediği bir hayatı yaşamayanlar diyecekler ki ey Rabbimiz elçilerin şüphesiz ki bize hakkı getirmişti. Elçilerin bizi hakla tanıştırmıştı. Heyhat ki bizler elçilerin getirdiği mesajla ilgilenmedik. Gururumuz galebe çaldı da senin kitabınla diyalog kurmadık. Senin hayat programınla ilgilenmedik. Kendi hayatımızı kendimiz belirlemeye kalkıştık. Kitabından habersiz bir hayat yaşadık. Şimdi acaba bize bir şefaat edecek var mı ki bizi bu sonuçtan kurtarsın. Bir şâfi var mı ki bize şefaat etsin diyecekler, dövünecekler, pişman olacaklar, af dileyecekler, günahlarını itiraf edecekler, ama onların bu pişmanlıkları kendilerine asla bir fayda sağlamayacak. Geçmiş olsun. Bunu bu dünyada diyecektiniz. Bunu bu imtihan alanında anlayacak, kabullenecek ve hayatınıza bu kabule göre yaşayacaktınız. İmtihan bittikten sonra, iradeleriniz bittikten sonra zorunlu olarak anlama, bilme ve kabul etme ortamında böyle bir iman iddianızın size hiçbir faydası olmayacaktır.

Dünyada iken eteklerine yapıştıkları, kurtarıcı bildikleri tanrıları ve tanrıçaları de kendilerine her hangi bir fayda sağlamayacak. Bunu da anlayınca diyecekler ki ya Rabbi keşke dünyaya bir daha geri döndürülsek de önceki işlediklerimize bir daha dönmesek. Dünyaya tekrar döndürülsek, bize bir fırsat daha tanınsa da önceki günahlarımızdan uzaklaşıp senin istediğin hayatı yaşasak. Ya Rabbi ne olur bizi dünyaya bir daha geri çevir de sana asla şirk koşmayalım. Yapay tanrılar tanrıçalar edinmeyelim. Kendi hayat programımızı kendimiz belirlemeye çalışmayalım. Senin gönderdiğin kitabını ve elçilerini örnek alalım diyecekler ama artık onlar için dünyaya bir daha geri döndürülme hakkı kalmamıştır.

Gerçekten bunlar kendi kendilerini mahvetmişler, fırsatlarını imkânlarını kötüye kullanmışlar, sermayelerini kaybetmişler, kendi kendilerine yazık etmiş kimselerdir. Kendi kendilerini cehenneme, azaba sürüklemiş kimselerdir. Allah berisinde uydurdukları yapay tanrıları ve tanrıçaları da onları koyup kaybolmuşlardır, kendilerine en küçük bir fayda sağlayamamışlardır. Hepsi de

onları terk edip kaçıp gitmişlerdir. Zaten kendilerine bile bir fayda sağlama gücüne sahip olmayanların onlara bir fayda sağlamaları da mümkün değildir. Orada herkes kendi başının derdine düşmüştür.

54. “Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan ve arşa hükmeden, gündüzü durmadan kovalayan gece ile bürüyen; güneşi, ayı, yıldızları, hepsini buyruğuna baş eğdirerek var eden Allah'tır. Bilin ki yaratma da emir de O'nun hakkıdır. Âlemlerin Rabbi olan Allah Yücedir.”

Allah iman ve istikâmet sahibi ecdadımızdan, selefimizden razı olsun. Rabbim onların taksiratlarını affetsin. Onlar bize dini anlatmışlar. İmam Ebu Hanife, İmam Şafiî, İmam Mâlik, İmam Ahmed İbni Hanbel ve diğerleri Kurana müteallik meseleler üzerinde içine nüfuz edebilmek için öylesine yürümüşler, öylesine titizlik göstermişler ki aylarını yıllarını vermişler.

Kimileri de bu konularda yâni müteşabih konularında çok gereksiz ve lüzumsuzluklarla uğraşmıştır. Meselâ Rabbimiz burada bir altı gün dedi. Allah gökleri ve yeri altı günde yarattı buyurdu ya tamam demişler ve almış yürümüşler. Acaba nedir ki bu altı gün? Allah arş dedi, acaba nedir ki bu arş? Nasıl olur arşı istivâ? Nasıl olur göklerin ve yerin altı günde yaratılması? Diye uzun uzun tartışmışlar. Bu gereksiz ve lüks tartışmalar sonucunda işte Mürcie çıkmış, Müşeb-bihe çıkmış, Mücessime çıkmış. Birisi şöyle demiş, ötekisi böyle demiş ve yıllar yılı bu kavgalar sürüp gitmiş. Bu lüzumsuz kavgalar sonucunda kimileri dinden çıkıp gitmiş, kimileri boş şeylerle iştigal etmiş.

Halbuki bu konuları, müteşabihat ediğimiz konuları fazla de-rinleştirmeden bütünlüğü içinde anlamak ve kabul etmek zorundayız. Bu konularda, bu âyetlerde önüyle sonuyla bütünlük lâzımdır. Önce ne dedi Allah? Cennet dedi, cennetlikler dedi, cennetliklerle cehennemliklerin durumlarını anlattıktan sonra bu âyete geldi. Dedi ki Rab-bimiz Allah gökleri ve yeri altı günde yaratan ve arşa hükmedendir. Bunu derken Rabbimiz bu altı günü araştırın demiyor veya arşı araştırın, ne olduğunu ne olmadığını bulun, bilin, anlayın demiyor Rab-bimiz.

Meselâ yine A’râf sûresinde ilerde gelecek:

“En güzel isimler Allah'ındır. O'na o isimlerle dua edin. O'nun isimleri konusunda eğriliğe sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını göreceklerdir. (A’râf 180)

Evet burada esmâsından söz ederken Rabbimiz bunları araştırın, bunların ne mânâya geldiğini bilin bulun demiyor. Ya ne diyor? Bunlar Allah'ın isimleridir binaen aleyh bunlarla dua edin diyor. Eğer duanızın konusu bir günah konusuysa "Ya Ğaffar" diyerek, eğer bir rızık konusuysa "Ya Rezzak" diyerek Rabbinizin bu isimleriyle Ona dua edin diyor.

Burada da öyledir. Bakın Rabbimiz buyurur ki sizin Rabbiniz olan, sizin hayatınızı düzenleme gücüne, bilgisine ve hikmetine sahip olan, sizin üzerinizde hâkimiyet, otorite ve yetki sahibi olan Allah, sizin üzerinizde Kahhâr olan Allah gökyüzü ve yeryüzünü altı günde yaratmıştır sonra da arşı istivâ etmiştir.

Bu altı gün nasıl bir gündür bunu bilmiyoruz. Yâni şu bizim bildiğimiz 24 saatlik bir gün değildir bu. Çünkü Rabbimizin gökler ve yeri yarattığı o dönem ne gün vardı ne de güneş. Çünkü bizim şu an-da bir gün dediğimiz zaman dilimi dünyanın kendi çevresinde dönüşüyle alâkalı bir zaman dilimidir.

Burada bir de sadece göklerin ve yerin yaratılışından söz edilmektedir. Halbuki kâinatın tümünün yaratılmasıyla onun bir parçasının yaratılması arasında Allah için herhangi bir fark yoktur. Çünkü Allah için bir zerrenin yaratılışıyla kâinatın gerçeği aynıdır.

Evet dünyanın kendi çevresinde dönüşüne bir gün denirken, güneşin kendi çevresinde dönüşü olan bir yıla da bir gün "yevm" denilmektedir. Diğer gezegenler için bir günün yevmin miktarını bilmi-yoruz. Bir de dünyanın yaratıldığı andan itibaren kıyâmetin kopacağı güne kadar ki zamana bir gün denilmiş. Kıyâmetin kopuşundan sonraki âhiret gününe de bir gün denilmiştir. Yevm'üd dünya ve yevm'ül âhireti. Bir de Meâric sûresinde anlatılan melek günü vardır ki bu da elli bin yıldır. Ve işte bir de burada anlatılan yaratılış günü vardır ki bunun mahiyetini bilmiyoruz.

Öyleyse şu kadarını söyleyelim yevm izâfîdir. Acaba insan oğlu içinde bulunduğu bu izâfî yevmi aşıp da yaratılış yevminin içine girebilir mi? Allah isterse olmaz diye bir şey yoktur. İşte Rasulullah efendimizin hayatında gerçekleşen Mi'râc olayı veya Hz. Süleyman (as)'ın hayatında gerçekleşen göz açıp yumacak kadar kısa bir zamanda Belkıs'ın sarayının getirilmesi veya meselâ rüya olayı da belki öyledir. Çünkü Allah'tan gelen ruh asla madde ile sınırlı değildir.

Evet bu altı gün konusunda da Rabbimizin arşı konusunda da arşı istivâ etmesi konusunda da fazla bir bilgimiz yoktur. Arş; sakf mânâsına bir yerin en yükseği, en üstü, en zirvesidir. Veya arş kralların oturduğu tahtın lâzımı olan mülk

ve saltanattan kinayedir. Hani şu tabir kullanılır: “Zelle arşuhu” Onun arşı (mülkü) yıkıldı. Mülkü yerinde olduğu ve hâkimiyeti devam ettiği zaman da: “İsteva ala arşihi” denir. Arş bir kralın tahtına oturması demektir ama böyle cismani bir oturuş değil hükümdarlık sıfatıyla muttasıf olması demektir. Yâni hükümdarlık taht sayesinde değil tahtın hükümdar sayesinde ikâmesi anlatılır.

Bir de dikkat ederseniz “İsteva maal arş” değil “İsteva alel arş” dır. Yâni Allah arşla beraber oldu değil, arştan üstün oldu, arşa hük-metti anlamınadır. Çünkü “İsteva” karar kılmak, tek düze olmak, yüksek olmak, yüce olmak, istila etmek, hâkimiyeti altına almak ve kaplamak anlamınadır.

Rabbimiz zaman ve mekândan münezzeh iken acaba bu âyetiyle neyi kastediyor. Burada imanımız gereği diyebileceğimiz en doğru ve en güzel söz şudur: Rabbimiz bu âyetiyle neyi kastettiyse odur. Bu konuda te’vile gerek de yoktur, imkânımız da yoktur. Çünkü bu tür âyetler müteşabih âyetlerdir ve bizim bu konularda bilgimiz olmadığı için aynen inanıyoruz. İnanıyoruz ki Rabbimiz arşı istivâ etmiştir. Ama bu istivânın ne demek olduğunu, keyfiyetinin ne olduğunu bilmiyoruz.

Birisi İmam Mâlik efendimize istivâdan sormuş, “keyfe” demiş. İmam Mâlik efendimiz bir müddet sustuktan sonra vücudundan müthiş bir ter boşanır ve der ki: “İstivâ malum, keyf ise gayri makuldür. Buna iman vacip, sual ise bid’attir”

Bize yönelik olarak şu kadarını söyleyelim. Allah haydir. Allah tüm kâinata hükmedendir. Allah tüm kâinatta sözü geçendir. Hris-tiyanların dedikleri gibi Allah gökleri yeryüzünü altı günde yarattı da sonra yedinci günü yorulup dinlenmeye çekilmiş değildir. Aristo’nun ve Aristo yolunun yolcularının, demokratik kafaların dedikleri gibi dün-yayı yaratmış sonra da ne haliniz varsa görün, nasıl isterseniz öylece yaşayın, ben dünyayla ilgilenmiyorum diyerek köşesine çekilmiş, dünya işini bize bırakmış değildir Allah. Hayata karışandır hayata hükmedendir Allah. Tüm kâinatta hükmü geçendir Allah. Çünkü yaratılış bitmemiştir. “Kün” emriyle her an yaratılış devam etmektedir. Şu anda yaratılanlar Allah tarafından yaratılmakta, şu anda da tüm eylemlerimizi yaratan Allah’tır.

Yine bundan anlıyoruz ki materyalistlerin iddia ettikleri gibi âlem kadîm değildir hadistir. Bir defada yaratılmış değil, muhtelif lahzalarla yaratılmaktadır. Eğer def’aten yâni bir defada yaratılmış olsaydı dünkü âlem olmazdı. Hayden meyyit, meyyitten hay, ateşten toprak, topraktan su, çamurdan hayat, babadan evlât, anadan oğul olmazdı. Veya şu andaki halkın şu andaki yaratılışın imkânına

delil ol-mazdı o zaman. Yâni birimiz diğerinin yaratılışına şahit olamazdık ve âlem kadîm zannedilirdi.

Gündüzü durmadan kovalayan, gece ile bürüyen; güneşi, ayı, yıldızları hepsini buyruğuna baş eğdirerek var eden Allah'tır. Bilin ki yaratma da emir de O'nun hakkıdır. Âlemlerin Rabbi olan Allah Yücedir. Evet geceyi de gündüzü de yaratan, geceye de gündüze de hükmeden O dur. Gece de gündüz de Allah'a, Allah'ın yasalarına boyun bükmüş iki âyettir. Güneşi, ayı ve yıldızları da O Allah kendi buyruğuna baş eğdirmiştir.

Peki gece ve gündüz Rablerinin emirlerine boyun bükmüşlerken, güneş, ay ve yıldızlar Allah'ın yasalarına teslim olmuşlarken siz kime teslim oluyorsunuz? Sizden milyarlarca kere daha büyük olan bu varlıklar Allah'a boyun bükmüşlerken, Allah'ı dinliyorlarken siz kimi dinliyorsunuz? Bütün bu varlıklar hayat programlarını Rablerinden alırlarken, bir an bile Rablerine isyan edemezlerken siz hayat programlarınızı kimden alıyorsunuz? Bütün bu varlıklar Allah'ınken siz kiminsiniz?

Yoksa sizler yaratıcı olarak Allah'ı kabul ediyor da hayata ka-rışıcı olarak Onu reddetmeye mi çalışıyorsunuz? Tamam göklerin de yerlerinde, göktekilerin de yerdekilerin de yaratıcısı Allah'tır ama bu Allah bizim hayatımıza karışmaz mı demeye çalışıyorsunuz? Biz hayatımızı bildiğimiz gibi yaşarız, ya da bizim hayatımıza karışacak başka Rablerimiz başka tanrılarımız var demeye mi çalışıyorsunuz? Allah bizim hayatımızı bilmez mi demeye çalışıyorsunuz? Gökleri yaratan, göktekilere hükmeden, yerleri yaratmaya güç yetiren Allah sizin hukukunuzu hiç bilmez mi? Sizin eğitiminizi bilmez mi? Sizin sosyal, ekonomik ve siyasal yapılanmalarınızı hiç bilmez mi? Halbuki yaratan da O dur, yarattığını idare etmesini bilen de O'dur. Yaratan da O'dur yarattığının hayat programını belirleyen de O'dur. Yaratan da O'dur Rab da O'dur.

Hani var mı Ondan başka böyle yaratıcı birileri? Geceyi gündüzü yaratan, geceye gündüze söz geçiren, güneşe, aya ve yıldızlara hükmedebilen birileri var mı? Varsa tamam onlara da kulluk edin. Onlara da minnet duyun, onların arzularını da yerine getirin. Halbuki Allah'tan başka hiç kimsenin bu konularda gücü ve kuvveti yoktur. Göklerin ve göktekilerin işlerini düzenlediği gibi yerdekilerin işlerini de düzenleyen Allah'tır. Öyleyse sadece Allah'ı dinlemek zorundayız. Sa-dece Rabbimize kulluk etmek zorundayız. Hayat programımızı sadece Rabbimizden almak zorundayız.

Çünkü Rabbimizin şanı çok yücedir. O tüm eksik sıfatlardan münezzehtir. Kâfirlerin ve müşriklerin dedikleri gibi O Allah hiç bir za-man gökleri ve yeri

yaratıp onların idarelerinden âciz kaldığı için ondakilerin idarelerini başkalarına havale etmiş değildir. Böyle bir iddia Allah'a hâşâ noksanlık ve zayıflık izâfesidir ki Rabbimiz böyle şeylerden fersah, fersah uzaktır. Öyleyse:
55. "Rabbinize gönülden ve gizlice yalvarın. Doğrusu O aşırı gidenleri sevmez"

İşte böyle bir Rabbe gönülden ve gizlice dua edin. Böyle bir Rable iletişim içine girin. Daraldığınız zaman, çıkmaza girdiğiniz zaman, bunaldığınız zaman, sıkıntıya düştüğünüz zaman isteyeceklerinizi Ondan isteyin. Problemlerinizi O na havale edin. Çözümü Ondan isteyin ve bekleyin. İrtibatınız sürekli Onunla olsun.

Kur'an-ı Kerîm biliyoruz ki Rabbimizin kelâm sıfatının tecelli-sidir. Allah'ın Resûlü Efendimiz de bu kelâmın bize ulaştırılmasında vasıtadır. Rabbimiz merhameti gereği, rahmeti gereği kitabı vasıtasıyla dünyada ne yapacağımızı, nasıl davranacağımızı, nasıl bir hayat yaşayacağımızı kurallar halinde bize bildirmiştir. İnsanı insan etmenin, insanı mutlu etmenin kuralları diyoruz bunlara.

Âdem ve nesli dünyaya gelmiş. Peki bu varlık geldiği bu hayatta ne yapacak? Nasıl yaşayacak? Nasıl bir hayat programı takip edecek? Onların bocalamalarına imkân vermeden Rabbimiz hemen vahyini gönderir. Ve Rabbimiz yeryüzünü bir an bile vahiysiz bırak-maz. İnsanlar buna lâyık mıdır değiller midir buna hiç bakmaksızın sürekli Rabbimiz vahyini gönderir.

İşte insanın dünyada hayatını tanzim adına, amel etmesi adına gelmiş bir âyet, bir kural.

Rabbinize dua edin gönülden ve gizlice. Rabbimiz rahmetinin eseri olarak bizim kendisine dua etmemizi istemektedir. Başka bir âyetinde Rabbinizin esmâsıyla Rabbinize dua edin buyurur. Yâni dualarımızın kabul yöntemini de gösterir bize. Başka bir yerde ***"Deki felakın Rabbine sığınırım..."*** Bazen de peygamberler ve sâlih mü'minler şöylece dua ederler, şöylece dua ettiler diyerek bize dua modelleri öğretir.

Dua,dua edileni büyük tanımak, büyüklük mevkiine oturtmak, büyüklüğünü, gücünü kuvvetini kabul etmektir. Dua acziyetin ifadesidir. Dua âcizin, güçsüzün güçlüye teslimiyetinin ifadesidir. Öyleyse dua eden kişiyi bu duası Allah'ın her an Rabbi ve koruyucusu olduğu ve bu Rabbi karşısında her an ona muhtaç olduğu şuuruna götürecektir.

Öyleyse Rabbimize dua edeceğiz. Ama bakın burada Rab-bimiz duanın usulünü de öğretiyor bize. Gizlice ve yalvarıp yakararak dua edeceğiz. Kendi küçüklüğümüzü, kendi fakirliğimizi, âcizliğimizi, çaresizliğimizi, mahcubiyetimizi

Rabbimizin de büyüklüğünü, zenginliğini, güçlülüğünü itiraf ederek dua edeceğiz. Bir de gizlice dua edeceğiz. Bağırıp çağırarak dua etmeyeceğiz. Sanki Allah bizim istediklerimizi vermek zorundaymış gibi bir pozisyonda bağırıp çağırarak dua edilmez. Çünkü biliyoruz ki:

1- Allah bize bizden, bize her şeyden daha yakındır. Bize şah damarımızdan daha yakındır Allah.
"Biz insana şah damarından daha yakınız."
(Gâf 16)

Âyeti bunu anlatır.

Buna göre madem ki Allah bize bu kadar yakındır o halde:

a: Allah'a dua ederken onu uzakta bilip, işitmez zannedip ba-ğırıp çağırmanın, hoplayıp zıplamanın anlamı yoktur. Nitekim birilerinin böyle yüksek sesle, bağırıp çağırarak dua ettiklerini gören Allah'ın Resulü:

"Sizler sağıra ve gaibe dua etmiyorsunuz. Her halde işiten ve yakın olan birine dua ediyorsunuz."

Buyurmuştur.

b: Madem ki Allah bize bizden ve herkesten yakındır, o halde duada birilerinin aracılığına ne gerek var? Aracı kullanmaya da gerek yoktur. Bir kere Rabbime ben kendim bizzat dua edebilmeliyim. Birilerinin gölgesinde, vasıtasında dua ederek şahsiyetimin ezilmesine, silinmesine gerek yoktur. Bundan sonra kime boyun eğecek de mümin? Kimden korkacak da? Kime sığınacak da? Allah kendisine o kadar yakın ki; ya Rab! Dediği anda telsizsiz, telefonsuz, aracısız anında duyan bir Allah'la karşı karşıyaysa mü'min aracılara ne gerek var da. Hiç kimse kişiye Allah kadar yakın olmadığına göre aracılar kullanarak şirke düşmesinin de anlamı kalmamıştır.

İşte illâ da efendim aracılara ihtiyaç vardır, baksanıza bir mü-dürün yanına bile aracılar kullanarak yaklaşılmaktadır diyenler galiba Allah'ı insan gibi düşündüklerinden şirkin daniskasını gerçekleştirmektedirler. Tamam belki müdüre birileri vasıtasıyla yaklaşılabilir, ama Allah, o müdür gibi gafil biri değil ki. Evet dua edeceğiz, davetiye göndereceğiz Rabbimize ama dâvetiyenin üzerine başkalarının ismini yazmayacağız.

2- Günahsız bir ağızla dua etmeye çalışmalıyız. Allah'ın Re-sulü Tirmizi'de:

"Kişi günah işleyip sılayı rahmi kat etmedikçe, ve de acele etmedikçe Allahu Teâlâ onun duasını Reddetmez."

Buyurur. Helâl gıda çok önemlidir dua için.

Allah'ın Resulü bir adamdan söz eder. Adam Allah için yollara düşmüş. Cihada, sefere çıkmış, ilay-ı kelimetullah adına çıkmış, Allah'a dost kazandırmak, tebliğ yapmak, emri bil maruf yapmak için veya savaşarak Allah düşmanlarının işini bitirmek üzere yola çıkmış. Bu yolda büyük sıkıntılar çekmiş, büyük zorluklara katlanmış, yüzü gözü toza toprağa batmış ve bu haldeyken el kaldırıp: "Ya Rab! Ya Rab! Diyerek Allah'a dua ediyor, bir şeyler istiyor Allah'tan. Çocukları için istiyor, ülkesi için istiyor, memleketinde ittifaktan dem vurarak is-tiyor, devlet istiyor, düzen-dirlik istiyor Bosna'dakiler, Çeçenistanda-kiler için istiyor, istiyor. Ama Allah'ın Resulü buyuruyor ki bu adamın yediği haram, içtiği haram, giydiği haram, gıdası haram, özü haram, sözü haram nerede kaldı Allah bunun duasını kabul edecek.

3- Duada bir de acele etmeyeceğiz. Allah'ın Resulü:

"Sizden biriniz acele etmedikçe Allahu Teâlâ duanızı kabul buyurur."

Duada acele etmek, dua ettim de Allah kabul etme-di demektir.
(Buhârî, Müslim)

Dua ile istenen ihtiyacın karşılanması hemen de olabilir, bir müddet sonra da olabilir, bazen de istenen şey âhirete kalabilir. Bazen de bizim hakkımızda hayırlı olan şey bizim istediğimizin dışında bir şey de olabilir. Öyleyse olmadı! Dua ettim de kabul edilmedi! Diye acele etmeyelim Allah istediği zaman istediği biçimde bizim duamızı kabul edecektir. Ve bazen bizim daha çok dua etmemizi istediği için Rabbimiz istediğimiz şeyleri geç verebilir. Bu durumda kesinlikle ümitsizliğe düşmemeliyiz. Değilse yâni Allah'ın mülkü yanında bizim istediklerimiz ne kadar olabilir de? Bütün dünya insanlığı birleşse, herkes isteyebileceğinin en son sınırını istese Allahu Teâlâ'nın mülkünden bir şey eksilir mi? Öyleyse bizim istediklerimizi geciktirmesinin sebebi bizim biraz daha dua ederek kulluğumuzu artırmamızı istemesinden başka bir şey değildir.

4- Şurası da unutulmamalıdır ki:

"Dua bir ibadettir."
(Ebu Dâvûd, Tirmizi, İbni Mâce)

5- Dua ederken Allah'tan istenmesi gereken, istenmesi caiz olan şeyleri istemeliyiz. Harika, mûcize, nübüvvet ve haramları istemek gibi caiz olmayan şeyleri istemeyeceğiz.

6- Oruçlu dua etmeye çalışacağız. Hele hele iftar vakti yapılan duanın reddedilmeyeceğini söyler Allah'ın Resulü:

"Oruçlunun iftar vakti yapmış olduğu duası mutlaka kabul olur."

"İftar zamanı oruçlunun duası reddedilmez ."

Yine Ebu Hureyre'nin rivâyet ettikleri bir hadislerinde Allah'ın Resulü şöyle buyurur: Üç kimsenin duası asla reddedilmez.

1- Âdil devlet reisinin duası.

2- İftar edinceye kadar oruçlunun duası.

3- Zulme uğrayan mazlumun duası. Bu üç kişinin duasının asla reddedilmeyeceğini anlatıyor Allah'ın Resulü.

Evet Allah bizden dua etmemizi istiyor. Duaya o kadar önem verelim ki öyle bir dua hayatı uygulayalım ki artık bizim hayatımız hep dua olsun. Yâni Allah'la ilişkimizi hiç kesmeyelim. Çünkü dua sürekli Allah'la ilişki içinde olmaktır. Her zaman ona dua edelim. Hem de is-teklerimiz meşru olduğu sürece utanmadan isteyelim ondan. Bu da istenir mi? Demeyelim. İstenilen kim? Allah. Yâni anamız değil, babamız değil, ağamız, patronumuz değil. Üstelik biz yalvardıkça bizi seviyor.

Biz ona yöneldikçe o bizim kendisine yönelmemizden mem-nun oluyor. Öyleyse hemen yalvaralım, hemen yakaralım. Karnımız acıktı yalvaralım, susadık yalvaralım, ayakkabımız kayboldu yalvaralım, ayakkabımız bulundu yalvaralım, sıkıntımız var yalvaralım, cennet istiyoruz yalvaralım, cehennemden korkuyoruz yalvaralım, yal-varalım,yalvaralım...

Ve Kur'an'daki dua modellerini de iyi belleyelim. Kur'an'daki dua modelleri yanında bir de Resulü Ekrem Efendimizin dua usullerini, ezkarını iyi belleyelim. Bizim toplumun en büyük hastalıklarından biri de duayı bilmemeleridir. Gerçi mekânik bir hayatımız var. İşte imam bize namazı kıldırırken duayı bile biz ona yaptırırız ve biz arkasında amin deriz. Yâni şimdi duayı bir başkasına ettirip ben de arkasından amin dedikten sonra benim dua yeteneğim kayboluyor demektir. Hacca gidiyor müslümanlar, başlarında birileri var duayı ona yaptırıyorlar. Kişi kendisi yapmalı aslında duayı. Hani İsrâil oğullarının hastalığıdır bu. Ağzı kurumuş sanki insanların da kendileri dua ede-miyor hep başkalarına dua ettirmeye çalışıyorlar. Aslında müslüman kendi duasını kendisi yapmalıdır. Ya Rabbi! Bana özgürlük ver! Ya Rabbi bana hürriyet ver! Ya Rabbi benim ülkeme dirlik düzenlik ver! Ya Rabbi bana cennet ver! Diyemez mi bunu müslümanlar? Elbette herkes söyleyebilir bunu, ama yine de alışmış insanlar ille de birileri dua edecek onlar da amin diyecekler garip bir şey.

Allah korusun da Hristiyanlıkta olduğu gibi namazını birileri kı-lıverecek, orucunu birileri tutuverecek, hatmini, Kur'an'ını birileri oku-yuverecek, duasını birileri yapıverecek, haccını birileri yapıverecek tamam. Hristiyan dünyada olduğu gibi birileri papaz olacak ötekiler ümmî olacaklar, günahı oldu mu onun yerine para verecek, namazını kılamadı mı onun yerine para verecek birileri hallediverecek Allah korusun da böylece din kaybolup gidecektir. Halbuki dua bizim Allah'la ilişkimizi sağlayan ve hiç bitmeyen, tükenmeyen bir ibadettir. Dua etmeyi bilmeyen kişi kullukta yapamaz. İşte namaz bir duadır, hac bir duadır. Evet duanız da olmasa Rabbiniz sizi ne yapsın?

56. "Düzeltilmişken, yeryüzünde bozgunculuk yapmayın. Allah'a korkarak ve umutla yalvarın. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyi davrananlara yakındır."

Evet ıslahından sonra, yeryüzünü Rabbiniz ıslah ettikten sonra da orada düzeni bozmayın. Yeryüzünde fesat çıkarmayın. Kitaptan vahiyden uzaklaşmak sûretiyle, kitabın dediklerinin dışında bir hayat yaşamak sûretiyle yeryüzünün düzenini dengesini bozmayın diyor Rabbimiz.

Peki düzen bozmak ne demektir? Düzen ne demektir? Bu ko-nuda tek cümleyle özetlersek: Allah'ın düzen dediği şey düzendir, düzensizlik dediği de düzensizliktir. Düzen ya da düzensizlik, fesat ya da sulh, ifsat ya da ıslah.. Bunlardan biri mü'minin tavrı, diğeri de münafığın tavrıdır. Veya değişik söyleyelim: Bunlardan biri imanın sonucu, diğeri de küfrün sonucudur. İnancın gereği olan amel, ameli sâ-lihtir. İmansızlığın gereği olan amele de ameli gayri sâlih denir.

Fesat; Islahtan sonra yapılan şeydir. Yâni fesat; bozmadır, düzeni bozmak demektir. Allah: Ben arzı ve ondakileri düzenledikten sonra sakın onu bozmayın diyor. Allah düzenlediği arzda bir vakte kadar bizim oturmamızı istemiş ve onun ıslahı ve fesadından bizi sorumlu tutmuştur.

Öyleyse işimiz küfür ve şirk değil iman, isyan değil itaat, bozmak değil yapmak, ihtilal değil intizam, zulüm değil adâlet, fesat değil ıslahtır. Allah arzı yarattı düzene koydu, Âdem'i ve soyunu gönderdi. Âdem (a.s) dünyaya geldiği zamanlar düzen devam ediyordu dünyada.

Meselâ bir eve yeni bir gelin gelir. Evin sahibi ona bir düzenden söz eder: Bu minder burada olmalı! Bu sürahi buraya konmalı! Buraya ekmek konmamalı sofra şuraya serilmeli! gibi. İşte gelin bu denenler konusunda öyle yapmalı ve düzeni bozmamalıdır. Ama bu gelin denmeyenler konusunda da serbesttir ya. İşte Cenâb-ı Hak da Hz. Âdem (a.s)'a yeni getirdiği bu evde bir kısım düzenlerden söz etti: Kan dökmeyin! Adam öldürmeyin! Zina etmeyin! Küfretmeyin! Münâfıklık etmeyin! Namaz kılın! Oruç tutun! buyurmuş ve böylece yeni geldikleri bu evin düzenini bildirmişti. Bir süre yeryüzünde Allah'ın koyduğu bu düzene riâyet edildi. Ama Hz. Âdem'in oğlu Kabil bu düzeni bozuverdi. Adam öldürdü. Sonra her düzen bozulduğu dönem Allah Peygamber gönderdi bu bozulanlara çeki düzen vermek için. Bir Nûh gönderdi düzeldi ama arkasından yine bozuldu. Sonra bir Peygamber daha gönderdi düzeldi arkasından yine bozuldu yine Peygamber gönderdi. Sonra Hz. Îsâ'yı ve en sonra da Hz. Muhammed (a.s)'ı gönderdi. İslâm'dan sonra özellikle bu iş geçerlidir. Çünkü artık başka Peygamber gelmeyecektir.

Yeryüzünde Allah'ın koyduğu düzenini bozmak demektir. Allah'ın isteklerinin dışına çıkmak, Allah'ın istediklerinden farklı yaşamak demektir ve bu münâfıkların işidir.

Dönüyoruz şimdi kendimize: Elektrik kabloları, lavabo muslukları da dahil olmak üzere evimizdeki tüm eşyaları sokağa dökelim. Evi yeniden düzenlemek için yeniden yerleştirelim. Eğer İslâm o yerleştirmeye düzen demiyorsa bozgunculuk demektir bu. Yâni İslâm onlara ihtiyaç demiyorsa, tamam bu da olmalı! Bu da ihtiyaçtır! Evde bu da bulunmalı! demiyorsa, biz Allah'a ve Peygambere sorarak düzen yapmadığımız için bizimki de bozuk demektir ve biz de düzen bozucuyuz demektir.

Çocuğumuza aktardıklarımız, kendi kafamıza yerleştirdiklerimiz eğer Allah ve Resulüne sorulmadan yapılmışsa biz de düzen bozuyoruz demektir. Biz de ifsad edenlerdeniz demektir. Kafamızı şöyle bir keselim içindekileri bir masanın üzerine

boşaltalım ve çağıralım kitap ve sünneti. Diyelim ki ya Rabbi, ya Rasulallah işte ben bilir bilmez bütün bunları doldurmuşum kafamın içine ama anladım ki bunu size sormadan yapmışım şimdi pişman oldum. Bunlardan lâzım dediklerinizi, kalsın dediklerinizi tekrar koyacağım ve gereksiz bulduklarınızı atacağım! desek acaba neler kalır oraya koyabileceğimiz bir düşünün. Bu Allah'ın verdiği kafanın düzenini bozmak değil de nedir ya? Ama kendi arzumuzla kafamıza yerleştirdiklerimizi kastediyorum tabii. Yoksa biz istemeden gardiyanların okuduklarından öğrendiklerimiz değil tabi. Hani gardiyanlar sürekli bir şeyler okurlar da mahkumlar da mecburen öğrenirler ya o ayrı. Ben onları kastetmedim.

Soralım Rasûlullah'a: Ya Rasulallah bilir bilmez bir sürü şey yerleştirmişim ben bu kafaya gel şunları yeniden bir yerleştirelim! diyelim. Nerede kullanacağımıza göre yerleştirmeliyiz ama. Meselâ adam Bakara öğreniyor para kazanmak için, Âl-i İmrân öğreniyor do-çent olmak için, Nisa öğreniyor kitap yazmak içinse bu da bozuk düzen olacaktır elbette.

Bunun dışında meselâ şehri yeniden düzenlemek için başa geçirelim birini veya adam işte okulda düzen için kurallar koyuyor, fabrikada kurallar koyuyor, evde kurallar koyuyor düzen için. Eğer Allah onun koyduğu kurallara düzen demiyorsa bizim koyduğumuz kurallara düzen demiyorsa o zaman biz de düzen bozuculardanız de-mektir Allah korusun. Meselâ hanımın şöyle davranması için bir kural koymuşuz. Eğer buna İslâm düzen demiyorsa düzen bozmadır bu. İstediğimiz kadar düzen diyelim. Perdenin şeklini şöyle yaptın, döşemenin biçimini böyle yaptın, eğer İslâm buna izin veriyorsa tamam. Değilse efendim burada kastedilen itikadî düzensizlik değil mi yâni? Bu anlattıklarınızla ne ilgisi var? Filan diyorsanız iyi de her amel bir imandan kaynaklanmıyor mu? Yâni yeryüzünde görüntülenen bir bozukluktan bahsediliyor burada. Amele dönüşmüş bir bozuk inançtan bir bozuk imandan söz ediliyor âyet-i kerîmede.

Yâni fesat kişinin hayatında görüntülenen bozukluğudur. Meselâ ikinci kat mesabesinde bir ev yapıyordu sahabe de Allah'ın Resulü razı olmuyordu buna. Çünkü imanın dışta görüntüsüydü bu ve düzeni bozmaktı.

Veya Hz. Ömer Efendimiz şehir planının kurallarını koyuyordu ve kim onu bozarsa bozguncu oluyordu tabii. Demek ki biz bulunduğumuz bölgenin düzenini Allah'a sorup yapacağız. En küçük biriminden en büyük birimine kadar. Meselâ kazanma ve harcama düzenimizi, cüzdan düzenimizi Allah'a sorup yapacağız. Aksi takdirde biz de bozguncuyuz Allah korusun. Meselâ insanın eğitiminde düzen ke-sinlikle Allah'a sorulmadan yapılmamalıdır. Birileri bir düzen koymuş ortaya ve demişler ki işte efendim önce şunlar şunlar öğretilmelidir, önce şunlar şunlar

okunmalıdır. Eğitimde şunlar şunlar önceliklidir. Eğer bütün bunlar Allah'a ve Resulüne sorulmadan yapılıyorsa, Allah'ın öncelik tanıdıklarını sonraya almak şöyle dursun, adına bile izin verilmiyorsa bozmadır bu. Evet böyle yeryüzünde düzen bozucular olmayın.

Sonra korku ve ümit arasında Rabbinize dua edin. Rabbinizin dayanılmaz elim cehenneminden korkarak azabına düşmekten ürpererek ve de cennetini, rahmetini ümit ederek Rabbinize dua edin. Rabbimize korku ve ümit içinde dua edeceğiz. Çünkü biliyoruz ve iman ediyoruz ki Rabbimiz Ğafururrahimdir ama aynı zamanda Şe-did'ül ikabdır da. Rabbimiz cennet sahibidir ama bir de öyle bir ce-hennemi var ki onu kimse dolduramayacaktır. Yâni sanki bir tek kişi gidecek oraya ve o giden de sanki biziz. Rabbimizin cennetine de sanki bir tek kişi gidecek ama sanki o biziz. Yâni öyle bir Allah'a inanacağız ki o Allah Rahmândır, Rahîmdir, Gafurdur, affedicidir, yer dolusu, gökler dolusu günahlarınız da olsa affedecek, cennette siz razı oluncaya kadar size verecek bir Allah ama cehennemi de olan, Cebbâr olan, Kahhâr olan, Mütekebbir olan bir Allah.

Evet işte duamız tavrımız bu ikisinin arasında olacak. Ne o ağır basacak ne bu ağır basacak. İşte bizden böyle bir tavır isteniyor. Rabbimizin cehenneminden korkacak tir tir titreyecek ve cennetine karşı da içimizde bir tamah bir arzu olacak. Yâni cennet, cehennem hep gözümüzün önünde duracak. Sonra bilelim ki bilin ki Allah'ın rahmet ve merhameti muhsinlere çok yakındır. Allah'ın rahmeti muhsinlerle beraberdir.

Zaten bu hale gelen kişi sürekli kendisini kul, Allah'ı Rab makamında bilen, kendisini âciz Rabbini büyük bilerek ona dua eden, Rabbinin cennetini umarak ve cehenneminden ona sığınarak yaptığı amellerini onun huzurunda ve ona lâyık yapmaya çalışan bir kişi ihsan makamında olan bir kişidir ki o Allah'ın rahmetine hak kazanmıştır. Allah'ın rahmeti o kişiye yakındır.

Evet ihsan Allah'ı görüyormuşçasına Ona kulluk yapmaktır. İhsan her an Allah huzurunda olduğunun şuurunda olmaktır. İhsan hayatı Allah için yaşamaktır. Allah kitabında kendisinden nasıl bir kul-luk istiyorsa öylece yaşayan kişi muhsindir. Yâni sürekli Allah kontrolü altında olduğunu unutmadan bir hayat yaşayan ve yaptıklarını Allah'a lâyık yapmaya çalışan kişi muhsindir. Tüm hayatında Allah'ı hesaba katan, O'nun kulu ve kölesi olduğunun bilincinde olan kişi muhsindir.

Bunu elde etmenin yolu da sürekli Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünneti rehberliğinde bir hayat yaşamaya bağlıdır. Öyleyse bizler de Allah adına ve

Allah’ın istediği biçimde yaşayalım ki Rabbimizin rahmeti bizimle beraber olsun. Değilse Rabbimizin rahmeti olmadan da hiç bir zaman cennetin yolunu bulamayız.

57. “Rahmetin önünde müjdeci olarak rüzgarları gönderen Allah'tır. Rüzgarlar, yağmur yüklü bulutları taşıdığında, onu ölü bir memlekete gönderir, su indirir ve onunla her türlü ürünü yetiştiririz; ölüleri de bunun gibi diriltip, çıkarırız; belki bundan ibret alırsınız.”

O Allah ki rahmetinin önünde rüzgarları müjdeci olarak gönderir. Rüzgar rahmet yüklü, yağmur yüklü ağır bulutları yüklenir sonra biz onu ölü bir araziye sevk ederiz de oraya su indiririz. Ve o su sayesinde de yeryüzünde her türlü meyve ve sebzeleri çıkarırız. İşte ölümünden sonra gönderdiğimiz rahmet kaynağı suyla ölü arazileri dirilttiğimiz gibi sizden ölmüşleri de böylece diriltiriz. Ölü kalplileri de böylece vahyimizle diriltiriz. Belki düşünür de ibret alırsınız diye bunları size anlatıyoruz diyor Rabbimiz.

Evet yağmur yağmadan önce bakıyoruz ki yağmurun önünde müjdeci olarak tatlı ve serin bir rüzgar eser. Biz bu rüzgardan anlarız ki Rabbimizin rahmeti geliyor.

Evet işte Rabbimizin bize sunduğu âyetleri. Yeryüzü tanrılarının tanrıçalarının hiç birisinin elinin değmeyeceği, değemeyeceği, hiç kimsenin müdahale imkânı olmayan âyetler. Bulut âyeti, yağmur âyeti ve rüzgar âyeti. Sonra Rabbimizin emriyle bunlar vasıtasıyla yeryüzünde oluşan bitkiler meyveler ve sebzeler âyetleri.

Var mı Allah’tan başka bunlara söz geçirebilen? Haydi bu insanlar gökten bir damla su indirsinler. Haydi bu tanrılık iddiasında bulunanlar yeryüzünde bir tek ot bitirsinler. Gökten fazla değil sadece bir tek damla indirsinler, bir tek varlık yaratsınlar. Mümkün mü? İsterse bütün dünya birleşsin bir damla su bile indiremeyeceklerdir. Bu âyetin alternatifi olarak tüm yeryüzü birleşseler bir tek âyet çıkaramazlar.

Burada yağmur için rahmet kelimesini kullanmış Rabbimiz. Çünkü tüm yeryüzü varlıklarının ihtiyacı vardır ona. Onsuz yeryüzünde hayat mümkün değildir.

İnsanlar ümitlerini kesip ümit inkisarına uğradıktan sonra üzüntüden çatlamış dudaklarına, çoraklaşmış gönüllerine ve yine o nispette çoraklaşmış arazilerine önce insanların yüzlerini güldürecek rahmet ve bereket müjdecisi rüzgarları gönderdiğini sonra da hemen arkasından da yağmur indirdiğini anlatıyor Rabbimiz. İnsanların ümitlerinin kesildiği ve çaresizlikten kıvrandıkları bir anda Rabbimiz Rahmetini indiriveriyor. Ve Rabbimizin bereketli yağmurları yeryüzüne in-meye başlayınca, Rabbimizin mübârek dudağı yeryüzünü öpmeye, bereketli eli yeryüzünü sıvazlamaya başlayınca da hemen birdenbire yeryüzünün çehresi tablosu değişiveriyor. Ümitsizlik içinde kırışmış yüzler birden bire gülmeye başlamış, yağmursuzluk yüzünden çatlamış toprağın yüzü gülmüş, kupkuru kurular yeşermiş, hayat gelmiş, her türlü meyveler, her çeşit bitkiler oluşmuş, hem kullarının yüz çizgileri hem de toprağın yüzünün çizgileri değişmiş ve insanlar sevince gark olmuşlardır.

Kur'an'ın başka bir yerinde Rabbimiz şöyle buyurur. Görürsün ki toprak kupkurudur. Hiçbir hayat emaresi yoktur. Meselâ bir çöl düşünün veya bir buzul düşünün veya işte bir kaç metre don bir yer düşünün. Ama biz rahmetimizle o kupkuru toprağa gökten suyu indirdiğimiz zaman o toprağın titrediğini, kabardığını, toprağın canlanıp hayat için harekete geçtiğini görürsün. Şüphe yok ki ona hayat veren, onu böylece ölü iken dirilten Allah elbette ölüleri de işte böylece diriltir. İndirdiği yağmurla ölü toprağı dirilten Allah aynen bunun gibi indirdiği vahiyle de ölü kalpleri diriltir. İndirdiği vahiyle Rabbimiz ölülerden diriler çıkarır, kâfirlerden mü'minler oluşturur. Ya da öldükten sonra kıyâmet günü insanları, sizleri öylece diriltip yeniden hayat verecek-tir. Şüphesiz ki o her şeye Kâdirdir. Yâni iradesini her neye tevcih buyurmuşsa o anında vücuda geliverir.

Âyetin devamında buyurur ki Rabbimiz işte aynen bunun gibi, indirdiğimiz suyla, su âyetimizle ölü arazileri nasıl diriltiyorsak ölümünüzden sonra sizleri de böylece dirilteceğiz. Belki ibret alırsınız diye bunları size anlatıyoruz.

Tabi burada Rabbimizin anlattığı diriltme hem ölmüş insanları kıyâmet günü diriltmesi hem de dünyada iken vahiy sayesinde ölmüş kalpleri diriltmesi anlamına gelecektir. Öyleyse hem kendimizi hem de çevremizdeki insanları Allah'ın âyetleriyle diriltmek zorundayız. Allah'ın âyetlerini hem kendimize hem de çevremize duyurmak zorundayız. Karşınızdaki adam ne kadar da katı kalpli, ne kadar da mu-annit birisi olursa olsun yağmur âyetiyle ölü ve kupkuru bir araziyi

dirilten Allah'ın Kur'an ayetleriyle de ölü kalpleri dirilteceğine inanmak zorundayız.

Evet Rabbimizin bu âyetlerini, hem de çevremizden, çok ya-kınımızdan bize sunduğu bu âyetleri hiç bir zaman unutmadan ya-şayacağız. Bu âyetler sürekli bizim gündemimizde olacak ve sürekli Rabbimize haşyet duyacağız. Bu âyetlerle birlikte bu âyetlerin sahi-bine itaat içinde bir hayat yaşayacağız.

Ama bakıyoruz ki bugün insanlar tüm bu âyetleri kapatıyorlar gündeme getirmiyorlar, örtüyorlar, örtbas ediyorlar, kamufle ediyorlar ve kendi âyetlerini gündeme getirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorlar. Korkunç bir gelişme, müthiş bir gelişme, müthiş bir buluş. İşte gökyüzüne çıkıyoruz, yeryüzüne iniyoruz sihirbazlık numaralarıyla insanlığın gözlerini büyülemeye çalışıyorlar. Böylece gerçek âyetler gündemden düşürülmüş, şeytan âyetleri her tarafı kaplamış ve sonunda da insanlar kendi kendilerine ibadet eder olmuşlar. Kutsiyet insana ait olmuş, üstünlük insana izâfe edilir olmuş. Halbuki hiçbir konuda tek yetkileri bile yoktur bu insanların.

Bakıyorsunuz rüzgarlar bir o tarafa gidiyorlar, bir bu tarafa gi-diyorlar. Bir anda yerdeler, bir de bakmışınız ki gökyüzüne çıkmışlar. Bütün bunlar kimin emriyle oluyor? Gök ve yer tanrıları onlara söz geçirebiliyorlar mı? Yoksa ekonomik, siyasal tanrılar, egemenlik bi-zim diyenler mi? Veya ruhaniler mi bu işi yapıyorlar? Rüzgarları onlar mı hareket ettiriyorlar, bulutları onlar mı hareket ettiriyorlar? Bitkileri onlar mı çıkarıyorlar? Varlıkları onlar mı yaratıyorlar? İnsanları onlar mı yaratıyorlar? Dağları onlar mı yaratmış, gökleri onlar mı bina etmiş? Gemileri onlar mı hareket ettiriyorlar? Hayır hayır, bunların hepsi Allah'ın âyetleridir. Ondan başka kimsenin de bu konuda en küçük bir yetkisi de yoktur.

58. "İyi toprak Rabbinin izniyle bitki verir, çorak toprak kavruk bitki çıkarır. Şükredecek millet için böylece âyetleri yerli yerince açıklarız".

Evet iyi toprak, güzel toprak, mümbit toprak Allah'ın izniyle güzel nebatat bitirir. Faydalı ve güzel mahsul bitirir. Ama habis, kötü ve çorak olan topraksa kavruk bitkilerden başka hiç bir işe yaramayan dikenlerden başka bir şey bitirmez. Şükreden kullarımız için işte âyetlerimizi böylece açık açık anlatıyoruz, açıklıyoruz. Her yönüyle âyetlerimizi evirip çevirip size açıklıyoruz ki ibret alasınız, âyetlerimiz üzerinde düşünesiniz, ve size bu âyetleri göndererek Rabbinizin istediği kulluğu gerçekleştiresiniz diye. Şükür buydu zaten. Şükür hayatı onu veren adına yaşamaktır. Şükür Allah'a Allah'ın istediği biçimde kul olmak, Allah'ın verdiklerini onun yolunda ve onun istediği biçimde kullanmaktır.

Âyet-i kerîmeden anlıyoruz ki Rabbimizin yağmur âyeti karşısında, Rabbimizin bu meşhûd âyeti karşısında iki toprak tavrı görüyoruz. İki cins toprak vardır. Bunlardan birincisi verimli mümbit bir topraktır. Bu özelliğinden dolayı yağmur âyetiyle karşı karşıya geldiği andan itibaren, Allah'ın yağmur âyetini sinesine alır almaz hemen en güzel biçimde nebatını bitiriyor. Hattâ Bakarada anlatıldığına göre bu toprak öyle özellik sahibidir ki oraya bolca yağmur yağmasa bile, yâni ufak bir çisenti olsa bile yine bitki bitirir.

Ama bunun yanında öyle topraklar da vardır ki cinsi kötüdür. Çoraktır. Bu tür topraklar da sadece diken bitirir. İnsanların ve hay-vanların işine yaramayacak şeyler bitirir. Veya sert bir kayalık arazi düşünün ki yağan yağmurlar üzerinden kolayca akıp gitmektedir. Bu sert arazinin üzerinde incecik bir toprak tabakası var ve siz bunun üzerine bir şeyler ekiyorsunuz. O ektiğinizi korumaya ve yetiştirmeye çalışıyorsunuz. Tohum çıkıyor, filizleniyor, dışardan tohum filizlenip dal budak saldı diye bakıp, bakıp seviniyorsunuz. Sonra bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağmaya başlıyor. Ve yağan yağmur selleri o kayalığın üzerindeki o incecik toprak katmanını üzerindeki filizlerle beraber söküp silip süpürür. Sonunda çekilen tüm zahmetler tüm emekler, harcanan tüm mesailer bir anda yok olup gidiyor. Çünkü bu filizler köksüzdür, tutunurlulukları yoktur.

İşte aynen bunun gibi amellerini köklü bir imana dayandırmayan, basit ve köksüz menfaatler ve gösterişler için yapan kişilerin amelleri de böyle yok olup gidecektir. Yarına intikal etmeyecek, âhi-rete intikal etmeyecek ve Allah katında en ufak bir faydası bile görülmeyecektir.

İşte aynen bu topraklar gibi Rabbimizin vahiy rahmeti karşısında, Kur'an rahmeti karşısında, sünnet rahmeti karşısında, hidâyet rahmeti karşısında insanlar da iki türlüdür. Bunlardan birisi vahiyle tanışır tanışmaz, peygamberin mesajıyla buluşur buluşmaz, Allah'ın âyetleri sinesine girer girmez, kalplerine vahiyden bir çisenti düşer düşmez tüm hayatı bu vahiyle değişiveren, tüm bakışlarını, tüm amellerini ve düşünüşlerini vahiy kaynaklı yapıveren yâni vahiyden istifade ederek amel meyveleri döküveren mü'minler. İçine nüfuz eden vahiyle hayatını düzenleyip sâlih ameller işlemeye koyulan mü'min.

Öteki insan tipiyse Allah'ın bunca âyetlerinden istifade edemeyen alabildiğine çorak ve nasipsiz kâfirlerdir. Meselâ aynı dönemde Rabbinin yağan rahmetinden istifade edip hayatını onunla düzenleyen bir Nûh (a.s) var, ama yanı başında aynı âyetlerden istifade edemeyip kâfirce bir hayat yaşayan insanlar. Ve Rahmânın rahmetiyle yunup yıkanan ve o rahmet gereği Rabbine teslim olmuş bir İbrâhim (as) yanında alabildiğine çoraklaşmış Nemrut ve onun safında yer alanlar.

Veya Allah'ın rahmeti karşısında mümbit bir toprak rolü oynayan Hz. Mûsâ (a.s) ama yanı başında alabildiğine çorak bir Firavun ve taraftarları. Hz. Muhammed (a.s) ve ashabı bu mümbit araziyi temsil ederken Ebu Cehiller Ebu Lehepler de çorak arazinin temsilcileriydi.

Tarih bu iki toprağın mücâdelesiyle doludur. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz bu iki sınıf arasındaki mücâdelelerden söz edecek. İlk çağdan itibaren vahiy karşısında iyi toprağı temsil eden Allah elçileriyle kötü toprağı temsil eden peygamber düşmanları arasında gerçekleşmiş mücâdeleyi anlatacak Rabbimiz. Her iki gurubu da çok iyi tanımak zorundayız. Sınıfımızı, safımızı belirlememiz açısından Rabbimizin anlatacağı bu grupları çok iyi tanımak zorundayız. Değilse Allah korusun yanılır, şaşırır da Allah elçilerinin yanında yer almamız gerekirken Allah düşmanlarının safında yer almaya kalkışabiliriz. Allah dostlarının rolünü oynamamız gerekirken Allah düşmanlarının rolünü oynamaya kalkışabiliriz.

İşte Allah anlatmaya başlıyor:

59. " Andolsun ki Nûh'u milletine gönderdik. " Ey milletim! Allah'a kulluk edin, O'ndan başka ilâhınız yoktur; doğrusu sizin için büyük günün azabından korkuyorum" dedi."

Biz Nûh'u kavmine gönderdik. Âyet-i kerîmeden anlıyoruz ki Hz. Nûh (a.s) toplumuna risâletle gönderilen, kendisine din, kitap ve şeriat verilen ilk resuldür. Halbuki Nûh (a.s) dan önce gönderilen Âdem, Şid ve İdris aleyhimesselâm lar da Nebî ve elçidirler ama bunlara suhuf verilmiştir. Âdem (a.s) insanlara peygamber olarak gönderilmemiştir çünkü o zaten yaratılırken peygamber olarak yaratılmıştır. Hz. Nûh hakkındaki bu Resul ifadesini şöyle anlamaya çalışıyoruz:

Rasulullah efendimizin bu konudaki hadisini hatırlıyoruz. Kıyâmette hesap kitap dönemi başlayınca bütün insanlar o bekleme dehşetinden bıkmış, usanmış, bitkin bir vaziyette soluğu babaları Âdem (a.s) ın huzurunda alacaklar. Hz. Âdem diyecek ki şefaat için siz Nûh'a gidin çünkü benim suçum var. Siz ilk resul olan Nûh'a gidin diyecek. Hz. Nûh'un ilk resul olması konusu işte bu hadiste geçiyor. Değilse Kur'an'da anlatılan Peygamberlerin hepsi Resuldür, hepsi Nebîdir.

Evet bir ayırım söz konusudur ama bu fonksiyonel bir mânâ taşıyacaktır. Allah Elçileri hakkında bazen Resul bazen de Nebî demiştir, ama bu Peygamberlerin Allah'la insanlar arasında bulunduğu yere yâni konumlarına bağlıdır. Yâni bir Peygamber toplumla münâsebeti söz konusu olunca başka bir isim alacak, Allah'la münâsebeti söz konusu olunca da başka bir isim alacaktır.

Yâni Allah'tan haber vermesi adına ona Nebî yâni haberci diyeceğiz, topluma elçi olması adına da resul yâni elçi diyeceğiz. Yâni peygamberin konumundan dolayı kendisine verilen isimlerdir bunlar.

Meselâ şu anda benim size göre adım Alidir, hanımıma göre benim adım kocadır, çocuklarıma göre babadır veya kimileri toplumuna göre emirdir, halîfedir gibi. Bunun başka bir özelliği yoktur. Yâni her peygamber Allah'tan haber vermesi, Allah'tan haber getirmesi bakımından Nebîdir, bize örnek olması, elçi olması açısından da Resuldür. Bunun dışında yok efendim işte kendilerine kitap ve şeriat gönderilenler Resuldür ötekiler Nebîdir ayırımını göremiyoruz Kuranda.

Meselâ bakıyoruz Kur'an'da Hz. İsmail (a.s) için "Erselna" yâ-ni Resul ifadesi kullanılıyor. Halbuki biz biliyoruz ki İsmail (a.s)'a ki-tap gönderilmemiştir. Yâni o zaman İsmail (a.s) için böyle buyurulu-yorsa ve Hz. İsmail'e kitap mı, şeriat mı gönderildi bilinmiyorsa ve de ikisi de aynı anda kullanılıyorsa. O zaman böyle anlamak daha münâsip olacaktır. Veya Nûh (a.s) için Lût, Sâlih, Hûd (a.s) için de Allah, Resul kelimesini kullanıyorsa ve bunlara kitap ve şeriat verildiğinden de söz edilmiyorsa bunun içinden çıkamayız. Öyleyse Peygamberlerin kavimle münâsebetini anlatma adına ona Resul, Allah'la olan münâsebetini anlatma adına da Nebî denmiştir diyoruz.

Burada "Erselna" sözünün ilk defa Hz. Nûh hakkında kullanılmasının belki şöyle bir anlamı da olabilir. Hz. Âdem tüm insan nesli için gönderilmiş bir peygamberdir ve döneminde çocukları hep iman ehliydi. Halbuki peygamberlerin gönderiliş sebebi bozulan insanların uyarmaktı ya, işte uyarı için gönderilen ilk peygamber Hz. Nûh'tu diyoruz ve onun içindir ki ona ilk defa "Erselna kelimesi bundan dolayı kullanılmıştır.

Nuh'u kavmine gönderdik. Nûh Nerdeydi de gönderdik deniyor? Buradaki "ersele" gönderdik ifadesi böyle Türkçe'deki İstanbul'dan Ankara'ya göndermek anlamına değildir. Hz. Nûh toplumunun içindeyken biz onu sözcü olarak seçtik, insanların hayatlarına karışma konusunda, insanlara vahiy gönderme konusunda onu odak nokta ya da sözcü seçip görevlendirdik demektir bunun mânâsı. İşte biz Onu kavmine gönderdik ifadesinden bize çok büyük bir mesaj var. Nedir o? Demek ki Allah insan hayatına karışıyor ve anlıyoruz ki bu karışmayı içimizden birisi ile yapıyor. Ben sizin hayatınıza karışacağım diyor ve içimizden birini bu konuda sözcü seçiyor Rabbimiz. Bir de biz onu kavmine gönderdik ifadesiyle yine şunu da anlıyoruz ki Rabbimiz nasıl ki o toplumun içindeyken ona o topluma görevlendirmişse biz de şu anda kendi toplumumuza görevlenmişizdir.

Yâni biz de hanımlarımıza, çocuklarımıza ve çevremizdekilere görevlendirildik. Öyleyse Allah'ın Hz. Nûh'u kavmine gönderdiği gibi biz de kendimizi kendi kavmimize, kendi ehlimize gönderelim. Aynı bölgede yaşayanlara ulaşma imkânımız olanlara ulaşalım ve bunu Allah'tan bir görev bilelim. Önce karımızı, kızımızı, sonra da en yakın çevremizden başlamak ı şartıyla onları uyarmanın yükümlüğüyle kendimizi sorumlu tutalım.

Bakın toplumuna görevlendirilen Hz. Nûh onlara ne diyor? tâbi tıpkı onun gibi görevlendirilmiş olan bizler kavmimize ne diyecekmişiz:

Ey kavmim Allah'a kulluk edin, Allah'a kulluk yapın sizin O'n-dan başka İlahınız yoktur. Allah'ı dinleyin, Allah'ın dediklerini yapın, Allah'ın istediği hayatı yaşayın çünkü sizin O'ndan başka sözünü dinleyeceğiniz, rızasını kazanacağınız varlık yoktur. Değilse ben sizin adınıza, sizin namınıza, sizin aleyhinize büyük bir günün, azim bir günün, herkesin önünde saygıyla eğilmek zorunda kalacağı ve hiç kimsenin itiraz edemeyeceği bir günün azabından korkuyorum.

Biliyoruz ki insanlık Nûh (a.s) dönemine kadar Hz. Âdem ve onun oğulları Hz. Şid ve Hz. İdris dönemlerinde tevhid üzere bir hayat yaşamışlar, yeryüzünde Allah'ın koyduğu düzeni bozmamışlar Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluğu sürdürmüşlerdir. Hz. Nûh dönemine kadar hayatlarına şirk ve bâtıllar karıştırmadan gelmişlerdi. Ama Hz. Nûh dönemine gelindiğinde insanlar tevhid inancından uzaklaşmışlar ve şirki ve bâtılları hayatlarına hâkim kılmışlardı. Toplum içlerindeki sâlih kişileri putlaştırmış, Allah'a yapmaları gereken kulluğu bunlara yapmaya başlamışlar, Allah'a sığınmaları gerekirken, Allah'a dua etmeleri gerekirken bu sâlih kişilere sığınıp bunlara dua etmeye başlamışlardır.

İşte Hz. Nûh (a.s) işte böyle bozulmuş bir topluma gönderiliyordu. Bundan dolayıdır ki Nûh (a.s) o ana kadar gönderilen peygamberler içinde ilk uyarı ile görevlendirilen bir peygamber olarak karşımıza çıkmaktadır. Kendi dönemine kadar insan tevhid üzere tek millet, tek ümmet iken Nûh döneminde insanlık bu tek ümmet olma özelliğini kaybetmiş, sadece Allah'a kulluktan kopmuş ve Allah'tan başkalarına da kulluk etmeye başlamış ve işte bundan dolayıdır ki Hz. Nûh'un onlara sadece Allah'a kulluk edin, sizin ondan başka kulluk yapacağınız İlanız yoktur buyurduğunu görüyoruz.

Evet bu çağdan sonra gelen peygamberlerin hemen hemen hepsinin toplumlarına aynı şeyleri söylediklerine şahit oluyoruz. Demek ki insanlık bu çağdan itibaren yâni ***kurûn-ı ûla*** dediğimiz birinci asırdan itibaren bozulmuştur. Meselâ Nûh (a.s)'ın, Sâlih (a.s)ın, Şu-ayb (a.s)'ın da toplumlarına ilk defa bunu

söylediklerini, toplumlarını ilk defa yalnız Allah'a kulluğa çağırdıklarını görüyoruz.

Dikkat edilirse bütün bu peygamberler ey kavmimiz Allah'a iman edin demiyorlar, toplumlarından Allah'a iman istemiyorlar çünkü zaten toplumları Allah'a inanan insanlardı. Onlar Allah'ı bilmeyen insanlar değildi Allah'ı biliyorlardı da inandığınız Allah'a kulluk edin sadece kulluğunuzu O'na yapın deniyor. Demek ki Allah'a iman ko-nusunda her hangi bir problem yoktu. Allah'a inanıyordu bu toplumlar ama Allah'la birlikte başka Rablere de, başka İlahlara da kulluk yapıyorlardı ki peygamberler onları sadece Allah'a kulluğa çağırıyordu.

Bugün de olduğu gibi tarih boyunca zaten İlahlardan bir İlah olarak tanrılardan bir tanrı olarak Allah'a da kulluk konusunda hiç bir problem çıkmamıştır.

Tüm peygamberler insanlığı "La ilahe illallah" temel esasına çağırmışlardır. Allah'tan başka sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak hayata hâkim olan İlah yoktur. Allah'tan başka kendisine kulluk yapılacak, hayat programı program kabul edecek varlık yoktur esasına çağırmışlardır. Zaten tarih boyunca en büyük problem işte burada çıkmıştır. Tarih boyunca en büyük problem sadece Allah'a kulluk et-mek sadece Allah'ı dinlemek ve hayata hâkim olarak sadece Allah'ı kabul etmek konusunda çıkmıştır.

Değilse Allah'a da ibadet konusunda hiç problem çıkmamıştır. Yâni İlahlardan bir İlah olarak Allah'a da kulluğu herkes kabul etmiştir. Öteki İlahlar yanında Allah'a da kulluğa kimse ses çıkarmamıştır. Yâni göklerin ve yerin göklerdekiler ve yerdekilerin yaratıcısı olarak, dağların ve denizlerin yaratıcısı olarak, rızık verici, öldüren, yaratan, yaşatan bir İlah olarak herkes onu kabul etmiştir. Ama inandığınız bu Allah kendisinden başka ilah olmayandır, ama bu Allah hayata karışan ve kendisinden başka hayata karışıcı olmayandır, ama bu Allah insanların kulluk programlarını belirleyendir ve kendisinden başka kanun koyucu olmayandır, ama bu Allah boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisinin çektiği yere gidilmesi gerekendir.

Yâni bu Allah kendisinden başka Rab, Melik, İlah olmayandır dendiği zaman işte kavga burada başlamıştır. Göklerin ve yerin yaratıcısı, rızık vericisi olarak kabul ettikleri bu Allah'ı insanlar hayatlarına karışıcı olarak reddetmeye çalışmışlardır. İlah olarak Allah'ı kabul edelim ama tek ilah olarak asla kabul etmeyiz diyorlar. İlahlardan birisi olarak onu da dinleyelim, ilahlardan birisi olarak ona da kulluk yapalım ama tek ilah olarak sadece ona kulluğa hayır diyorlar. Çünkü

bizim hayatımıza karışacak başka ilahlarımız da var. Hayatımızda sö-zünü dinleyeceğimiz başka Rablerimiz de var. Bizim Allah'tan başka hukuk tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, şifa tanrılarımız, siyasal tanrılarımız da var.

Tamam bu tanrılardan birisi olarak Allah'ı da dinleyelim ama öteki tanrılarımızı da dinlemek zorundayız diyorlar. Aslında bu iddiaların altında Allah'tan Allah'a kulluktan kurtulup kendi keyiflerince bildikleri gibi bir hayat yaşama arzuları yatmaktadır.

Ya da şöyle ifade edelim: Bunlar Allah'a kulluktan kurtulup kendi kendilerine, kendi hevâ ve heveslerine tapınmak istiyorlar. Keyiflerinin istediği gibi sorumsuz ve sınırsızca bir hayat yaşamak is-tiyorlar. Çünkü bakıyoruz bu adamlar Allah'tan başka kendilerinin ilahları olduklarını iddia ettikleri kimseleri de kendileri seçiyorlar. Seçtiklerini istedikleri gibi yönlendirebileceklerini bildikleri için seçiyorlar. Seçtikleri ilahlarına bizi şöyle şöyle idare ederseniz sizi seçeriz değilse sizi seçmeyiz diyebildikleri için seçiyorlar. Bizden şunları, şunları istemeyeceksiniz! Bizi şu şu sorumluluklar altına almayacaksınız!

Yâni bizden namaz gibi, zekât gibi, tesettür gibi ağır sorumluluklar istemeyeceksiniz! İçki gibi, kumar gibi, fâiz gibi, zina gibi bizim alışık olduğumuz şeyleri bizim için yasaklamayacaksınız! Bize lüks ve müreffeh bir hayat sağlayacaksınız! Biz ne istersek nasıl bir hayata razıysak onu sağlayacaksınız! Eğer bize bizim istediğimiz kanunları çıkarır, bizim istediğimiz hayatı hazırlarsanız Rab olarak, İlah olarak biz de sizleri seçeriz diyebildikleri için onları seçebiliyorlar.

Yâni onları yönlendirebileceklerini, şartlandırabilecekleri için onları seçiyorlar. Allah'a bunu diyemeyecekleri için Allah'ı istedikleri gibi şartlandıramayacakları için Allah'ı Rab kabul edemiyorlar. Her şeyi kendi arzularına ve kafalarına göre ayarlamak ve düzenlemek istedikleri için yâni kendi kendilerine tapınmak istedikleri için, şeh-vetlerine tapınmak istedikleri için hayatlarından Allah'ı diskalifiye et-mek istiyorlar.

Tamam İlahlardan bir İlah olarak Allah'ı da dinleyelim, meselâ hayatımızın ibadet bölümünde tamam Allah'ı dinleyelim ama öteki bölümlerinde biraz nefes alabilmek için Allah'tan başkalarını da dinleyelim diyorlar. Halbuki bu şirktir. Hayatı parçalamak ve hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı ama öteki bölümlerinde başkalarını dinlemek şirktir. Halbuki tevhid kişinin hayatının tümünde Allah'a teslim olmasıdır.

İşte bakıyoruz bugün de olduğu gibi o dönemlerde de insanlar sadece Allah’a kulluktan çıkıp Allah’tan başka İlahları da tanrıları da dinlemeden yana oldukları için Allah’ın elçilerinin toplumlarından ilk istedikleri şey sadece Allah’a kulluk, yalnız Allah’ı dinlemek olmuştur. Göklerin ve yerlerin yaratıcısı olarak Allah’ı kabul edelim ama hayatımıza karışıcı olarak Onu dinlemeyiz, diyerek şirke düşen bu insanları tüm peygamberler yalnız Allah’a kulluğa ve tevhide çağırmışlardır.

Evet demek ki günümüzde hayata Allah’ın karşımasını reddeden laiklerin, ateistlerin ve tüm demokrat kafalı kâfirlerin söyledikleri yeni bir şey değildir. Ta birinci asırdan beri Hz. Nûh (a.s) döneminden beri insanların sapma noktasıdır bu. Zaten o günden bugüne insanların hayatlarında teknik bir kısım değişiklikler olsa da özde, düşüncede ve inançta fazla bir değişiklik olmamıştır. Her dönemde inanan ve inanmayanlar mevcut olagelmiştir. Her devirde peygamber düşüncesine sahip çıkanların yanında Firavunların, Nemrutların, Ebu Cehillerin düşüncesini savunanlar da olmuştur.

Evet Hz. Nûh diyor ki ey kavmim! Sadece Allah’ı dinleyin! Yal-nızca Allah’a kulluk yapın! Sadece Allah’ın hayat programını uygulayın! Eğitiminizi Allah’ın istediği biçimde düzenleyin, hukukunuzu Allah’ın istediği biçimde ayarlayın, ticaretinizi Allah yasalarına göre belirleyin, evinizi, eşyanızı, kazanmanızı, harcamanızı, hayata bakışınızı, insanlarla olan ilişkilerinizi, gecenizi gündüzünüzü Allah’ın istediği biçimde ayarlayın çünkü sizin için Allah’tan başka sözünü dinleyeceğiniz İlahınız yoktur. Allah’tan başka hayat programı kabul edilmeye lâyık Rab ve İlah yoktur. Değilse ben sizin için azîm bir günün azabından endişe ediyorum. Ya sizin için tufan gününden korkuyorum, ya da kıyâmet günü şirklerinize karşılık sizi bekleyen azaptan korkuyorum deyince bakın onlardan *Mele* denen bir grup ne dediler:

_Å9Ë! ³¬y¬8²Y«5 ²w¬8 ÎŸ¸«W²7! «”@«5
¯w[¬A8 ¯”Ÿ¸«/ z¬4 «“!«I«X«7

60. “Milletin ileri gelenleri: "Biz senin apaçık sapıklıkta olduğunu görüyoruz" dediler.”

Evet o toplumun içinden bir grup, bir cemaat, ama kalburüstü bir cemaat, toplumda söz sahibi bir cemaat, toplumda kendilerine müracaat edilen, sözü dinlenen, protokol erbabı, ya da siyasal ve ekonomik güce sahip olan bir grup. Bunların adına Kur’an’da Mele denir. Bunların her devirde belirgin sıfatları İslâm’ın yok edilişi adına bir araya gelmek ve var güçleriyle topumda İslâm’la mücâdele etmektir. İslâm adına ülkede gelişen her türlü harekete Firavunların, siyasal iktidarın dikkatini çekmektir bu Melenin görevi. Ülkenin neresinde İslâmî bir hareket, nerede İslâmî bir kıpırdanış meydana gelmişse bu Mele grubu hemen

oraya damlar ve aman dikkat! Burada İslâmî bir uyanış var, onun başını ezin diyerek siyasal iktidarın dikkatini çekerler.

İşte şimdiki basın o günkü meleyi temsil ediyor. Yâni şirk sistemlerinde o sistemin kaymağıyla beslenen, o sistemin tüm nimetlerinden istifade eden ve o sistemin devamını sağlamak amacıyla o sisteme yönelik tüm hareketleri yerinde tespit edip gammazlamak üzere kurulan bir müessesenin elemanlarıdır bunlar. Bunların hortumları sistemin yaşamasıyla doğru orantılı olduğu için herkesten çok o sistemin devamına say ederler.

Bakın bu Mele gurubu diyorlar ki:

Ey Nûh, muhakkak ki biz seni sapıklardan görüyoruz. Biz seni apaçık bir sapıklık, apaçık bir yanılgı içinde görüyoruz. Dertleri neydi bunların? Eğer Hz. Nûh'un getirdiği İslâm gelirse, toplumda adâlet hâkim olursa, tevhid inancı toplumda hâkim olursa bunların gelir kaynakları kuruyacak ve adamlar artık kan emmeye devam edemeyeceklerdi. Hortumları kesilecekti adamların.

Ve bakıyoruz, tarih boyunca peygamberlere ilk karşı gelenler de bunlardır. Allah tarafından elçileri vasıtasıyla toplumlara sunulan İlahi mesaja ilk karşı çıkanlar bunlar olmuştur. Bunlar aslında kendileri zâlim oldukları halde, ümmetin paralarını haksız yere yiyerek, toplumun kanını emerek sapıklık içinde oldukları halde Allah'ın elçilerini sapıklıkla hitam ediyorlar. Cehennemi cennet, ateşi gülistan görüyorlar alçaklar. Cehenneme doğru gidiyorlar ama farkında değiller, gülistana koştuklarını zannediyorlar hainler.

Tabii eğer bir toplum içinde böylesine sapıklık hâkim olursa elbette o toplumda sapıklar, sapık olmayanları sapık görmeye baş-layacaktır. Toplumun içinde fuhuş ve ahlâksızlık böylesine yaygın hale gelirse elbette namussuzlar, namusluları namussuzlukla itham edeceklerdir. Hırsızlar hırsız olmayanları enayilikle suçlamaya başlayacaklardır. Yâni bir memlekette herkes kafayı yemişse o toplumda üç beş tane akıllı insan varsa, bu sefer berikiler onlara, deli demeye başlayacaklardır. İşte bu Mele grubu da Allah'ın elçisine seni sapıklardan görüyoruz diyorlardı. Onların bu tavrı karşısında bakın Allah'ın elçisi şöyle diyordu:

61,63. "Ey milletim! Bende bir sapıklık yoktur, ancak ben âlemlerin Rabbinin peygamberiyim, Rabbimin sözlerini size bildiriyor, öğüt veriyorum. Sizin bilmediğinizi Allah katından ben biliyorum. Sakınmanızı ve böylece merhamete uğramanızı sağlamak üzere sizi uyarmak için aranızdan biri vasıtasıyla Rabbinizden size haber gelmesine mi şaşıyorsunuz? " dedi."

Evet bunun üzerine Nûh (a.s) kavmine diyor ki: Bakın bu sözü söyleyenler Mele grubu idi ama Hz. Nûh sadece Meleye demiyor da onlar da içinde olmak üzere kavmine diyor. Konuyu kavmine anlatıyor. Çünkü Onun muhatapları sadece Mele değil, tüm toplumdu. Onun mesajı tüm toplumu ilgilendiriyordu zira.

Diyor ki ey kavmim, bende herhangi bir sapıklık yoktur. Zira bu görev benden değildir. Ben Âlemlerin Rabbinin elçisiyim. İşte pey-gamberin değişmez özelliği. Ben Allah'ın elçisiyim ve bu iş Allah-tandır. Öyleyse biz de öyle diyeceğiz. Bu söylediklerimiz bizden değil Allah'tandır diyeceğiz. Tabii o zaman kendi fikirlerimizi değil de Allah'ın âyetlerini götüreceğiz insanlara ve sonunda da bunu rahatlıkla söyleyebileceğiz. Ben size Rabbimizin âyetlerini, Rabbimizin emirlerini bildiriyor ve size nasihat ediyorum. Nasihat sadece tedipçilik değildir.

Yâni peygamber sadece posta memuru değildir. Söylediklerini bizzat kendisi yaşayandır Peygamber. Bakın diyor ki Allah'ın elçisi ben size hem tebliğ ediyor hem de nasihatte bulunuyorum. Yâni sözlerimi davranışlarımla, hareketlerimle gösteriyor, sözümle özümle sizin hayrınızı istediğimi ortaya koyuyorum. Sadece bana gelenlere değil, bizzat ben kendim giderek hakkı anlatıyorum. Candan ciğerden davranarak sizlerin hayrınızı ve cennetinizi istiyorum. Sizinle aramdaki şahsî meseleleri asla ön plana almıyorum. Yâni sizlerin bana karşı tavırlarınıza, işkencelerinize, yalanlamalarınıza bakarak sizin cehenneminize göz yummaya, bana yaptıklarınızdan ötürü darılarak sizi kendi halinize bırakıvermeye kalkışmıyorum.

Aynı zamanda sizin bilmediklerinizi ben biliyorum Rabbimden. Doğrudan ben Rabbimle bağlantılı olduğum için sizin bilmediğiniz, bilemeyeceğiniz bilgileri

de Rabbimden biliyorum. Peygamber arada ikinci bir şahıs olmaksızın direk Allah’tan bilgi alandır. Ama peygamberden başkalarının bu bilgilere ulaşabilmeleri için mutlaka bir başka şahsa veya vasıtaya ihtiyaçları vardır. Peygambere ve kitaplara ihti-yaçları vardır.

Meselâ şu anda bizlerin peygambere ve Allah’ın kitabına müracaat etmeden bu bilgilere ulaşma imkânımız yoktur. Biz neydik? Nereden geldik? Kim bizi dünyaya getirdi? Dünyaya ne için geldik? Nereye gidiyoruz? Bundan sonra başımıza neler gelecek? Bizi istikbalde neler beklemektedir? Bütün bunları ancak Allah’ın kitabı ve Resûlünün sünnetinden öğrenebiliriz.

İşte bakın Allah’ın elçisi Hz. Nûh öyle diyordu. Ben Allah’tan sizin bilmediklerinizi bilmekteyim. Benim önümü, benim yolumu vahiy aydınlatıyor. Ben Rabbimin vahyiyle düşünüyor, Rabbimin vahyiyle görüyor ve hareket ediyorum. Halbuki sizler bu ışıktan mahrumsunuz. Sizler benim bildiklerimi bilmekten uzaksınız. Şimdi sizler kendisiyle yol bulmanız için içinizden bir kimsenin aracılığıyla Rabbinizin âyetlerinin size gelmesini acayip bir şey mi görüyorsunuz?

Yâni sizin gibi, sizin içinizde yaşayan, sizin halinizi bilen bir insanın Allah tarafından vahiy konusunda odak nokta seçilmesi sözcü seçilmesi acayibinize mi gitti? Ya da insan cinsinden bir peygam-berin seçilerek size gönderilmesi çok mu acayip bir şey? Yâni belki yeryüzünde en şaşılmayacak şey, en kabul edilecek tek şey varsa o da yaratıcı olan, rızık veren, kulları konusunda tek söz sahibi olan bir Allah’ın içinizden bir elçi seçerek arzularını, yasalarını bildirmesidir.

Yâni böyle bir zikrayı, böyle bir hayat programını Rabbiniz göndermeyecek de kim gönderecekti? Sizin hayat programınızı sizi yaratan ve sizin sahibiniz olan Allah belirlemeyecekti de kim belirleyecekti? Yâni bunda şaşılacak ne var? Bundan daha normal ne var ki?

Ya da Allah’ın elçisi şöyle diyordu. Melek mi gelmeli diyorsunuz? Sizler Rabbiniz tarafından size elçi olarak bir meleğin gelmesini mi bekliyordunuz? Yeryüzünde dolaşan sizler birer melek olsaydınız tamam elçi olarak Allah’ın bir melek göndermesi uygun olurdu. Ama sizler insansınız ve peygamber de sizi gittiğiniz yolun yanlışlığı ko-nusunda uyarmak için gelmektedir. Sizi Allah’ın rahmetine ulaştırmak için gelmektedir. Böyle bir neticeyi sağlamak ve sizi Allah’ın cenne-tine ulaştırmak için gönderilen Allah’ın elçisini neden garip karşılıyor-sunuz? Yâni sizden bir ücret mi istiyor peygamber? Para mı istiyor sizden? Teşekkür mü istiyor sizden? diyordu.

64. " Onu yalanladılar; biz de onu ve gemide beraberinde olanları kurtardık, âyetlerimizi yalan sayanları suda boğduk, çünkü onlar kör bir milletti."

Hz Nûh'u yalanladılar. Biz de Onu ve beraberindeki inananları, Onun mücâdelesini destekleyenleri gemide kurtardık. Evet tercihini peygamber yolunda olmaya kullanan, oylarını peygamberin gemisinde, peygamberin terekesinde, peygamberin safında olmaya kullananları kurtardık diyor Rabbimiz. Bunlar inanan insanlardı. Belki bunların içinde günahkârlar da vardı ama, değil mi ki tercihlerini peygam-berden yana kullanmışlardı, günahkâr da olsalar Allah onları tercih ettikleri safta kurtarıyordu.

Meselâ tercihini Hz. Mûsâ'nın yanında olmaya kullanan bir Samiri de denizi geçip kurtulanların arasındaydı. Bunlar günahkâr da olsalar imanlarından ötürü, tercihlerinden ötürü dünyada kurtulanlardan oluyorlardı ama bu kurtuluştan sonra peygamber yanında uzun bir süre eğitim yasasına tâbi tutuluyorlar ve yasalara teslim olup eğitilenler, ıslah olanlar aynı zamanda âhirette de kurtulanlardan olurken, eğitilmeyenler, ıslah olmayanlar da âhirette kurtuluştan mahrum oluyorlardı.

Evet iman edenleri peygamberle beraber kurtardık ve bizim âyetlerimizi yalanlayanları da denizde boğduk, çünkü onlar kör bir milletti diyor Rabbimiz. Onlar kör bir toplumdu. Gerçeği görecek gözleri yoktu. Hakkın ne olduğunu hiçbir zaman bilemediler. Kör bir toplum olmalarından ötürü de denizde boğulmayı hak ettiler ve sonunda da cehennemi boyladılar.

Tabi A'râf sûresinde sadece bu kadar anlatılır. Kur'an'ın başka yerlerinde uzun uzun bu konu anlatılır.

Evet bir toplum helâk edildi. Allah'a karşı gelen, Allah'ın elçisine karşı gelen ve hayatlarına Allah'ı da Allah'ın elçisini de karıştırmak istemeyen, kendi bildiklerince bir hayat yaşamaktan yana tavır sergileyen bir toplum helâk edilirken Allah'a ve Allah'ın elçisine teslim olanlar da kurtulanlardan oldu. Bundan sonra bir peygamber daha tanı-yoruz:

65. " Âd milletine de, kardeşleri Hûd'u gönderdik: "Ey milletim! Allah'a kulluk edin, O'ndan başka ilâhınız yoktur, karşı gelmekten sakınmaz mısınız? " dedi."

Ad milletine, Âd toplumuna da Hz. Hûd (a.s)'ı gönderdi Rab-bimiz. Âd kavmi de Yemen, Yemame, Cidde, Hadramut arasında ya-şamış bir kavimdir.

Kur'an'ın bize anlattığına göre Arapların yakından tanıdıkları bildikleri, şiirlerine konu ettikleri bir toplum. Biz bile şu an-da bir şeyin eskisine adi diyoruz. Herhalde 1970 lerde İngilizler bu bölgede; Adın helâk edildikleri bölgede, bazı araştırmalar yapmışlar, bazı bulgular elde etmeye çalışmışlar ama azabın indiği azabın merkezi olan o bölgeye girmeleri mümkün olmamış.

Evet Rabbimiz diyor ki Âd kavmine de kardeşleri Hûd'u gönderdik. Yâni kendi kardeşlerinden kendi içlerinden olan, kendilerini tanıyan, kendi örf ve âdetlerine yabancı olmayan, kendi hukuk sistemlerine aşina olan, kendilerine yabancı olmayan bir peygamber gönderdi. Ya da melek olmayan, cinlerden olmayan kendilerinden, kendi cinslerinden bir peygamber gönderdi Allah onlara.

O da aynen selefi Nûh (a.s) gibi dedi ki Ey milletim! Ey kavmim Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka İlahınız yoktur, öyleyse Rabbinize karşı gelmekten sakınmaz mısınız? diyordu. Hz. Nûh (a.s) da aynı şeyleri söylüyordu toplumuna. Tarih boyunca hiç değişmeyen kelime-i tevhidi, la İlâhe İllallah mesajı tekrar ediliyordu. Göklerde ve yerlerde Allah'tan başka İlah yoktur genel yasası tekrar ediliyordu. Göklerde ve yerlerde ne varsa zaten hepsi bu yasaya boyun bükmekteydi. Ama kendisine tanınan iradeden ötürü insanlar zaman zaman bu yasayı çiğnedikleri için her bir bozulma döneminde gelen Allah elçileri insanlara bunu hatırlatıyordu.

Tabi bugün bizler de onların yolundaysak aynı şeyleri söyleyeceğiz insanlara. Ey anamız, ey babamız, ey kardeşimiz, ey ekmek aldığımız, ey su verdiğimiz insanlar sadece Allah'a kulluk edin, sadece Allah'ı dinleyin çünkü sizin ondan başka Rabbiniz ondan başka İlahınız yoktur. Ondan başka sözünü dinleyeceğiniz, hatırını kazanacağınız Rabbiniz ve İlahınız yoktur diyeceğiz.

Evet yine anladığımız kadarıyla tıpkı Nûh toplumu gibi Âd toplumu da Allah'ı bilen bir toplumdu. Onun içindir ki Hûd (a.s) da kendi toplumunu Allah'a imana çağırmıyor da sadece O'nu dinlemeye, sadece O'na kulluğa çağırıyor. Ondan sonra da diyor ki Allah'ın peygamberi: hâlâ Rabbinize yönelmeyecek misiniz? hâlâ Rabbinizle yol bulmayacak mısınız? hâlâ Rabbinizin koruması altına girmeyecek misiniz? hâlâ Rabbinizin istediği hayatı yaşamaya yanaşmayacak mısınız? Allah'ın razı olduğu hayatı yaşayıp Allah'ın cennetine gitmeye razı olmayacak mısınız?

66. "Milletinin inkârcı ileri gelenleri, "Biz senin beyinsiz olduğunu görüyor ve seni yalancılardan sanıyoruz" dediler."

Evet Hûd (a.s)'ın kavminin Mele grubu da bakın şöyle diyor-du: Ey Hûd biz seni sapık, dengesiz, akılsız ve şuursuz görüyoruz. Seni beyinsizlerden biri

görüyoruz. Ve de seni yalancılardan görüyoruz. Buradaki zan kesinlik anlamınadır. Öyleyse diyorlar ki ye Hûd biz seni kesinlikle yalancılardan görüyoruz.

Nuh (a.s)'ın toplumu ne demişti? Ey Nûh biz seni kesin bir yanılgı içinde görüyoruz. Onlar Allah'ın elçisine böyle derlerken, bunlar da Allah elçisine beyinsiz demeye çalışıyorlardı. Tabii toplumda beyinsizler çoğalınca kim beyinsiz kim beyinli? Kim akılsız kim akıllı? birbirine karışıyordu. Ve yine görüyoruz ki her iki peygambere de ilk karşı gelenler toplumun Mele gurubu oluyordu. Devletin kaymağını yiyen makam sahipleri, devletin ekonomisini elinde tutan kimseler ilk karşı gelenler oluyordu.

Ey Hûd biz seni kesin beyinsizlerden görüyoruz diyorlardı. Bu adamlar kesin biliyorlardı ki Hûd (a.s) ın mesajı toplumda maya tuttuğu zaman kendilerine hayat hakkı kalmayacaktı. Toplumun kanını ememeyecekler, gayri meşru kazançlarına imkân kalmayacaktı. İnsanların sırtlarına binerek, mazlumların mallarını yiyemeyeceklerdi. Bunun için peygambere ve onun getirdiği mesaja geçit vermemeye çalışıyorlardı.

Onların bu ithamlarına karşılık bakın Allah'ın elçisi onlara ve kavme şöyle diyordu:
67. " Ey milletim! Ben beyinsiz değil, âlemlerin Rabbinin peygamberiyim."

Ey kavmim! Ey milletim! Ey akrabalarım! Ey anam, babam! Bende her hangi bir sefihlik yoktur. Ben beyinsiz değilim. Bende delilik yoktur. Lâkin ben âlemlerin Rabbinin elçisiyim. Ben bu işi kendi kafamdan da çıkarmış değilim. Benim vazifem sadece elçiliktir. Ben Rabbimden aldığım görevle size geldim. Bu söylediklerim benden değil Allah'tandır.

68,69. "Size Rabbimin sözlerini bildiriyorum. Ben sizin için güvenilir bir öğütçüyüm; sizi uyarmak üzere, aranızdan bir adam vasıtası ile Rabbinizden bir haber gelmesine mi şaşıyorsunuz? Allah'ın sizi Nûh'un milleti yerine getirdiğini ve vücutça da onlardan üstün kıldığını hatırlayın, başarıya erişebilmeniz için Allah'ın nimetlerini anın" dedi."

Ben size Rabbimin Risâletini, Rabbimin âyetlerini ulaştırıyorum. Ve ben size sadece bir nasihatçiyim, sizin iyiliğiniz için, sizin selâmetiniz için, sizin kurtuluşunuz için gelmiş bir elçiyim. Üstelik bu yaptıklarım karşılığında sizden bir ücret de istemiyorum. Bir menfaatim de söz konusu değildir. Allah'ın tüm elçilerinin toplumlarına söyledikleri budur.

Sizden olan, sizin cinsinizden olan bir elçi vasıtasıyla size Rabbinizden bir uyarı gelmesini acayip bir şey mi kabul ediyorsunuz? Sizden olan birinin, içinizden birinin size sizi onunla uyarmak için bir öğüt getirmesini garip mi karşılıyorsunuz? Tuttuğunuz yolun yanlışlığını, hayat programlarınızın bozukluğunu, yaşadığınız bu hayatın sonunda süratlice cehenneme, ateşe doğru gittiğinizi size haber vermek için içinizden bir elçinin gönderilmesi pek mi acayibinize gitti?

Düşünsenize, hatırlasanıza sizi Nûh kavminden sonra Rab-biniz halîfe yapmıştı. Nûh kavminin tüm müşriklerinin, putçularının kökünü kazımış tufanla ve sadece Hz. Nûh ve Ona iman etmiş az sayıda insan bırakmıştı geriye. Hûd (a.s)'ın toplumu olan Âd kavmi de işte gemide kurtulan bu azların torunlarıydı. Nûh kavminin helâkinden sonra Rabbimiz Âd kavmini yeryüzünde halîfe yaptı. Yeryüzü kendilerine devredildi. Artık onların nasıl amel işlediklerini görecekti Allah. İşte burada Rabbimiz diyor ki onlara: Ey insanlar! Ey inanan insanların torunları! Tufanı ne çabuk unuttunuz? Babalarınızın yolunu, babalarınızın dinini ne çabuk unuttunuz? Daha dün kâfirler helâk edilirken, inanmayanlar suda boğulurken sizin babalarınız imanlarından ötürü gemide kurtulanlardan olmuşlardı. Yâni sizin atalarınız inanan mü'minlerdi. Onları, onların dinlerini, onların yollarını ne çabuk unuttunuz? Onlardan inanmayanları Rabbinizin helâk ettiğini ne çabuk unutuverdiniz? denilerek onlara helâk yasası hatırlatılmaktadır.

Rabbimizin değişmez yasası gereği yeryüzünde gerçekleştirdiği helâklerin her biri bir sonraki toplum için birer ibret, birer âyet özelliği taşımaktadır. Tüm bu âyetler gösteriyordu ki Allah tek Raptır, Allah tek İlahtır, Allah'tan başka kendisine kulluk edilecek, Allah'tan başka yasaları uygulanacak Rab ve İlah yoktur ve kesinlikle Allah'a karşı gelinmez. Allah'la savaşa tutuşanların tümü helâkten kurtulamamıştır.

Ve Allah sizi güç, kuvvet konusunda da ziyâdeleştirmişti. Size güç, kuvvet, boy-pos vermişti.

İbni İshâk'ın rivâyetine göre Âd kavmi Ummandan Yemene kadar uzanan geniş bir bölgede, Ahkâf denen bölgede yaşıyordu. Bu bölgede mesken olan Âd toplumu tüm civar ülkelere de hâkim bir durumdaydı. hâlâ şu anda bile Hadramut taraflarında bunların evlerinin, barklarının kalıntılarına rastlanmaktadır. Gerçekten çok muhteşem bir Medeniyet kurmuşlardı. Rabbimiz Fecr sûresinde yeryüzünde onlar gibisinin yaratılmadığını anlatır:

"Ey Muhammed! Rabbinin, hiçbir memlekette benzeri ortaya konmayan sütunlara sahip İrem şehrinde oturan Âd milletine ne ettiğini görmedin mi?"

(Fecr 68)

Evet Âd kavmi gibisi bir daha yaratılmamıştır. Cenneti dünyada arama, cenneti dünyada kurmaya da dünyayı cennetleştirme cinnetine kapılmış bir kavimdi. Yahut dünyayı cennetleştirme sevdalısı bir topluluktu. Dünyayı kıble edinmiş tüm plan ve programlarını dünya adına yapan bir toplum, bir karakter. Bu karakterin bu kıblenin tezahürü olarak da İrem'i görüyoruz. Bağlar, bahçeler, eğlenceler, kasırlar, köşkler, kafesler, kanaryalar, kaşaneler. İstiyorlardı ki dünya cennet olsun. İstiyorlardı ki cenneti dünyada yaşasınlar. Cennetliklerini dünya da istiyorlardı.

Şuarâ sûresinde de Hz. Hûd (a.s)'ın onlarla diyalogu şöyle anlatılır:

"Siz her yüksek yere koca bir bina kurup, boş şeyle mi uğraşırsınız? Temelli kalacağınızı umarak sağlam yapılar mı edinirsiniz? Yakaladığınızı zorbaca mı yakalarsınız? Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Bildiğiniz şeyleri size verenden sakının; davarları, oğulları, bahçeleri ve akarsuları size O vermiştir. Doğrusu hakkınızda büyük günün azabından korkuyorum" dedi. İster öğüt ver, ister öğüt verenlerden olma, bizce birdir."
(Şuarâ 128, 136)

Evet dünyayı cennetleştirme cinnetine kapılmış olan bu toplum ne kadar oturacakları, ne kadar kalacakları belli olduğu halde sanki hiç ölmeyeceklermiş gibi her bir dağın başına villalar, köşkler yapıyorlardı. Oturamayacakları evler yapıyorlar, yiyemeyecekleri, tüketeme-yecekleri servetler topluyorlardı. Kendilerini ebedîleştirsin diye, hiç ölmeyelim ve ebedîyen yaşayalım diye evler, dükkanlar, fabrikalar, iş yerleri yapıyorlardı. Adamların öyle bir hayat programları vardı ki sanki hiç ölmeyecekler. Dünyaya bu bağımlılıklarından ötürü, âhireti unuttuklarından ötürü de tuttukları zaman Cebbarların tuttuğu gibi tutuyorlardı. Zorbaların tuttuğu gibi tutuyorlardı. Tuttuklarının canını çıkarıyor, yakaladıklarının kanını emiyorlardı, doyumsuzlukları yüzünden insanlara zulmediyorlardı. Allah'ın elçisi kendilerine böyle yapmayın, Allah'tan korkun, Allah'la yol bulun, Allah'ın koruması altına girip Onun istediği bir hayatı yaşayın, Rabbinize itaat edin, bunun için de Rabbinizin sizden istediği kulluğu benden öğrenin dediği zaman da ona karşı müstekbirce bir tutum sergiliyorlardı.

Allah'ın elçisine diyorlardı ki:

Ey peygamber! Boşuna uğraşma! Boşuna yorma kendini! Vaaz etsen de etmesen de, uyarsan da uyarmasan da fark etmez, çünkü kesinlikle biz değişmeyeceğiz dediler. Allah'ın âyetleriyle mücâdeleye tutuştular. Allah'ın

elçisini yok etmeye soyundular. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz onların elçisine şöyle dediklerini anlatır:

70. "Bize; yalnız Allah'a kulluk etmemizi, babalarımızın taptıklarını bırakmamızı söylemek için mi geldin? Doğru sözlülerden isen haydi bizi tehdit ettiğin azaba uğrat" dediler."

Diyorlar ki ey Hûd! Bizi yalnız Allah'a kulluğa çağırmaya mı geldin? Bizi babalarımızın dinledikleri tanrılarımızı terk edip yalnız Allah'ı dinlemeye çağırmaya mı geldin? Bizi öteki tanrılarımızdan vazgeçirip sadece Allah'a kulluğa çağırmaya mı geldin? Bizler sadece Allah'ı mı dinleyeceğiz? Sadece Ona mı kulluk edeceğiz? Peki o zaman bizim öteki ilahlarımız ne olacak? Öteki tanrılarımız ne olacak? diyorlardı.

Bakın bu âyetten de anlıyoruz ki Âd kavmi Allah'ı bilmeyen, tanımayan bir toplum değildi. Bakın şöyle demiyorlar Allah'ın elçisine. Ne yâni ey Hûd! Durup dururken bir Allah mı çıkardın? Bu da nereden çıktı? Bugüne kadar hiç duymadığımız, hiç bilmediğimiz bir Allah mı çıkardın? demiyorlar da şöyle diyorlar: Ey peygamber! Bizi sadece O'na kulluğa mı çağırıyorsun? Öteki ilahlarımızı terk edip sadece Onu dinlemeye, egemenlik hakkını sadece O'na vermeye, hayatımızda söz sahibi olarak sadece O'nu kabule mi çağırmaya geldin? Diyor-lardı.

Yâni alçaklar Allah'ı biliyorlardı, tanıyorlardı, hattâ zaman zaman O'na kulluk da ediyorlardı ama hayatlarında yetkili gördükleri başka Rableri, başka İlahları da vardı. Onları da dinlemek zorunda olduklarını söyleyerek sadece Allah'a kulluğa yanaşmıyorlardı. Tamam İlahlardan bir İlah olarak, tanrılardan bir tanrı olarak Allah'ı da dinleyelim, hayatımızın ibadet bölümünde Onu da dinleyelim ama hayatımızın öteki bölümlerinde söz sahibi olan öteki İlahlarımızı da dinlemek zorundayız diyorlardı.

Bakıyoruz şimdikiler de aynı şeyleri söylüyorlar. Tamam Allah yücedir, Allah büyüktür ama yerinde dursun, O bizim hayatımıza ka-rışmaz diyorlar. Ya da tamam hayatımızın belli bölümlerinde Allah'ın yasaları geçerlidir. Namaz, oruç, abdest gibi konularda Allah'ı dinleriz, ama hayatımızın öteki bölümlerinde bizim kendi yasalarını uygulamak zorunda olduğumuz başka Rablerimiz, başka İlahlarımız vardır. Meselâ hukuk konusunda başka Rablerimiz var, eğitim alanında başka tanrılarımız, kılık kıyafet konusunda başka Rablerimiz var diyorlar. Tamam İlahlardan bir İlah olarak, tanrılardan bir tanrı olarak Allah'ı da dinleyelim, Allah'a da kulluk edelim ama bizim hayatımıza karışan başkaları olduğu için sadece Onu

dinlemeye, sadece Ona kulluk etmeye, sadece Onun yasalarını uygulamaya hayır diyorlar.

Tamam göklerin, yerin yaratıcısı olarak, yağmurun yağdırıcısı olarak, rüzgarların sahibi olarak Allah'ı kabul ediyoruz ama bu Allah bizim hayatımıza karışmaz. Çünkü O Allah göklerin, yerlerin, yıldızların, güneşin ve tüm kâinatın sahibidir. Allah işte böyle büyük işlerin yanında ufak tefek işlere vakti olmayan olduğu için; bu işleri bize bırakılmıştır diyorlar.

Ve diyorlar ki ya Rabbi, bizim ilim adamlarımız var, ilmi işle-rimizi biz onlarla halledeceğiz, senin de bilgin vardır ama neyse işte devir değişti şimdi bizim bilim adamlarımız bu işleri daha iyi halledi-yorlar diyerek bugün de insanlar sadece Allah'a kulluğu reddedi-yorlar ve şirk içinde bir kulluktan yana olmaya çalışıyorlar.

Peygamberlerin hiç birisi Allah'tan başkalarına kulluğa çağırmamıştır. Tüm peygamberler tevhid inancında icma etmişlerdir. Tüm peygamberlerin tarihlerini, hayatlarını incelediğimiz zaman onların hayatlarında tek İlah, Allah'tır. Tüm peygamberler insanlığı ***La ilahe illallah*** temel esasına çağırmışlardır. Allah'tan başka sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak hayata hâkim olan İlah yoktur. Allah'tan başka kendisine kulluk yapılacak, hayat programı program kabul edecek varlık yoktur esasına çağırmışlardır.

Zaten tarih boyunca en büyük problem işte burada çıkmıştır. Tarih boyunca en büyük problem sadece Allah'a kulluk etmek sadece Allah'ı dinlemek ve hayata hâkim olarak sadece Allah'ı kabul etmek konusunda çıkmıştır. Değilse Allah'a da ibadet konusunda hiç problem çıkmamıştır. Yâni İlahlardan bir İlah olarak Allah'a da kulluğu herkes kabul etmiştir. Öteki İlahlar yanında Allah'a da kulluğa kimse ses çıkarmamıştır. Yâni göklerin ve yerin, göklerdekiler ve yerdekilerin yaratıcısı olarak, dağların ve denizlerin yaratıcısı olarak, rızık verici, öldüren, yaratan yaşatan bir İlah olarak herkes Onu kabul etmiştir. Ama inandığınız bu Allah kendisinden başka ilah olmayandır, ama bu Allah hayata karışan ve kendisinden başka hayata karışıcı olmayandır, ama bu Allah insanların kulluk programlarını belirleyendir ve kendisinden başka kanun koyucu olmayandır, ama bu Allah boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisinin çektiği yere gidilmesi gerekendir.

Yâni bu Allah kendisinden başka Rab, Melik, İlah olmayandır dendiği zaman işte kavga burada başlamıştır. Göklerin ve yerin ya-ratıcısı, rızık vericisi olarak kabul ettikleri bu Allah'ı insanlar hayatlarına karışıcı olarak reddetmeye

çalışmışlardır. İlah olarak Allah'ı kabul edelim ama tek ilah olarak asla kabul etmeyiz diyorlar. İlahlardan birisi olarak Onu da dinleyelim, ilahlardan birisi olarak Ona da kulluk ya-palım, ama tek ilah olarak sadece Ona kulluğa hayır diyorlar. Çünkü bizim hayatımıza karışacak başka ilahlarımız da var. Hayatımızda sö-zünü dinleyeceğimiz başka Rablerimiz de var. Bizim Allah'tan başka hukuk tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, şifa tanrılarımız, siyasal tanrılarımız da var. Tamam bu tanrılardan birisi olarak Allah'ı da dinleyelim ama öteki tanrılarımızı da dinlemek zorundayız diyorlar.

Meselâ imam nikâhı da olsun ama öteki nikâh da olmalıdır di-yorlar. Allah'ı da dinleyelim ama öteki tanrılarımızı da dinleyelim onları da küstürmeyelim diyorlar. Veya düğünde tamam Kur'an da okunsun ama mevlit de okunsun diyorlar. Allah'ı da küstürmeyelim ama âdetler tanrımızı da küstürmeyelim diyorlar. Veya tamam zekatı verelim ama vergi de verelim. Veya müslümanlık da olsun ama baş açarak tahsil de olsun diyorlar.

Evet diyorlar ki; ey peygamber, bizi babalarımızın yolundan koparıp sadece Allah'a kulluğa çağırmaya mı geldin? Halbuki biz ba-balarımızı da dinlemek zorundayız. Burada ki baba; sadece anaların kocaları olan babalar değildir. Baba sözü dinlenecek otorite demek-tir. Baba sözünden çıkılmayacak, sözü kanun olan güç demektir. Noel baba, Goryo baba, Sam baba, kurtar baba, mafya baba, imdat baba, yetiş babalar var ya, izindeyiz ata filan diyorlar ya. İşte tüm bu babalarımızı da dinlemek zorundayız diyorlardı. Onlardan bize intikal eden yasaları da uygulamak zorundayız diyorlardı. Evet biz sadece Allah'ı değil babalarımızı da dinleyeceğiz, öyleyse:

Ey Hûd! Haydi biz ne getireceksen getir de görelim. Bu tavrımıza karşılık, bu şirkimize karşılık haydi buyur ne getireceksen getir. Azap mı yağdıracaksın, taş mı yağdıracaksın, ateş mi gönderecek-sin, azap mı edeceksin haydi ne yapacaksan yap diyorlar. Cahiller Allah'tan istenmesi gereken, Allah'tan beklenmesi gereken şeyleri de peygamberden bekliyorlar. Allah'ı da peygamberi de bilmiyorlar. Bilselerdi zaten iman ederlerdi. Tıpkı Hudeybiye de yapılan anlaşmanın başına "Rasulullah Muhammed" ibaresinin yazılmasına bozulmuşlar ve eğer biz bunu kabul etmiş olsaydık zaten burada bu anlaşmayı yapmazdık dedikleri gibi.

71. "Hiç şüphesiz artık Rabbinizin azap ve öfkesini hak ettiniz. Allah'ın hiçbir delil indirmediği isimlerini de siz ve babalarınızın koyduğu putlar hakkında mı benimle tartışıyorsunuz? Bekleyin, doğrusu ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim" dedi."

Evet Hz. Hûd dedi ki sizler bu tavırlarınızla Rabbinizden size bir öfke fırtınası, biz azap fırtınasını hak ettiniz. Muhakkak sizin üzerinize Rabbinizin azabı gelecektir buyurduktan sonra bakın şöyle diyor:

Sizin ve atalarınızın isimlendirdiği isimler konusunda benimle mücâdeleye mi tutuşuyorsunuz? Sizin ve atalarınızın uydurduğu şeylere dayanarak benimle savaşmak mı istiyorsunuz? Sizin aklınızın, sizin atalarınızın akıllarının ortaya koyduğu, kendinizin uydurduğu, kendi eseriniz olan, sizin ve atalarınızın hevâ ve heveslerinden kaynaklanan bir takım düşüncelerin, bir takım sistemlerin, bir takım yasaların, bir takım putların arkasına saklanarak, onlara dayanarak benimle mücâdele mi etmek istiyorsunuz? Benin Rabbimden getirdiğim bu dinin karşısına çıkardığınız ve savunmaya çalıştığınız bu isimler ne böyle? Yâni sizin eseriniz olan, insan aklının eseri olan bu putlar ne böyle? Siz kendiniz dikmediniz mi bu putları? Siz koymadınız mı bu yasaları? Siz kendiniz koymadınız mı bu kanunları? Allah'ın sisteminin, Allah'ın mesajının karşısında şu savunduğunuz, şu tutunduğunuz demokrasiyi kendiniz icad etmediniz mi? Ona tutunarak Allah sistemini dışlamaya mı çalışıyorsunuz? Herkes bu demokrasiye inanmalıdır diyerek insanları bu kendi diktiğiniz puta imana mı çağırıyorsunuz? Onun kesin hak olduğunu kabullenip tartışmasını bile yasaklamaya mı çalışıyorsunuz? En güzel sistem budur, en ideal hayat tarzı budur, bunun dışında insanları mutlu edecek sistem yoktur diye, ona dayanarak benim getirdiğimi reddetmek mi istiyorsunuz? Üstelik:

Bu konuda Allah size bir delil de indirmemiştir. Bu konuda bu kendi akıllarınızdan kendi hevâ ve heveslerinizden kaynaklanan bu demokrasinin hak olduğuna dair Allah'tan bir delil de yok bir âyet de yoktur. Ve yıllardır bu sistemi uygulayan ülkelerin durumları da belli. Ahlâklarıyla, sosyal yapılarıyla, gençlikleriyle, sömürülüleriyle, intiharlarıyla kanları ve göz yaşlarıyla herkesin gözü önündedir. İçkileriyle, kumarlarıyla, eroinleriyle, homoseksüelleriyle, buhranları ve bunalımlarıyla insanların gözleri önündedir. İnsanların varmak istedikleri nokta bumudur sizce? Siz de onların ortaya koyduğu bu sistemi Allah sistemi karşısında savunurken onların vardıkları neticeye mi varmak istiyorsunuz? diyordu Allah'ın elçisi.

Evet insanlar kendi kafalarından, kendi hevâ ve heveslerinden bir şeyler üretiyorlar ve onlara tutunarak Allah sistemiyle savaşa kalkışıyorlar. Diktikleri bu putlara dokunulmazlıklar izâfe ederek, onların kesin doğru olduklarını kabul ederek onların tartışılmasına bile izin vermiyorlar.

Bakın Ebu Zer efendimiz genç yaşında İslâm'ı kabul eder. hâlâ müşrik olan ailesi onu bir gün putlarının bulunduğu alana götürürler. Onlar vecd içinde

putlarına tapınmayla meşgullerken onların kutsadıkları bu putları reddedip Allah'a inanmış olan Ebu Zer efendimiz yerden bir taş alıp putlardan birine atmak ister. Bunu yapmaya teşebbüs ettiğinde gerçekten çok korktum diyor Ebu Zer efendimiz. İçimden bir ürperti yükseldi, vücudumdan müthiş bir ter boşandı diyor. Çünkü o güne kadar öylesine kutsamışlardı ki o putu, öylesine dokunulmazlık izâfe etmişlerdi ki kendisine, öylesine telkinlerde bulunmuşlardı ki bakın Allah'a iman ettiği halde, o putun, o cansız varlığın kendisine hiç bir zarar veremeyeceğini bildiği halde yine de tit-riyordu Ebu Zer efendimiz. Ya çarpılırsam? Ya bu putun gazabına uğrarsam? diye yine de korkuyordu.

Şimdi de böyle. Adamlar öyle bir kutsiyet izâfe ediyorlar ki meselâ laikliğe, öyle bir reklamını yapıyorlar ki demokrasinin, öyle bir dokunulmazlık veriyorlar ki putlara onların kesin bâtıl olduklarını bilen insanlar bile onlara dokunmaktan korkuyorlar.

Meselâ kimileri, kimi insanlara öyle bir büyüklük izâfe ederler ki, onları öylesine putlaştırırlar ki neredeyse adamların yatak odalarına kadar girer bu adamlar, en mahrem yerlerine kadar müdahale et-meye kalkışırlar da berikiler buna ses çıkaramazlar. Halbuki Allah meleklerini bile kullarının yatak odalarına sokmazken bu adamlar oralara bile girebilmektedirler. Gerçekten anlamak çok zor.

Öyle değil mi? Bu adamlar kalpten geçenleri bilirler, Allah yanında işlenen naneler bunlar yanında asla işlenmez. Ne olur ne olmaz çarpılırız diyor insanlar. Halbuki bu sıfatlar sadece Allah'a aittir. Kulları üzerine kahir olan, mahlukâtı üzerinde Kahhâr olan, onların kalplerinden geçenlere muttali olan, onları her an kontrol etme gücüne sahip olan, semi ve basıyr olan, onları kahredecek, helâk edecek olan sadece Allah'tır. Şimdi sadece Allah'a ait olan bu sıfatları Allah'tan başka birilerine verdiğimiz de, meselâ polise verdiğimizde, amire, müdüre verdiğimizde, insanlara verdiğimizde ne olur bizim halimiz?

Evet adamlar kendi yaptıklarına sarılarak Allah yasalarıyla savaşmaya çalışıyorlar. Bunlar Allah'ınkinden daha üstün, bunlar Allah yasalarından daha doğrudur demeye çalışıyorlar. Meselâ kanun çıkarıyorlar, kendileri yasa yapıyorlar ve Allah'ın arzuları bu yasalarla çatıştığı zaman da "*eh ne yapalım yasalar böyle*" diyorlar. Ne yapalım yasalar izin vermiyor diyorlar. Peki kim yaptı bu yasaları? Kim dikti bu putları? Allah yasalarına göre örtünmek isteyen kızların karşısına kendi yasalarını çıkarıyorlar ne yapalım yasalar engel diyorlar.

Eskiden müşrik Araplar helvadan put yapıyorlar, bir süre tapınıyorlar sonra acıkınca da onu yiyiveriyorlardı. Şimdi de aynen öyledir. Yasa yapıyorlar, bir süre

o yasalara saygı duyup uyguluyorlar onları ama daha sonra işlerine gelmeyince de o yasaları yiyiveriyorlar. Hani şimdi şu anda on sene önceki yasalar var mı? Nerede onlar? Halbuki o günlerde o yasalar yüzünden ne canlar yakmışlardı değil mi? Ama aradan bir kaç sene geçince kendi yasalarını, kendi putlarını kendileri yiyorlar. Meselâ istedikleri bir adam doçent olacaksa ve mevcut yasalar da onun bu makamı kapmasına elvermiyorsa adamlar onun için özel yasa çıkarıyorlar.

Veya birisi bir makama gelecek ama, mevcut yasalar buna imkân vermiyorsa ona engel olan yasayı yiyip onun yerine bir yenisi dikiverirler. Meselâ farz edin ki bir yere bir müdür lâzım ve orası için düşündükleri birisi varsa çıkaracakları yasaya o adamın tüm özelliklerini yazarlar, adamın sadece yazılmadık bir tek adı kalır ve bu adamı bu yasa gereği müdür yaparlar oraya.

Bütün bu yaptıklarınız sadece isimden ibarettir diyor Rabbi-miz. Sadece isim ve altında da hiç bir şey yoktur. Meselâ adâlet di-yorlar ama adâletin a'sına bile rastlamak mümkün değil. Hürriyet di-yorlar, eşitlik diyorlar yasalar diyorlar, demokrasi diyorlar, laiklik di-yorlar, din ve vicdan özgürlüğü diyorlar ama başörtülülere kan ağla-tıyorlar. İnsan hakları diyorlar, adâlet konseyi diyorlar, güvenlik kon-seyi diyorlar ama sadece isimden ibaret altında bu isme lâyık hiç bir şey yok. Tüm dünyaya korkudan başka, zulümden başka hiç bir şey yaymıyorlar. Sadece isimden ibarettir bunların yaptıkları şeyler altını kazıdığınız zaman hiç bir çıkmaz diyor Allah.

Evet Allah'ın elçisi diyor ki kendi çıkardığınız yasalarınıza dayanarak benim getirdiğim Allah yasalarını reddediyorsunuz öyle mi?
Öyleyse bekleyin ben de sizinle birlikte bekliyorum. Bu sa-vunduğunuz yasalarınızın ne hale geleceğini, sizi nereye götüreceğini yakında siz de göreceksiniz ben de göreceğim. Yakında kim galip kim mağlup onu siz de göreceksiniz ben de. Allah yasalarını savunanlar mı galip gelecek, Allah düşmanları mı galip gelecek pek yakında göreceğiz onu.

Ya da kim haklıymış kim haksızmış onu yakında birlikte göreceğiz. Allah yasaları mı hakmış haklıymış, sizin kendi kafalarınızdan ürettiğiniz sistemleriniz mi haklıymış çok yakında göreceğiz onu. Hangisi kokuşmuş, hangisi insanlığa gerçek mutluluğu sunuyormuş göreceğiz. Bakın Allah'ın elçisi ne kadar kendisinden emin ve ne kadar huzur içinde bir tavır sergiliyor kâfirler karşısında.

Eğer müslüman gerçekten müslümansa o huzurludur. Müslüman gerçekten müslümansa o yolunda emindir. Yolunun doğrulu-ğundan kesin emindir ve huzur içindedir. Ama bakıyoruz ki bugün müslümanlar müslümanlaştıkça huzursuzlukları

da artmaktadır. Bu durum karşısında ben ancak şunu diyebiliyorum: Müslümanların bu durumda ya müslümanlıklarında bir bozukluk var ya da huzursuzluklarında bir terslik var. Bakın bir Allah elçisi Allah'ın emirlerini insanlara, kavmine tebliğ etti. Kavmi onu öldürmek istedi. Onu öldürmek için peşine takıldı. O onların zulmünden kaçıp ormanda bir ağacın kovuğuna girdi. Elbisesinin bir parçası dışarıda kaldığı için onun orada olduğunu anlayıp testereyle ağaçla birlikte belinden biçiverdiler ama Allah'ın elçisi yine bu anda bile ne kadar huzur içindeydi.

Evet bir müslüman vazifesini yapmışsa mutlaka huzur içindedir. Rabbinin emirlerini insanlara duyurabilmişse huzurludur. Ama ga-liba günümüz müslümanları dünyayı cennet yapmak istiyorlar. Dünyada herkes bu gerçeği anlayıversin, herkes müslüman oluversin, bir anlatışta herkes yol buluversin istiyorlar ve bu olmayacak şeyler konusunda huzursuzluk üretiyorlar. Üç kişiyle devlet kurmayı hedef-liyorlar ve olmayınca da huzursuzluk üretiyorlar. Halbuki olacak bunlar. Adam olmayanlar da çıkacak, bizi anlamayanlar da çıkacak, cehenneme hevesli olanlar da çıkacak, küfürde direnenler de olacak bu dünyada. Bunları huzursuzluk kaynağı yapmanın anlamı yoktur.

Evet günümüz müslümanlarının ya böyle huzursuzluk kaynakları İslâmî değil; ya da öğrendikleri ve yaşadıkları İslâm, İslâm değil de onun için müslümanlaştıkça huzursuzlukları artıyor. Bu ikisini bir daha gözden geçirmek zorundayız. Acaba müslümanlığımız Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine dayalı bir müslümanlık mı yoksa piyasa müslümanlığı mı? Yâni şuradan buradan devşirdiğimiz bir müslümanlık mı? Bunu bir gözden geçirelim bir. Bir de acaba hedeflerimiz, beklentilerimiz peygamberlerinkine benziyor mu? Yoksa kendi kendimize hedefler belirleyip de olmayınca huzursuzluk kaynağı mı oluyor? bunu da gözden geçirelim. Bakın Allah'ın elçileri görevlerini yapmış olmanın huzuru içinde ne kadar rahatlar.

72. "Biz, rahmetimizle, Hûd'u ve beraberinde bulunanları kurtardık, âyetlerimizi yalan sayarak inanmayanların kökünü kestik".

Evet Allah diyor ki biz onu, Hûd'u ve beraberindeki inananları, onu ve getirdiği mesajını destekleyenleri, peygamber safında yer alanları rahmetimizle kurtardık, âyetlerimizi yalanlayanları, âyetlerimizi işlemez hale getirenleri, âyetlerimizi boşa çıkarıp onlarla ilgilenmeyenleri kendi sistemlerine, kendi putlarına, kendi hayat tarzlarına tutunarak Allah sistemiyle savaşa tutuşanların da kökünü kestik.

Kim iman edecek kim iman etmeyecek aslında bunu biliyordu Allah. Aslında bunları yaratmadan da biliyordu Rabbimiz. Ama işte böylece hem bu adamları kendi vicdanlarıyla yüzleştirmek üzere hem insanlara bunları göstermek üzere dünyaya getirip denedi onları ve sonra da köklerini kesiverdi.

Kendimizden bir rahmetle, katımızdan bir rahmetle inananları kurtardık diyor Rabbimiz. Evet demek ki Rabbimizin rahmeti olmadıkça kurtuluş kesinlikle mümkün değildir. Bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Rabbimizin rahmeti ve rızası olmadıkça, arkamızda Rabbimizin desteği olmadıkça ne bu dünyada ne de ukbada kurtuluşumuz kesinlikle mümkün değildir. Yâni bir dâvâ ki arkasında Allah yoksa o dâvânın galip gelmesi kesinlikle mümkün değildir. Öy-leyse tüm mücâdelelerimizde Allah yasalarına uygun hareket edelim ki Allah bizimle beraber olsun. Tavizler vererek, Allah'ın hoşlanmayacağı yollara saparak Allah desteğini kaybetmemeye çalışalım inşallah. Evet böylece bir toplumun sonucuna şahit oluyoruz. Allah'ın elçisi Hûd (a.s) Âd kavmine geldi, onlara Allah'ın âyetlerini getirdi ama onlar kendi diktikleri putların, kendi icat ettikleri sistemlerin arkasına saklanarak Allah sistemiyle savaşa tutuştular. İnananları kurtarırken Rabbimiz kâfirlerin kökünü kesiverdi. Çünkü onlar:

Onlar mü'min değillerdi. Mü'minlerden de olmadılar. Bunlar mü'minlerden olmak şöyle dursun Allah'ın diniyle Allah'ın sistemiyle savaşa tutuştular. Vahyi topluma duyurmamak için ellerinden geleni yapmaya çalıştılar. Aman bu insanlar Allah âyetlerini duymasınlar. Eğer duyarlarsa bizimkilere itibar etmezler diye Allah âyetlerinin eğitimine yasaklar koydular. Kur'an eğitimini yasakladılar. Kendi yasalarına tutunarak Allah sistemiyle savaşa tutuştular da Allah da onların kökünü kesiverdi.

Her devirde bu böyle olmuştur. Her devirde Allah düşmanları ve Allah dostları olagelmiştir ve her dönemde Allah dostlarını kurtarırken düşmanlarını helâk etmiştir. Bu yeryüzünde Allah'ın değişmeyen yasasıdır. Düşmanlarını helâk yasası ve dostlarına yardım yasası de-ğişmeyen yasadır. Kendilerinden öncekilerin başlarına gelenleri bildikleri halde yine de Allah'a kafa tutmaya çalışabiliyorlar bu insanlar.

73. “Semûd milletine de kardeşleri Sâlih'i gönderdik. "Ey milletim Allah'a kulluk edin, O'ndan başka ilâhınız yoktur. Rabbinizden size bir belge geldi: Allah'ın bu dişi devesi size bir delildir, onu bırakın, Allah'ın toprağında otlasın; ona kötülük etmeyin, yoksa can yakıcı azaba uğrarsınız”.

Önceki âyetlerde Rabbimiz Âd kavmini anlatmıştı; burada da Semûd’u anlatacak. Evet diyor ki Rabbimiz Semûd’a da kardeşleri Sâlih’i gönderdik. Demek ki her kavme, her topluma kendi kardeşlerinden birisi gönderiliyor. O toplumu iyi bilen, onların dertlerini, âdetlerini, dillerini, problemlerini iyi bilen onları tanıyan bir elçi gönderiliyor. Onları hakka dâvette inandırıcı olsun ve de onların problemlerini çözmede başarılı olsun diye.

Semûd kavmi Âd kavminden sonra gelmiş, onların halefi olarak Medine ile Kudüs arasında “Hicr” denilen bölgede yaşamış bir kavimdir. Hattâ Allah’ın Resûlü Tebuk taraflarına giderken: Buradan hızlı geçin, zira burası kardeşim Sâlih’in devesini katlettikleri yerdir buyurur. Semûd’un en büyük şehirlerinden birisi olan belki de merkezi olan “Medayin-i Sâlih” tir. Daha sonra bu şehrin harabeleri üzerinde yapılan incelemelerden anlaşılıyor ki bu şehrin nüfusu beş yüz bin civarındaymış. Bu toplum herhalde helâk edilen üçüncü toplumdur. Kendilerinden önce sırasıyla Nûh kavmi, Âd kavmi helâk edilmiş ve onların arkasından bu toplum geliyordu.

Sâlih (a.s)’ın toplumuna söyledikleri de diğerlerinden pek farklı değil. O da aynı şeyleri söylüyor ve diyor ki ey kavmim Allah’a kulluk yapın sizin Allah’tan başka İlahınız yoktur. Allah’tan başka sözünü dinleyeceğiniz, hatırını kazanacağınız, çektiği yere gideceğiniz İlahınız yoktur.

Rabbinizden size bir Beyyine gelmiştir. Rabbinizden size bir mûcize gelmiştir. Yâni sizin elçi olarak beni kabullenmeniz ve benim dediklerim istikâmetinde bir hayat yaşamanız konusunda size bir tehdidi var Rabbinizin. İşte Rabbinizden size böyle bir Beyyine bir mûcize gelmiştir. Kur’an’ın başka âyetlerinden teferruatını öğrendiğimiz bu mûcize, bu beyyine:

İşte şu Allah’ın devesidir ki onda sizin için âyet vardır. O sizin için Rabbinizden bir âyettir. Onu bırakın, ona ilişmeyin ki o Allah’ın arzında otlasın. Ona kötülük etmeyin ki Allah’ın azabı size dokunmasın.

Rivâyetlere göre Sâlih (a.s)’ın toplumu kendisinden bir mûcize istemişler. Ey Sâlih bize reddedemeyeceğimiz bir mûcize getirirsen Rabbinden o zaman sana ve Rabbine iman edeceğiz demişler. Rab-bimiz de onlara bu dişi deveyi göndermiş. Cenâb-ı Hak sert bir kayadan böyle dişi bir deve çıkarmış. Tabii ki bu deve böyle normal bildiğimiz bir deve değil. Allah’ın âyeti dendiğine göre mûcize bir deveydi

bu, harikulade bir deve. Ona inanmak Allah'a iman demek olan, ona ilişmek de Allah'a ilişmek olan bir deve.

Evet o deve Allah'ın bir âyetiydi ve ona karşı Allah nasıl davranılmasını emretmişse öylece davranmaları gerekiyordu. Allah'ın elçisi Hz. Sâlih diyor ki onlara: Bırakın, dokunmayın bu deveye de Allah'ın arzında dilediği gibi yesin içsin. Ona kötülükle dokunacak olursanız Allah'ın azabına uğrarsınız.

Evet bu deveye kötü bir şekilde yaklaşmak, kötülük yapmak üzere dokunmayacaklardı. Kötülüğün dışında meselâ süt almak için başka şeyler için dokunabileceklerdi. Zira arz da Allah'ındı deve de Allah'ındı. Ve Allah'ın âyeti olan bu deveye karşı Allah'ın istediği gibi davranmak zorundaydılar. Allah'ın âyetine hayat hakkı tanımak zorundaydılar. Allah'ın arzında Allah'ın yasalarına, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın dinine, Allah'ın hayat programına hayat hakkı tanıyacaklardı. Kendilerinin, kâinatın, devenin ve tüm varlıkların yaratıcısı ve sahibi olan Allah'ın hayata karışmasına karşı gelmeyeceklerdi. Bu hayat Allah'tansa, bu varlıkların sahibi Oysa, elbette onlar konusunda söz sahibi de O'dur diyeceklerdi. İlişmeyeceklerdi Allah âyetine. Dışlamayacaklardı Allah'ı. Yok etmeden yana olmayacaklardı Allah âyetlerini.

Başka? Başka ne istiyordu Allah onlardan? Bakın kullarına karşı rahmeti bol olan Rabbimiz, bu rahmeti gereği gafil kullarının akıllarını erdirmek için bundan sonraki âyetinde onlara şöyle sesleniyor:

74. "Allah'ın sizi Âd milleti yerine getirdiğini, ovalarında köşkler kurup dağlarında kayadan evler yonttuğunuz yeryüzünde yerleştirdiğini hatırlayın; Allah'ın nimetlerini anın, yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın" dedi."

Hatırlasanıza Âd kavminden sonra sizi halîfeler kılmıştık. Allah onlardan sonra sizi yeryüzünde yerleştirip imtihana tâbi tuttu. Allah âyetlerine inanmayan, Allah elçileriyle savaşa tutuşan Âd toplumunu yok etti ve Allah onların mülkü üzerine sizleri getirdi. Onlardan aldığı nimetlerini şimdi size verdi. Onların arkalarından sizleri yeryüzüne yerleştirdi. Size imkân verdi, coğrafya verdi, yeryüzünde hükmetme yetkisi verdi. Sizleri yeryüzünde egemen kıldı. Dilediğiniz gibi yeryüzüne hükmedecek konuma getirdi sizi. Bu yetkiyi kimden aldınız? Kim verdi bütün bu nimetleri size? Bütün bunları Allah lütfetmedi mi size? Yeryüzünü

size boyun büktüren Allah değil mi? Siz kendiniz mi yapıyorsunuz bunları? Yeryüzünün ovalarında köşkler kurup, dağlarında kayaları yontup evler, köşkler yapıyorsunuz.

Hem ovalardan istifade ediyorsunuz hem dağlardan. Dağlarda evler yontuyorsunuz, ovalarda da köşkler yapıyorsunuz. Rivâyetlere göre kendilerinden öncekilerin rüzgar ve sarsıntıyla yok edildiklerini bildikleri için güya dağların üzerlerinde kayalardan mağaralar yontarak kendilerini Allah'tan gelebilecek muhtemel bir azaba karşı sağlama almaya çalışıyorlardı.

Allah'ın elçisi diyor ki bütün bunları size Allah'ın verdiğini hiç düşünmüyor musunuz? Sizden öncekilerin helâk edildiklerini ne çabuk unuttunuz? Yaşadığınız bu bölgede, bu köşklerin içinde kendinizi emniyette mi hissediyorsunuz?

Evet Semûd kavmi dağ başlarında kayaları yontarak, kayaları, dağları yararak çok muhkem evler yapıyorlar, hiç ölmeyeceklermiş gibi köşkler içinde yaşıyorlardı ve zannediyorlardı ki bu sağlam yapılar kendilerini her türlü tehlikelere karşı koruyacaktı. Bu sağlam yapılarına, muhkem evlerine, mülklerine, servetlerine makamlarına ve medeniyetlerine güvenerek Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın elçileriyle sa-vaşa tutuşuyorlardı. Kendilerinden önce Allah mücâdeleye tutuşanların gözlerinin önünde Allah karşısında nasıl mağlup olduklarını görmüşlerdi ama yine de ibret almıyorlar ve onların yolundan gitmeyi tercih ediyorlardı.

Bu yüzden nerede yüksek, yüksek binalar görsem Semûd'u hatırlarım. Gözümün önünde hiç ölmeyecekmiş gibi plan program yapan Semûd canlanır. Allah korusun da bugünün insanları da tıpkı Semûd'un tavrını sergiliyorlar. Sanki ebedî kalma iddiasını sergileyen, Allah'a da, Allah'ın âyetlerine de, Allah'ın peygamberinin sünnetine de ihtiyaçlarının olmadığını söylüyorlar. Adamlar öyle bir hayat yaşıyorlar ki hayatlarında ne kitap var ne sünnet. Sanki hiç ölmeyecekler, sanki kıyâmet hiç gelmeyecek ve saltanatları düzeleri sanki hiç yıkılmayacak. Tüm günlerini, tüm zamanlarını ve mesailerini bunlara ayırarak, gündemlerinden âhireti, hesabı kitabı çıkararak işleri güçleri kasır ve büyût olan bu insanları görünce Semûd'u hatırlamamak mümkün değildir.

Evet Allah'ın elçisi diyor ki Allah'ın size verdiği bu nimetleri hatırlayın da yeryüzünde fesat çıkarmayın, yeryüzünde Allah'ın koyduğu düzeni bozmayın. Allah'ın sizlere kulluk adına verdiği bu nimetleri sırf zevkleriniz istikâmetinde kullanacağınıza ihtiyaçlarınız kadar hayatı kullanıp o arazileri o imkânları Allah'a kulluk üzere kullansaydınız ya. Her yerde Allah'a secdeyi gerçekleştirseydiniz ya.

Her yeri evlerle, köşklerle, saraylarla dolduracağınıza her yeri Allah'a secde mahalli kılsaydınız ya. Her yerde Allah'ın istediği gibi davranarak Al-lah'a kulluğu gerçekleştirerek halîfelik hakkınızın devamını sağlasaydınız ya.

Bakın Allah'ın elçisinin bu uyarısına karşılık o toplumun Melesi de şöyle diyorlardı:

75. "Milletinin büyüklük taslayan ileri gelenleri, aralarından iman eden ve bu sebeple hor gördükleri kimselere, "Sâlih'in Rabbi tarafından gönderildiğini sahiden biliyor musunuz? "dediler, onlar da, "Doğrusu biz onunla gönderilene inanıyoruz" dediler."

Müstekbirler, kibirlenenler, Allah'a ve elçisine kafa tutanlar, mallarına makamlarına, servetlerine, konumlarına, evlerine, köşklerine güvenerek Allah'a da Allah'ın âyetlerine de Allah'ın elçilerine de değer vermeyenler, devletin nimetlerinden en fazla istifade eden, kan emen, toplumda peygamber mesajının hâkim olmasıyla tüm menfaat hortumlarının kesileceğinden ve mevcut düzenin yaşamasından yana olanlar, müstekbirler mus'taz'aflara, ezilenlere, horlananlara, ikinci, üçüncü sınıf vatandaş görülenlere şöyle diyorlardı:

Yâni şimdi sizler gerçekten Sâlih'in Rabbinden bir mürsel olduğunu, Allah tarafından gönderilmiş bir elçi olduğunu biliyor musunuz? Onun gerçekten bir peygamber olduğunu mu düşünüyorsunuz? Onların bu sorularına karşı Sâlih (a.s)'ma iman etmiş mü'minler de diyorlar ki:

Biz Sâlih (a.s)'ın bir peygamber olduğuna da onun Rabbinden getirdiklerinin tümüne de iman ettik. Biz onun getirdiklerinin tümüne inandık. Dikkat ederseniz kâfirler siz onun bir peygamber olduğunu biliyor musunuz? Belki de o sizi kandırmıştır şeklindeki sorularına kar-şılık mü'minlerin verdikleri cevap gerçekten çok manidardır. Kâfirlerin sorularını düzelterek diyorlar ki sadece bilmek yetmez. Biz sadece işi bilmekle bırakmadık bu bildiklerimizi imana dönüştürdük. Mücerret bilgi bir işe yaramaz ki. İman için elbette iman edilecek şeyler bilinmeliydi, bilinmeyen şeye iman söz konusu olamazdı ama bu bilgi hemen imana dönüşmeliydi.

Ve işte bakın diyorlar ki bilmek de ne demek? Bilmenin de ötesinde biz onun getirdiklerinin tümüne iman ettik. Allah'ın elçisinin Rabbinden getirdiklerinin hepsini kabul ettik. Onun Rabbinden getirdiklerinin tümü bizim başımızın üzerindedir dediler ve imanlarını kâ-firlerin yüzlerine haykırdılar.

Bakın anlaşılan o ki Sâlih (a.s) toplumunu Allah dâvet eder. Her toplumda olduğu gibi Sâlih (a.s)'ın toplumun içinden de sadece zayıf olanlar, fakirler ve garibanlar bu dâvete icâbet ederler. Varlıklılar, yöneticiler, topluma egemen olanlar

iman etmezler. Ve bunlar, bu kâfirler o toplumda kendilerine ters olan bu insanları ikinci, üçüncü sınıf vatandaş görerek, müs'taz'af görerek imanlarından dolayı onları sorgulamaya çalışıyorlar. Şu andaki müstekbirlerin imanlarından dolayı aşağı gördükleri müslümanları sorgulamaya çalıştıkları gibi. İmanlarından dolayı mü'minleri mahkum etmeye çalıştıkları gibi. Gelin bakalım bizim iznimiz olmadan sizler nasıl inandınız? Bizler bu işe okey demeden nasıl örtündünüz? Bizlerin müsaadesi olmadan şunları, şunları nasıl yaparsınız? dedikleri gibi onları da sorgulamaya ça-lışıyorlardı kâfirler.

Ve işin en enteresan tarafı da düne kadar tükürüklerini bile lâyık görmedikleri bu ayak takımını, bu kölelerini imanlarından ötürü artık kale almaya ve onları kendilerine muhatap kabul etmeye başlıyorlardı bu kâfirler.

Öyleyse şunu hiç bir zaman unutmayalım ki bizler de bugün bu kâfirlerin karşılarına net ve açık müslümanlar olarak çıkarsak, kendilerinden farklı bir kimlikle onların karşılarına çıkabilirsek o zaman bizi bu imanlarımızla değerlendirecekler. Yoksa bu adamlar bizi neyle değerlendirecekler? Atla mı? Arabayla mı? Servetle mi? Parayla mı? Biz bunlarla bu adamların karşısına çıkmaya çalışırsak unutmayalım ki ebedîyen dünyaya tapınan bu adamların elindekilere ulaşamayacağımıza göre, bizim elimizdekiler hep onlarınkinden az ola-cağına göre yine bir değerimiz olmayacak demektir. Başka neyle çı-kabileceğiz bu adamların karşısına? Demokrasiyle mi, laiklikle mi, İs-lâmi olmayan sosyal yapılanmalarımızla, eğitim anlayışlarımızla mı?

Bu adamlar bizim artıklarımızla geçinen, bizi taklit eden, bizi efendi görüp bizimkileri kapmaya çalışan köleler diyecekler. Peki o zaman neyle çıkacağız bu adamların karşısına? İmanla çıkacağız, Kur'an'la çıkacağız, bunlardan farklı bir hayat anlayışıyla, bunlardan farklı bir kimlikle müslüman kimliğiyle çıkacağız işte o zaman bu adamlar bizi muhatap kabul edecekler başka çaresi yoktur bunun.

Evet mü'minler kâfirlerin karşılarına müslüman kimliğiyle dikilince bakın onlar ne dediler:
76. "Büyüklük taslayanla, "Sizin inandığınızı biz inkâr ediyoruz" dediler."

Evet müstekbirler de dediler ki biz de sizin inandıklarınızı inkâr ettik. Biz de sizin mü'mini olduğunuz şeylerin kâfiri olduk. Biz sizin inandıklarınızın doğruluğunu bilmiyoruz, bilemiyoruz demiyorlar da; biz onların kâfiriyiz diyorlar alçaklar. Aslında onlar da biliyorlar peygamberin hak olduğunu. Onlar da biliyorlar Sâlih (a.s)'ın hak pey-gamber olduğunu ve bu devenin mûcize bir deve olduğunu. Biliyorlar ama hayatlarının değişmesinden korktukları için,

menfaatlerinin kesileceğini bildikleri için iman etmiyorlardı. Peygamberin mesajına iman ettikleri zaman hayatları değişecekti, kan emmeye devam edemeyeceklerdi, zulümlerini sürdüremeyeceklerdi de onun için iman etmiyor-lardı.

Sizin iman ettiğiniz şeylerin hiç birisini kabul etmiyoruz diyerek; şehirde inananlarla kâfirler arasında çekişme oldu. Şehirde dokuz kişilik bir eşkıya gurubu vardı. Bu eşkıya gurubunun içinden en şakîleri ileri atılıp deveyi biçiverdi.
77. "Ve dişi deveyi kesip devirdiler; Rablerinin buyruğuna baş kaldırdılar, "Ey Sâlih, eğer sen peygambersen bizi tehdit ettiğin azaba uğrat bakalım" dediler."

Evet Allah'ın âyetini, deveyi biçtiler. tâbi büyük bir deve olduğu için ayaklarından biçip öldürdüler.

Bu devenin bir özelliği vardı, bir gün toplum kuyulardan su içmeyecek ve sadece bu deve su içecek ve ikinci gün de içtiği bu suyu süt olarak kavme ikram edecek ve tüm kavmi doyuracaktı. İkinci gün de bu deve su içmeyecek ve kavim kuyulardan su içecekti. Yâni Medayin-i Sâlih'in beş yüz bin civarında nüfusu olan bir şehir olduğunu düşünürsek bir tek deve beş yüz bin insanı sütle doyuracaktı.

Gerçekten büyük bir mûcizeydi bu deve. Gerçekten de toplum için mahza hayırdı, hayırlıydı, bereketliydi bu deve. Ama kâfirler Allah'ın bu âyetine tahammül edemediler. Allah'ın âyetini ortadan kaldırmaya yöneldiler. Allah'ın yasasını ortadan kaldırmaya yöneldiler. Allah'ın arzında Allah'a hayat hakkı tanımadılar, Allah'ın âyetine hayat hakkı tanımadılar ve kendileri için mahza hayır olan, tek suçu kendilerine süt verip onları beslemek olan bu deveyi ayaklarından biçerek öldürüverdiler. tâbi büyük bir deve olduğu için ayaklarından biçip onu öldürüverdiler.

Evet kâfirlerin fıtratında, küfür tabiatında faydalıyı ret vardır. Kâfir kesinlikle hayra, hakka dayanamaz. Kâfirin hayra hayırlıya bereketliye tahammülü yoktur. Bakın bu deve mahza kendileri için hayırlıydı, mahza bereket kaynağıydı. Bu devenin bir tek suçu vardı o da süt vermek. Süt verip bu insanları doyurmak. Bunun dışında başka bir suçu yoktu bu devenin. Ama kâfirin mantığı ters çalıştığından bu hayra tahammül edemedi. Tıpkı şu anda yeryüzünde tek suçu süt vermek olan ürettikleriyle tüm dünyayı doyurmaktan başka bir suçu olmayan müslümanları öldürmek için günümüz kâfirlerinin soyundukları gibi.

Ben müslümanları Sâlih (a.s)'ın devesine benzetirim. Şu andaki müslümanların yeryüzünde varlıkları da insanlık için mahza hayırdır. Bugün müslümanların bir tek suçu var. O da tıpkı Sâlih (a.s)'ın devesi gibi süt vermek.

Yâni ürettikleriyle tüm dünyayı beslemek. Ama bugünkü kâfirler de tıpkı dünün kâfirleri gibi bu hayra tahammül edemiyorlar. Bu hayrın varlığına tahammül edemiyorlar da yeryüzündeki tüm müslümanları yok etmek için çırpınıyorlar. Yeryüzünde Allah'ın âyetine, Allah'ın arzularının görüntülenmesine, Allah'ın yasalarının temsil edilmesine tahammül edemiyorlar. Çünkü kesin biliyorlar ki bu kâfirler yeryüzünde müslümanlar var oldukları sürece, yeryüzünde müslümanlar Allah'a kulluğu sergiledikleri sürece bâtılların bâtıllıkları anlaşılacak sapıkların sapıklık noktaları açığa çıkacak ve kendilerine hayat hakkı kalmayacaktı.

Evet kâfirin mantığı ters işlemektedir. Şaşı gözlüdür kâfir. Her şeyi ters değerlendirir. Hakkı bâtıl, bâtılı hak görür, hayrı şer, şerri hayır görür, temizi pis, pisi temiz görür. Sanki namusluluğu namussuzluk, namussuzluğu namusluluk bilir. Meselâ bir okulda iki bin öğrenciden sadece iki tanesi kapalı olsa küfrün buna tahammülü yoktur. Neden? Çünkü o iki tane örtülünün varlığı örtüsüzlerin varlığını açığa çıkarıyor da ondan. Koskoca bir dairede rüşvet yemeyen iki tane memurun varlığına tahammülleri yoktur. Neden? Çünkü o iki tane mü'minin varlığı ötekilerin pisliğini açığa çıkarıyor da ondan.

Evet Sâlih (a.s)' toplumu peygamberlerinin buna dokunmayın dediği deveyi Allah'ın âyetini ortadan kaldırıverdiler. Şu anda da son elçi Hz. Muhammed (a.s)'ın bunlara dokunmayın dediği yeryüzünde Allah âyetlerini, Allah sistemini kaldırmaya çalışıyorlar.

Evet deveyi öldürdüler. Peki acaba niye öldürmüşlerdi bu de-veyi? Çünkü bu deve Allah'ın âyetiydi ve karşılıksız süt veriyordu top-luma. Bu devenin varlığı, misyonu toplumda menfaatperestlerin huzurunu kaçırıyordu. Karşılıksız bir şey yapmayı bilmeyenlerin pisliğini açığa çıkarıyordu bu deve. Peygamber de böyleydi. Rabbimiz Müd-dessir sûresinde peygamberine şöyle diyordu:
" Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma."
(Müddessir 6)

Daha iyisini beklediğinden dolayı sen insanlara iyilikte bulunayım deme. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez deme. Ben bunu bir kere arabama bindirirsem bu bana araba hediye edecek deme. Hareketlerini buna bina etme peygamberim.

Yaptığın işi çok görerek başa kakma. Veya sen çok iyiliğe lâyıksın zannederek hareketini öylece düzenleme. Veya karşındakini minnet duygusu altında tutma. Yâni Az verip çok şey bekleme. Hem toplumsal planda, hem de Allah'a karşı görevlerinde öyle davranma. Meselâ namazımızı kılıyoruz,

abdestimizi alıyoruz, elbette Allah bizi cennete koyacaktır değil mi? diyerek az yaptığın kulluğun karşılığında tam kulluğun gereği olan cenneti bekleme. Bir böyle. Bir de sosyal ilişkiler içinde karşındakine iki âyet anlattın diye iki çay içirmesini bekleme. Ya da aferin demesini bekleme. Veya tebliğ ettim, duyurdum diye hemen hayatını değiştirmesini bekleme.

İşte Allah peygamberinden bunu bekliyordu. Şimdi böyle bir peygamberin varlığına kâfirler, toplumda menfaatlerini birinci planda tutan zâlimler tahammül edebilirler mi? Devletse tebaasını, talebeyse hocasını, hocaysa talebesini, müdürse okulunu ve talebelerini, sa-tıcıysa müşterilerini, müşteriyse satıcıyı düşünen birisini gördüklerinde elbette zâlimlerin iştahı kaçacaktı. Bu tipte bir tek adamın varlığına bile tahammül edemezler. Onu yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Kendilerinin yanlışlığını ortay koyan kıstası yok etmek için yapamayacakları yoktur bu adamların.

İşte Semûd da böyleydi. Kendilerinin iyiliğini isteyen, yaptıkları karşılığında kendilerinden bir ücret istemeyen fedâkarlık sembolü kardeşleri Sâlih'in varlığına dayanamadılar. Mahza kendileri için hayır olan, bereket olan devenin varlığına tahammül edemediler. Allah'ın âyetine tahammül edemediler de deveyi öldürüverdiler.

Aslında deveyi boğazlayanlar bir kaç kişiydi, ya da onların da içinden bir tanesi bu işi gerçekleştirmişti ama dikkat ederseniz Rab-bimiz bu işi toplumun tümüne teşmil ediyor. Tüm toplumu suçlu kabul ediyor. Neden? Çünkü devenin öldürülme konusunda ötekiler de ona yardımcı oldular veya ötekiler de onun bu eylemine ses çıkarmadılar, engel olmadılar, karşı koymaya çalışmadılar. İçlerinden bir şakinin Allah'ın âyetini kaldırmasına göz yumdular. İşte onların bu tavrı o şakîye en büyük destekti ve Rabbimiz bu konuda onların tümünü bu suça ortak kabul ediyor. O deveyi hep beraber boğazladılar, Allah'ın âyetini hep beraber ortadan kaldırdılar diyor.

Yâni bir toplum içinden bir şaki çıkıp Allah'ın sistemini kaldırırsa toplumun diğer üyeleri on bu işten engellemeye çalışmazsa tüm toplum suçludur diyor Rabbimiz. Evet toplum içinde şirke, toplum içinde ahlâksızlığa, toplum içinde İslâm dışı uygulamalara ses çıkarmayan herkes ondan sorumludur.

Evet deveyi öldürdüler Sonra da küstahlıkları içinde dediler ki bakın:

Allah'ın elçisine meydan okuyarak dediler ki ey Sâlih! Biz ya-pacağımızı yaptık, haydi sen de o bize vaadettiğin azabı getir de gö-relim. Ey Sâlih gerçekten peygambersen haydi ne getireceksen getir de görelim dediler. Hakikaten Allah'a ve

onun elçisine kafa tutmada çok ileri gittiler. Çünkü Sâlih (a.s)'a meydan okumaları demek Allah'a meydan okumaları demekti. Yâni âyetin ifadesinden de anlıyoruz ki aslında bu adamlar Allah'ın azabını hak ettiklerini, Allah'ın azabının mutlaka kendilerine geleceğini bildiler de yine de kuyruğu dik tutmaya çalıştılar. Yâni onu öldürünce rahatları kaçtı. Çünkü önceki toplumlara Allah'ın yaptıklarını bildikleri için artık kesinlikle kendilerine Allah'ın azabının geleceğini anladılar.

Rivâyetlere göre bu deveyi öldürmelerinden sonra Rabbimiz onlara üç gün müddet tanıdı. Üç gün kendi memleketinizde faydalanın dedi. Haydi üç gün daha yaşayın dedi. Yine rivâyetlere göre bu üç günün birinci gününde, yüzleri sarardı, ikinci gün yüzleri kızardı, üçüncü gün de yüzleri kap kara kesildi. Daha sonra:
78. "Bu yüzden onları bir sarsıntı tuttu ve oldukları yerde diz üstü çöküverdiler."

Onları bir ***racfe*** yakalayıverdi. Dizlerinin üzerinde çöküverdiler. Oldukları yerde diz çöküverdiler. Güvendikleri evleri, villaları, saltanatları, medeniyetleri bir anda çöküverdi. Güçleri kuvvetleri teknolojileri bir sayha ile bir anda çöküverdi. Bir Sa'ika, bir yıldırım, bir titreşim, ya da geberin diye bir ses geliverdi de ne evleri, ne köşkleri, ne medeniyetleri, ne güçleri kuvvetleri kendilerini helâkten kurtaramadı.

Diz çöktüler, keşke alçaklar daha önce diz çökselerdi. Keşke daha önceden secdeye kapansalardı. Keşke daha önceden Rablerinin emirlerine boyun büküp Onun istediği hayatı yaşamaya yönelselerdi. Onlar böyle **tav'an** diz çökmeye yanaşmayınca Rabbimiz zorla diz çöktürüverdi onlara.

79. "Sâlih de onlardan yüz çevirdi ve" Ey milletim! An-dolsun ki ben size Rabbimin sözünü bildirmiş ve öğüt vermiştim; fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz? dedi."

Sâlih (a.s) onlardan yüz çevirdi, onlardan uzaklaşıp şöyle bir tepeye çekildi ve az evvel beş bin insanın yaşadığı Medayin'e şöyle bir baktı. O insanlardan, o insanların evlerinden, Medeniyetlerinden geriye kalanı şöyle bir seyretti. Ve dedi ki, ey kavmim! andolsun ki ben size Rabbimiz risâletini tebliğ ettim. Rabbimin bana gönderdiklerini ben size tastamam ulaştırdım. Bu konuda en küçük bir mâzeret gösteremeyeceğiniz biçimde size hakkı duyurdum. Ben bana düşenlerin tamamını yaptım.

Ve ben size nasihat ettim. Sizin cennetiniz için ve cehennemden korunmanız için ben size nasihatçi davrandım. Yâni size son derece samimi davrandım. Sizden hiç bir ücret istemedim. Ve sizin bana yaptığınız işkenceler ve yalanlamalarınız

karşısında bıkıp usanıp, size kızıp darılıp da sizin cehenneminize göz yummaya kalkmadım. Şahsî meseleleri ön plana çıkarmadım. Sadece sizin için iyilik düşündüm ama:

Lâkin siz nasihatçileri sevmiyorsunuz. Siz sadece sizin iyiliğinizi düşünen, sizi ezmeyi, sizi kullanmayı, size zulmetmeyi istemeyen ve sadece sizin cennetiniz ve mutluluğunuz için çırpınanları sevmiyorsunuz. Siz nasihati ve nasihatçiyi sevmiyorsunuz. Siz böyle sırf sizin iyiliğinizi isteyen insanları sevmiyorsunuz. Siz her an sırtınıza binecek, her dakika sizi ezecek, sizi kullanacak birilerinden hoşlanıyorsunuz. Bu tip zorbalar karşısında ancak hizaya geliyorsunuz. Bir peygamberden değil, zâlim bir idareciden hoşlanıyorsunuz. Sizi seven, size değer veren ve sizin için, sizin kurtuluşunuz için her türlü fedâkarlığa katlanan, bir elçiyi kaale almıyorsunuz da sizi ezenlerin karşısında ceket ilikliyorsunuz. Siz sizden çok sizi düşünen birisini değil, sizi her an ezen birilerinden hoşlanıyordunuz ve işte böyle bir tutumun sonucunda da Allah'ın azabını hak ettiniz.

Gerçekten sevinmedi Hz. Sâlih (a.s). Kavminin başına gelenlere üzüldü. Zavallılar ben size dememiş miydim? Ben size anlatmamış mıydım? diyerek üzüntüsünü dile getiriyordu.

Evet bir toplum daha tarih sahnesinden siliniyordu. Bir toplum daha Rablerine isyanlarının cezasını çekerken, o toplum içinde üslendikleri rollerinden dolayı Allah elçisi ve beraberinde inananlar kurtuluyor ve Rablerinin va'dine kadar yaşıyorlar. Sonra Rabbimiz bir başka toplumu anlatmaya başlıyor. Lût (a.s)'ı ve onun toplumunu anlatmaya başlıyor.

80. "Lût'u da gönderdik, milletine" Dünyalarda hiç kimsenin sizden önce yapmadığı bir hayasızlığı mı yapıyorsunuz?"

Lût (a.s) İbrâhim (a.s)'ın yeğenidir. İbrâhim (a.s)'ın kavmiyle, toplumuyla, devletiyle verdiği onurlu mücâdelesinden ve sonunda ateşe atılmasından sonra yeğeni Lût (a.s)'la beraber ülkesinden hicret etmiş. İbrâhim (a.s) Filistin bölgesine yâni Beyti Makdis civarına, Lût (a.s) da Ürdün'e Sodam ve Gomore kentlerinin bulunduğu bölgeye yerleşmiştir. Kudüs'le Amman arasında bir bölgedir burası.

Lût (a.s)'ın toplumunun bir büyük hastalığı vardı. Yeryüzünde hiç bir kavmin yapmadığı korkunç bir hastalık. Lûtîlik. Erkeğin erkelere gitmesi. Bakın diyor ki Hz. Lût: Sizler fahişeye mi gidiyorsunuz? Aşırılığa, fahşaya mı gidiyorsunuz? Dünyalarda sizden önce hiç bir kavimde görülmemiş, hiç kimsenin yapmadığı bir hayasızlığı mı yapmak istiyorsunuz? Veya âleminden maksat insanların dışında hayvanlar âleminde bile benzeri görülmemiş çok çirkin bir şeyi mi yapmaya gidiyorsunuz?

81. "Siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz, doğrusu çok aşırı giden bir milletsiniz" dedi."

Hayvanların bile yapmadığı, yapamadığı bu fıtrat bozukluğuyla kadınlar dururken erkeklere mi gidiyorsunuz? Hem de bir yanlışlık sonucu, bir hata sonucu da değil üstelik şehvetle gidiyorsunuz öyle mi? Hayır hayır sizler haddi aşan bir toplumsunuz. Sizler müsrif bir toplumsunuz. Yâni böyle sere serpe, keyfine göre, zevkine göre yaşamak isteyen, hiçbir sınır tanımayan, Allah tanımayan bir toplumsunuz. Çünkü hayatın sınırını koyan Allah'tır. Sınır tanımayanlar da Allah tanımayanlardır.

Allah'ın müsrifler olarak vasfettiği bu kavim ahlâksızlıkta o kadar ileri gitmişlerdi ki toplumun içinde herkesin gözleri önünde bu ahlâksızlığı işliyorlardı. Ahlâksızlığı doruk noktada sergileyen, peygambere kafa tutmayı doruk noktada yasallaştırmış bir toplum. Ahlâksızlığı en zirvede temsil eden kavim Hz. Lût (a.s)'ın kavmidir. Hattâ insan sûretinde kavmi yok etmek için Allah'ın melekleri Hz. Lût (a.s)'a geldikleri zaman karısı bu ahlâksızlara haber vermişti. Lût'un evine çok yakışıklı delikanlılar geldi, eğer onlardan istifade etmek isterseniz haydi buyurun diye; eve bu ahlâksızları dâvet etmişti. Ahlâksız toplum da Lût (a.s)'ın evini muhasara ettiler. Ey Lût biliyoruz ki senin evinde yakışıklı gençler var onları bize teslim etmezsen sana şöyle şöyle yapacağız diyerek Allah elçisini tehdit ettiler.

Yâni düşünebiliyor musunuz birisinin evine misafir olarak bir kısım gençler geliyor ve ev sahibinden şehvetlerini tatmin için bu misafirlerinin kendilerine teslim edilmesini istiyorlar. Gerçekten ahlâksızlığın doruk noktası.

Bakıyoruz bugün de Amerika'da ve müşrik batıda ve onların uydusu konumunda bulunan Türkiye'nin pek çok şehirlerinde aynı ahlâksızlıkların sergilendiğini görüyoruz. Aynı fıtrat bozukluklarını bugün de görüyoruz. Belki de Lût (as) ın ahlâksız ve sapık kavmini aratmayacak boyutta. İşte bu fıtratın bozulmasının ifadesidir. Bütün bunlar inanç bozukluğundan tevellüd eden şeylerdir.

Allah diyor ki sizler müsrif bir toplumsunuz. Sizler haddi aşan, Allah'ın sınırlarını tanımayıp çiğneyen Rabbinizin size vermiş olduğu nimetleri kötü yerde kullanan, fıtratı kötüye kullanan insanlarsınız. Allah onlara bir güç vermişti, cinsel bir potansiyel vermişti halbuki onlar Allah'ın kendilerine verdiği bu güç sayesinde nesillerini devam ettireceklerdi. Beşeriyetin devamını sağlayacaklardı. Erkekse kadına, kadınsa erkeğe gidecekler ve Allah'ın kendilerine gösterdiği yollardan bu

arzularını tatmin edeceklerdi. Oysaki bu ahlâksız toplum Allah'ın kendilerine Lütfettiği bu gücü bu enerjiyi gerekli yerde kullanmayarak İsraf ediyorlardı.

Demek ki İsraf nimeti o nimetin vericisinin yolunda kullanmamaktır. İsraf: Nimeti, nimet sahibinin gösterdiği istikâmette kullanmamaktır. Evet malımızı, evlâtlarımızı, canımızı, elimizi, ayağımızı, paramızı, cinsel gücümüzü, aklımızı, fikrimizi, kâlemimizi, zamanımızı nerede ve nasıl kullanacağımızı Allah'a sormak zorundayız. Çünkü bütün bu sahip olduğumuz şeyleri bize veren Odur. O bütün bu verdiklerini nerede ve nasıl kullanmamızı istiyorsa oralarda kullanmak zorundayız. O zaman nimete şükretmiş olacağız, değilse küfran-ı nimet etmiş ve İsraf etmiş olacağız. İşte Allah'ın kullarına vermiş olduğu cinsel nimeti de üreme nimetini de evlenerek meşru dairede çoluk-çocuk sahibi olarak onu verenin rızasına uygun olarak değerlendirmek zorundayız.

Evet demek ki bu da bir nimettir. Ve eğer bu bir nimet olmasaydı ne kadın kocasına tahammül eder ne de koca karısının ve çocuklarının kahrını çekmeye yanaşırdı. İşte Allah'ın verdiği bu nimetin burada kullanılması gerekmektedir. Rabbimiz bize bu nimeti bunun için lütfetmiştir. Bu nimetin Allah'ın yasakladığı bir istikâmette kullanılması, erkeklerin erkeklere giderek, kadınların da kadınlarla tatmin olarak kullanılması nimetin İsrafıdır.

Evet Allah'ın elçisi onlara, sizler kadınları bırakarak erkeklere giden sapıklar mısınız? Sapıklığı mı tercih ediyorsunuz? Sizler ne sapık ne İsrafçı insanlarsınız buyurunca bakın onlar da şöyle diyorlardı:
82. "Milletinin cevabı sadece, "Onları kasabamızdan çıkarın, güya onlar temiz kalmaya uğraşan insanlarmış" demek oldu."

Çıkarın bu adamları şehrimizden. Çıkarın onları beldemizden. Atın bu adamları okullarımızdan. Sürün bu adamları kentimizden. Yok edin bunları. Temizleyin bu adamları sokaklarımızdan. Çünkü bunlar temizlenmek isteyen kimselerdirler. Temizlik istiyorlar bunlar. Aşırı temizlikten yanalar bunlar. Madem ki temizlik istiyorlarmış, madem ki temizlikten yanalarmış öyleyse çıkarın bunları şehrimizden de diledikleri yerde diledikleri kadar temizlensinler. Bunlar memleketin düzenini bozuyorlar. Bunlar ülkenin yeknesaklığını zedeliyorlar. Bunlar bizim ülkemizde fitne çıkarıyorlar. Bizler ne güzel erkek erkeğe, kadın kadına bir ayırım yapmadan cinsel arzularımızı tatmin edip keyiflerimize bakarken bu adamlar homoseksüelliğe, zinaya karşı çıkarak bizim huzurumuzu kaçırıyorlar. Yok haramdı, yok helâldi diyerek bizim iştahımızı kaçırıyorlar. Huzurumuzu kaçıran, bize Allah'ı, bize âhireti, bize haramı helâli, hesabı kitabı, namusu iffeti

hatırlatan ve böylece zevklerimizi kaçıran bu insanları çıkarın ülkemizden de biz de rahat bir şekilde yiyeceğimiz nanelerimizi yiyelim diyorlar.

Bugün de aynı şeyleri demiyorlar mı? Çıkarın bu adamları şe-hirlerinizden. Atın bunları okullarınızdan. Temizleyin bunları askeriyenizden. Kovun bunları mahallenizden. Çıkarın bu adamları akrabalığınızdan. Çünkü temizliği istiyor bu adamlar. Bu sofuları sürün başka yerlere. Bu tesettürlüleri uzaklaştırın üniversitelerinizden. Bu sakallıları, bu rüşvet yemek istemeyenleri, bu temizlikten yana olanları atın dairelerinizden. Evet semi ve basîr olma özellikleri alınmış, pislikten yana olanların bugün de aynı şeyleri söylediklerine şahit oluyoruz. Çünkü hakkı bâtıldan, doğruyu yanlıştan, güzeli çirkinden, pisi temizden, namusu namussuzluktan ayırabilme özellikleri alınmış insanlardan bundan başkası da beklenmeyecekti elbette.

Evet kirlilerin içinde temizlerin yaşaması zordur. Pislerin içinde az da olsa temizlerin varlığı, pislerin pisliklerini açığa çıkardığı için pisler kesinlikle onların varlığına tahammül edemezler. Sistemleri pis olan, hukukları pis olan, kazanmaları harcamaları pis olan, eğitimleri pis olan, erkek kadın ilişkileri pis olan her şeyleri pis olan, her tarafları kokuşmuş fıtratları pisliğe alışmış insanların temizlikten ve temizlerden hoşlanmaları asla mümkün olmayacaktır.

Evet onlar böyle deyince de:
83. "Bunun üzerine Lût'u ve taraftarlarını kurtardık; yalnız karısı geride kalıp helâke uğrayanlardan oldu."

Evet bunun üzerine peygamberi ve onun safında yer alanları, tercihini peygamberden yana kullananları kurtardık ancak hanımı müstesna çünkü geride kalanlardan oldu. Veya onun karısı helâke uğrayanlardan oldu. Veya o Lût (a.s)'ın karısı rahmetten ve kurtuluştan mahrum olanlardandı. Temizlikten, temizlenmeden yana olan, Allah'ın istediğinden yana olan peygamberi ve onunla birlik olanları kurtardık ve:

84. "Geriye kalanların üzerine öyle bir yağmur yağdırdık ki! Suçluların sonunun nasıl olduğuna bir bak!"

Evet cinsel ahlâksızlığı doruklaştıran bir toplumun âkıbeti de işte böyle oldu. Allah'ın ve O'nun elçisinin kendilerinden istediği tertemiz bir hayata razı olmayarak pislikten hoşlanan bir toplumun âkı-beti işte budur.

Lût (a.s)'ın toplumu böyle pislik içinde peygamberlerinin kendilerine sunduğu mesajdan habersiz, Allah'a ve O'nun elçisine kafa tutar bir hayatı yaşayıp dururlarken onları helâk görevini alan Allah'ın melekleri bu toplumu helâk etmek üzere gelirlerken önce Beyti Mak-dis civarındaki Halil kentinde ikâmet eden Hz. İbrâhim'in (a.s)'ın yanına uğrarlar. Allah'ın melekleri insan sûretinde kendisine geldikleri için atamız İbrâhim (a.s) onlara kızartılmış bir buzağı ikram eder. Fakat onların sofraya el sunmadıklarını gören atamızı bir korku bir telaş alır. Çünkü genelde o toplumda bir eve misafir gelenler eğer ikram edilen yemeği yemezlerse düşmanlık adına geldikleri anlaşılırdı veya bu varlıkların melek oldukları anlaşılırdı. İşte atamız İbrâhim'i bir korku almıştı. Onun ve hanımının telaşlandıklarını gören Allah'ın melekleri onları rahatlatmak için dediler ki ey İbrâhim korkmayın biz Allah'ın melekleriyiz. Bunu öğrenince İbrâhim (a.s)'ı bu defa da başka bir kor-ku almıştı. Melek ya vahiy getirir ya da hele hele bir insan sûretinde gelmişlerse mutlaka bir toplumu helâk etmek için gelirler diyerek bir başka korku kaplamıştı atamızı. Allah'ın melekleri dediler ki korkma ey İbrâhim biz sana bir çocuk müjdelemeye geldik dediler.

Onların bu sözlerini duyan Sara annemiz de çok heyecanlandı veya hayretini şaşkınlığını gizleyemeyerek ellerini yüzüne vurdu ve dedi ki ben ha! Benim çocuğum olacak ha! Ben kısır bir kadınım! Ve de üstelik seksen doksan yaşındayım! Böyle bir ayağı çukura kaymış, yaşlılığının son haddine ulaşmış bir kadından nasıl bir çocuk olabilir? diyerek hayretini izhâr ederken melekler de dediler ki" Kezalik" işte böyle. Güç ve kudret sahibi olan rabbine bu iş kolaydır, hiç bir şey ona zor gelmez dediler.

Sonra İbrâhim (a.s) meleklere sordu: Sizin esas geliş gayeniz nedir? Allah'ın melekleri de dediler ki biz Rabbimizin emriyle Lût'un kavmini helâk etmeye geldik. Allah'ın merhametli elçisi heyecanla de-di ki; ama orada Lût var. Melekler dediler ki orada kimin olduğunu biz bilmekteyiz. Sonra oradan ayrılıp Ürdün'e, Lût (a.s)'ın bölgesine geldiler, insan sûretinde az evvel de ifade ettiğimiz gibi hanımı hainlerden olduğu için onları kavmin ahlâksızlarına haber verdi. Bizim evde yakışıklı gençler var onlardan istifade etmek istiyorsanız haydi gelin dedi. Sonra ahlâksızlar tarafından Lût (a.s)'ın evi çevrildi. Ver o gençleri bize ey Lût yoksa biz sana ne yapacağımızı görürsün diye tehditler savurmaya başladılar.

Onların bu tavırları Lût (a.s)'a gerçekten çok ağır geldi. Misafirlerini kendi elleriyle bu ahlâksızlara teslim etmek durumunda kalmak onu çok üzdü de onlara ey kavmim işte kızlarım! Gerçekten evlenmek istiyorsanız onları alın ve bu misafirlerime dokunmayın dedi. tâbi bu işte kızlarım ifadesi işte ümmetimin kadınları, eğer evlenmek istiyorsanız bu kadınlarla evlenin ve erkeklere gitmekten

sakının anlamına da gelmektedir. Onlar dediler ki ey Lût bizim ne istediğimizi sen pek ala biliyorsun. Biz kızları değil erkekleri istiyoruz ve onları almadan da buradan bir adım bile atmayacağız dediler.

Sonra Allah'ın melekleri dediler ki ey Lût korkmana gerek yok biz Allah'ın elçileriyiz ve bu ahlâksızların defterlerini dürmeye geldik derler ve işte Rabbimizin:

"Geriye kalanların üzerine öyle bir yağmur yağdır-dık ki! Suçluların sonunun nasıl olduğuna bir bak!"

Âyetinde ifade edildiği gibi Allah onların işlerini bitiriverdi. Mü'-minleri kurtarırken Rabbimiz kâfirlerin kökünü kazıyıverdi. Ama burada dikkat ederseniz karısı müstesna diyor Rabbimiz.

Evet görüyoruz ki iman etmedikleri sürece peygamber karıları, peygamber kızları, peygamber oğulları peygamber babaları, peygamber amcaları bile kurtulamıyor. Öyleyse ancak inananlar kurtulacaktır, bunun dışında ne nesep bağı ne de başka bağlar hiç bir değer ifade etmeyecektir.

Bakın Rabbimiz Tahrîm sûresinde iki peygamber karısından bir de Firavunun karısı olan Asiye annemizden örnek vererek bu hususu şöyle anlatır:

Allah, inkâr edenlere, Nûh'un karısıyla Lût'un karısını misal gösterir: Onlar, kullarımızdan iki iyi kulun, nikâhı altında iken onlara karşı hainlik edip inkârlarını gizlemişlerdi de iki peygamber Allah'tan gelen azabı onlardan savamamışlardı. O iki kadına: " Cehenneme girenlerle beraber siz de girin" dendi

(Tahrîm 10)

"Allah, inananlara Firavunun karısını misal gösterir: O: Rabbim! Katından bana cennette bir ev yap; beni Firavundan ve onun işlediklerinden kurtar; beni zâlim milletten kurtar" demişti."

(Tahrîm 11)

Evet görüyor musunuz? İki peygamber karısı, Lût (a.s) ve Nûh (a.s)'ın karıları kocaları peygamber oldukları halde, Allah kendilerine çok büyük nimetler sağlamış olduğu halde, evlerine vahiy indiği ve çevrelerindeki insanlar o evden aydınlandıkları halde bu büyük nimetten istifade edemeyen iki peygamber karısı, cehenneme gidiyor ama zâlim ve despot bir adamın Firavunun karısı olan Asiye annemiz akşam-sabah yemek yerine kendisine sopa atan dünyanın en zâlim

adamının emrinde o zor imkânları, o dar imkânları değerlendirip cennete gidiyor. Rabbimiz bu ikisini mü'minlere misal olarak arz ediyor.

Yarın ya Rabbi işte imkânım yoktu, zamanım yoktu, zâlim bir müdürüm vardı nefes aldırmadı, zâlim birinin tebaasıydım fırsat vermedi. Veya ya Rabbi param yoktu, pulum yoktu, imkânım yoktu ne yapayım kulluk yapamadım diyerek yığınlarla mâzeretlerin arkasına saklanmak isteyenlere işte bu iki örneği verecek. Bakın ki imkânı olanlar ne yapmış? İmkânsızlıklar içinde kıvranan ne yapmış buyuracak.

Evet Lût (a.s)'ın karısı da helâk edilenler arasındaydı, dünyada ve helâk edilenlerin arasında olacak âhirette. Bildiğimiz kadarıyla Lût (a.s)'a toplumu içinden sadece iki kızı iman etmiştir. Bundan başka hiç kimse iman etmemiştir. Allah'ın elçisi yıllarca anlatmış, yıllarca uyarmış, yapmayın etmeyin demiş, bu gidişiniz dünyada azaba, âhirette de cehenneme doğru bir gidiştir.

Gelin ey insanlar Rabbinize iman edin. Gelin Rabbinizin sizden istediği bir hayatı yaşayın. Gelin kendi hayatınızı kendiniz belirlemeye ve keyfinizin istediği şeyleri yapmaya kalkışmayın. Sizin bir sahibiniz ve yaratıcınız vardır. Sizler hayatınızı Rabbinize borçlusunuz. Rabbiniz denemek için sizi bu dünyaya getirdi. Sizden öncekiler gibi şu anda sizler de imtihandasınız. Gelin inadı bırakın da müs-lüman olun, Rabbinize teslim olun diye yıllarca uyardı onları ama din-lemediler. Yan çizdiler, keyifleri ağır bastı, şehvetleri ağır bastı, menfaatleri ağır bastı da Rablerine ve Rablerinin elçisine isyan edince Allah da onların defterlerini dürüverdi.

"Geriye kalanların üzerine öyle bir yağmur yağdırdık ki! Suçluların sonunun nasıl olduğuna bir bak!"

Evet üzerlerine bir yağmur gönderdi de Rabbimiz işlerini bitiriverdi. Bir toplum daha siliniyordu tarih sahnesinden. Allah diyor ki onların âkıbetleri ne oldu bir bakın. Lût kavminin Kur'an'da bir başka ismi de ***"Mu'tefikat***" tır. Yâni altı üstüne getirilmiş bir toplum mânâsına. Allah üzerlerine bir yağmur göndermiş, o yağmurun arasında taş yağdırmış ve melekler de her bireri beş bin kişiden ibaret olan iki şehrin altını üstüne getirivermişlerdir. Bu toplumun bulunduğu yer bugünkü Bahr'ul Muhît yâni ölü deniz diye anılan Lût gölü ve çevresidir. Burası deniz seviyesinden çok daha aşağılarda bir çukurdur ki bu toplumun yere battığının göstergesidir.

Böylece insanlık Allah'a kafa tutan bir toplumun ne hale geldiğini bir daha görüyordu. İnsanlık Allah'ın gücüne kuvvetine bir daha şahit oluyordu. Ama ne

gariptir ki insanlar ibret almıyorlar. Zâlimlerin sonu hep böyle olduğu halde yine de insanlar onların hemen arkasından hiç bir şey olmamış gibi zâlimliklerine devam edebiliyorlar. Gerçekten çok garip bir şeydir bu. Bize karşı rahmeti sonsuz olan Rab-bimiz bu kitabının her bir sûresinde sürekli bizi uyarıyor. Ey kullarım, dikkat edin, ben sizlere ısrarla bunu anlatıyorum. Ben size bu helâk konusunda peşin bir kanaat, peşin bir bilgi veriyorum. Bu konuda kesin bir kanaate vararak, hata etmeyesiniz diye önceden sizi uyarıyorum. Önceden size bilgi ulaştırıyorum. Sizden öncekilerin, atalarınızın düştükleri yanlışı, onların yanılgı noktalarını, sapak noktalarını anlatıyorum ki sizler de onların yanlışlarına düşmeyesiniz. Bu size bir uyarı değil mi yani? Ne oluyor size? Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Ge-lin akıllarınızı başlarınıza alın da sizler de onlar gibi kezzebe yapmayın. Gelin onlar gibi sizler de bu gerçekleri, bu helâk yasasını yalanlamayın. Yalan saymayın beni. Yalan saymayın ölüm ötesi hayatın hesabını. Onların durumlarını görün de kendinize gelin buyurmaktadır.

Burada şunu da söyleyelim ki bu bizim için de en güzel örnek olacaktır. Bakın Allah'ın elçileri anlatıyor, anlatıyor yine de insanlar kabul etmiyorlar. Öyleyse biz de birilerine anlatınca hemen adam ol-malarını beklemeyeceğiz. Bizim karşımızda da birileri bizi ve bizim kendilerine sunduğumuz İslâm'ı kabullenmeyebilirler. Anlıyoruz ki böyle bir durumda kendimizi asla sıkıntıya sokmayacağız. Unutmayacağız ki bizden çok daha şerefli bir Allah elçisine sadece iki tane kızı iman ediyor. Bunun dışında hiç kimse inanmıyor. Ayrıca Rasulullah efendimizin hadislerinde öğreniyoruz ki yarın hiç ümmeti olmayan peygamberler gelecektir Allah huzuruna. Ama onların da bizim de görevimiz insanların kalplerine imanı sokmak değildir. Bizim görevimiz anlatmamız gerekenlere ısrarla anlatmaktır gerisi Allah'a kalmış bir şeydir. Önemli olan batan toplumların içinde batmayıp kurtulanların rolünü üslenebilmektir. Bundan sonra Rabbimiz bir zâlim dosyası daha açacak. Her halde bu bölümün son zâlim dosyası olacak bu dosya. Bu da Şuayb (a.s) ve toplumunun dosyası.
85. " Medyen halkına da kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. Onlara şöyle dedi:" Ey milletim! Allah'a kulluk edin, O'ndan başka İlahınız yoktur. Rabbinizden size bir belge geldi. Ölçü ve tartıyı tam yapın, insanların eşyasını eksik vermeyin, düzelttikten sonra yeryüzünde bozgunculuk etmeyin; inanıyorsanız bilin ki, bunlar sizin için hayırlıdır."

Evet bu sûrede özetler halinde Rabbimiz elçilerinin kavimleriyle mücâdelesini anlatır. Bu bölümde de Rabbimiz Şuayb (a.s)'ın toplumuyla mücâdelesini anlatacak. Ancak bu peygamberin toplumuyla mücâdelesinde itikadî konulardan ziyâde muamelat konularına dikkat çekilmektedir. Yine önceki peygamberlerin toplumları gibi bu toplumun da Allah'a inanan ama inandıkları

Allah'a ortak koşan bir toplum olduğunu görüyoruz. Allah'a iman eden ama inandıkları Allah'ı hayatlarına karıştırmamadan yana olan bir toplum.

Belki hayatlarının ibadet bölümünde Allah'ı söz sahibi kabul edip, muamelat konusundaki prensiplerini Allah'tan başkalarından almaya çalışan, hayatlarının muamelat bölümünde Allah'tan başka-larını yetkili kabul eden bir toplum. İşte Şuayb (a.s) hayatı parçalayıp bir bölümünde Allah'ı öteki bölümünde de başka Rableri dinleyen toplumunu sadece Allah'a kulluğa ve tevhide dâvet ediyordu.

Evet toplum Medyen toplumu ve peygamber Hz. Şuayb. Med-yen toplumu Akabe körfezinin Suudi Arabistan taraflarına doğru bakan bir bölgede yaşamış bir toplumdur. Bugünkü Tebuk taraflarında yaşamış bir toplum. Afrika'yı Asya'ya bağlayan uluslararası ticaret yollarının geçtiği çok önemli bir ticaret ülkesinde yaşamış bir toplum. İşte böyle bir topluma Allah elçi olarak Hz. Şuayb'ı gönderir. Şuayb (a.s)'ın Hz. İbrâhim'in torunlarından olduğu rivâyet edilir.

Toplumunun en büyük hastalığı muamelat konusuna Allah'ı karıştırmamak ve ölçü tartıya riâyet etmemek. Ölçü ve tartıda kapitalist bir hayatın ortaya konması. Maddeci ve materyalist bir anlayışın doruklaştırılması. Âhiret inancının, hesap kitap duygusunun diskalifiye edilip dünyanın birinci plana alınması ve bunun sonucu olarak da putlaştırılan dünya ve dünyalıklara ulaşabilmek için her şeyin meşru sayıldığı bir toplum.

Hz Şuayb'ın önce tıpkı önceki elçilerin yaptığı gibi bu toplumu Allah'a kulluğa çağırdığını görüyoruz.

Ey kavmim Allah'a kulluk edin, çünkü sizin O'ndan başka kulluk yapacağınız İlahınız yoktur. Allah'tan başka sözünü dinleyeceğiniz, kendisine ibadet edeceğiniz sizin üzerinizde yetki ve otorite sahibi yoktur. Yaratıcınız O, rızık vericiniz O, hayat programınızı belirleyen O'dur. Ondan başka hayatınızda minnet duyacağınız, hesap ödeyeceğiniz ne göklerde ne yerde başka bir varlık yoktur. İşte böyle bir Allah'ı dinleyin çünkü:

Rabbinizden size apaçık Beyyine'ler gelmiştir. Öyleyse Rab-binizin emrettiği biçimde ölçü ve tartıya riâyet edin ve insanların mallarını eksiltmeyin.

Evet Allah'ın peygamberi evvela toplumunu tevhide dâvet ettikten sonra, ölçü ve tartı konusunu, ticarette dürüst davranmaları konusunu gündeme getiriyor. Elbette tevhidi kavrayamamış, Allah'a Allah'ın istediği biçimde inanamamış bir insanın, içine iman ve akide yerleşmemiş bir toplumun ameli hayatının düzelmesi de mümkün olmayacaktır. Allah'ı, Allah'ın kendisini tarif ettiği biçimde tanımayan ve inanmayan bir adama bir kısım amellerden söz etmenin anlamı yoktur. Çünkü ne

adına yapacak da adam bunları? İnsanlara önce Allah anlatılacak, cennet anlatılacak, cehennem anlatılacak, hesap kitap anlatılacak, yâni cenneti ve cehennemi olan, sonunda hesaba çekecek olan bir Allah anlatılacak ve ondan sonra da işte bu Allah hatırına şunları şunları yapman lâzım denilecektir. Sadece Allah'ı din-lemen ve Allah'tan başka hiç kimseyi dinlememen gerekir diyeceğiz. Yâni insanları şirkten, küfürden arındırıp onların kalplerine imanı yerleştirmeliyiz.

İşte Allah'ın elçisi de işe buradan başladıktan sonra onların hayatlarındaki bir bozukluğa dikkat çekiyor. Ölçü ve tartıya riâyet edin ve insanların eşyalarını eksiltmeyin, eksik vermeyin. Evet ölçü ve tartıya riâyet edilmeli ve insanların eşyaları eksiltilmemeli. Bu emir ticaretin her çeşidini içine alan bir emirdir. İhtiyaç olmayan şeylerin reklâmlar vasıtasıyla ihtiyaçmış gibi göstermekten tutun da, insanların şartlandırılmasına, satılmaması gereken malın satılmasına kadar, enflasyon yoluyla çaktırmadan sade yağdan kıl çeker gibi insanların ceplerine uzanmaya kadar her türlü mal eksiltmeyi içine almaktadır ve bunların her türlüsü yasaktır.

Mutaffifîn sûresinde de Rabbimiz bu hususu anlatır:

"İnsanlardan, kendileri bir şeyi ölçerek aldıkları za-man tam alan; ama onlara bir şeyi ölçüp tartarak verdiklerinde eksik tutan, kimselerin, vay haline!. Bunlar, tekrar dirileceklerini sanmıyorlar mı?"

(Mutaffifîn 1,5)

Yâni kendi lehlerine ölçüp biçtiklerinde farklı başkalarına ölçüp biçtiklerinde farklı ölçüp biçenlere veyl olsun diyor Rabbimiz. Bir konuda fikir beyan ederken kendilerine yönelikse farklı başkalarına yönelikse farklı beyanda bulunanlara, birinden mal alacaksa onu kötüleyip, kendisi satacaksa onu övenlere... Yâni kendisi için başka insanlar için başa düşünüp uygulayanlara veyl olsun. İşte bu mutaffif'liktir, hainliktir. Yâni başkasına geldi mi şöyle, kendine geldi mi böyle davrananlara veyl olsun.

Hani Bakarada münafığın hali anlatılırken adam ateş yaktı, sonra Allah onun gözünün görme özelliğini alıverdi de adam önünü göremiyor deniyordu ya. İşte aynen bunun gibi olanlara veyl olsun. Yâni adam yaktı, bu yaktığı ateş etrafını aydınlatıyor, başkaları onun ışığından istifade ediyor ama kendi yaktığı ateşten kendisi fayda-lanmıyor. Yâni adam hep başkalarına din anlatıyor ama kendi anlattığı dinden kendisinin faydalanması yok. Kendi anlattıklarıyla kendisi amel etmiyor. Meselâ adam başkalarını eğitmeye çalışır ama kendi evini ihmal eder. Başkalarının çocuklarını eğitmeye gider ama kendi evindekilerle hiç ilgilenmez. Yâni iş kendisine döndürüldüğünde evine sünnet girmeyen, mutfağına Kur'an

girmeyen, yemesine içmesine, kazanmasına harcamasına Kur'an girmeyen kimse de aynıdır. Bu adam da mutaffif'tir anlayabildiğimiz kadarıyla.

Evet Rabbimiz diyor ki ölçü ve tartıya iyi riâyet edin, insanların mallarını eksiltmeyin. İnsanların haklarını yemek sûretiyle onlara zul-metmeyin. Eğer bir toplumun hayatı Allah'a iman esasına dayanmı-yorsa, ekonomik hayatı Allah'a teslimiyet esasına dayanmıyor kapitalist yahut materyalist bir anlayışa dayanıyorsa küfre ve şirke dayanıyorsa o toplumda mutlaka zulüm olacak, insanlar her şeyi kendi menfaatlerine göre yontacak ve mutlaka o toplumda ezenler ve ezilenler olacaktır. Çünkü hayatları Allah'a iman esasına dayanmayan, hayat programlarını Allah'tan almayan toplum fertleri bencildirler, hodbindirler, sadece kendilerini düşünen, kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, tüm dünya kendilerine verilse bile bir türlü doymayan insanlardır. Bundan dolayıdır ki daha çok kazanabilmek için insanlara ölçüp tartarken hep eksik ölçüp tartacaklar ve insanlara zulmedeceklerdir.

İşte Medyen ahalisi de böyleydi. Rivâyetlere göre ticarette kullandıkları altın ve gümüş paralardan insanlara verirken bir kısmını keserek eksilterek veriyorlardı. İşte şu anda bizim toplumda enflasyon da aynı şeyi gerçekleştirmektedir. Tabii bu şekilde insanların bir-birlerine zulmetmelerini sağlayan şu anda yaşadığımız sistemdir. Al-lah'a iman ve teslimiyet esasına dayanmayan bu sistem her gün insanların cebindekini biraz daha eksiltmektedir. Ama bizler de buna yardımcı oluyoruz.

Adamın borcu var ödemiyor. Kesinlikle borçlanmadan uzak duralım. Özellikle ve ısrarla bunu diyeyim. Bu iş bu toplumun en büyük belâsıdır. Ekonomik insan olma belâsı bu toplumun en büyük belâsıdır. Yâni bizim hep borçlanmadan yana olmamız, borçlanmaya karşı cesur olmamız hepimizin sonunda ekonomik insan olmamız de-mektir. Ekonomik insan birilerinin hoşuna gidiyor, bu düzenin hoşuna gidiyor. Niye sadece para düşünen biri olayım ben? Benim böyle sa-dece para düşünen ekonomik insan olmaya hakkım yoktur. Niye ekonominin egemenliği altında bir hayat süreyim? Benim sahibim, beni yaratan benden böyle bir hayat istemiyor. Benim hayatımda böyle paradan puldan başka düşünecek hiç bir şeyim yok mu yâni? Yok şunu alacağım, yok bunu alacağım, yok şu taksitti, yok bu ödemeydi! Hedef böyle para olunca da elbette birileri birilerine haksızlık edecek, birileri birilerine zulmedecektir. Evet böyle yapmayın bir, bir de:

86. “Allah'a inananları yolundan alıkoyup ve o yolun eğriliğini dileyerek tehdit edip her yolda pusu kurup oturmayın. Azken, Allah'ın sizi çoğalttığını hatırlayın; bozguncuların sonunun nasıl olduğuna bir bakın.”

Her bir yolun üzerine oturup insanları Allah yolundan uzaklaştırıp kendi yollarınıza çağırmayın. Yolda eğrilik arayarak, yolun eğrisini isteyerek, insanların yollarını eğip bükerek insanların dinlerini, yollarını bozmayın. Anlayabildiğimiz kadar bunun bir kaç mânâsı var.

1- Birincisi bu toplum Asya, Afrika ve Avrupa’nın ticaret ker-vanlarının geçtiği, kesiştiği merkezî bir noktada oturan bir toplumdu. Bu bölgeden geçen ticaret kervanlarının yollarını değiştirerek kervanları soymaya çalışıyorlardı da Rabbimiz bunu yapmamalarını, böyle bir ahlâksızlıktan vazgeçmelerini öğütlemektedir. Tıpkı bugün reklâmlar vasıtasıyla, insanları şartlandırmak sûretiyle insanların yollarını değiştirerek yazar kasalarının önlerine uğramalarını sağlayarak onları soymaya çalışan insanların yaptıkları gibi.

2- Devletin, toplumun önemli köşelerini ellerine geçirerek, önemli noktalarına oturarak, iktisadî, ekonomik, hukuk, eğitim sahalarını ellerine geçirerek toplumun dinlerini, hayatlarını, hayat programlarını bozuyorlardı.

Veya meselâ, medyayı, basın ve yayın araçlarını ellerine geçirerek bütün bu sahip oldukları imkân ve araçlarla insanların düşüncelerini, inanışlarını ve dinlerini bozuyorlardı. Ellerine geçirdikleri bu vasıtalarla insanları şartlandırarak hakkı bâtıl, bâtılı hak, beyazı siyah, siyahı beyaz göstererek toplumun tüm ahlâkî değerlerini bozuyorlardı.

Tıpkı bugün aynı vasıtaları elleri geçirerek, aynı köşe bucakları kaparak insanların dinlerini, inanışlarını ve düşüncelerini bozmaya çalışan zâlimler gibi. Devletin toplumun bütün imkânlarını, halkı soyarak elde ettikleri tüm ekonomik güçlerini bu yolda harcayan, bu toplumun dinini bozma ve toplumu dinsizleştirme yolunda kullanan zâlimler gibi.

Ekonomiyi bozuyorlar, hukuku bozuyorlar, eğitimi bozuyorlar, kılık-kıyafeti bozuyorlar, halkın paralarıyla yazdıkları güya din dersi kitaplarıyla halkın dini bozuyorlar. Allah’ın dinini bozuyorlar, Allah’ın dinini eğip büküyorlar ve işte din budur diye insanların karşısına bozuk bir din çıkarıyorlar. Allah’ın dinini kaldırarak yerine resmi bir din çıkarıyorlar. Kendi hevâ ve heveslerine göre hayata karışmayan, ha-yatta hiç bir etkinliği olmayan, devletle hiç bir problemi olmayan, ken-di tanrılıklarına, kendi egemenliklerine evet diyen bir din çıkarıyorlar ve işte din budur diyorlar.

Böylece Allah dininden kopardıkları insanları kendi dinlerine kul köle edinerek Allah kullarını cehenneme sürüklüyorlar. Halkın im-kânlarıyla oturdukları makamlarda zorla müminlerin çocuklarının örtülerini çıkartıyorlar. Bizim dinimize göre, resmî dine göre bu yasaktır diyorlar. Resmî dine göre sakal yasaktır, sarık yasaktır, namaz yasaktır diyorlar. Bugün de aynen Medyen'liler gibi Allah kullarının dinlerini eğip bükenleri görüyoruz.

3- Ya da her bir yolun başına oturarak, yolu değiştirerek, yolun kurallarını kendileri koyarak, yolun özelliğini bozarak insanları Allah yolundan uzaklaştırıyorlardı. Kaynağın başına oturarak insanları bu dinin temel kaynaklarından uzaklaştırarak kendi yazıp çizdikleriyle insanların dinlerini karma karışık hale getiriyorlardı. Üç kuruşluk dünya menfaati adına, beş kuruşluk statü adına insanları kendi yollarına, kendi anlayışlarına çağırarak kitap ve sünnetten uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Evet şu anda da insanları Allah'ın kitabına ve Resûlünün sün-netine çağırmayarak kendilerine, kendi cemaatlerine, kendi anlayışlarına, kendi yollarına veya kendileri gibilerin yollarına çağıranların tamamı bilelim ki Allah kullarının dinlerini karmakarışık etmeye çalışan insanlardır. O kadar çok insan sözü, o kadar çok insan hayatı duyuyor ki bu insanlar; ne yapacaklarını, nasıl amel edeceklerini şaşırıyorlar. Filan şöyle dedi falan böyle dedi, filan şöyle uçmuştu, falan böyle kaçmıştı acaba bizler bunların hangisiyle sorumluyuz? insanların kafaları karma karışık hale geliyor. Bırakalım bunları da Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini anlatalım. Net ve açık İslâm'ı gündeme getirelim de insanlar da ne yapacaklarını bilsinler.

Evet ey Medyen toplumu! Ve ey şu anda Medyen'i aratmayacak biçimde Allah kullarının yollarını, dinlerini bozmaya çalışanlar yapmayın bunu. Allah kullarının dinlerini bozmayın.

Sizler azken, güçsüzken Allah'ın sizi hem mal yönünden hem güç ve kuvvet yönünden hem makam-mansıp yönünden güçlendirdiğini hatırlayın. Şu anda sahip olduğunuz her şeyi size Allah vermedi mi? Bunu düşünün ve sizden önce şu anda sizin yaptığınız fesadı yapanların âkıbetlerinin nasıl olduğuna da bir bakıverin. Eğer sizler şu anda bu fesatlarınıza devam edecek olursanız onların başlarına gelenlerin sizin de başınıza geleceğinden hiç şüpheniz olmasın.

87. "İçinizde madem ki benimle gönderilene inanan bir topluluk ve inanmayan bir topluluk var, o halde Allah'ın aramızda hükmünü bildirmesine kadar sabredin. Allah hükmedenlerin en iyisidir."

Eğer benim getirdiğim dine, benimle gönderilen mesaja sizden bir kısmınız inanmış ve bir kısmınız da inanmamışsa, yâni ben Rabbimden gelen bu mesajı açık ve net bir biçimde size sunduğum halde içinizden bir grup inanmış, bir grup da reddederek saflar ayrılmışsa, saflar belirginleşmişse o zaman benim diyebileceğim veya be-nim üzerime düşen şudur:

Öyleyse Rabbim aramızda hüküm verinceye kadar bekleyin. Sabredin Allah aramızda hükmünü verene kadar. Çünkü Allah bu işi böyle muallakta bırakmayacaktır. Kimimiz iman ederken kiminiz reddediyorsa elbette Allah bu konuda haklıyı ve haksızı açığa çıkaracaktır. Bu hükmün nasıl olacağını bilmiyoruz. Geçmiştekilere Allah ne yaptı? Onların inananlarına nasıl bir hüküm verdi? İşte aynen onun gibi bizim hakkımızda da bir hüküm verecektir. Çünkü O Allah hüküm verenlerin ve verdiği hükmünü uygulayanların en hayırlısıdır.

Evet işte inanmayanlara karşı bugün de müslümanın demesi gereken budur. Şuayb (a.s) aynen böyle diyordu. Şuayb (a.s)'a "**Hatıb'ul Enbiyâ"** denir. Allah'ın elçisi en güzeli konuşur. Demek ki biz de anlatacağız bu insanlara ölçüyü-tartıyı sağlam yapmalarını, insanların mallarını, haklarını yememeleri gerektiğini, insanların dinlerini, inanışlarını bozmamaları gerektiğini söyleyeceğiz. Eğer inan-mazlarsa tıpkı Şuayb (a.s) gibi biz de diyeceğiz ki inanan var inanmayan var Allah aramızda hükmünü verinceye kadar biz bekleyeceğiz. Allah aramızda hükmünü verinceye kadar siz de bekleyin bizler de bekleyeceğiz diyeceğiz.

Ama şurasını hiç bir zaman unutmayalım ki yeryüzünde bâtıllar asla hakkın varlığına tahammül edemezler. Yeryüzünde kâfir, mü'minin varlığına asla tahammül edemez. Hak taraftarları yâni mü'-minler bâtıl taraftarları kâfirlerle her hangi bir savaşa girişmese de, az evvel ifade edildiği gibi madem ki ey kâfirler sizler inanmadınız öyleyse bizler de Allah aramızda hükmünü verene kadar bekleyeceğiz dese de bâtıl taraftarları yine de rahat durmazlar. Yine de hakka karşı barıştan yana olmazlar. İlahî yasa budur ve bu yasa tarihin hiç bir döneminde değişmemiştir. Bakın ne diyorlar:

88. "Milletinin büyüklük taslayan ileri gelenleri, "Ey Şuayb! Ya dinimize dönersiniz ya da, andolsun ki seni ve inananları seninle beraber kasabamızdan çıkarırız" dediler. Şuayb, onlara: "İstemesek de mi?"

Evet işte her zaman olduğu gibi Melenin tehdidi. Her dönemde ileri atılan, devlet yönetimine sahip olan, devletin kaymağını yiyen, devletin imkânlarından nasiplenen ve bunun için de devletin zeva-linden en çok korkan daha doğrusu kendi menfaatlerinin zevalinden ödü kopan ve bunun için de her dönemde herkesten önce öne atılan Mele gurubu dediler ki Allah'ın elçisine:

Ey Şuayb! Ya bizim dinimize dönersiniz ya da seni ve sana inananları ülkemizden çıkaracağız. Ya adam gibi olursunuz, ya bizim dediğimiz gibi inanır, bizim istediğimiz gibi düşünür, bizim istediğimiz gibi giyinir, bizim istediğimizi gibi yaşarsınız ya da andolsun ki sizi memleketimizden söküp

atacağız. Ya bizim gibi iktisadî bozukluklara ses çıkarmaz, bizim ahlâksızlıklarımıza siz de sahip çıkarsınız, bizim hayatımıza, bizim yasalarımıza, bizim ticaretimize, bizim çalıp-çırp-mamıza, yetimlerin haklarını, devletin imkânlarını kullanmamıza hiç laf etmezsiniz, bizim hukukumuza, bizim eğitim anlayışımıza, bizim kılık-kıyafet anlayışımıza ses çıkarmazsınız ya da sürülmeyi göze alırsınız. Ya bizim fâizlerimize, bizim gasplarımıza, bizim genel evlerimize, bizim fuhuşlarımıza, bizim rüşvetlerimize dil uzatmayarak fitne çıkarmazsınız yahut da sizi süreceğiz diyorlar. Yâni ya bizim huzurumuzu kaçırmaz, düzenlerimizi bozmazsınız ya da sürülmeyi göze alırsınız diyorlar. Ya bizim hayatımızı benimsersiniz ya da çeker gidersiniz.

Görüyor musunuz Allah elçisine ve beraberindeki müminlere kâfirlerin tehditlerini. Yâni dilim varmıyor demeye amma başka da çarem yok; ya bugün biz müslüman değiliz ya da bugünün kâfirleri değişmiş, onlara denenler bu gün bize denmiyor. Evet dünkü kâfirlerin mü'minlere söyledikleri bugün bize söylenmiyor. Ya kâfirler değişmiş ya da müslümanlar değişmiş. Kâfir hiç bir zaman değişmeyeceğine göre herhalde bugün onlar karşısındaki biz müslümanlar değiştik. Ya bizim hayatımızı kabullenirsiniz, ya bizim anlayışlarımıza dönersiniz, ya bizim metotlarımızla hareket edersiniz, ya bizim gibi demokratik usullerle çalışırsınız bizim prensiplerimize uyarsınız ya da sizi ülkemizden çıkarırız.

Aslında bunu onlara biz demeliydik. Onlara bunu biz söyle-meliydik. Ama biz demeyince onlar diyorlar tabii bunu. Biz demiyoruz onlara bunu. Biz diyoruz ki vazgeç yahu bu işten! Etliye sütlüye karışma! Sakın ileri gitme! Kayın pederimiz diyor, bacanağımız diyor, babamız, anamız diyor. Biz böyle davranınca da elbette onlar bize bunu deme hakkını elde ediyorlar.

Evet Allah'ın elçisi Şuayb (a.s) karşısında bu tehditleri savu-ruyorlardı. Çünkü şunu kesin olarak biliyorlardı onlar. Eğer Şuayb (a.s)'ın Allah'tan getirdiği mesaj toplumda maya tutarsa o zaman top-lum hayatını bu mesaja göre düzenleyecek ve toplumda zulümden eser kalmayacaktı. Toplumda materyalizm, maddecilik tutunamayacak, toplum ferlerinden hiç birisi diğerini sömüremeyecek kimse kimsenin kanını ememeyecek, kimse kimseyi ezemeyecek, kimse kimsenin sırtına binerek para kazanamayacaktı. Dolayısıyla bu Melenin hortumları, gelir kaynakları kesilecekti. İşte bundan dolayı herkesten önce bunlar peygamberin karşısına dikiliyorlar ve onun dâvetinin in-sanlar tarafından kabul görmesini engellemeye çalışıyorlardı. Hûd sûresinde de toplunun Hz. Şuayb (a.s)'a şöyle dedikleri anlatılıyordu:

"Ey Şuayb! Babalarımızın taptığını bırakmamızı emreden veya mallarımızı istediğimiz gibi kullanmanızı meneden senin namazın mıdır? Sen doğrusu aklı başında, yumuşak huylu birisin" dediler."
(Hûd 87)

Evet diyorlar ki ey Şuayb! Senin namazın mı emrediyor bunları sana? Atalarımızın babalarımızın senelerdir tapındıkları tanrılara, babalarımızın atalarımızın senelerdir uyup geldikleri bu yasalara itaat etmememiz gerektiğini ve sadece Allah'a kulluk etmemiz gerektiğini sana söyleyen sana emreden senin namazın mıdır? Veya hayatımızı düzenleyen yasalar konusunda, ticaret hayatımızı belirleyen, hukukumuzu, eğitim hayatımızı düzenleyen yasalar konusunda sadece Allah'ı dinlememiz gerektiğini sana emreden senin namazın mı?

Veya mallarımız konusunda dilediğimiz gibi tasarrufta bulun-maktan senin namazın mı men ediyor? Ne oluyor? Bu mallar, bu mülkler bizim değil mi? Bu mallarımız üzerinde dilediğimiz gibi tasarrufta bulunmayacak mıyız? Dilediğimiz yerden kazanıp, dilediğimiz gibi harcama yetkimiz olmayacak mı? Namazın mı söylüyor bunları sana?

Demek ki Allah'tan mesaj alma makamı olan namazın böyle bir misyonu vardır. Namaz bütün hayatı düzenleme fonksiyonuna sahiptir. Kıldığı namazı kişiye sadece Allah'a kulluğu, sadece Allah'ı dinlemeyi ve Allah'tan başkalarını dinlememeyi Allah'tan başkalarına kulluk etmemeyi öğretmesi lâzımdır. Namaz kişiyi tüm hayatında Allah'a teslimiyete götürmelidir. Malı konusunda, evlâdı konusunda, hanımı konusunda, zamanı konusunda dilediği gibi hareket etmemesini tüm bu konularda sadece Allah'ı dinlemesini emreden bir fonksiyona sahip olması gerekmektedir. Namaz insanı tüm kötülüklerden nehy eder âyeti de bunu anlatır.

Yâni namaz kişinin tüm hayatını düzenleyen bir özelliğe sahiptir ve böyle bir namaza namaz denir. Namaz kıldığı halde hayatını Allah'a teslim etmeyen kişinin kıldığı namaza namaz denmez. Namaz kıldığı halde malı konusunda Allah'ı söz sahibi bilmeyen, namaz kıldığı halde hukukunda Allah'ı söz sahibi bilmeyen, namaz kıldığı halde ekonomik anlayışında Allah'ı söz sahibi bilmeyen, namaz kıldığı halde eğitimi konusunda Allah'tan başkalarının yasalarını uygulayan bir adam namaz kılmıyor demektir.

Allah elçisinin karşısında bâtılın tehditlerinin estiğini görüyoruz. Ama kâfirler ne derlerse desinler, ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl tehditler savururlarsa savursunlar Allah'ın elçisi asla taviz makamında değildi. Allah'ın elçisi Hz. Şuayb taviz vermeye yetkili bir makamda değildi. İşte bakın onların bu tür tehditleri karşısında Allah'ın elçisinin cevabı kesindi.

Yâni biz istemesek de mi? Yâni bu sizin bize sunduğunuz hayattan razı olmasak da mı bunu bize yapacaksınız? Veya bu kendi vatanımızdan çıkmak istemesek de mi bizi çıkaracaksınız? Zorla ve zorbayla bizi kendi ülkelerimizden çıkaracaksınız öyle mi? O zaman:

89. "Allah bizi dininizden kurtardıktan sonra ona dönecek olursak, doğrusu Allah'a karşı yalan uydurmuş oluruz. Rabbimizin dilemesi bir yana, dininize dönmek bize yakış-maz. Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz yalnız Allah'a güvendik. Rabbimiz! Bizimle milletimiz arasında hak ile Sen hüküm ver, Sen hükmedenlerin en hayırlısısın" dedi."

Allah bize hidâyetini gönderip bizi dalâletten, sapıklıktan kurtardıktan sonra tekrar o eski dalâlet ve sapıklığa dönecek olursak o zaman bizler Allah'a açık bir iftirada bulunmuş oluruz. Eğer Rabbi-mizin gönderdiği hakkı, hidâyeti doğru yolu tanıdıktan sonra, Rabbi-mizden gelen hakka inandıktan sonra eğer sizin sapıklıklarınıza, si-zin milletinize, sizin dininize, sizin anlayışlarınıza, sizin yasalarınıza, sizin dolandırıcılıklarınıza, sizin rüşvetlerinize, sizin kılık-kıyafet anlayışınıza, sizin hukuk anlayışınıza, sizin hayat anlayışınıza dönersek, sizin gibi inanır sizin gibi yaşamaya kalkışırsak o zaman Allah'a karşı en büyük iftiraya kalkışmış oluruz. Eğer sizin bu sapık dininize, bu sapık hayat tarzınıza dönersek Allah'a en büyük iftirayı yapmış oluruz.

Eğer sizler de bizler de Allah'ın bu hükümlerini duyduktan sonra, Allah'ın yolunu ve hidâyetini tanıdıktan sonra sanki bütün bunları duymamış gibi, tanımamış gibi hâlâ eski hayatımıza devam edecek olursak Allah'a en büyük iftirayı yapmış oluruz. Bir peygamber için asla geri dönüş yoktur. Peygamber yolunun yolcuları için de bu böyledir. Peygamber de peygamber yolunun yolcuları da hidâyeti tanıdıktan ve ona iman ettikten sonra tekrar eski küfürlerine eski şirklerine dönmektense bin defa ateşe atılmayı tercih ederler.

Çünkü gerçekten hakkı tanıdıktan sonra insanın onu bırakıp bâtıla uyması çok daha zor, çok daha çetrefilli ve yorucudur. Tevhidi tanıyan Allah'ı tanıyan, Allah'a kulluğu tanıyan bir adamın Allah'ı bırakıp da Allah'tan başkalarına kulluğu, insanda insanlık haysiyeti bırakmaz, öldürür. Böyle bir insanın, insanlar tarafından boynuna gem vurulup zorla Allah'tan başkalarına kulluğa çağrılması kadar kor-kunç ve hakir bir şey düşünülemez. Yeryüzünde bundan daha hakir bir kulluk türü de düşünülemez.

Öyle değil mi? Allah bile kâinatın sahibi ve yaratıcısı olduğu halde, insanların sahibi olduğu halde insanlardan böyle zoraki bir kulluk istememektedir. Ama bâtıl bu şekilde hâkimiyetini kurunca, gücü eline geçirince insanlar hem akıllarını, hem dinlerini, hem nesillerini hem de servetlerini kurtaramazlar. İnsanlar bâtıllara karşı mükellefiyetlerinin gereği olarak her şeylerini kaybederler.

Çünkü doyumsuzlardır ve insanların her şeylerine el koyarlar. En sonunda bu bâtıllar insanların namuslarına bile el atarlar. Bir baba, kızını bâtılların istediği okumaktan, bir koca, karısını bâtılların is-tediği gibi giyinmekten bile kurtaramaz. Halbuki Allah'a kullukta bu risklerin hiç birisi yoktur.

Evet Şuayb (a.s) diyor ki:

Eğer biz Allah'ı ve Allah'ın hidâyetini, Allah'ın yasalarını tanıdıktan sonra sizinkilere uyarsak Allah'a en büyük iftirayı yapmış oluruz. Çünkü bizi Allah yarattı ve bu hayatı bize Allah verdi. Bu hayatı bize veren Rabbimiz bunun için vermedi. Kendisinden başkalarına kulluk etmemiz için vermedi bu hayatı. Bu hayatı bize bizi kendilerine kulluğa çağıranlar vermedi. Bu hayatı bizi kendi yasalarına boyun bükmeye çağıranlar vermedi. Bizi de, yaşadığımız bu hayatı da onlar yaratmadı.

Üstelik de Rabbimiz bizi bu hayattan kurtardıktan sonra, küfürden, şirkten, ahlâksızlıktan ve tüm pisliklerden kurtardıktan sonra. Bizi küfrün şirkin karanlıklarından tevhidin aydınlığına çıkardıktan sonra nasıl olur da sizin bizi çağırdığınız karanlık hayatınıza dönebiliriz? Nasıl olur da sizin pislik içindeki hayatınıza dönebiliriz? Sizin bu ahlâksızlıklarınızı nasıl kabul edebiliriz? Bir müslümanın küfürden, şirkten ve tüm pisliklerden kurtulduktan sonra tekrar eski pisliklere dönmesi nasıl mümkün olacaktır? Bir müslüman için böyle bir durumla karşı karşıya gelmesi bin defa ateşe atılmaktan daha beter bir şeydir. Çünkü bu dünyanın ateşi belki onun canını alabilir ama imanını asla. Dünyada yanma insanın canını alacaktır belki ama onun cennetini asla alamayacaktır.

Bizim oraya, sizin çağırdığınız hayata dönmemiz asla müm-kün değildir. Böyle bir düşünceyi böyle bir fikri akıllarımızın ucundan bile geçirmiyoruz. Ama Rabbimizin istemesi hariç. Yâni biz sizin bizi kendisine çağırdığınız hayata asla razı olmayacağız ama Allah'ın di-lemesi müstesna diyorlar.

Çünkü güç ve kuvvet Allah'tadır. Kalpleri evirip çeviren, kalplere hâkim olan Allah'tır. Biz sadece O'na tevekkül edecek, O'na güvenip sığınacak, sadece O'na dua edecek, sadece ona kulluk etmeye devam edeceğiz; ötesinde nelerin olacağını bilmiyoruz. Allah hakkımızda ne hükmetmişse onu göreceğiz diyorlar.

Çünkü Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Her şey O'nun bilgisi dahilindedir, diyorlar ve sonra da Rablerine dua ediyorlar. Ya Rabbi! Sen bizimle kavmimizin arasını aç! Onlarla bizim aramızda hükmünü ver ya Rabbi! Onlarla bizim aramızda hükmünü hak ile ver ya Rabbi! Çünkü kitabını hak ile indiren sensin! Peygamberini hak ile gönderen sensin! Gökleri, yerleri, varlıkları hak ile yaratan sensin ya Rabbi! Elbette Rabbimiz onlarla bizim aramızda hükmünü hak olarak verecektir diyorlar. Ve sen hüküm verenlerin, arayı açanların en hayırlısısın.

Evet Hz. Şuayb işi Allah'a bırakıyor. O Allah'a teslim bir peygamber olarak insanların tekliflerini reddeder ama meşiet-i İlahiye de karışmaz. Zira o sadece bir elçidir ve Allah'ın bu mevzudaki muradını da bilmemektedir. İşte böylece Ulûhiyet kavramının Peygamber şahsında billurlaşmasını görüyoruz. Allah'ın elçisinin kuvvet kaynağını görüp O'na sığındığını görüyoruz. Rabbine Rabbin istediği biçimde sığındığını gören toplumun da O'nu bırakıp her dönemde olduğu gibi ona inanan mü'minlere yöneldiklerini görüyoruz. Alçaklar Peygambere dokunamıyorlar. Ona iliştikleri zaman biliyorlar başlarına nelerin geleceğini de ona inanan garibanların üzerine gidiyorlar. Peygamberi dize getiremeyince çevresindeki mü'minlere yükleniyorlar.

90. "Milletinin inkâr eden ileri gelenleri, "Şuayb'a uyarsanız, andolsun ki siz kaybedersiniz" dediler."

Eğer Şuayb'a iman ederseniz andolsun ki kaybedenlerden olursunuz. Bunu iki anlama söylediklerini anlıyoruz. Ya bu bir tehditti, mü'minleri tehdit ediyorlardı. Eğer Ona iman ederseniz çok büyük ziyana uğrayacaksınız. Yâni bizim reddettiğimiz bu adama iman ederseniz artık başınıza gelecekleri siz düşünün. Neyiniz varsa hepsini elinizden alacağız, mallarınızı hattâ canlarınızı ve tüm haklarınızı elinizden alıp sizi kendimize köleler edineceğiz. Her şeyinizi kaybedip bizim kölelerimiz durumuna düşeceksiniz diye tehdit ediyorlardı mü'minleri.

Ya da bunu onlara bir nasihat olarak söylüyorlar da olabilir. Yâni eğer bu adama iman ederseniz, bu peygamberin istediği gibi yaşamaya kalkışırsanız o zaman bu toplumda sizler yok olmak erimek zorunda kalacaksınız.

Öyle değil mi? Fâiz almadan, ölçüde tartıda bizim gibi hile yapmadan, insanların cebindekine uzanmadan, içki içmeden, kumara yönelmeden, yalana-dolana bulaşmadan bu toplumda nasıl ticaret yapacaksınız? Kazanmak şöyle dursun, büyümek şöyle dursun sermayelerinizi bile koruyamayacaksınız. Bunları yapmadan bu toplumda ayakta kalmanız mümkün değildir. Bu kafayla sizler bu toplumda bu toplumun ekonomik anlayışı içinde eriyecek, silinip gideceksiniz.

Evet eğer Şuayb'ın getirdiği dine tâbi olursanız, onun haram dediklerini haram, helâl dediklerini de helâl kabul ederek hayatınızı bu inanca bina edecek olursanız mümkün değil sizler zarar edeceksiniz diyorlar. Fâizsiz, kumarsız, rüşvetsiz bir ekonomi düşünülemez. İnsanlara zulmetmeden, insanların haklarını yemeden, insanların sırtlarına basmadan para kazanmak da yükselmek de mümkün değildir. E baksanıza Şuayb'ın getirdiği mesaj bunların tümünü reddetmektedir. Eğer ona iman ederseniz bütün bunları nasıl yapabileceksiniz? Mümkün değil bu kafayla giderseniz zinhar sizler adam olamazsınız. Zarar etmek bir tarafa sizler dünyanızı da zindan edeceksiniz. Çünkü içkisiz,

kumarsız, kadınsız, fâizsiz, düzensiz dalaveresiz bir hayat çekilebilecek bir hayat değildir. Gelin hayatınızı yaşayın bu adamın dediklerine inanmayın diyorlardı.

Evet kâfirler mü'minlere böyle diyorlar ve nasihat ediyorlardı. Bu peygamberin dediği gibi bir hayat yaşarsanız kaybedeceksiniz. Alçaklar kendileri dünyayı hedef bildiklerinden dolayı dünyalık elde edemeyen mü'minlere, sizler sonunda kaybedecek ve enayi durumuna düşeceksiniz diyorlardı. Müslümanca bir hayat onlar için kayıptır. Dünyada zevklerini yaşayamamış olmak onlar için kayıptır. Kâfirler müslümanlar için dün de bugün de böyle düşünüyorlar. Halbuki gerçek kaybedenler kendileridir, gerçek kayıp onların hayatlarıdır. Allah'a kulluğa dönüştürülemeyen bir dünya hayatı baştan sona kayıptır. Yendikten sonra Allah'a kulluğa dönüştürülmeyen tüm nimetler boştur ve kayıptır. İstifade edilip de kulluğa dönüştürülemeyen tüm nimetler değersiz ve boştur. İşte kendileri boş şeylerle oyalanan kâfirler, mü'minlerin hayatlarını boş olarak görüyorlar ve aldanıyorlar.

91. "Bu yüzden onları bir sarsıntı tuttu ve oldukları yerde diz üstü çöküverdiler."

Evet bu yedikleri naneler yüzünden onları bir racfe, bir sarsıntı, bir deprem ya da geberin! Geberesiceler diye bir ses yakaladı da hepsi oldukları yere diz çöküverdiler. Oldukları yere yığılıp kaldılar. Evlerinin ortasında diz çökülü kalıverdiler. Zaten ölüydü bu kâfirler. Çünkü vahiyle ilgi kuramamış insanların tamamı ölüdürler. Kur'an ve sünnetle tanışamamış insanların tamamı ölüdürler.

İşte bu ölüleri bir sarsıntı kendilerine getiriverdi. Yâni Allah'tan gelen bir racfe, bir sarsıntı onları olmaları gereken konuma getiri-verdi. Onlar hayatlarında diz çöküp Allah'a kulluk yapmaları gere-kirken bundan kaçınıyorlardı da bir sarsıntı onları diz çöktürüverdi.

O ana kadar Allah huzurunda diz çökmeye yanaşmayan alçaklar, çaresiz diz çöküverdiler. Kazandıkları o malları mülkleri, çalıp-çırptıkları servetleri, o makamları mansıpları, güçleri kuvvetleri, medeniyetleri onları Allah'ın azabından kurtaramadı. Ekonomik yönden çok büyük bir güce sahip oldukları halde bu güç ve kuvvetlerine güvenerek Allah'a ve Allah'ın elçisine kafa tuttukları halde evlerinde ıhıverdiler. Allah diyor ki bakın:

92. "Şuayb'ı yalanlayanlar, yurtlarında sanki hiç yaşamamışlar gibi oldular, izleri bile kalmadı. Mahvolanlar, Şuayb'ı yalanlayanlar oldu."

Allah'ın elçisi Hz. Şuayb'ı yalanlayanlar, onun getirdiği mesajı yalanlayanlar, Allah'ın elçileri vasıtasıyla onların hayatlarına karışmasına karşı

çıkanlar, Allah'ın kendilerine gönderdiği hayat programını beğenmeyerek kendi bildikleri bir hayatı yaşamaya çalışanlar geberip gittiler de sanki orada hiç yaşamamış gibi oldular. Sanki orada böyle bir toplum hiç yaşamamıştı. Sanki Medyen diye bir ülke hiç olmamış sanki o insanlar orada hiç yaşamamıştı. Sanki orada böyle bir toplum hiç zevk yapmamış, sanki orada hiç bayram yapmamışlar, yaşamamışlar, hiç şenlikte bulunmamışlar, şen şakrak bir toplum yaşamamıştı artık orada. Onlardan arkaya kalan hiç bir iz hiç bir eser yoktu.

Allah'ın elçisi Hz. Şuayb'ı ve onun getirdiği hayat programını yalanlayanlar ziyana uğradılar. Ziyana uğrayanlar kendileri oldu. Güya bunlara göre Allah'a ve Allah'ın elçisine iman eden, hayatlarını Allah'ın istediği gibi yaşayanlar ziyana uğrayacaktı. Kaybedenler bunlar olacaktı ama kendileri oldular. Sıfırı tüketenler onlar oldu. Her şeylerini bitirenler, her şeylerini tüketenler onlar oldu. Tüm değerlerini tüm sermayelerini sıfırlayanlar onlar oldu. İşte peygamberleri yalanlayanların âkıbeti budur. Hiç bir zaman Allah'ın elçilerine iman eden, Allah'ın elçilerinin gösterdiği hayatı yaşayan mü'minlerin ne dünyada ne de ukba'da kaybetmeleri düşünülemez. Aksine hem dünya hem de ukba'da kaybedenler, elleri boşa çıkanlar Allah'ın elçilerini reddederek kendi hayat programlarını kendileri yaparak, küfürlerine, şirklerine ve isyanlarına devam edenlerdir.

Evet böylece bir toplumun daha defteri dürülüyor, bir toplum daha tarih sahnesinden siliniyordu.

93. "Şuayb onlardan döndü de, "Ey milletim! Andolsun ki, Rabbimin sözlerini size bildirdim, öğüt verdim; inkârcı millet için niçin üzüleyim? " dedi."

Uyarılarına kulak vermeyen, dediklerini dinlemeyen toplumunun helâkini acı acı seyreden Allah'ın elçisi onlardan yüz çevirerek ey kavmim ben size Allah'ın masajını duyurdum. Rabbimin sizin adınıza bana gönderdiklerinin tümünü ben size ulaştırdım. Ve üstelik size karşı da nasuh davrandım. Sizin iyiliğinizi istedim. Şahsî meseleleri hiç nazar-ı itibara almadım. Yâni benim şahsıma karşı yaptıklarınız iş-kenceleri, yalanlamaları, hakaretleri hiç nazar-ı itibara almadan, şahsıma yaptıklarınıza darılarak sizin cehenneme gidişinize asla göz yummadan, sizden intikam almayı da düşünmeden hakkı olduğu gibi size aktardım. Hep sizin lehinize hareket ettim. Ama sizler nasihatten anlamaz, iyilik bilmez bir toplum oldunuz. Artık sizin gibi muannit bir kâfir toplum arkasından bunlar helâk oldu, bunlar cehenneme gitti diye, bunlara yazık oldu diye niçin üzüleyim? Üzülmeye değmez insanlarsınız sizler diyordu.

Eğer bizler de çevremizdekilere karşı görevlerimizi tam yaparsak, onlara Allah'ın istediği biçimde Allah mesajını duyurursak o zaman biz de hiç

üzülmeyeceğiz. Son derece rahat olacağız. Ama bizler bu insanlara karşı tebliğ görevimizi hakkıyla yapamadıysak hem kendimize hem de onlara ağlayalım.

Evet üzülmüyordu Allah'ın elçisi çünkü görevini tam yapmıştı. Üzülmüyordu, vazifesini eksiksiz yapmıştı. Gönül rahatlığı içindeydi Şuayb (a.s) çünkü hakkıyla uyarmıştı onları. Tüm bu uyarılarına rağmen yine de iman etmeyen, yine de adam olmayarak burnunun doğrusuna giden bu insanlara üzülmeye değmezdi. Demek ki kâfirlerin, müşriklerin arkasından üzülmek caiz değildir. İşte Allah'ın en merhametli, en şefkatli kulunun, onların dirilişi için kendini bile ihmal edecek kadar çırpınan bir Allah elçisinin onların arkalarından üzülmediğini gö-rüyoruz. Firavunun arkasından da kimse üzülmedi. Rabbimiz Kur'-an'ın başka bir yerinde Ona ne gök ağladı ne yerdekilerden kimse ağ-ladı buyurmaktadır.

Mü'min olan bir kimse asla bir kâfirin arkasından ağlayamaz. Ama maalesef günümüzde kimi mü'minlerin kâfirlerin arkasından ağ-ladıklarını, ağıtlar yaktıklarını görüyoruz. Onların cennete kazandırılması yolunda dualar yaptıklarını görüyoruz. Galiba bu insanlar Allah'ın elçilerinden daha merhametli ki elçilerin ağlamadıklarına ağlamaya kalkışıyorlar. Hayır bu yanlıştır. Biz dünyada iken görevimizi tam yapacağız. Bu adamlar hayattayken hattâ kendimizi fedâ edercesine bu adamlara hakkı duyurmaya çalışacağız ama bu adamların kâfir olarak geberdiklerini görünce de artık hiç üzülmeyeceğiz ve onların kurtuluşları için de asla Allah'a dua etmeyeceğiz.

94. "Biz hangi kasabaya bir peygamber gönderdikse, ora halkını, yalvarıp yakarsınlar diye, darlık ve sıkıntıya uğratmışızdır."

Daha önceki âyetlerinde Rabbimiz Peygamberlerine ve onlarla gönderdiği hayat programına kafa tutan toplumların helâkinden söz etmişti. Burada da Rabbimiz bir başka helâk yasasını anlatıyor.

Evet diyor ki Rabbimiz biz hiç bir memlekete, hiç bir karyeye, hiç bir şehre bir peygamber göndermedik ki o bölge halkını sığınacak, kucak olarak bizim kucağımızı bilsinler, âcizliklerini anlasınlar da bize kul olsunlar, bize yalvarıp yakarsınlar diye bir kısım sıkıntı ve darlıklara uğratmamış olalım. Onların bize dönmelerini, bizim gücümüzü kudretimizi anlamalarını, küfürlerinden, şirklerinden şımarıklıklarından, ahlâksızlıklarından vazgeçerek dürüst bir hayatın adamı olmaları için kul olmaları için onlara bir kısım belâlar ve musîbetler göndeririz diyor Rabbimiz. Rabbimiz bir topluma elçilerini gönderir göndermez hemen arkasından o toplumun gönderilen elçiye iman etmeleri için, akıllarını başlarına alarak peygamberin getirdiği hayat programını kabul etmeleri için bir kısım muhtıralar gönderiyor.

Demek ki darlık ve sıkıntı peygamberlerin geldiği bölgelerin vazgeçilmez özelliğidir. Eğer bugün bizim de evimize, ailemize, kö-yümüze, kentimize, çevremize, muhitimize peygamber gelmişse unutmayalım ki biz de darlık ve sıkıntı içinde olacağız demektir. Değilse eğer bizim eve bizim aileye peygamber uğramamışsa o zaman bolluk, refah ve lüks içinde olacağız demektir. Herkes kendi evine, kendi ailesine, kendi çevresine peygamber gelmiş mi gelmemiş mi bunu kendisi düşünsün.

Yâni şöyle bir bakalım evimizin içine. Bir bakalım mutfağımıza. Bir bakalım şehrimize, bir bakalım köyümüze. Bakalım da oralara peygamberin gelip gelmediğini anlayalım. Oralara peygamber anlayışının hâkim olup olmadığına kendimiz karar verelim. Eğer hayatımızda, yememizde içmemizde biraz biraz sıkıntı ve darlık varsa, biraz biraz her istediğimizi bulamama durumu varsa o zaman peygamberi anlayışın evimizin içine girdiğini, aksi varsa, yâni her şeyimiz bolsa, hiç bir şeyin sıkıntısını çekmeyecek bir durumdaysak, yediğimiz önümüzde yemediğimiz arkamızdaysa o zaman Peygamberin evimize basmadığını anlayalım.

Yâni şöyle bir bakalım hayatımıza, kazanmamıza, harcamamıza ve kendi kararımızı kendimiz verelim. Evet unutmayalım ki Peygamberin geldiği yer, peygamberi anlayışın hâkim olduğu yer mutlaka sıkıntıya girecektir. Orada mutlaka bir şeylerin eksikliği söz konusu olacaktır.

Evet önce darlık gönderiyor Allah. Ne için? O topum akıllarını başlarına alsın diye. Peygamberin mesajını reddetmesinler diye. Allah'ın kendilerinden istediği hayatı yaşamaya yanaşsınlar, Allah'a Al-lah'ın istediği biçimde kul olsunlar diye. Kendi acziyetlerini anlayıp sı-ğınılacak kucak olarak Rablerinin kucağını bilsinler, ibret alsınlar da gittikleri yolun yanlışlığını anlasınlar, peygamberin getirdiği vahiy sistemini kabullensinler ve böylece hayatlarını Allah'ın istediği biçimde düzenlesinler diye Allah onlara bir takım sıkıntılar gönderiyor. Değilse, eğer tüm bu uyarılar karşısında onlar akıllarını başlarına almazlar, Peygamberin getirdiği hayat programıyla ilgilenmezler burunlarının doğrusuna giderler ve Rablerine kulluğa yanaşmazlarsa o zaman da bakın imtihanın ikinci boyutunu şöyle anlatıyor Rabbimiz:

95. "Sonra kötülüğün yerine iyilik koyduk, öyle ki, çoğalıp, "Babalarımız da darlığa uğramış, bolluğa kavuşmuşlardır" dediler. Bu yüzden onları, haberleri olmadan, ansızın yakalayıverdik."

Evet daha sonra da biz o kötülükleri, o sıkıntıları iyilikle değiştiriveririz. Yâni onların tüm sıkıntılarını alıveririz. Tüm kıtlıklarını, yokluklarını, dertlerini, sıkıntılarını, hastalıklarını, mahrumiyetlerini alıveririz de onların yerine bolluklar, rahatlıklar veriveririz. Öyle ki çoğalırlar, çoğaldıkça çoğalırlar. Evlâtların çokluğu, malların çokluğu, mülklerin çokluğu, dünyalık ve rahat adına ne varsa hepsini çok çok veriveririz. Ve sonra da derler ki bu normal bir hayatın gerekleridir. Bir zamanlar babalarımızın başından da böyle şeyler gelip geçmişti. Atalarımız da böyle kıtlık ve bolluk zamanları yaşamışlardı, bunlar hayatın birer cilvesinden başka bir şey değildir diyerek bunların birer imtihan sebebi olduğunu, akıllarını başlarına devşirtecek birer uyarı olduğunu unuturlar, kendilerine verilen bu nimetlerle bu bolluklarla sevinip coşmaya başlarlar, şımarıp, gururlanmaya başlarlarla da biz de onları ansızın yakalayıveririz ve işlerini bitiririz diyor Rabbimiz.

Evet Allah önce birbiri ardından uyarıcılar gönderir, belâlar ve musîbetler gönderir, fırsatlar yaratır, tembihlerde bulunur. Eğer onlar kendilerine gelen bu uyarılara aldırış etmezler ve tüm bu şiddetler onların kalplerini yumuşatmazsa, o sıkıntılardan ibret alıp Rablerine dönmezlerse o zaman da Allah onların bu tür sıkıntılarını kaldırıveriyor. Onlara her konuda bolluklar gönderiveriyor.

En'âm'daki âyetin ifadesiyle söylersek onlara her şeyin kapılarını açıverir. Allah diyor ki onlara her şeyin kapılarını açıveririz. Öyle bir bolluk, öyle bir refah, öyle bir hürriyet veririz ki tüm engelleri tüm sıkıntıları kaldırıveririz. Paralar, mallar, mülkler, servetler, altınlar, gü-müşler, atlar, arabalar, marklar, dolarlar her taraftan üzerlerine rızık-lar nimetler yağmaya başlayıverir. Ne arzu ederlerse önlerinde, ne ararlarsa bulabilecek, ne isterlerse yapabilecek hale gelirler. Hastalık, dert, sıkıntı, açlık, fakirlik hiç bir dertleri, hiç bir sıkıntıları kalmayıverir. İşleri açılır, ev alırlar, dükkan alırlar, şansları yaver gider, milletvekili olurlar, bakan olurlar, dekan olurlar, YÖK başkanı olurlar, dünya nimetleri adına Cenâb-ı Hak bütün kapıları açıverir. Ferahlanır, ne oldum delisi olurlar, bütün bunları kendilerinin yaptığını iddia ederek takdiri unutuverirler.

Bu da ayrı bir imtihan. Bolluk da ayrı bir imtihandır. Adam sey-yar satıcı olarak başlar, üç tekerlekliyle işe başlar sonunda Vehbi Koç oluverir, Sakıp Sabancı oluverir. Cenâb-ı Haktan hayırlısını istemek zorundayız. Çünkü Allah verir ama bazen bu verdikleriyle kendisini unutturuverir. Çünkü buda ayrı bir imtihandır, bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Açılan her kapı, verilen her imkân eğer bize Allah'ı unutturuyorsa o zaman çok korkmak

zorundayız. Hani Kur'-an'da anlatılan bağ sahiplerini bahçe sahiplerini çok iyi biliyoruz.

Şunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız: Şiddet ve sı-kıntılarla yapılan imtihan ayrı, bollukla yapılan imtihan ayrıdır. Bu bollukla yapılan imtihan ötekisinden çok daha tehlikeli çok daha zor bir imtihandır. Rabbimizin darlıkla sıkıntıyla yaptığı imtihan insanın kalbini yumuşatıp insanı Allah'a çevirmesi açısından onu başarmak belki kolaydır ama bu bollukla yaptığı imtihan insanların şımarıklılığını, müstekbirliğini artırdığı için, insanı eyvallahsız hale getirdiği için bunu başarmak gerçekten çok zordur. Birinde sabır diğerinde, şükür gerekir. Sıkıntıya sabır, bolluk karşısında da verilen nimetler cinsinden şü-kür ister Allah.

Evet dikkat ediyor musunuz Rabbimiz diyor ki bu adamların akılları başlarına gelsin de bize dönmeyi anlasınlar diye biz onları fakirlik, kıtlık, açlık, geçim darlığı, hastalıklar, çeşitli afetler ve zaruretlerle yakalayıverdik. Onları türlü türlü sıkıntılara sokuverdik ki kabukları yırtılsın da tevhid açığa çıksın diye. Küfürden, şirkten vazgeçsinler de iman etsinler diye. Sığınacak kapıları kalmasın da bize sığınsınlar diye. Yalvaracak, başvuracak, dövecek kapıları kalmasın da bize yalvarıp-yakarsınlar diye. Ama şeytan onlara amellerini süslü gösterdi de hayrı şer, şerri hayır gösterdi de, iyiliği kötülük, kötülüğü iyilik gösterdi de onlar adam olma, uyanma istidatlarını kaybettiler.

Evet aslında o imtihanlar, o belâlar ve musîbetler onlarda sı-ğınma, kulluk ve kurtuluş hissini, Allah'a yalvarıp yakarma hissini uyandıracak ilahi uyarılardı.

Bakın Rabbimiz aynı sûrenin az ilerisinde bu hususu şöyle anlatır:

"Andolsun ki, biz de Firavun ailesini, ders alsınlar diye yıllarca kuraklığa ve ürün kıtlığına uğrattık."

(A'râf 130)

Ama bilelim ki bunların ilahi uyarıcılığı devamlı değildir. Onun içindir ki böyle bir durumla karşı karşıya gelen kişi hemen onu bir nimet bilmeli ve süratli bir şekilde uyanıp tevbe ve yalvarışlarla Allah'a yönelmeli ve durumunu düzeltmesini bilmelidir. Zira bu durum kısa bir süre sonra kaldırılıverir. Ya da esasen kısa bir süre sonra bu uyarının tesiri gittikçe azalır ve nihâyet o sınırlı müddet bitiverir. Yâni o sıkıntının uyarıcı özelliği kayboluverir. Bir alışkanlık ve tabii bir hal oluverir. Yâni kısa bir dönem sonra bu belâların bu sıkıntıların terbiye edici hiç bir tesiri kalmaz.

Evet Allah dönsünler diye, tevbe etsinler diye, kendilerine gelsinler de Allah'a yalvarsınlar diye onlara belâlar, sıkıntılar gönderdi. Hiç değilse böyle bir

durumdalarken bari yalvarıp yakarmalı değiller miydi? Ama gelin görün ki bunların taşlaşmış kalplerini bu belâlar ve musîbetler bile Allah döndüremedi. Kalpleri taş gibi kaskatı kesildi de amellerini şeytan kendilerine süslü gösterdi. Yada şeytan onlara bu gelenleri farklı biçimde yorumlattı.

Meselâ Âd kavmi, Hûd kavmi, Lût kavmi, Eykeliler Allah'ın kendilerine ibret alsınlar diye gönderdiği bu belâları tabiat kanunları olarak yorumladılar.

Veya işte bunlar olağan şeylerdir. Daha önceki toplumlara da böyle şeyler gönderilmiştir dediler. Tıpkı şu anda bizim toplumun bu depremleri, bu felâketleri farklı yönde yorumlayıp onlardan ibret almaya yanaşmadıkları gibi. Şeytan ibret almalarını engelledi, amellerini, yaptıklarını onlara süslü gösterdi. Hayatlarından, durumlarından, amellerinden razı oldular. Ne var bizim hayatımızda? İşte kulluk budur! dediler. İşte İslâm budur! dediler. İşte şu anda bizler Allah'ın biz-den istediği hayatın içindeyiz dediler. Bizler Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz! dediler. Allah da onları ansızın yakalayıverir de işlerini bitiriverir.
96. "Eğer kasabaların halkı inanmış ve Bize karşı gelmekten sakınmış olsalardı, onlara göğün ve yerin bolluklarını verirdik. Ama yalanladılar; bu yüzden onları, yaptıklarına karşılık yakalayıverdik."

Evet eğer insanlar, şu ileriki âyetlerde anlatılan Âd kavmi, Se-mûd kavmi, Nûh kavmi, Hûd kavmi, Medyen'liler ve tün insanlar eğer iman etselerdi, Rablerine ve Rablerinin elçilerine Rablerinin is-tediği biçimde iman etselerdi, Rablerine karşı gelmekten sakınsalar ve Rableriyle yol bulabilselerdi, yollarını Rablerine sorsalar, hayat programlarını Rablerinin vahyinden alarak yaşasalardı, Allah'ın elçilerinin kendilerine örneklediği kulluğu yaşasalardı elbette biz de onlara göklerin ve yerin bereketlerini açıverirdik. Göklerden bolca yağmurlar yağdırır yerden de bolca rızıklar bitirirdik. Böylece insanların hayatında bir bereket olurdu diyor Rabbimiz. Biz onları bereketlere gark ederdik di-yor.

Demek ki âyet-i kerîmeden anlıyoruz ki bereketin iki sebebi vardır. Ya da berekete ulaşmak için iki şart var. Bunlardan birincisi iman. Allah'a ve Allah'tan gelenlere Allah'ın istediği biçimde bir iman. İkincisi de takvadır. Allah'la yol bulmak, hayat programını Allah'tan al-mak ve bu imanın gereği olarak tüm hayatı Allah için yaşamaktır. İşte böyle yapan, böyle yaşayan insanların hayatına Allah bereket veriyor. Hayatlarını bereketlendiriyor Rabbimiz.

Bereket; Meselâ misafir geliyor bir eve ve o evden bir şeyler eksiltiyor. Veya zekât diye malından bir şeyler veriyor adam ve onun malından bir şeyler eksiliyor. Zâhiren malından kırkta bir oranında bir eksilme oluyor. Veya meselâ bir memur her ay maaşının on da birini infak ediyor, bu miktarı almamış kabul

ediyor. Geriye kalana Allah öy-le bir bereket verecek ki veya geriye kalan kısım ona öyle bir yetecek ki bunu herkesin anlaması mümkün değildir. Cenâb-ı Hak ona iktifa özelliği verecek, yetinme duygusu, istiğna duygusu verecek ve adam kendisini sürekli zengin hissedecektir. Veya insanların pek çoğunun anlayamadığı biçimde Cenâb-ı Hak onun eşyalarına dayanma gücü verecektir.

Meselâ bakıyoruz bugün aylık geliri beş yüz milyon lira olan iki çocuklu bir aile geçinemiyor, darlık ve sıkıntı içinde kıvranırken aylık geliri yüz milyon lira olan beş çocuklu bir aile çok rahat geçinebilmektedir. Neden? Bereket işte. Allah birine o kadarcık maaşının bir bölümünü Allah için infak edeceğim diye çırpındığı için bereket vermiştir ötekisine infak etmediği için bereket vermemiştir. Birisinin ayakkabısı altı ayda eskidiği halde ötekisinin ayakkabısına Allah dayanma gücü vermiştir üç beş sene dayanmaktadır.

Veya meselâ birisinin karısı hasta haneden çıkmazken ötekisinin karısına Allah sıhhat vermiştir. Birisinin arabası sürekli arıza yapıp para harcattırırken ötekisinin eşyalarına Allah dayanma gücü vermiştir işte berekettir bütün bunlar.

Veya meselâ birisi çocuklarının çevreye karşı ezilmemesi adına evine renkli televizyon alması, okulda çocuğunun azığının farklı olmasına özen göstermesi, çocuklarını Anadolu Liselerine gönderme çabası yanında, yâni çevreye kulluğu yanında; öbürünün böyle bir derdi yoktur.

Veya birisinin çevreye kulluk adına şöyle şöyle giyinmesi, ya-malıklı elbise giyinememesi, modaya uygun olmayan bir elbise giyinememesi, evini şöyle şöyle döşemesi, şöyle bir arabaya binememesi, şöyle bir evde, şöyle bir muhitte oturamaması, misafirlerine şöyle bir şeyi ikram edememesi, şöyle bir hayatın adamı olma derdi varken ötekisinin böyle dertleri yoktur. Birisi yaşadığı bu hayatın gereği olarak taksit ve ödemelerle ömrünü tüketirken öbürü çok rahattır. Çünkü o sadece Allah'ı razı etmeden yanadır ve çok sade bir hayat yaşamaktadır.

Evet böyle yaşayanlar Allah'ın bereketine gark edilirlerken, Allah'a, Allah'ın istediği biçimde inanmayan, Allah'la yol bulmaya, yollarını Allah'a sormaya yanaşmayan, hayatlarını Allah için yaşamayan kimseler de Allah'ın bereketinden mahrum bırakılacaklardır. Allah'tan yüz çeviren, Allah'ın kitabından ve Resûlünün sünnetinden yüz çeviren insanlar da bereketten mahrum edileceklerdir. Nitekim bakın Tâhâ sûresinde Rabbimiz bu hususu şöyle anlatıyordu:

"Benim kitabımdan yüz çeviren bilsin ki onun dar bir geçimi olur ve kıyâmet günü de onu kör olarak haşr ederiz. O zaman: "Rabbim! Beni niçin kör olarak haşr ettin, oysa ben gören bir kimseydim" der. Allah: Böyledir,

âyetlerimiz sana gelmişti de sen onları unutmuştun, bugün de öylece unutulursun" der..”

(Tâhâ 124,125,126)

Evet kim Allah'ın zikrinden, yâni Allah'ın kitabından, Allah'ın istediği kulluktan, hayatın her bir biriminde Allah'ın istediği gibi davranıştan yüz çevirirse, kim Allah'ın istediği gibi değil de kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya yönelirse onlar için bereket kaldırılacak ve geçim darlığı, geçim sıkıntısı olacaktır. Hayatlarının da, kazandıklarının da, mesleklerinin de, çalışıp çabalamalarının da hiç bir beti-bereketi olmayacaktır. Belki milyarlar kazanacaklar ama yine de doymayacaklardır. Kulu kölesi oldukları hayat standardının peşinde bir ömür tüketecekler ve bir türlü istedikleri noktaya ulaşamayacaklardır. Velileri olan Şeytan kendilerine yeni yeni hedefler gösterecek ve bu hedeflerin arkasında bir ömür boyu çırpınıp duracaklar.

Bereket gerçekten insanların çoğunun anlayamadıkları ve far-kında olmadıkları bir şeydir. Meselâ sabahleyin saat 6,7 arasında ya-pabildiğimiz işleri akşam aynı saatlerde yapabilmemiz mümkün değildir. Zaman aynı zamandır, süre aynı süredir ama bereketler farklıdır.

Evet keşke bu adamlar iman etseler ve muttaki davransalardı ama onlar yalanladılar da işlediklerinden dolayı biz de onları yakalayıverdik.

97. “Kasabaların halkı, geceleyin uyurken azabımızın kendilerine gelmesinden güvende miydiler?”

Acaba bu şehir ahalileri bu memleketlerin insanları geceleyin mışıl, mışıl uykudalarken azabımızın kendilerine gelivermesinden emin mi oldular? Ya da şu anda Mekke müşrikleri Allah'ın azabının kendilerine gelmesinden emin mi oldular? Yahut da şu anda şu bizim ülkede yaşayan müşrikler emin mi oldular? Halkı müslüman ülkelerin müşrikleri Allah'ın azabının tepelerine inmesinden emin mi oldular. Veya Amerika'daki müşrikler, Avrupa'daki müşrikler Allah'ın azabının ansızın kendilerine gelmesinden emin mi oldular? Allah'ın âyetlerini, Allah'ın sistemini, Allah'ın kendileri için vaz ettiği hayat programını reddederek kendi keyiflerince bir dünya kurup en güzel, en doğru ha-yatın kendi yaşadıkları hayat olduğunu iddia eden tüm yeryüzü müşrikleri Allah'ın azabının gelmesinden emin mi oldular?

Ya da şu anda bizler Allah'ın azabının gelivermesinden emin mi olduk? Nereden biliyoruz meselâ bu gece bir depremle Konya'nın yerin dibine batmayacağını? Nasıl olur da kendimizi güvende hissedebiliriz? Bunu her an düşünmek, her an Rabbimizin azabının gazabının gelivereceğinden korkup Rabbimize Rabbimizin istediği biçimde kulluk işlemeye yönelmek zorundayız.

98. “Yahut kasabaların halkı, kuşluk vakti eğlenirlerken azabımızın kendilerine gelmesinden güvende miydiler?”

Veya bir kuşluk vakti insanlar oyunda eğlencedeyken ansızın azabımızın gelmeyeceğinden emin mi oldular? Bir kuşluk vakti işlerine, aşlarına devam ederlerken, Allah'tan da Allah'ın azabından da gaflet içinde oyun eğlencelere gömüldükleri bir anda kendilerine azabın gelmesinden emin mi oldular? Zaten eğer insanlar hayatı Allah için yaşamıyorlarsa o hayat oyun ve eğlenceden ibarettir. Allah için yaşanmayan hayat oyun ve eğlencedir. Allah için niyet taşınmayan her şey oyun ve eğlenceden ibarettir. Allah hesaba katılmadan, âhiret hesaba katılmadan yaşanan bir hayat oyun ve eğlenceden başka bir hayat değildir. Evet ister güpegündüz gözlerinin önünde isterse gece mışıl, mışıl uykudalarken, haberleri yokken Allah'ın azabı gelivermesinden bu insanlar emin mi oldular?

99. "Onlar Allah'ın düzeninden güvende miydiler? Allah'ın düzeninden ancak mahvolacak millet güvende olur."

Allah'ın mekrinden Allah'ın cezalandırmasından emin mi ol-dular? Allah'ın mekrinden emin yaşayanlar ancak hüsrana mahkum olanlardır. Dünyada da ukba'da da kaybedecek olanlardan başkaları Allah'ın mekrinden emin olamazlar. Allah her an bizi bir tehlikeyle bir sıkıntıyla bir korkuyla imtihan edebilir. Her an Rabbimizin bu tür imtihanlarına hazırlıklı olmak zorundayız. Çünkü Allah kulları üzerinde mutlak tasarruf sahibidir. Kullarına ne tür sorular göndereceğine on-ları neyle imtihan edeceğine ancak kendisi karar verir. Bu tür belâlar gelmeden önce hazırlıklı olmak zorundayız. Kendimizi cennete hazırlamak zorundayız. Kazanma ihtimalinin kalmayacağı, başarma ve kulluk işleme imkânlarımızın elimizden alınacağı durumlar gelmeden önce kendimizi hazırlamak zorundayız.

100. "Sahiplerinden sonra yeryüzünde mirasçı olan kimselere hâlâ şu açıkça anlaşılmadı mı ki; Biz dileseydik onları da suçluların cezasına uğratırdık. Kalplerini kapatıp mühürleriz de bir şey duymazlar."

Evet daha önce yerleştirdiklerimizden sonra onların mirasları üzerine yerleştirdiğimiz insanlara hâlâ hidâyet, yol gösteri gelmedi mi? Gerçekleşmedi mi? Yâni biz zamanlar arzda, yerleştirdiğimiz ata-larınızdan sonra şu anda onların yerlerine yurtlarına sizleri yerleştirmişiz. Biz dileseydik günahlarından ötürü onları helâk ederdik. Ama günahları sebebiyle isyanları sebebiyle onları ve şu anda sizleri hemen helâk etmeyip Allah'ın sizlere böyle bir rahmet kapısı açması sizlere tevbe imkânı dönüş fırsatı vermiş olması size hidâyet olarak yetmiyor mu? Hakkı anlamanızı sağlamıyor mu Rabbinizin bu yaptığı? Rabbinizin sizin adınıza işleyen bu rahmeti sizin O'nu anlamanıza yetmeliydi. Ama bu gerçeği anlamaya yanaşmayanların kalplerini mühürleriz de artık bir şey duymaz, duygulanmaz olurlar.

Yâni eğer bir insan ben şu ana kadar, meselâ otuz yaşına ka-dar İslâm dışı bir hayat yaşadım ama şu ana kadar ciddi bir azapla, ikabla karşılaşmadım. Öyleyse kırk yaşına geleyim de Rabbime kulluk yoluna gireyim der, kırk yaşına geldiğinde de, canım elli olsun da ondan sonra derse, yâni Allah'ın kendisine tanıdığı fırsatları değerlendirme yoluna girmezse o zaman Allah da onların kalplerinin üzerine tabederiz diyor.

Yâni her gün biraz daha kitap ve sünneti tanıyarak imanlarımızı artırmadan yana olmazsak, teslimiyetlerimizi artırmadan yana olmazsak, aynı hayatı, aynı statüyü korumadan ve yerimizde saymadan yana olursak Allah korusun biz de kalbi tabedilenlerden oluruz. Kalbin tabedilmesini şöyle anlamaya çalışıyoruz. Sanki Allah; görülmüştür o kalp işe yaramaz. Denenmiştir bir işe yaramaz. Hurdaya çıkarılmıştır bir işe yaramaz diyerek kalbin üzerine damgasını, mührünü vuruveriyor.

Öyleyse Allah'ın bize ne kadar bir mühlet tanıdığını bilmediğimiz için çok korkmak zorundayız. Çünkü hayatımızın gerçek derecesini bilmiyoruz. Gafletimizin gerçek derecesini bilmiyoruz. İhmalimizin derecesini ve bu ihmallerimizin sonunda artık bu adam olmaz diyerek, artık bunun kalbi işe yaramaz diyerek mührünü ne zaman basıvereceğini bilmediğimiz için elimizi çabuk tutmak ve Allah'ın istediği hayata yönelmek zorundayız.

Kesinlikle bilelim ki Allah'ın kanunları, Allah'ın yasaları değiş-mez. Kesinlikle bilelim ki İlahi iradede değişiklik olmaz. Bizi öncekilerin uğradıkları âkıbetten men edecek, onların âkıbetlerine düşmekten kurtaracak hiç gücümüz ve kuvvetimiz yoktur. Öyleyse Kur'an'da bizden öncekiler konusunda anlatılanlardan ibret almak zorundayız ve onların yanlışlarına düşmemek için hayatımıza çok dikkat etmek zorundayız.

Çünkü anlıyoruz ki insanların durumları, yaşantıları gerçekten azabı gerektiriyorsa da Rabbimiz hemen onlara azabını göndermiyor. Onlara dokunmuyor, onlara imkân tanıyor, fırsat veriyor. Ama bu ser-bestlik onları aldatıyor. Şunları, şunları yaptım ama şu ana kadar ba-na her hangi bir azap gelmedi. Demek ki bu dünyada sorumlu olduğumuz bir makam yoktur. Demek ki bu dünyada hesap ödeyeceğimiz bir varlık yoktur diyerek aldanıyorlar. Demek ki bizim şu anda yaşadığımız hayat en güzel bir hayattır demeye başlıyorlar. Böylece hayatlarını sürdürmeye çalışan ve değişmeden yana olmayanların da kalplerini mühürleyiveriyor Rabbimiz. Yâni ilk defa inanmayanların kalplerini mühürleyiveriyor. Yoksa hiç kimsenin küfürde kemikleşip kalmasını istemez Allah.

Onların kalplerini mühürledik de artık onlar görmez ve duy-maz oluverdiler. Hakkı duymaz, güzeli görmez, doğruya ulaşamaz oluverdiler.

101. " Ey Muhammed! İşte kasabaların haberlerini sana anlatıyoruz. Andolsun ki onlara peygamberleri belgeler getirdi; öncekileri yalanladıklarından ötürü inanmadılar. Allah kâfirlerin kalplerini böylece kapatıp mühürler."

Evet işte sana senden önceki kasabaların şehirlerin haberlerini anlatıyoruz. Şu başlarından, senin ülkenin insanlarının başına gelen şeylerin geçtiği şehirlerin haberlerini anlatıyoruz. Ama bunu sana ve senin toplumuna anlatırken hikâye olsun diye, hoşça vakitler geçiresiniz diye değil, bunlar, bu haberler senin ve toplumunun ibret alıp kendilerine çeki düzen versinler için anlattığımız çok önemli vakalardır, haberlerdir. Onların başlarına gelenlere iyi bakıp ibret alasınız da onların düştüklerine sizler de düşmeyesiniz diye bunları size anlatıyoruz. Onlara peygamberlerimizi belgeler getirdi. Onlar hakkı görsünler de doğruya gitsinler diye elçilerimiz her türlü mûcizeleri getirdi onlara da öncekileri yalanladıklarından ötürü onlara da iman etmediler. Daha öncekiler gibi onlar iman etmemeyi âdet haline getirdiler. İşte Allah iman etmeyenlerin kalplerini böylece mühürleyiverir.

Öyleyse Rabbimizin âyetlerini duyar duymaz hemen hiç beklemeden iman etmek zorundayız. Hemen teslimiyet göstermek zorundayız. Eğer Rabbimizin emirlerini duyar duymaz hemen hiç beklemeden iman etmezsek yada iman eder etmez hemen teslimiyet göstererek uygulamaya koymazsak öncekilerin yaptıkları gibi böyle bozuk tutumlar sergilemeye kalkışırsak bilelim ki bizim kalplerimiz de mühürlenecek ve artık biz de tıpkı onlar gibi bir şey duymaz, duygulanmaz hale geleceğiz demektir.

102. "Onların çoğunda ahde bağlılık görmedik, çoğunu fâsık kimseler olarak bulduk."

Burada ekserisini bir ahd üzerine bulamadık derken Rabbimiz onların ilk mîsâk ahdini unutup yalanladıklarını anlatmaktadır. Yâni sûrenin sonunda anlatılan **"Galu belâ"** diye bilinen o ilk mîsâk ahdine pek çoğunun sadık kalmadıklarını, ekserisini bu konuda fâsık bulduk diyor Rabbimiz. Söze sadâkatleri yok adamların. O Rablerine ilk verdikleri sözlerine sadâkatleri yok. Gerek Rablerinin kendileri için kâinatta yarattığı meşhûd âyetleri, gerek peygamberleri vasıtasıyla kendilerine gönderdiği âyetler gerekse kendi içlerinde kendi enfüslerinde Cenâb-ı Hakkın kendilerine gösterdiği âyetler onlara hakka dâvet ediyordu.

Evet tüm bu âyetler onların hayatlarının yanlışlığını ortaya koyuyordu. Halbuki zaman zaman daraldıkları, sıkıştıkları anlarda Allah'a yalvarıyorlardı. Ya Rabbi! Eğer bizi bu sıkıntıdan kurtarır sahil-i selâmete çıkarırsan söz veriyoruz sana kulluk yapacağız, senin istediğin gibi bir hayat yaşayacağız

diyerek Allah'a yalvarıyorlar, söz ve-riyorlardı. Yâni fıtratlarında mayalarında Allah inancı vardı bu adamların. İçlerindeki Allah âyetleri de onlara bunu söylüyordu ama belâlar kaldırılınca da yine eski şirklerine, eski küfürlerine dönüveriyorlardı. Allah'a verdikleri bu sözlerini unutuveriyorlardı. Allah'la sözleşme ya-pıyorlar ama bu sözleşmelerini hemen unutuyorlardı. İşte Rabbimiz diyor ki onları ahitlerine sadık bulmadık.

Gerçekten de ilk toplumlarda kâfir, fâsık ve zâlimlerin yanında mü'minler çok azınlıktaydı. Ve işte bu azlıklarından dolayı da Rab-bimiz onlara pek fazla yük yüklememiştir. Düşmanlarıyla savaşıp on-ları yok etme işini ilk dönemler Rabbimiz bizzat kendi üzerine almıştır. Ta ki Mûsâ (a.s) dönemine gelininceye kadar. Bu dönemde yeryüzünde müslümanlar çoğaldı. Bundan sonra Rabbimiz onlara haydi şu şehre girin! Artık sizler çoğaldınız falan yeri fethedin! Bundan böyle ben sizin elinizle ve kılıçlarınızla kâfirlere zarar vereceğim buyurdu. Siz yürüyün, ben yine sizinle beraberim buyurdu.

Rasûlullah'ın hayatında da ilk dönemlerde ***"Sen onları bana bırak"*** peygamberim ifadelerinin üç yerde geçtiğini biliyoruz. Müzzemmil, Müddessir ve Kâlem. İlk dönemlerde Rasulullah efendimize böyle diyordu Rabbimiz. Çünkü Allah Resûlünün etrafında iman etmiş bir kaç kişi vardı henüz. Bunlarla kâfirlere karşı bir savaş vermesi de mümkün değildi. Rasulullah efendimizin ve beraberindeki bir avuç müslümanın daraldıkları, bunaldıkları bir zaman da bu âyetler geliyor ve müslümanlar da rahat bir nefes alma imkânı elde ediyorlardı. Sen çekil kenara ey peygamberim! Onlar benimle karşı karşıya gelsinler ve benimle baş etsinler diyordu. Bir zamanlar Hz. Nûh'a da diğerlerine de böyle demişti ve onlara nasıl yardım ettiğini, onların düşmanlarını nasıl kahrettiğini göstermişti Rabbimiz ona. O dönemlerde de kâfirler mü'minlerin eliyle değil bizzat Rabbimiz tarafından yok edilmişti.

Evet Allah diyor ki onların pek çoğunu bir ahd üzerine bulmadık. ***"Gurûn'ul Ûla"*** dediğimiz birinci çağdaki toplumların genel karakterleri işte böyleydi. Onların içinde çok az insan, iman etmişti. Pek çoğu şirk içinde yüzüyordu. ***"Gurûn'ul Vüsta"*** dediğimiz Hz. Mûsâ (a.s)'a Tur dağında Tevrat'ın verilmesiyle başlayan orta çağ ve bu çağda gönderilen peygamberler döneminde durum biraz daha farklılaşmıştır. İşte bundan sonra Rabbimiz bize bu dönemin peygamberlerini anlatmaya başlayacak. Buraya kadar ilk dönemin elçilerinden örnekler sunmuştu Rabbimiz, bundan sonrada ikinci dönemin elçilerini gözlerimizin önüne serecek. İlk dönemlerin helâk yasalarını anlattıktan sonra Rabbimiz daha sonraki dönemlerin durumunu anlatacak.

103. "Sonra peygamberlerin ardından Mûsâ'yı âyetlerimizle Firavun ve erkanına gönderdik. Âyetlerimize karşı haksızlık ettiler. Bozguncuların sonunun nasıl olduğuna bir bak."

Evet ilk dönem peygamberlerini ve ilk dönem toplumlarını ve onların helâk yasalarını anlattıktan sonra Rabbimiz şimdi de ikinci dönem elçilerinden ve elçilerin toplumlarından haber verecek. Önceki çağın insanları Allah'ı Allah'ın elçileri vasıtasıyla kendilerine gönderdiği hayat programını yalanlamışlar helâk olup gitmişlerdir.

Bundan sonra dört büyük kitabın gönderildiği dönemi ve o dö-nemin peygamberlerini ve toplumlarını anlatmaya başlayarak Rabbi-miz buyurur ki bakın:

Biz onlardan sonra Firavuna ve onun büyük toplumuna, Firavun sistemini benimseyenlere, Firavun gibi düşünen, Firavun gibi yaşayanlara, avenesine âyetlerimizle Mûsâ'yı gönderdik. Rabbimiz elçisi Hz. Mûsâ (a.s)'ı ve onun gerek Firavunla gerekse kendi toplumuyla mücâdelesini Kur'an'ın pek çok yerinde bize anlatır. Demek ki bu konu bizim için çok büyük önem taşıyor ki Rabbimiz sürekli hemen hemen kitabının her bir bölümünde bize bundan söz ediyor. Elbette tüm peygamberleri bileceğiz, tanıyacağız ama özellikle Hz. Mûsâ (a.s)'ı ve onun mücâdelesini daha bir güzel bilmek zorundayız. Hele hele şu anda Firavun sistemini aratmayan dünya sistemleri arasında, Firavunları aratmayan dünya müstekbirleri karşısında bunu daha bir canlı tutacağız hafızalarımızda. Tüm zâlimler karşısında tüm sahte tanrılar ve tanrıçalar karşısında vereceğimiz mücâdele açısından O'nu daha bir iyi tanıyacağız.

Araf sûresinin bu bölümünde Rabbimiz Hz. Mûsâ (a.s)'ın Firavunla ilk karşılaştıkları dönem anlatılmaktadır. Allah tüm elçilerini gönderdiği gibi Hz. Mûsâ'yı da âyetleriyle gönderiyor. Çünkü Allah'ın âyetleri dirilticidir ve bağlayıcıdır.

Onlar bizim âyetlerimize zulmettiler diyor Rabbimiz. Allah'ın âyetlerine zulmettiler. Yâni Allah'ın âyetlerinin hakkını vermediler. Al-lah'ın âyetlerine gereken değeri vermediler, âyetleri hayatlarında gereken yerlerde kullanmadılar, âyetlerden istifade edemediler, âyetlerin fonksiyonunu, geliş gayesini anlayamadılar. Allah bu âyetlerini niye göndermişti? Allah kullarının bu âyetlerle beraber olmalarını ve asla onlardan ayrılmamalarını niye istiyordu? Bu âyetleri muska haline getirip boyunlarımıza takalım diye mi? Veya bu âyetleri hastalara içirelim diye mi? Veya ölülere okuyalım diye mi? Veya kulaklarımızın müzik zevkini tatmin edelim diye mi? Veya medreselerde Arapça'nın alıştırma kitabı olarak kullanalım diye, doktoralarımıza konu edinip onlarla para kazanalım diye mi? Makalelerimizi, hitabelerimizi onunla süsleyelim diye mi?

Yoksa bu âyetleri okuyup öğrenip hayatımızı bununla düzenleyelim, bu âyetlerle yol bulalım diye mi? Bu âyetlerle yol bularak cennete ulaşalım diye mi? Eğer bu âyetlerin ne için geldiğini unutursak, onları Allah'ın gönderdiği gayenin dışında kullanmaya çalışırsak biz de Allah'ın âyetlerine zulmediyoruz demektir. Onlar âyetlerimize zulmettiler de bak ki müfsitlerin âkıbeti nice oldu?

Müfsit bozguncu demektir. Müfsitler yeryüzünde Allah'a kulluk düzenini bozan kimselerdir. Yeryüzünü yaratan ve yarattığı hayat için belli bir düzen koyan Allah'ın koyduğu düzeni beğenmeyip, Allah yasalarını beğenmeyip onun yerine kendi sistemlerini kendi fikirlerini hâkim kılmaya çalışan ve böylece yeryüzünde Allah'a kulluğu bozan kimselere müfsitler denir. Kitabı bir tarafa bırakarak hayatlarını düzenlemeye çalışanlara müfsit denir. Bakın müfsitlerin durumu ne ol-muş?

104. " Mûsâ, "Ey Firavun! Ben âlemlerin Rabbinin peygamberiyim."

Mûsâ (a.s) geliyor Firavuna. Tâbi burada Rabbimiz Mûsâ (a.s)'ın nereden geldiğini, nasıl geldiğini anlatmıyor. Kur'an'ın değişik yerlerinde anlatılan konuyu kısaca bir özetleyelim.

Firavun aslında Mûsâ (a.s)'ın geleceğini biliyor. Ya önceki peygamberlerden nakledilenlerden biliyor, ya müneccimleri kendisine bu konuda bilgi verdiği için biliyor, yahut da her zâlimin olduğu gibi Firavunda ezdiği kanlarını emdiği mazlumların bir dirilip kendisinden hesap soracağının farkındadır da onun için biliyor. Bir yasadır bu. Ezilenler bir gün dirilip ezenlerden mutlaka hesap soracaklardır. Aslında her zâlim bunun farkındadır. Bunun kaçınılmaz olduğu bilen şu andaki yeryüzü zâlimleri de korkulu rüyalar görmektedirler. Hafakanlar geçirmektedirler. Ezdikleri insanlar ha uyandılar ha uyanacaklar diye. Ha hesap sordular ha soracaklar diye.

İşte Firavun da bunun farkındaydı ve tedbir alıyordu. Mûsâ gelmesin diye, Mûsâlar dirilmesinler diye İsrâil oğullarının erkek çocuklarını öldürtüyordu. Binlerce çocuk öldürtmüştü. Hz. Mûsâ'nın annesi çocuğunu doğurur ve Firavunun korkusundan bir sepete koyup onu Nil nehrine bırakır.

Ve Mûsâ Firavunun sarayındadır. Firavun bunca tedbiri almasına rağmen kendisini yıkacak çocuk kendi sarayında kendi imkânları içinde büyümeye başlar. İşte Firavunlar ne kadar tedbir alırlarsa alsınlar bilelim ki Allah'ın takdirinin önüne geçemeyeceklerdir. Kendi kucaklarında büyüyen, kendi okullarında okuyup yetişenler bir gün mutlaka kendilerini yıkacaklardır bundan hiç şüpheniz olmasın.

Hz Mûsâ, Firavunun sarayında büyümeye başlar. Gençlik yıllarında Mısırda Firavun oğullarından bir kıptiyle İsrâil oğullarından birinin kavgasına şahit olur ve İsrâil oğulluya yardım ederek kıptiye bir yumruk vurur ve orada öldürür onu. Sonra Firavunun korkusundan Medyen'e kaçar ve orada Şuayb (a.s)'ın koyunları güderek saklanır. Şuayb (a.s)'ın kızlarından Safura annemizle evlenir. Daha sonra tekrar Mısıra dönme emri alır, yolda Rabbimiz kendisine vahiyde bulunur ve Mısıra gidip Firavun ve toplumunu uyarma emrini verir ve işte bu dönüşünde Firavunun karşısındadır.

Bakın Firavunla karşı karşıya gelen Allah'ın elçisi şöyle diyordu:

Ey Firavun ben âlemlerin Rabbinin elçisiyim. Ben Âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim. Görüyoruz ki Hz. Mûsâ her şeyden önce **Risâlet** özelliğini ortaya koyuyor. Diyor ki ey Firavun ben Allah'ın elçisiyim. Ben senin karşına bir kültürle, bana ait bir fikirle, bana ait bir plan ve programla, bana ait bir tüzük veya projeyle çıkmıyorum. Binaenaleyh eğer beni reddedersen Allah'ı reddetmiş olacaksın. Bana karşı gelmekle bilesin ki Allah'a karşı gelmiş olacaksın diyordu. Firavuna açık ve net bir şekilde peygamberliğini ilân edip haykırıyordu. tâbi kendisi Rablik iddiasında bulunduğu için Firavun karşısında Âlemlerin Rabbinin elçisi olduğu söyleyerek Hz. Mûsâ onun Rabliğini da reddediyordu.

Halbuki Mûsâ (a.s) demin de ifade ettiğim gibi Mısırda Firavunun kucağında büyümüş, onun sarayında büyümüş, bir adam öldürmüş, idama mahkum olmuş yakalandığı takdirde mutlaka idam edilecekti. Firavun sistemine göre idama mahkum bir insan olmasına rağmen ve de yeryüzünün en zâlim, en despot ve de en güçlü insanının karşısında hiç korkmadan hakkı haykırıyordu Allah'ın elçisi. Evet ben Âlemlerin Rabbinin elçisiyim ve:

105. "Bana Allah'a karşı ancak doğru söylemek yaraşır. Size Rabbinizden bir mûcize getirdim, İsrâil oğullarını benimle beraber koyuver" dedi."

Ben Allah'a karşı haktan başka hak sözden başka bir söz de söylemiyorum. Ben Allah adına konuşuyorum ve benin hayatımda söyleyeceklerimin tamamı haktır. Hakkın dışında söz söylemek bana yaraşmaz, bana yakışmaz. Benim üzerime gereken, tüm mü'minlerin üzerine gereken, tüm inananlara düşen sadece hak söylemektir. Hakkın dışında, Allah'ın dediklerinin dışında söz söylemek bana ya-kışmaz. Ve Rabbimin emriyle hakkı söylerken de hiç bir şeyden kork-muyorum diyordu.

Evet işte kulluk örneklerimizden biri Hz. Mûsâ ve karşısındaki dünyanın en zâlim adamına karşı tavrı. Acaba Allah bunu bize niye anlatıyor? Ya da acaba biz peygamberleri niye tanıyoruz? Peygamberleri niye öğreniyoruz? Allah'ın elçileri bizim için bizim kulluğumuz için en güzel seçilmiş örnekler de onun için Allah onları bize tanıtıyor ve biz de onları öğreniyoruz. Evet peygamberlerde

bizim için en güzel örnekler vardır, peygamberler bizim için kulluk örnekleridirler. Allah bizden istediği kulluk konusunda, bizden istediği tavırlar konusunda model insanlar olarak peygamberlerini takdim etmiştir.

Yâni toplumumuz hangi peygamberin toplumuna benziyorsa, içinde bulunduğumuz konum hangi peygamberin konumuna benzi-yorsa o konumda o peygamberi örnek alalım diye Allah onları bize tanıtmaktadır. İşte böyle bir zâlim karşısında, böyle bir konumda bizim örneğimiz olan Hz. Mûsâ'nın davranışı bizim için en güzel bir ör-nektir. Yâni bizler de konumumuz ne olursa olsun, durumumuz ne olursa olsun devamlı hakkı söylemek, hakkı haykırmak ve haktan başkasını söylememek zorundayız. En zâlim birinin karşısında bile haktan ayrılmamak eğilip bükülmemek zorundayız. Sürekli hakkın müdafii ve tercümanı olmak zorundayız.

Eğer bulunduğumuz bir konumda hakkı söylemekten çekiniyor veya korkuyorsak o zaman hiç olmazsa susmak zorundayız. O konumda hiç olmazsa bâtıl veya yalan söyleyerek hakkı yanıltmaktansa, hakkı yamultmaktansa susmayı tercik etmeliyiz. İnsanların bizim şahsımızda Allah dinini yanlış öğrenmeleri söz konusuysa hiç olmazsa susmayı tercih etmeliyiz. Sözlerimizle tavırlarımızla Allah dinini saptırmaktan eğip bükmektense, susmak daha hayırlıdır orada. Evet Allah'ın elçisi diyor ki bana hak sözden başkası yakışmaz, ben Allah için hak söz söylüyorum.
Ben size Rabbinizden bir Beyyine ile geldim. Rabbinizden si-ze bir Beyyine getirdim. Ben Rabbinizden size apaçık bir delille geldim. Sizler Rabbinizi kabul etseniz de etmeseniz de, kibirlenip büyüklük taslasanız da kabullenseniz de O Allah sizin de Rabbinizdir ve beni size sizin reddedemeyeceğiniz bir Beyyine ile gönderdi. tâbi bir tek Beyyine, bir tek mûcize değil elimde Allah'ın âyetleriyle geldim diyor Allah'ın elçisi. Ve devam ediyor Rabbiniz sizden istiyor ve emrediyor ki İsrâil oğullarını bana bırak ve benimle gönder.

Evet Mûsâ (a.s) önce konum belirlemesi yapıyor. Kendi konumunu belirliyor, ben Allah'ın elçisiyim ve onun tarafından geliyorum diyor sonra da görevini yâni geliş gayesini ortaya koyuyor. Bırak bu İsrâil oğullarını götüreyim diyor. tâbi Allah'ın elçisinin görevi sadece İsrâil oğullarını Firavunun elinden kurtarmakla sınırlı değildi. Firavunu müslümanlığa dâvet etti. Onun müslüman olmasını âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim olmasını istedi. Böyle olduğu zaman yâni Firavun Allah'a iman edip Allah'ın yasalarına teslim olduğu zaman elbette problem baştan çözülecekti. O zaman Firavunun Firavunluğu bitecek, Rabliği sona erecek, tâğutluğu kalmayacak ve toplumda Allah elçisini yegâne itaat makamı olacak herkes ona itaat edecekti.

İşte elbette Mûsâ (a.s) Firavundan evvel emirde bunu istedi ve eğer bunu yapmazsan, bunu kabul etmezsen o zaman ver İsrâil oğullarını götüreyim

diyordu. Ey Firavun yeter bu adamları köleleştirdiğin. Yeter bu adamların kanlarını emip ırzlarını kullandığın. Yeter artık bu adamları sömürdüğün. Allah'ın hür yarattığı analarından hür doğmuş bu insanları kullandığın yeter artık ver onları götüreceğim der.

İşte peygamberin geliş gayelerinden biri belki de en büyüklerinden birisi budur. Köleleştirilmiş insanları hürleştirmek. Tâğutların, sahte tanrıların kulları haline gelmiş, getirilmiş insanları onlara kulluktan kurtarıp hür bir şekilde Rablerine kulluğa dâvet etmek. İnsanların insanlara kulluğunu bitirip Allah'a kul olmalarını sağlamak. Yeryüzündeki tüm zâlimlerin, tüm despotların zulümlerini, haksızlıklarını kırıp yeryüzünde adâleti gerçekleştirmek. Allah'ın Resûlü de Mekke'deki zuafayı, köleleştirilmiş insanları efendi yapmıştı. İnsanların insanları ezmesine, insanların insanlara hükmetmesine engel olmuş, egemenliği zâlimlerin elinden alıp sadece Allah vermişti.

İşte Hz. Mûsâ (a.s) da aynı şeyi yapmak için geliyordu. Yıllardır Firavunların elinde oyuncak olmuş, köleleştirilmiş İsrâil oğullarını Firavunun elinden kurtarmak için geliyordu. Burada İsrâil oğullarının kimliğiyle alâkalı kısa bir özet sunalım.

İsrâil Yâ'kub (a.s)'ın Kur'an'da da kullanılmış adıdır. Bizzat kendisinin adı. Abdurrahmân Abdullah gibi Allah'ın kulu anlamına geliyormuş. Evet İsrâil, Yâ'kub (a.s)'ın adıdır. Yâ'kub (a.s) da İbrâhim (a.s)'ın oğlu İshâk (a.s)'ın oğludur. İsrâil oğulları ise işte bu Yakup oğlu, İshâk oğlu, İbrâhim oğlu sülalenin adıdır. Yakup (a.s)'ın on iki oğlundan meydana gelen sülalenin adına Yakup çocukları veya pey-gamber çocukları anlamına İsrâil oğulları denir.

Bu Yâ'kub'un çocuklarının ilk vatanları Kudüs civarıdır. Hani Hz. İbrâhim kavmiyle babası ve idarecilerle verdiği çetin bir müca-deleden sonra ülkesini terk etmek zorunda kalır. Ur bölgesinden Harran'a, sonra oradan Şam'a, oradan da Kudüs bölgesine gelip yerleşir. Hz. İbrâhim'in Mısır'a da bir seferinin olduğunu biliyoruz. Oğlu İsmail ile birlikte hanımı Hacer'i Mekke bölgesine bırakıp gelir Allah'ın emriyle. Hz. İbrâhim'in kendisinin yaşadığı bölge Kudüs civarındaki Halil'urrahmân denilen bölgedir. İbrâhim (a.s)'ın vefatından sonra bu bölgede İbrâhim (a.s)'ın öteki hanımından dünyaya gelen oğlu Hz. İshâk peygamber olarak görevlendirildi. Demek ki iki oğlundan Hz. İsmail Mekke bölgesinde Hz. İshâk da Kudüs bölgesinde görevlendirildi.

Kudüs bölgesinde İshâk (a.s)'ın vefatından sonra onun oğlu Yâ'kub (a.s) peygamber olarak görevlendirildi. Yâ'kub (a.s)'ın on iki oğlu vardı. Bu oğullarından birinin adı Yusuf'tu. Yusuf sûresinde uzun uzun Rabbimiz anlatır: Baba Yâ'kub (a.s)'ın diğer oğullarından fazla Yusuf'a meyli vardır. Babalarının bu meylini kıskanan öteki çocukları kardeşleri Yusuf'u kuyuya atarlar. Kervan,

Mısır, pazar, aziz, zindan filan derken Hz. Yusuf Mısırda yönetime getirilir. Bundan sonra baba Yâ'kub (a.s) ve onun diğer oğulları Mısıra gelip yerleşirler.

Görülen ve bilinen o ki Yâ'kub (a.s)'ın çocukları uzun bir süre Mısırın yönetimini ellerinde tutarlar. Peygamber çocuklarının yönetiminde bulunan Mısır halkı uzun bir süre mutlu bir hayat yaşar. Ve nihâyet her toplum gibi sünnetullah gereği Mısırda da peygamber çocukları denen bu İsrâil oğullarının egemenlikleri son bulur. Mısır yönetimine, Firavun oğulları denen azgın bir sülale hâkim olur. Tabii İsrâil oğulları Allah'ın kendilerine hayat programı olarak gönderdiği kitaplarına ve peygamberlerinin yoluna ters düştükleri için Mısırda egemenlikleri de uzun sürmedi. Peygamber çocuklarının egemenliği sona erince de Firavun oğulları yönetimi ellerine geçirir geçirmez Mısırda yıllardır yönetimi ellerinde bulundurmuş olan bu İsrâil oğullarını köle durumuna düşürür.

Köleleşmiş toplumların elbette hür bir hayatları hür fikirleri olamazdı. Elbette Meliklerinin tâğutlarının dini neyse bunların dini de o olacaktı. Elbette bu müslümanlar böyle bir ortamda müslümanlıklarını kaybedecekler ve kendilerine egemen olan gurubun milletine ve dinlerine tâbi olacaklardı. Elbette böyle köle bir toplumun Allah'a Allah'ın istediği biçimde kullukları da olamazdı. Zâlim Firavun oğullarının elinde gerçekten İsrâil oğulları acımasız bir azap yaşamaya başlarlar.

Ve nihayet son döneme yaklaşıldığında köle durumuna dü-şürülmüş bulunan ve uzun bir süre en kötü bir hayatı yaşamaya mahkum edilmiş olan bu İsrâil oğullarının arasından bir kurtarıcının çıkması ve İsrâil oğullarını bu Firavun sisteminin acımasız zulmünden kurtarması fikri yaygın hale gelir. Allah'ın sünneti gereği ezilen toplumlara, mus'taz'aflara böyle kendi içlerinden bir kurtarıcı gönderilmesi söz konusudur. Ve işte bu kurtarıcı Hz. Mûsâ'dır ve gelmiş İsrâil oğullarını Firavunun elinden kurtarmak üzere Firavunun karşısındadır.

Hz Mûsâ Firavuna der ki ver bu İsrâil oğullarını alıp götüreceğim. Peki neden Allah'ın elçisi bu köleleri Mısırdan alıp götürecekti? Çünkü müslümanların; zâlimlerin, Firavunların gölgesinde bir hayat yaşamaları kesinlikle mümkün değildi. Firavunların sistemi altında müslümanların müslümanlıklarını gündeme getirmeleri, imanlarının gereğini ortaya koymaları asla mümkün değildi. Böyle bir ortamda müslümanların müslümanca bir hayat sergilemeleri imkânsızdı. Zira İslâm'ın karakteri böyle bir şeye müsait değildi. Bir adam hem müs-lümanım diyecek hem de İslâm'ının, imanının gereğini yaşayamayacak bu kesinlikle mümkün değildi. Allah onların böyle bir müslümanlık sergilemelerine asla razı değildi. İslâm'ın karakteri toplumun en alt

biriminden en üst birimine kadar, aileden devlet yapısına kadar her yerde Allah'ın otoritesinin hâkimiyetini istemektedir.

Onun içindir ki imanlarının serbestçe görüntülenmesine izin vermeyen ve âdeta kendilerini münâfıkça bir hayata zorlayan böyle bir atmosferde müslümanların yaşaması mümkün değildi. Onun içindir ki Allah'ın elçisi onları bu ortamdan alıp müslümanca yaşayabilecekleri, müslümanca bir hayatı ortaya koyup müslümanca eğitilebilecekleri başka bir coğrafyaya, başka bir iklime götürmek istiyordu.

Ama Firavunlar asla buna izin vermeyeceklerdir. Efendiler kölelerini asla bırakmak istemezler. Efendiler hizmetçilerini asla kaybetmek istemezler. Bu adamlar giderlerse bizim işlerimizi kim görecek? Biz kimin sırtına bineceğiz? Biz kimin kanını emeceğiz? On-larsız biz ne yaparız? Nasıl yaşarız? diyerek efendiler kölelerini kaybetmek istemezler. Hele hele bu köleler peşin peşin köleliği sineye çekmişlerse onları hiç kaybetmek istemezler.

Meselâ şu anda Amerika bizi kaybetmek ister mi? Kendisine köleliği şeref bilmiş bizim gibi köle bir toplumu Amerikan efendilerimiz kaybetmek ister mi? Avrupa da yeşilleniyor zaman zaman biz kölelere ama, Amerika bizi kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Elbette adam hizmetçisini kaybetmek istemez. Elbette adam çobanına iyi bakar. Neden? Çünkü kendisine hizmet ediyor da ondan. Adam köpeğine yal çalıp onu iyi doyurur. Neden? Çünkü kendisini koruyacak da ondan. Adam koyunlarını iyi doyurmak ister. Neden? Çünkü kendisine süt verecek de ondan. İşte zaman zaman bizim efendimiz olan Amerikanın da bize ufak tefek yardımlarının mânâsı budur. Elbette kendisine süt verecek olan kullarını doyurmalıdır. Evet hiç bir efendi kölelerini bırakmak istemez.

Bir de Firavunlar, efendiler şöyle hesap ederler. Eğer onlar bizim kontrolümüzden çıkarlarsa, kölelerimiz bizim inisiyatifimizden uzaklaşırlar da kendi başlarına kalırlarsa ne olur ne olmaz belki hürleşiverirler, belki özgürlüğü anlayıverirler diye onları asla kendi başlarına bırakmak istemezler. Sürekli, nereye giderlerse gitsinler onları yakın takibe alırlar, kontrollerinde tutarlar.

Bir de Firavunun korkusu şuydu: Bu adamları kendi başlarına eğer Mûsâ (a.s)'ın kontrolüne bırakır da bu adamlar onunla birlikte giderlerken ne olur ne olmaz tekrar geriye dönerler de Firavunun zaten çökmekte olan sistemine hücum ederlerse Mûsâ ile beraber işimizi bitiriler diye korkuyordu. Çünkü Firavun hayatı seven birisiydi, ölümü göze alamayacak kadar da korkaktı. İsrâil oğulları kendi kontrolü altında oldukları sürece ona hizmet edecekler ve ona karşı gelme cesaretini kesinlikle kendilerinde bulamayacaklardı. Zira Firavunun sitemi onları bu şekilde eğitiyordu. Ne olur ne olmaz bu köleler Mûsâ ile bir süre baş başa

kalırlar, vahyi tanırlar ve bilinçleşirlerse geriye dönüp kendisinin işini bitirebilirlerdi.

İşte bu yüzden onları Mûsâ'ya vermemesi ve kölelerini yakın takibe alması gerekiyordu. Bir hesabı vardı Firavunun ama Allah'ın da bir hesabı vardı ve o bunun farkında değildi. Tıpkı bugün dünya üzerindeki tüm Firavunî güçlerin müslümanları yakın takibe aldıkları gibi. Müslümanlar bugün tüm dünyada kendilerine en yakın Firavunların yakın takibi altında bir hayat sürmektedirler. Müslümanlara egemen olan güçler onları sürekli kontrolleri altında tutup, onların birlikte hareket ederek kendilerine karşı bir çıkış eyleminde bulunmamaları için, birleşmemeleri için tüm imkânlarını kullanmaktadırlar. Aynen o gün İsrâil oğullarının Firavun oğulları tarafından serbest bırakılmayıp yakın takibe alındıkları gibi.

Evet efendiler kölelerini asla başı boş bırakmazlar. Meselâ şu anda dünyanın hiç bir yerinde müslümanların kendi sistemlerini kurup müslümanca bir hukuk, müslümanca bir ekonomi, müslümanca bir eğitim, müslümanca bir sosyal yapı kurmalarına asla izin vermezler. Dünyanın en küçük bir kasabasında bir köyünde bile buna izin vermezler. Neden? Çünkü meselâ dünyanın en küçük bir köyünde bile müslümanlar bunu becerseler ve Allah'ın istediği kulluğu, Allah'ın istediği siyasal yapıyı kursalar o zaman dünyanın tüm hukukçuları, dünyanın tüm ekonomisyenleri, dünyanın tüm eğitimcileri, dünyanın tüm sosyal bilimcileri oraya akın edip İslâm'ı araştıracaklar, İslâm'ı soruşturacaklar, İslâm'ı tanıyacaklar ve sonunda İslâm'ın farkını görecekler ve artık bu alçakların sistemlerine kimse değer vermeyecek de ondan. Kendi sistemlerinin çöpe atılmasından korktukları için buna izin vermiyorlar.

106. "Firavun: "Bir mûcize getirdiysen ortaya koy ba-kalım, doğru sözlülerden isen bunu yaparsın" dedi."

Ey Mûsâ! Eğer bir âyet, bir mûcize getirdiysen haydi onu or-taya koy bakalım. Eğer doğru söylüyorsan, eğer iddianı ispata ha-zırsan haydi onu göster bakalım. Firavunun bu ifadesinden de anlı-yoruz ki Firavun peygamberlik konusunu bilmeyen, peygamberlik müessesesine yabancı birisi değildi. Peygamberi biliyor, peygam-berlik müessesesini tanıyor, peygamberin mûcizelerle geldiğini, ge-leceğini biliyor ve onun için Hz. Mûsâ'dan bir mûcize istiyordu. Bakın Hz. Mûsâ'nın bu iddiası karşısında Firavun şöyle demiyordu: Ne? Ne? Ne dedin? Peygamber mi dedin? Elçi mi dedin? Âlemlerin Rabbi mi dedin? Onun elçisiyim mi dedin? Ne demektir bu? Ne demektir elçilik? Ne demektir peygamberlik? filan demiyor da, eğer bir peygambersen öyleyse haydi bize bir mûcize göster diyor.

Tabi bu sözüyle peşin peşin Hz. Mûsâ'yı yalanlamak, onun yalancı ve sahtekâr olduğunu ortaya koyarak çevresindekilerin ona imanını engellemek istiyordu. Çevresindekilerin kendisine itaatini kaybetmemek istiyordu. Haydi eğer sadıksan bir mûcize ortaya koy bakalım dedi. Bunun üzerine:

107,108. "Mûsâ, (a.s)asını yere atar atmaz apaçık bir yılan oluverdi; elini çıkardı, bakanlar, bembeyaz olduğunu gördüler."

Hz Mûsâ (a.s)asını yere attı. Bir de ne görsünler o apaçık bir ejderha oluvermişti. Kur'an'ın başka yerlerinde de bu konuyu anlatırken Rabbimiz şöyle buyurur:
"Bırakınca, değnek hemen, koşan bir yılan oluverdi."
(Tâ-Hâ 20)

Evet o asa koşan bir ejderha oluvermişti. Belki de Firavunun üzerine hücum eden saldıran büyük bir ejderha bir yılan oluvermişti. Yâni böyle gözle görülen bir biçimde bir yılan oluverdi. Yâni öyle bir yalan değil, hayal değil, yanılgı ve aldanış da değil, gözlerde bir değişme de değil bizzat ayan beyan bir ejderhaydı bu. İnsanların dağı dağ olarak, dereyi dere olarak gördükleri gibi bizzat ejderhanın yılanın kendisi oluvermişti asa.

Bu asa farklı bir asaydı. Bu asa o dönemin en büyük kültürünü yok edecek bir asaydı. Bu asa o dönemin en büyük iktidarını bitirecek bir asaydı. Rabbimizin Mûsâ (a.s)'ın Medyen döneminde elinde bulundurduğu, koyunlarına yaprak dökmede, kendisine dayanıp yaslanmada ve daha pek çok ihtiyaçlarını gidermede kullandığı ve Rab-bimizin daha önce sözünü ettiği asaydı bu asa. Evet şimdi de bu asa Firavun karşısında onun ödünü patlatacak bir ejderhaydı.

Ve bir de Hz. Mûsâ elini koynundan çıkardı bir de ne görsünler bakanlar için, görmek isteyenler için bembeyaz oluverdi. Bu da Hz. Mûsâ'nın Allah'ın elçisi olarak ortaya koyduğu ikinci bir mûcizeydi. Eli bakanlar için bembeyazdı. Her ne kadar Malkom X Hz. Mûsâ siyahtı, zenciydi de bir anda eli bembeyaz oluvermişti filan demişse ve işi kendi ırkına çekmeye çalışmışsa da bu apaçık bir mûcizeydi diyoruz.

Evet bizler de bugün ellerimizi koynumuza atıp oradan çıkaracağımız kitabımızı insanlara göstereceğiz. Allah kullarını Allah kitabıyla karşı karşıya getireceğiz. Biz de koynumuzdaki Allah kitabını insanlara ulaştıracağız. Çünkü Mûsâ (a.s)'ın elindeki bu iki mûcize bugün bizim elimizdeki Allah kitabıdır. Bakın bu hususu açık ve net olarak bize anlatırken Allah'ın Resûlü şöyle buyurmaktadır:

Teraktüküm alâ beyzae nagıyyetin" "Ben sizi bembeyaz tertemiz bir şey üzere bıraktım"

Evet sizi tertemiz, bembeyaz, içinde hiç bir kirlilik hiç bir bulanıklık bulunmayan bembeyaz, tertemiz bir kitap üzere, Kur'an üzere bıraktım diyor Allah'ın Resûlü. Nûr olan, aydın olan, aydınlık olan, aydın ve aydınlık insanların kendisiyle beraber oldukları ya da kendisiyle birlikte hareket edenlerin aydın oldukları bir kitap bıraktım size diyor. İşte Mûsâ'nın elindeki mûcize asa bizim elimizdeki mûcize Kur'an'dır. Öyleyse biz de Allah'ın bize gönderdiği bu mûcizeyi, bu kitabı insanlara gösterecek ve ulaştıracağız. Kendimiz de bizzat bu mûcizeyle hareket edeceğiz ki zâlimlerin zulümleri kırılsın. Görmek isteyenler, bakmak isteyenler Allah'ın kitabıyla dirilsin.

Evet Allah'ın elçisi iki tane mûcize ortaya koyunca:
109,110. "Firavun milletinin ileri gelenleri, "Doğrusu bu bilgin bir sihirbazdır, sizi memleketinizden çıkarmak is-tiyor, dediler. Firavun: ne buyuruyorsunuz? " dedi."

Firavunun etrafındaki danışmanları, yandaşları, Firavun sisteminin devamını sağlayan ileri gelenler, holdingler, para babaları, eşraf takımı Firavundan önce ileri atıldılar. Baktılar ki Firavun sistemi tehlikede. Baktılar ki kendi egemenlikleri, kendi menfaatleri bitecek. Baktılar ki hortumları kesilecek. Baktılar ki devletin kaymağı ellerinden alınıyor. Firavundan önce ileri atıldılar. Hattâ rivâyetlere göre Mûsâ (a.s)'ın gösterdiği bu iki mûcizeden sonra Firavun ona ve getirdiği mesaja iman etmeye yönelmiş ama bu çevresindekiler engel olmuşlar. Demişler ki düne kadar kucağında büyüyen birine mi iman ediyorsun. Evet bakın mele gurubu dediler ki:

Evet bu bilgiç bir sihirbazdır dediler. Bilgiç bir sihirbaz diyerek hemen Allah'ın elçisini karalamak istediler. Her dönemde bu böyledir. Her dönemde hak karşısında zâlimlerin sığındıkları usul işte budur. Bugün de meselâ birisi bir hakikati ortaya koydu da insanlar ona yöneldiler, ona meyletmeye başladılar, onu dinlemeye başladılar mı yönetimi elinde bulunduran ve egemenliklerinin sarsılmasından korkan zâlimlerin iftiraları hazırdır. Bu adam bir sahtekârdır. Bu bir sihirbazdır. Yaptıkları ve söyledikleriyle insanları kandırmaya ve çıkar sağlamaya çalışıyor. İnsanlar üzerinde kendi hegemonyasını kurarak insanları sömürmeye çalışıyor diyerek Firavunların melesi durumunda bulunan basın yayın başlıyorlar adamı karalamaya. Bugün bunların nicelerini karalayarak toplumdan dışladıklarına şahit olduk.

Bu bir sihirbazdır. Hem de tam anlamıyla bilgiye dayanan akademisyen bir sihirbazdır. Hainler sözlerine dayanak da bulmaya çalışıyorlar bu ifadeleriyle. Aslında o güne kadar pek çok sihirbaz görmüşlerdi, ama bu sihirbazlardan hiç birisinin o güne kadar Mûsâ'nın yaptığını yapamadıklarını biliyorlardı da onun için sözleri sırıtıp kalmasın diye bu akademisyen bir sihirbazdır, ilme dayanan bilgin bir sihirbazdır diyorlardı. Aslında Mûsâ (a.s)'ın

ortaya koyduğu bu iki mûcizeyi görenlerin tamamı onun bir sihirbaz olmadığını anlamışlardı. Aslında Firavun da etrafındaki Mele gurubu da Mûsâ (a.s)'ın bir sihirbaz değil Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu anlamış ve bilmişlerdi. Ama ona iman sorumluluğundan kendilerini kurtarabilmek için ona sihirbaz deyiverdiler.

Evet dediler ki bu bir sihirbazdır. Hz. Mûsâ Firavunun karşısına ilk çıktığında ona gösterdiği asa ve yed-i beyzâ mûcizelerinden sonra Firavun ve çevresindeki danışmanları bu bir sihirbazdır dediler. Peki şimdiye kadar hangi sihirbaz bunları gösterebilmişti? Hangi sihirbaz bu cesareti gösterebilmişti? Bir adam öldürmüş Mısırdan kaçmış uzun bir süre Medyen'de sığındıktan sonra şimdi güpegündüz elinde asasıyla Mısıra, hem de dünyanın büyük, en zâlim, en güçlü devletinin sarayına elini kolunu sallaya sallaya girip karşısına dikilip onlara hakkı tebliğ ediyordu.

Hangi sihirbaz becerebilirdi bunu? Hangi sihirbaz kendisine mutlak ceza verecek olan yeryüzünün en zâlim ve en güçlü ordusu-na sahip olan bir kralın sarayına böyle bir cesaretle girebilmişti bugüne kadar? Ve şimdi böyle zâlim bir idarecinin karşısında hangi sihirbaz bir asayı yılan haline getirebilirdi? Hangi sihirbaz bir el çabukluğuyla, biz göz işaretiyle koskoca bir ülkeyi böyle açlık ve felâkete sürükleyebilirdi? Hangi sihirbaz bir ülkenin tamamının evlerine kurbağalar, çekirgeler, bitler doldurabilirdi? Hangi sihirbaz tüm suları kan haline getirebilirdi?

Evet bugüne kadar hangi sihirbaz becerebilmişti bütün bun-ları? İlerdeki âyetlerde gelecek Firavun Hz. Mûsâ'nın gösterdiği bu müthiş mûcizeler karşısında öylesine şaşırmıştı ki şöyle diyordu: Sen bizi sihrinle yurdumuzdan çıkarmaya, bizim dinimizi değiştirmeye ve Mısırın yönetimini eline geçirmeye mi geldin? Oysa kesinlikle bili-yorlardı ki o güne kadar hiç bir sihirbazın sihir gücüyle bir memleketi fethettiği görülmemişti. Sihirbazlar sadece kendisinden mükafatlar alabilmek için o güne kadar onun ayaklarını öpmekten başka bir şey yapmamışlardı bunu çok iyi biliyordu. Onun içindir ki Firavunun hem sen bir sihirbazsın demesi, hem de arkasında sen benim krallığımı ele geçirmek istiyorsun demesi onun kafasının ne denli karıştığını göstermektedir.

Bu Firavunun ve onun yanında yer almış peygambere sihir-baz diyen, bu devlet erkanının onun bir sihirbaz değil tüm bunları Allah desteğiyle gösteren bir peygamber olduğunu anladıklarını ama saltanatlarının, statülerinin yok olmasından endişe ettikleri için onu reddetmeye çalıştıklarını göstermektedir. Çünkü peygamber olarak Allah'ın elçisini kabullendikleri andan itibaren tüm saltanatları bitecekti. Firavunun tahakkümü kalmayacak istedikleri gibi halka zulmedemeyeceklerdi. İstedikleri gibi insanların kanlarımı ememeyeceklerdi.

Yanındaki avenesi de istedikleri gibi devlet imkânlarından yararlanamayacaklardı.

Hz. Mûsâ aleyhisselâmın İsrâil oğullarını alıp dünyanın başka bir coğrafyasına gitme talebine, özgürlük isteğine karşı Firavun'un tavrını ve bundan sonra Firavunun başına gelecekleri, yâni sûrenin geriye kalan bölümünü tanımak için 7. ciltte buluşmak üzere velham-dü lillahi Rabil âlemîn..